istorie, crimă, religie

1291, Regatul Latin al Ierusalimului. Secolul XXI, Manhattan.
Ce legătură există între cele două momente
și ce caută un agent FBI în tenebrele istoriei?

ULTIMUL TEMPLIER

RAYMOND KHOURY

Ultimul mare mister, ultima speranță a umanității și secretul ultimilor cavaleri

NEW YORK TIMES #1 BESTSELLER
ROMAN TRADUS ÎN PESTE 30 DE LIMBI

SUSPANS

Raymond Khoury

Ultimul templier

Ediția a II-a revizuită

Traducere din limba engleză
Maria Aurelia Cotfas
Stilizare
Adriana Bădescu

Editor
2013

SUSPANS

NEMIRA
plăcerea lecturii
www.nemira.ro

Ultimul templier
Raymond Khoury

Raymond Khoury
THE LAST TEMPLAR
© Raymond Khoury, 2005
All rights throughout the world are reserved to Proprietar

© Nemira, 2006, 2012

Lector: Ecaterina Derzsi
Tehnoredactor: Stelian Bigan
Coperta: Alexandru Csukor

Orice reproducere totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN ePUB: 978-606-579-548-8
ISBN PDF: 978-606-579-549-5
ISBN Print: 978-606-579-356-9

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

RAYMOND KHOURY, originar din Liban, s-a refugiat în timpul Războiului Civil, în anul 1975, la New York. Apoi s-a întors în țara natală și a studiat arhitectura la Universitatea Americană din Beirut. În anul 1984, când a izbucnit din nou războiul, a fost evacuat din oraș la bordul unui elicopter și s-a stabilit la Londra, unde și-a deschis un birou de arhitectură.

Khoury a scris un scenariu de film, nominalizat la *Fulbright Fellowship in Screenwriting*. Apoi a obținut drepturile de ecranizare pentru romanul lui Melvin Bragg, *The Maid of Buttermere*, cu Robert De Niro în rolul principal.

După ce a publicat romanul *Ultimul templier,* care s-a bucurat de succes internațional și a fost ecranizat într-o serie de televiziune, autorul a mai scris câteva romane îndrăgite de public: *Templar Salvation* (2010, în pregătire la Editura Nemira), *The Sign* (2007), *The Sanctuary* (2009) și *The Devil's Elixir* (2011).

părinților mei

fetelor mele
Mia, Gracie și
Suellen

și

amicului meu
Adam B. Wachtel
(1959–2005).
Te-ai fi distrat pe cinste citind rândurile care urmează.
Sunt recunoscător că Victoria și Elizabeth ți-au împărtășit prezența cu noi.
O să-ți ducem dorul.
Nici nu știi cât de mult.

Ne-a convenit de minune acest mit al lui Hristos.
PAPA LEON al X-lea, secolul al XVI-lea

Prolog

ACRA, REGATUL LATIN AL IERUSALIMULUI, 1291

Țara Sfântă era pierdută.

Acest gând nu-i dădea pace lui Martin de Carmaux, căci fatalitatea sa îi părea acum mai crudă decât hoardele de războinici care năvăleau prin spărtura din zid. Încercă să nu se mai gândească la asta, să-și alunge temerile sumbre.

Nu era vremea să-și plângă de milă. Nu acum. Avea lucruri mult mai importante de făcut: să căsăpească dușmanii.

Cu sabia înălțată către cer, se avântă prin norii de praf și fum înecăcios printre rândurile compacte și unduitoare ale armatei păgâne. Erau peste tot, cu securi și topoare tăind în carne vie, în timp ce urletele lor războinice răzbăteau până dincolo de zidurile cetății, aproape acoperind ritmul cadențat și obsesiv al tobelor.

Adunându-și forțele, își coborî sabia și spintecă țeasta unuia până-ntre ochi, trăgând apoi iute tăișul din strânsoarea cărnii ca să-l ajungă pe următorul. Aruncându-și privirea în dreapta, îl zări pe Aimard de Villiers care tocmai își împlânta spada în pieptul unui atacator, pentru ca apoi să se îndrepte către altul. Amețit de țipetele sfâșietoare de durere și de urletele furibunde din jur, Martin simți cum cineva îl apucă de mâna stângă și, cu o mișcare iute, îl păli cu mânerul spadei înainte de a-l tăia cu lama ascuțită, care trecu ușor prin mușchi și oase. Cu coada ochiului, văzu o umbră amenințătoare mișcându-se undeva în dreapta, așa că-și îndreptă spada într-acolo fără să stea pe gânduri, simțind-o cum pătrunde și despică brațul unui alt atacator, înainte de a-i brăzda obrazul și de a-i tăia limba dintr-o singură lovitură.

Nici el și nici tovarășii săi de luptă nu apucaseră să-și tragă sufletul de mai bine de câteva ore. Le ținuseră piept musulmanilor fără răgaz, iar lupta fusese mult mai grea decât se așteptaseră. Zile la rând, orașul fusese asediat cu săgeți aprinse și proiectile cu smoală topită din pricina cărora izbucniseră deodată mai multe incendii, timp în care oamenii sultanului săpaseră gropi adânci pe sub zidurile

groase, umplute apoi cu aşchii cărora le dăduseră foc. În mai multe locuri, aceste cuptoare improvizate reuşiseră să crape pereţii, care acum se fărâmiţau ca pâinea uscată sub ploaia bolovanilor catapultaţi din tabăra duşmană. Templierii şi ioaniţii[1] reuşiseră, cu ajutorul providenţei, să reziste atacului asupra Porţii Sfântul Anton, înainte de a-i da foc şi de a se retrage. Turnul Blestemat n-a avut însă aceeaşi soartă, căci – demn de numele pe care-l purta – apărătorii acestuia capitulaseră în faţa invadatorilor sarazini, care pătrunseseră în cele din urmă în cetate, pecetluindu-i astfel soarta.

În toată acea învălmăşeală, abia mai puteai auzi ţipetele de agonie şi icnetele horcăite din gâtlejuri sângerânde, iar Martin, lăsându-şi sabia jos, se uită disperat de jur împrejur, în căutarea unei licăriri de speranţă, dar în sinea lui ştia prea bine că e-n van. Pierduseră Ţara Sfântă. Ăsta era cruntul adevăr. Când îşi dădu seama că toţi vor fi probabil morţi până în zori, spaima începu să-l cuprindă cu repeziciune. Nu se mai confruntaseră până atunci cu o armată atât de numeroasă şi, în ciuda furiei şi patimii ce-i clocoteau în vene, atât el, cât şi ceilalţi fraţi erau sortiţi pierzaniei.

Nu mai trecu mult până ce şi comandanţii săi ajunseră la aceeaşi concluzie. Cu inima strânsă, auzi sunetul vechiului corn îndemnând cavalerii supravieţuitori să părăsească Templul şi să se retragă de pe meterezele cetăţii. Uitându-se febril şi dezorientat când la stânga, când la dreapta, întâlni privirea lui Aimard de Villiers, în ochii căruia citi aceeaşi agonie şi aceeaşi umilire care mocneau într-ai săi. Unul lângă celălalt, îşi croiră drum cu săbiile prin gloata ostilă şi astfel reuşiră să ajungă înapoi între zidurile Templului – un adăpost relativ sigur.

Martin mergea imediat în urma celuilalt cavaler, care trecea ca fulgerul printre cetele îngrozite de locuitori ai cetăţii, adăpostite în spatele zidurilor masive ale oraşului-fortăreaţă. Ce le-a fost dat să vadă în momentul în care au intrat în marea sală de mese întrecea cu mult măcelul la care Martin tocmai luase parte pe câmpul de luptă. William de Beaujeu, Marele Maestru al Ordinului Cavalerilor Templieri, era întins pe una dintre mesele simple de lemn masiv, iar mareşalul Pierre de Sevrey stătea în picioare lângă el, alături de doi călugări. Feţele lor îndurerate lăsau să se înţeleagă foarte clar ce se întâmplase. Când cei doi cavaleri ajunseră în dreptul mesei, Beaujeu deschise ochii şi încercă să-şi ridice uşor capul, dar efortul îi smulse un icnet de durere. Martin îl privi năuc.

Bătrânul era livid, iar ochii-i erau injectaţi. Privirile lui Martin alunecară spre trunchiul rănitului, încercând să înţeleagă ceea ce vedea. Zări în sfârşit capătul ornat cu pene al unei săgeţi înfipte în lateralul platoşei lui Beaujeu. Ţinându-i coada subţire într-o mână, Marele Maestru îi făcu un semn discret cu cealaltă lui Aimard, care se apropie de masă, îngenunche şi-i cuprinse degetele într-ale sale.

— A venit vremea, murmură el cu o voce şoptită ce-i trăda durerea. Plecaţi cu toţii. Domnul fie cu voi!

Martin nici nu auzi aceste cuvinte, căci atenția îi fusese atrasă de ceva ce observase la Beaujeu atunci când acesta deschisese gura să vorbească. Era vorba de limba bătrânului, care deja se înnegrise. Simți cum i se pune un nod în gât de furie când își dădu seama că otrava săgeții începuse să-și facă efectul. Acest om care-i îndrumase pe toți ceilalți cavaleri, figura cea mai însemnată care-i modelase viața în cele mai mici detalii încă din copilărie, era acum pe moarte.

Surprinse privirea pierdută a bătrânului către Sevrey, precum și ușoara înclinare a capului, ca și cum ar fi aprobat ceva. Mareșalul se îndreptă către celălalt capăt al mesei și dădu la o parte cuvertura de catifea, scoțând la iveală un mic cufăr incrustat, nu mai mare de trei palme în lățime. Martin nu-l mai văzuse până atunci. Cufundat într-o tăcere mormântală, îl observă pe Aimard ridicându-se și privind îndelung la cufăr, cu un aer solemn, apoi îndreptându-și ochii din nou spre Beaujeu. Bătrânul se uită și el câteva clipe la cavaler, după care închise iarăși pleoapele, începând să respire din ce în ce mai greu, cu un șuierat ce nu prevestea nimic bun. Aimard se duse lângă Sevrey și-l îmbrățișă, apoi luă cufărul și păși către ieșire fără să se uite înapoi. Trecând prin dreptul lui Martin, spuse simplu:

— Urmează-mă.

Martin avu un moment de ezitare și privi spre Beaujeu și mareșal. Ultimul dădu din cap în semn de încuviințare. Îl urmă așadar în grabă pe Aimard și nu trecu mult până să-și dea seama că nu se îndreptau spre tabăra dușmană, ci spre cheiul cetății.

— Încotro mergem? întrebă Martin.

Dar Aimard nu încetini pasul.

— *Templul Șoimului* ne așteaptă. Grăbește-te!

Martin se opri brusc, nemaiînțelegând nimic.

— Vrei să spui că *plecăm?*

Îl cunoscuse pe Aimard de Villiers când îi murise tatăl, la rându-i cavaler, în urmă cu cincisprezece ani, când el abia împlinise cinci. De atunci, Aimard îi purtase de grijă și-i fusese mentor. Pentru Martin, el era un erou. Luptaseră în multe bătălii împreună și Martin considera că acum, când sfârșitul era atât de aproape, se cădea să mai lupte pentru o ultimă dată unul alături de celălalt și să moară împreună. Dar la asta nu se așteptase. Era o nesăbuință. Era... *dezertare*.

Aimard se opri în cele din urmă, însă doar pentru a-l apuca pe Martin de umăr și a-l îndemna să meargă mai departe.

— Hai, n-avem timp de zăbavă, îi zise cu o voce poruncitoare.

— Nu vreau! țipă Martin, împingându-i mâna cu dispreț.

— Trebuie.

Martin simți că-i vine rău și fața i se întunecă în vreme ce-și căuta cuvintele.

— Eu n-am de gând să le întorc spatele fraților noștri! Nici acum... și

niciodată! bălmăji el.

Aimard oftă adânc și întoarse capul să mai privească o dată orașul asediat. Pe cerul neguros al nopții se conturau arcurile luminoase ale proiectilelor în flăcări ce loveau cetatea din toate părțile. Strângând cufărul la piept, se întoarse furios și făcu câțiva pași hotărâți către Martin, astfel că acum se priveau în față, de la o distanță de numai câțiva centimetri, și abia atunci văzu tânărul cavaler că ochii prietenului său licăreau umezi din pricina lacrimilor pe care se chinuia să le țină în frâu.

— Crezi că eu vreau să-i părăsesc? șuieră el și vocea-i ascuțită parcă spintecă aerul. Crezi că mi-e ușor să-l părăsesc pe maestrul nostru și să nu-i fiu alături în ultimul lui ceas? Mă cunoști doar și știi că nu-i așa.

Cu toate astea, Martin tot nu-și găsea liniștea sufletească.

— Atunci... *de ce* plecăm?

— Ceea ce avem noi de înfăptuit e cu mult mai important decât uciderea acelor câini turbați, răspunse Aimard solemn. E esențial pentru ca ordinul nostru să dăinuie și de aici încolo. E vital pentru a ne asigura că nu se va alege praful de toată truda noastră. Acum, hai, grăbește pasul.

Martin vru să mai zică ceva în semn de protest, dar expresia fermă de pe fața lui Aimard era de neclintit, așa că-și plecă fruntea resemnat, deși nu convins, dând a înțelege că îi va face voia, și-l urmă îndeaproape.

Toate celelalte galere reușiseră să plece înainte ca sarazinii să pună stăpânire pe portul principal în urmă cu o săptămână, astfel încât nu mai rămăsese decât *Templul Șoimului*. Vasul era supraîncărcat, dar încă mai urcau la bord fie sclavi, fie sergenți sau cavaleri ai ordinului. Martin era frământat de o sumedenie de nedumeriri și întrebări, dar n-avea timp acum să caute răspunsuri. Când se apropiară de chei, îl văzu pe căpitanul vasului, un bărbat despre care nu știa nimic altceva decât că-l cheamă Hugh, dar pe care, după știința lui, Marele Maestru îl aprecia în mod deosebit. Acesta observa de pe punte cu atenție toată forfota și-nvălmășeala dimprejur. Martin scrută mica ambarcațiune de la pupă la provă, trecând cu privirea peste catarg și oprindu-se la etravă, din a cărei lemnărie se contura capul sculptat al unei păsări de pradă care aproape că părea vie, atât de crâncenă îi era căutătura. Bucata de lemn care întruchipa penajul păsării lucea în licăriri șovăielnice, când aurii, când de culoarea carminului, dar privind spre înaltul cerului, Martin își dădu seama că acele culori vii se datorau de fapt vâlvătaiei care cuprinsese deja cetatea și care se reflecta pe luciul unduios al apei, scăldând vasul în culori de foc.

Fără a-și încetini pasul, Aimard îl strigă de departe pe căpitan, care stătea calm pe punte.

— Ați încărcat apa și proviziile?

— Le-am încărcat.

— Atunci lăsați deoparte ce mai aveți de luat și ridicați imediat ancora.

În câteva minute, estacada era deja ridicată și odgoanele desfăcute, iar *Templul Șoimului* se pregătea să părăsească docul cu ajutorul vâslașilor din barcaz. Nu trecu mult și supraveghetorul se făcu auzit, dând semnalul sclavilor din galeră, care imediat își cufundară vâslele în apele negre. Martin se uită apoi la vâslașii din barcaz chinuindu-se să se cațere pe punte, după care traseră barcazul sus și-l fixară pe punte. În ritmul monoton și greoi al gongului, acompaniat de murmurul celor mai bine de o sută cincizeci de vâslași țintuiți în lanțuri, vasul prinse treptat viteză și se îndepărtă de zidul masiv ce înconjura Templul.

Odată ajuns în larg, o ploaie de săgeți se abătu asupra lui, în vreme ce marea se-nvolbură și ea, vuind și-mproșcând cu spumă asemenea unui vulcan din pricina arbaletelor și catapultelor dușmane, pe care sultanul le ațintise asupra vasului fugar. Curând ieși din raza lor de acțiune, așa că Martin se ridică și privi înapoi către cetatea aflată în depărtare. Păgânii stăteau aliniați pe bastioanele orașului, urlând și hulind ca turbații vasul ce tocmai le scăpase. În urma lor domnea infernul, din care răsunau țipete de bărbați, femei și copii, însoțite în fundal de răpăitul necontenit al tobelor.

Încetul cu încetul, vasul prinse viteză, ajutat și de vântul de la pupă, iar vâslele ce-l conturau pe ambele părți se ridicau ritmic și apoi mușcau scurt din apă cu o mișcare ageră, aidoma zborului unei păsări. La orizont, cerul se înnegurase și părea greu și amenințător.

Nu mai era nimic de făcut.

Cu mâinile încă tremurânde și inima grea, Martin de Carmaux se întoarse încet și șovăielnic cu spatele spre ținutul său de baștină, privind cu ochi goi înainte, la furtuna care-i aștepta în față.

1 În original, *Hospitallers*, de la latinul *hospitale / hospitallis*, cu varianta *domus hospitallis*, care înseamnă azil. Inițial, aceștia munceau și ajutau bolnavii de la Azilul Sfântul Ioan Botezătorul din Ierusalim, de unde li se și trage numele de cavaleri ioaniți (n. tr.).

1

La început nimeni nu-i observă pe cei patru călăreți care ieșiră brusc de pe aleile întunecate din Central Park.

Toți ochii erau îndreptați spre sud, la patru străzi distanță de parc, unde sub luminile orbitoare ale reflectoarelor și ale blițurilor aparatelor de fotografiat, un șir sinuos de limuzine oprise la bordură și celebrități elegante sau simpli muritori coborau în fața Muzeului Metropolitan.

Era unul dintre acele evenimente grandioase și somptuoase pe care niciun alt oraș n-ar fi putut să le organizeze la fel de bine ca New Yorkul, cu atât mai mult cu cât gazda era chiar Muzeul Metropolitan. Iluminată într-o manieră într-adevăr spectaculoasă și prevăzută cu proiectoare ale căror conuri de lumină se roteau pe cerul negru de aprilie, impunătoarea clădire semăna cu un imens far călăuzitor ridicat chiar în inima orașului, și care lumina calea invitaților printre coloanele austere ce-i flancau fațada neoclasică, străjuită de un banner pe care era scris:

COMORILE VATICANULUI

Se purtaseră nenumărate discuții în legătură cu amânarea evenimentului sau chiar anularea sa. Din nou, în urma unor rapoarte recent primite de la serviciile secrete, guvernul hotărâse să ridice nivelul de alertă la portocaliu. Pe tot cuprinsul țării autoritățile locale și cele federale fuseseră avertizate să ia măsurile de precauție necesare. Astfel, trupele Gărzii Naționale supravegheau stațiile de metrou și podurile, în timp ce poliția lucra în schimburi de câte douăsprezece ore.

Exista posibilitatea ca expoziția – având în vedere tematica abordată – să fie expusă unui mare pericol. În ciuda acestui fapt, voința de fier a unora avusese până la urmă câștig de cauză și consiliul director al muzeului votase în favoarea planului inițial. Spectacolul avea așadar să se deruleze conform programului, demonstrând astfel încă o dată că metropola nu voia să se teamă.

O femeie tânără cu coafură impecabilă și dinți albi, strălucitori, stătea cu spatele la muzeu, pregătindu-se pentru a treia oară să-și spună fraza de început.

Primele două încercări nu-i reuşiseră, dar se pricepuse de minune să pară stăpână pe situaţie şi uşor blazată, iar acum îşi lua meseria de reporter în serios, fixând obiectivul hotărâtă.

— Nu-mi amintesc când a găzduit muzeul ultima dată o petrecere la care să fi fost invitate atât de multe celebrităţi. Fără-ndoială că un astfel de eveniment n-a mai avut loc de la expoziţia de artă mayaşă, de acum câţiva ani, anunţă ea către cameră în timp ce un bărbat solid, de vârstă mijlocie, coborî dintr-o limuzină la braţul unei femei osoase, îmbrăcate într-o rochie de seară albastră cu o mărime mai mică decât i-ar fi trebuit şi cu un model cam îndrăzneţ pentru vârsta ei.

— Şi iată-l şi pe primar, alături de frumoasa lui soţie, spuse reportera dintr-o suflare, propria noastră familie regală, care bineînţeles că s-a lăsat aşteptată, aşa cum se obişnuieşte în cercurile mondene.

La fel de încrezătoare în propriile-i afirmaţii, femeia luă o mină mai serioasă şi adăugă:

— Publicul nu a văzut niciodată multe dintre artefactele expuse aici în această seară. Au fost păstrate sub cheie timp de sute de ani, în galeriile subterane ale Vaticanului, şi...

În acel moment, oamenii deja adunaţi începură să fluiere şi să aplaude din ce în ce mai tare, întrerupând-o în mijlocul propoziţiei. Cu vocea pierită, îşi luă ochii de la obiectiv şi privi către zarva din mulţime.

Şi-atunci îi văzu pe cei patru bărbaţi călare.

Caii erau superbi, cu o ţinută dintre cele mai alese: falnici şi aroganţi parcă, suri sau murgi, cu coame bogate şi cozi negre şi lungi. Dar nu ei, ci călăreţii atrăseseră de fapt atenţia şi interesul publicului.

Cei patru înaintau pe aceeaşi linie şi purtau armuri medievale identice, coifuri cu viziera lăsată, cămăşi de zale şi carâmbi cu bride metalice trase peste pantalonii vătuiţi. Arătau de parcă tocmai se teleportaseră dintr-o cu totul altă epocă. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, efectul era sporit de săbiile lungi care le atârnau la brâu, în teaca lor lată. Însă cel mai neobişnuit lucru era că peste armură fiecare purta o mantie lungă şi albă, pe care era desenată o cruce de un roşu-sângeriu.

Caii mergeau acum la pas.

Pe măsură ce cavalerii înaintau agale, ignorând cu desăvârşire agitaţia din jur, mulţimea se înfierbânta din ce în ce mai tare, sorbindu-i din priviri.

— Ei, dar ce-avem aici? Se pare că Vaticanul şi conducerea muzeului au scos toţi aşii din mânecă astă-seară, şi trebuie să recunoaştem că sunt extraordinari, nu-i aşa? se entuziasmă reportera, mulţumindu-se acum să treacă de la observaţiile culturale de mai devreme la comentarii uşoare. Ce rumoare s-a iscat în mulţime!

Caii ajunseseră între timp în faţa muzeului, unde se întâmplă ceva bizar. În loc să se oprească acolo, se întoarseră încet până ce se aliniară cu faţa spre intrare.

Cu un semn ușor din pinteni, călărețiii își îndemnară caii să urce pe trotuarul înalt. Continuându-și apoi drumul nestingheriți, înaintară până în dreptul arcadelor.

Stând mereu alături unul de celălalt, urcară ceremonios treptele abrupte, îndreptându-se hotărâți către intrarea principală.

2

— Mamă, nu mai pot să mă țin, exclamă Kim cu o voce plângăcioasă.

Tess Chaykin îi aruncă fiicei sale o privire încruntată. De-abia apucaseră să intre toate trei în incinta muzeului – ea împreună cu mama ei, Eileen, și cu Kim – și Tess sperase să poată arunca în fugă o privire la numeroasele exponate dinăuntru înainte să-nceapă discursurile pompoase, flecăreala fără rost și toate celelalte formalități inevitabile într-o astfel de ocazie. Dar trebuia să mai aștepte, după câte se părea. Kim se comporta ca orice copil normal de nouă ani, care se abține bine mersi, așteptând parcă dinadins momentul cel mai nepotrivit pentru a-și anunța nevoia disperată de a merge la toaletă.

— Zău așa, Kim!

Holul gemea de lume, iar perspectiva de a-și croi drum prin mulțime ca s-o ducă pe Kim la toaletă nu-i surâdea deloc lui Tess. Mama ei, care nu făcea niciun efort să-și ascundă satisfacția, zise într-un sfârșit:

— O duc eu, tu ia-o înainte. Deși trebuie să recunosc că o meriți din plin, adăugă ea cu un zâmbet superior.

În loc de răspuns, Tess se strâmbă scurt la maică-sa, după care o privi pe Kim și-i zâmbi, clătinând din cap. Ca de fiecare dată când era rost de supărare, mutrișoara aceea de copil cu ochii ei strălucitori și verzi reuși din nou s-o înduioșeze.

— Ne vedem în sala mare, zise ea vânturându-și amenințător arătătorul pe sub nasul lui Kim. Să nu care cumva să te pierzi de buni. Nu vreau să-ncep să te caut în circul ăsta.

Kim mormăi ceva și-și dădu ochii peste cap, ușor exasperată. Tess le privi dispărând în îmbulzeală, apoi se întoarse și porni prin mulțime.

Sala mare, de fapt imensul foaier al muzeului, era deja înțesată de bărbați cu păr grizonant și femei strălucitoare. Costumele negre și rochiile elegante de seară dădeau tonul petrecerii și oriunde te uitai vedeai numai invitați puși la patru ace, așa încât Tess știa prea bine că face notă discordantă. Se simțea nelalocul ei nu numai din cauza vestimentației, care în contextul dat lăsa mult de dorit, ci și a

disconfortului pe care-l încerca ştiindu-se inclusă în aceeaşi categorie cu cei care se aflau în jurul ei, oameni cu care nu avea absolut nimic în comun.

Ceea ce nu ştia însă Tess era că toţi acei oameni care o priveau nu-i analizau nici rochia neagră şi prea puţin elegantă, cu pliseuri perfecte ce se terminau cu câţiva centimetri mai sus de linia genunchilor, nici stânjeneala ce-o cuprindea ori de câte ori lua parte la astfel de evenimente mondene plicticoase. Oamenii se uitau la ea şi-atât. Întotdeauna se făcea remarcată, ceea ce nu era deloc de mirare. Părul ei ondulat, care-i încadra faţa şi ochii ageri de-un verde-cald, dându-i un aer seducător, avea darul de-a atrage privirile. Nici silueta fermă şi sănătoasă a femeii de treizeci şi şase de ani, cu alura ei nonşalantă şi mersul sinuos, nu era cu nimic mai prejos, dar cel mai atrăgător la Tess era faptul că nu părea câtuşi de puţin conştientă de farmecul ei. Din nefericire însă pentru ea, întotdeauna se îndrăgostise de cei mai nepotriviţi bărbaţi. Ajunsese chiar să se şi mărite cu unul – ultimul pe care-l cunoscuse –, o greşeală pe care reuşise totuşi de curând s-o remedieze.

Înaintă în sală, unde se trezi înconjurată de frânturi de conversaţie şi de un murmur şters de voci al căror ecou răsuna surd între pereţii încăperii, fiindu-i astfel imposibil să dea un sens anume sunetelor ce-o bombardau din toate părţile. După câte se părea, acustica nu fusese pe lista priorităţilor în planurile de construcţie a muzeului. Auzi la un moment dat frânturi dintr-un recital de muzică de cameră şi, ghidându-se după sunet, ajunse în faţa unui cvartet de coarde compus exclusiv din femei care, vârâte într-un colţ al sălii, cântau energic la instrumentele lor, fără însă a se face auzite pe cât ar fi trebuit, din cauza zgomotului. Salutându-i discret cu o simplă înclinare a capului pe cei ce-i zâmbeau din mulţime, Tess îşi continuă drumul trecând pe lângă nelipsitele aranjamente florale – mereu cu flori proaspete – marca Lila Wallace, precum şi prin faţa separeului special amenajat unde era expusă superba piesă a lui Andrea della Robbia, care-i reprezenta pe Madona cu Pruncul în nuanţe de alb şi albastru, şi care trona maiestuoasă deasupra tuturor celor prezenţi. Nu era însă singurul exponat cu temă religioasă din cadrul expoziţiei, alăturându-se multor altor opere în care Iisus era reprezentat alături de Fecioara Maria şi care împodobeau galeriile muzeului în acea seară.

Majoritatea obiectelor expuse erau închise în casete de sticlă şi nu era nevoie să le priveşti de două ori ca să-ţi dai seama de valoarea lor inestimabilă. Chiar şi pentru cineva ca Tess, care nu era o persoană religioasă, erau într-adevăr impresionante, ba chiar o descumpăneau întrucâtva, şi pe măsură ce urca grăbită scările ce duceau către sala exponatelor, inima începu să-i bată cu putere şi o nerăbdare crescândă o cuprinse.

Înăuntru se aflau piese de altar din Burgundia, din alabastru, frumos împodobite şi reprezentând scene din viaţa Sfântului Martin, precum şi sute de

crucifixe, majoritatea din aur și bătute din belșug cu pietre prețioase. Unul dintre acestea, datând din secolul al XII-lea, era de fapt o defensă de morsă pe care fuseseră sculptate mai bine de o sută de figuri. Mai erau statuete de marmură și racle din lemn care, deși lipsite acum de bogățiile pe care le adăpostiseră odinioară, rămâneau mărturia vie a îndemânării și priceperii meșteșugarilor medievali. Un pupitru de muzică în formă de vultur se înălța demn lângă un superb sfeșnic pascal de proveniență spaniolă, înalt de aproape doi metri, care fusese adus chiar din apartamentele papei.

În vreme ce se uita cu nesaț la diversele minunății expuse, o cuprinse un ușor sentiment de dezamăgire. Niciodată în toți acei ani de muncă și cercetări pe teren nu îndrăznise să viseze că într-o bună zi va găsi obiecte de o valoare comparabilă cu a celor peste care tocmai își plimbase privirile. Desigur că avusese șansa să călătorească prin lume și să cunoască diferite culturi, una mai fascinantă decât cealaltă. Reușise chiar să descopere câteva obiecte inedite care acum erau și ele expuse în câteva muzee de pe glob, însă niciuna dintre săpăturile ei nu scosese la lumină ceva destul de important încât să fie pus la loc de cinste, în Galeria de Artă Egipteană, de exemplu, sau în cea de Artă Primitivă.

Cine știe... poate dacă n-aș fi renunțat atunci... Dac-aș mai fi rezistat încă puțin... Dar își alungă repede gândul din minte. Știa foarte bine că acea perioadă din viața ei se încheiase, cel puțin pentru viitorul apropiat. Deocamdată trebuia să fie mulțumită cu ce avea și să încerce să se bucure de aceste minunate mărturii ale trecutului din poziția resemnată a spectatorului satisfăcut de ceea ce vede.

Iar priveliștea ce i se înfățișa era într-adevăr uluitoare. Găzduirea unui astfel de eveniment fusese un privilegiu excepțional pentru Muzeul Metropolitan, întrucât aproape niciunul dintre obiectele trimise de la Roma nu mai fusese prezentat publicului larg până atunci.

Dar asta nu însemna că toate exponatele erau din aur sau ornate cu nestemate ce-ți luau ochii.

Într-o vitrină din fața ei, Tess observă un obiect aparent banal. Părea a fi un soi de dispozitiv mecanic, cam de mărimea unei mașini de scris, dar care aducea mai degrabă cu o cutie de aramă. Avea o sumedenie de butoane pe partea din față, în timp ce din lateral ieșeau mai multe pârghii și pinioane legate între ele. Nu prea se încadra în peisaj, înconjurat fiind de-atâta opulență.

Dându-și pe spate părul lung, se aplecă să-l studieze mai bine. Tocmai își căuta catalogul când, deasupra siluetei ei reflectate pieziș în geamul vitrinei se contură o alta.

— Dacă încă mai ești în căutarea Sfântului Graal, va trebui să te dezamăgesc. Nu-i aici, îi zise o voce mormântală.

Și cu toate că trecuseră ani de când n-o mai auzise, o recunoscu imediat, înainte chiar să vadă fața persoanei care vorbise.

— Clive! exclamă ea întorcându-se către fostul ei coleg. Ce mai faci? Arăți trăsnet.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Deși nu avea cu mult peste cincizeci de ani, Clive Edmondson arăta mult mai bătrân.

— Mersi. Dar zi-mi de tine. Tu ce mai faci?

— Sunt bine, îi răspunse ea dând ușor din cap. Și cum mai merge treaba cu scotocirea mormintelor?

Edmondson îi arătă mâinile.

— Ce să zic... Notele de plată pentru manichiură mă termină, dar în rest toate-s vechi. La propriu, chicoti el. Am auzit că te-ai angajat la Institutul Manoukian.

— Mda.

— Și? Cum e?

— A, e foarte bine, răspunse Tess.

Dar asta era o altă minciună. Faptul că reușise să se angajeze la prestigiosul institut fusese o mare realizare pentru ea, dar lucrurile nu-i mai păreau la fel de încurajatoare după ce apucase să vadă ce înseamnă să lucrezi acolo. Dar asemenea lucruri nu se spun, ele trebuie să rămână secrete, mai ales în cercul relativ restrâns al arheologilor, în care bârfa și duplicitatea sunt la ordinea zilei. Încercând să schimbe subiectul spre lucruri mai puțin personale, zise:

— Știi, chiar mi-e dor de vremea când lucram cu voi pe teren.

Își dădu seama că Edmondson nu crede o iotă din ce-i spune, după zâmbetul pe care acesta îl avea în colțul gurii.

— Ei, nu-ți face griji, că n-ai pierdut nimic. N-am ajuns încă pe prima pagină a ziarelor.

— Nu-i vorba de asta, doar că... bâigui ea, întorcându-se să arunce o privire fugară la obiectele care-i înconjurau. Dac-am fi găsit și noi măcar unul dintre obiectele de-aici! Oricare, nu contează! își continuă ea ideea privindu-l cu un aer melancolic. Cum se face că noi n-am descoperit niciodată nimic de o asemenea valoare?

— Nu știu, dar eu unul nu mi-am pierdut încă speranța. Tu ești cea care a schimbat șaua cămilei cu un scaun confortabil la birou, spuse el sarcastic. Ca să nu mai vorbim de muște, căldura infernală, nisipul fierbinte și mâncarea – asta dacă poți s-o numești așa.

— Doamne-Dumnezeule, mâncarea aia oribilă! râse Tess. Dacă stau să mă gândesc bine, parcă nu-mi mai e chiar așa dor.

— Dacă te hotărăști să te întorci, să știi că te așteptăm cu brațele deschise.

Tess avu o ușoară tresărire nervoasă. Se gândise și ea de nenumărate ori la asta.

— Nu, nu cred c-o voi face. Cel puțin, nu deocamdată.

Edmondson afișă un rânjet forțat.

— O să avem mereu pe aproape o lopată cu numele tău scrijelit pe ea, așa să știi, îi spuse cu o voce plată, care numai entuziastă nu părea. Apoi, pentru câteva momente, se așternu între ei o liniște stânjenitoare. Auzi, reluă el, am înțeles că au deschis un bar drăguț în Sala Egipteană și zice-se că au pe cineva care se pricepe să prepare un cocktail ca lumea. Hai să-ți fac cinste.

— Ia-o tu înainte și te ajung din urmă, eu trebuie să le aștept pe mama și pe Kim.

— A, sunt și ele cu tine?

— Da.

— O, i-auzi! Trei generații Chaykin în aceeași încăpere! Asta trebuie să fie tare interesant!

— Să nu zici că nu ți-am zis.

— Am luat la cunoștință, zise Edmondson dând din cap amuzat și depărtându-se încetișor. Hai că ne vedem mai târziu. Să nu cumva să te-ascunzi de mine.

Afară, sub arcadele de la intrare, atmosfera era electrică. Cameramanul se chinuia să prindă unghiul propice din care să poată filma fără a fi îmbrâncit de mulțimea ce aplauda frenetic și exclama la unison, zădărnicind orice efort al reporterei de a se face auzită în timpul transmisiei în direct. Rumoarea crescu brusc în momentul în care un bărbat scund, dar bine făcut, îmbrăcat în uniforma cafenie a paznicilor de la forțele de securitate, își părăsi postul și se îndreptă cu pași grăbiți către cei patru călăreți care, după toate aparențele, aveau intenția de a pătrunde în muzeu.

Deși nu se uita decât cu coada ochiului, cameramanul își dădu seama că lucrurile nu decurgeau conform planului. Mersul hotărât al ofițerului și gesturile sale sigure și precise arătau că acesta nu era deloc de aceeași părere cu cei patru cavaleri.

Odată ajuns în dreptul lor, agentul își ridică mâna dreaptă cu o mișcare fermă pentru a le semnala să se oprească, blocându-le calea. Cavalerii își struniră caii, dar animalele începură să sforăie și să dea nervos din copite, vădit nemulțumite că erau ținute în frâu pe scări.

Se anunța deci o dispută. De fapt, după câte observa operatorul, bărbatul în uniformă vorbea cam de unul singur, căci niciunul dintre cavaleri nu reacționa în vreun fel la cuvintele sale.

Într-un final însă, unul dintre ei luă atitudine. Cu gesturi domoale, studiate, aidoma unui actor de teatru, cavalerul care se afla în imediata vecinătate a ofițerului, un munte de om, își scoase sabia din teacă și o ridică deasupra capului, generând un nou ropot de aplauze și blițuri incandescente. Ținea sabia nemișcată,

cu amândouă mâinile, cu privirea ațintită înainte și fără să se clintească.

Deși atent la obiectiv, cameramanul se uita cu coada ochiului și la ce se mai întâmpla în jur, așa încât zări un amănunt interesant. Grăbit, mută imaginea pe chipul ofițerului.

Ce i se citea omului pe față? Jenă? Sau poate consternare? Abia apoi își dădu seama că acea expresie nu trăda altceva decât *teamă*.

Mulțimea era în delir, aplaudând și ovaționând febril. Instinctiv, cameramanul mări ușor planul, ca să-l includă în cadru și pe călăreț.

Exact în acel moment cavalerul își coborî brusc sabia, al cărei tăiș străluci cu licăriri amenințătoare în lumina artificială înainte de a izbi țeasta bărbatului puțin mai jos de ureche dintr-o singură mișcare perfect arcuită, cu o forță și o viteză suficiente pentru a spinteca oasele și carnea.

În secunda imediat următoare din mulțime se auzi un murmur general de uimire, care în curând se transformă în urlete isterice de groază ce răsunau adânc în negura nopții. Cel mai tare dintre toți însă zbiera colega sa, reportera, care-l apucase strâns de braț și nu-i mai dădea drumul, motiv pentru care imaginea începu să-i joace în obiectiv, până când cameramanul îi făcu vânt cu cotul ca să poată filma mai departe.

Capul ofițerului căzu greoi la pământ și-ncepu să se rostogolească hidos pe scările de la intrare, lăsând în urma lui o dâră roșiatică de sânge. Și după un răstimp ce păru o eternitate, trupul decapitat se prăbuși inert într-o parte, împroșcând cu sânge de jur împrejur, ca o arteziană.

Tinerii din primele rânduri țipau și ei cât îi ținea gura, îmbulzindu-se să fugă cât mai departe și călcându-se în picioare, în timp ce alții, aflați mai în spate, nu înțelegeau prea bine ce se întâmplă și-n loc să fugă se încăpățânau să înainteze, convinși fiind că ratau ceva nemaivăzut. Curând se iscară o-nvălmășeală și-o busculadă din care nu mai răzbătea nimic altceva decât urlete îngrozite de durere și spaimă.

Ceilalți trei cai începură să dea semne de nerăbdare, dând nărăvaș din copite și trăgând de hățuri într-o parte. Atunci unul dintre cavaleri strigă:

— Înainte, înainte!

Călăul ofițerului dădu primul pinteni calului, care porni în galop către ușile larg deschise ale intrării principale. Ceilalți trei porniră la fel de iute, urmându-l îndeaproape.

3

Din sala mare a muzeului, Tess auzi țipetele de afară și-și dădu imediat seama că se-ntâmplă ceva extrem de grav. Nici nu apucă bine să se întoarcă spre intrare că zări primul cal năvălind pe ușă, printre bucăți de sticlă spartă și așchii ce săreau în toate părțile, aducând în urma lui tot haosul de-afară. În curând, mulțimea așezată și calmă a invitaților eleganți se transformă într-o gloată atavică, în al cărei vârtej amețitor bărbați și femei deopotrivă se îmbrânceau și se împingeau care mai de care, țipând și-ncercând să fugă din calea cailor în galop.

Trei dintre călăreți dădură iama prin mulțime fără să se uite în stânga și-n dreapta, lovind vitrinele cu sabia până ce le făcură țăndări și călcând nestingheriți sub copitele cailor atât cioburile, cât și exponatele sparte sau distruse în totalitate.

Tess se trezi luată pe sus în momentul în care zeci de oaspeți încercară să-și croiască drum spre ieșire. Împinsă într-o parte, își aruncă privirea prin sală, căutându-le pe mama ei și pe Kim. *Unde-or fi?* Nu le vedea nicăieri. La dreapta, la o distanță apreciabilă, caii se-nvârteau și se roteau întruna, distrugând tot ce le stătea în cale, fie exponate, fie invitați, pe care îi izbeau de pereți sau îi proiectau direct în vitrine, și ale căror urlete și gemete de durere răsunau în sala spațioasă. Printre victime, Tess îl zări și pe Clive Edmondson, pe care unul dintre cai îl izbi violent în momentul în care făcu un pas înapoi, aruncându-l într-o parte.

Caii sforăiau nervoși, cu spume la bot, cu nările umflate, iar călăreții se aplecau și, iuți de mână, apucau diverse obiecte strălucitoare de pe rafturile sparte, îndesându-le în sacii agățați de șei. În dreptul intrării, mulțimea înnebunită ce încerca să iasă împiedica eforturile polițiștilor de a pătrunde în incintă, forțele de ordine văzându-se neputincioase în fața gloatei disperate.

La un moment dat, unul dintre cai se întoarse brusc, lovind din lateral o statuie a Fecioarei Maria, care căzu pe podea și se făcu țăndări. Copitele calului tropăiră peste rămășițe, zdrobind în cele din urmă și bucata care mai păstra intacte mâinile Fecioarei, împreunate pentru rugăciune. Îi veni apoi rândul unei frumoase tapiserii, care fu smulsă din perete și călcată în picioare nu numai de cei patru cai, ci și de oameni. Mii și mii de ochiuri lucrate cu o strădanie minuțioasă, rupte și

deșirate în doar câteva clipe. Urmă apoi o altă vitrină, din care în momentul prăbușirii țâșni o mitră episcopală în nuanțe de alb și auriu, alături de cioburi de sticlă, și se pierdu și ea în îmbulzeală, însoțită la doar câteva secunde de o togă în culori asortate, care pluti un timp ușoară prin aer, asemenea unui covor fermecat, până să-și găsească sfârșitul tot sub tălpile necruțătoare ale mulțimii.

Trăgându-se grăbită din calea călăreților, Tess privi spre capătul coridorului, pe la jumătatea căruia îl văzu pe cel de-al patrulea cavaler, iar undeva mai în spate, tocmai la celălalt capăt, zări o altă grămadă de oameni – parcă și mai mare – care fugeau care-ncotro, refugiindu-se pe unde puteau. Le căută din nou cu privirea pe fiica și pe mama ei. *Unde-or fi? Au pățit oare ceva?* Se chinuia să se uite cât mai atent la fețele din mulțime, doar-doar le va putea deslușî figurile cunoscute, dar degeaba. Nu erau acolo.

Auzind undeva în spate o voce autoritară, Tess se întoarse brusc și observă că forțele de ordine reușiseră până la urmă să răzbească prin mulțimea bezmetică ce se-nghesuia să iasă. Cu armele scoase și strigând unul la celălalt ca să acopere vacarmul dinăuntru, polițiștii erau pe punctul de a-l încercui pe unul dintre cei trei călăreți, care însă scoase iute de sub mantia albă o armă de mici dimensiuni. Din instinct, Tess se ghemui la podea și-și acoperi capul cu mâinile, dar nu înainte de a-l vedea pe cavaler rotindu-și arma dintr-o parte într-alta și slobozind un prim ropot de gloanțe al căror zgomot sec umplu încăperea. În secunda următoare vreo zece oameni căzură la podea, inclusiv polițiștii, bucățile de sticlă și vitrinele sparte din jurul lor fiind acum împroșcate cu sânge.

Încă chircită pe jos și cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Tess încercă din răsputeri să stea nemișcată, deși ceva dinlăuntrul ei o îmboldea să se ridice și s-o ia la fugă. Observă că doi dintre cavaleri țineau acum și ei în mână arme automate asemănătoare cu cea pe care tovarășul lor tocmai o folosise. Gloanțele se loveau de pereți și apoi ricoșau, sporind haosul, panica și nebunia dinăuntru. Unul dintre cai făcu pe neașteptate un pas înapoi, dezechilibrându-și călărețul, ale cărui brațe fluturară nesigure prin aer în timp ce automatul se descărcă într-o ploaie de gloanțe care nimeriră mai întâi partea de sus a peretelui, apoi tavanul, distrugând modelele ornamentale și mușcând din tencuiala ce cădea bucățele-bucățele peste capetele invitaților care fie se fereau, ascunzându-se pe unde puteau, fie urlau speriați.

Ascunsă în spatele unei vitrine, Tess trase cu ochiul să vadă ce se întâmplă, în vreme ce mintea îi lucra febril analizând posibilele căi de scăpare. La dreapta ei, după trei rânduri de exponate, zări o ușă ce dădea într-o altă galerie, așa încât se forță să-și urnească picioarele amorțite și se-ndreptă într-acolo cu pași mărunți și repezi.

Tocmai când era în dreptul celui de-al doilea rând, îl văzu pe al patrulea cavaler venind direct către ea. Se feri din calea lui lăsându-se în jos, dar

urmărindu-l cu priviri furişe cum se avânta nestingherit printre rândurile de exponate încă intacte, de parcă n-ar fi avut nicio legătură cu dezastrul şi isteria provocate de ceilalţi trei.

La mai puţin de doi metri distanţă, călăreţul îşi struni calul şi se opri brusc, şi Tess aproape că simţi respiraţia sacadată a animalului scăldându-i tâmplele. Se lăsă atunci la pământ, lipindu-se de vitrina din faţa ei, de care îşi încleştase mâinile de parc-ar fi fost ultima ei salvare, încercând să-şi mai domolească bătăile iuţi ale inimii. Nu-şi ridică privirea decât atunci când zări silueta cavalerului reflectată în vitrinele din jur, drept şi neclintit în şa, cu zalele şi cu mantia lui albă. Părea preocupat de o vitrină anume, pe care o privea cu interes.

Era cea pe care o studiase şi Tess când se întâlnise cu Clive Edmondson.

Amuţită şi îngrozită, îl privi pe cavaler cum îşi scoate sabia din teacă, o ridică deasupra capului, izbeşte vitrina cu putere, făcând-o ţăndări şi umplând podeaua cu un covor de cioburi fine. Apoi, vârând sabia înapoi în locaşul ei, călăreţul se aplecă uşor în şa, luă cutia aceea ciudată cu butoane şi pârghii şi o ţinu în mâini pentru câteva momente, contemplând-o parcă.

Deşi abia mai respira, în ciuda instinctului de conservare pe care credea să-l posedă, Tess simţea că trebuie să vadă ce se petrece. Neputându-şi înfrânge curiozitatea, se aplecă într-o parte a vitrinei şi-şi scoase capul doar atât cât să poată trage cu coada ochiului.

Bărbatul se uită captivat la bizarul mecanism încă vreo câteva secunde, cu veneraţie parcă, după care murmură câteva cuvinte, abia audibile.

— V*eritas vos libera...*

Tess îl privi fascinată şi parcă era în transă luând parte la acest ritual tainic, dar atât ea, cât şi cavalerul fură brusc treziţi din reveria lor de un nou ropot de gloanţe.

Călăreţul îşi trase calul de căpăstru, întorcându-l spre Tess, şi ochii săi, deşi umbriţi de viziera coifului, îi întâlniră pentru o clipă pe ai ei. Ea simţi cum i se opreşte inima în piept şi se ghemui şi mai mult, paralizată de spaimă. Calul începu apoi să tropăie către ea, îndreptându-se direct spre ascunzătoarea ei, exact spre ea...

O depăşi însă scurt şi, chiar în momentul în care trecea prin dreptul ei, îl auzi pe călăreţ strigându-le celorlalţi:

— Haideţi! Plecăm!

Ridicându-se în picioare, Tess îl văzu pe cavalerul solid care trăsese primul gonindu-i de la spate pe câţiva oameni pe care-i izolă într-un colţ al sălii, în dreptul scărilor. Printre ei, Tess îi recunoscu pe arhiepiscopul de New York, pe primar şi pe soţia acestuia. Căpetenia făcu un semn discret din cap şi-atunci cavalerul dădu pinteni calului şi se avântă în mica mulţime înspăimântată, o apucă pe femeia care încerca în van să se împotrivească şi o ridică în şa fără efort. Îi ţintui apoi pistolul la tâmplă, moment în care ea amuţi, cu gura încă deschisă într-un ţipăt fără glas.

Speriată şi înfuriată, dar fără nicio putere, Tess îi privi pe cei patru îndreptându-se spre ieşire. Cavalerul care se afla în frunte, singurul care nu avea armă, era totodată singurul care nu avea legat de şa un sac umplut cu exponate. Şi-n vreme ce călăreţii galopau prin galeriile muzeului, Tess se ridică în picioare şi-şi croi drum printre cioburi, în căutarea mamei şi a fiicei ei.

Cavalerii năvăliră pe uşile muzeului, în lumina vie a reflectoarelor. În ciuda ţipetelor celor speriaţi şi a gemetelor răniţilor, brusc se lăsă o tăcere spartă doar de câteva strigăte – Voci de bărbaţi, ale poliţiştilor mai cu seamă, lansând ordine scurte: „Nu mai trageţi!”... „ostatică”... „Nu mai trageţi!”

Cei patru cavaleri coborâră treptele, cel cu ostatica protejat în spatele celorlalţi trei. Înaintau cu mişcări rapide, dar nu grăbite, impasibili la auzul sirenelor de poliţie care se apropiau, şi în câteva clipe dispărură în întunericul din Central Park.

4

Sean Reilly stătea în capul scărilor de la intrarea în muzeu, atent să nu treacă dincolo de zona marcată de poliție cu banda specifică galben cu negru. Își trecu mâna prin părul scurt și castaniu în timp ce studia conturul trasat cu cretă pe pavaj, acolo unde zăcuse corpul decapitat al paznicului. Urmă apoi cu privirea dâra de sânge întreruptă, care se-ntindea în jos pe scări până într-un punct în care un marcaj oval de dimensiunile unei mingi de baschet semnala locul până unde se rostogolise capul.

Nick Aparo veni și el lângă colegul său și privi desenele de după umărul acestuia. Avea o față rotundă, un început de chelie, și era cu zece ani mai în vârstă decât Reilly, care avea treizeci și opt de ani. Era un bărbat cu o înfățișare comună, de statură potrivită și nu foarte solid. Avea acel tip de trăsături pe care le puteai uita cu ușurință chiar în timp ce discutai cu el, un lucru extrem de util pentru un agent și de care se folosise cu mare succes în toți acei ani de când se cunoșteau. Întocmai ca Reilly, peste costumul elegant și negru purta un pardesiu bleumarin larg, pe spatele căruia erau imprimate cu alb trei litere de-o șchioapă: FBI. Privind marcajele disparate gura i se schimonosi într-o grimasă de dezgust.

— Nu cred că-i va fi foarte greu medicului legist să-și dea seama ce s-a petrecut aici, zise el.

Reilly îl aprobă dând ușor din cap. Nu-și putea dezlipi ochii de pe conturul oval unde fusese capul paznicului, în dreptul căruia nu se mai vedea acum decât o băltoacă de sânge negru și închegat. De ce oare, se întrebă el, să mori împușcat sau înjunghiat pare mult mai puțin înfricoșător decât să ți se reteze capul? Îi trecu apoi prin minte că, de fapt, în unele părți ale lumii decapitarea reprezintă încă procedura standard de execuție oficială. Mai precis, în acele țări din care proveneau teroriștii ale căror intenții puseseră forțele de ordine americane pe jar, pregătite să intervină în caz de nevoie; teroriști în căutarea cărora Reilly își petrecea zilele și nopțile deopotrivă.

Se întoarse către Aparo.

— Ce se mai aude în legătură cu soția primarului?

După ultimele informații, aceasta fusese abandonată în parc, împreună cu cei patru cai.

— A, e doar în stare de șoc. Cred că egoul ei e mult mai rănit decât dosul.

— Numai bine s-a nimerit și cu alegerile care bat la ușă. Ar fi păcat să nu se speculeze pe seama rănilor ăstora! Păi, degeaba să fi suferit femeia? zise Reilly uitându-se în jur încă zguduit de ceea ce se petrecuse cu ceva timp înainte exact în locul în care stătea el acum.

— Tot n-avem nicio veste de la filtrele rutiere?

Pe o rază cam de zece străzi de jur împrejurul muzeului fuseseră instalate bariere și filtre în trafic, iar accesul în și din Manhattan pe poduri sau prin tuneluri fusese și el oprit.

— Nimic. Tipii ăștia știau foarte bine ce fac. N-au venit aici să aștepte taxiul.

Reilly încuviință. Da. Profesioniști. Au lucrat ca la carte.

Nemaipomenit!

De parcă în ziua de azi trebuie să fii profesionist ca să distrugi! Amatorii se pricep la fel de bine să facă prăpăd. Nu-ți trebuie decât câteva lecții de zbor sau un camion plin de îngrășământ chimic, la care mai adaugi o doză de nebunie sau de tendințe sinucigașe – de care lumea nu duce deloc lipsă, după câte se pare.

În timp ce-și plimba privirea în tăcere peste scena devastată, simți cum îl cuprinde un sentiment crescând de frustrare și furie. Caracterul întâmplător al acestor acte nesăbuite și mortale și mai ales tendința lor aparentă de a se produce atunci când victimele se așteaptă cel mai puțin nu încetau să-l revolte și totodată să-l uimească. Cu toate astea, era ceva ciudat în legătură cu scena din fața lui, ceva ce-l nedumerea. Își dădu seama că era straniu de detașat, stând acolo și tot întorcând lucrurile pe-o parte și pe alta. Parcă totul era dintr-odată mult prea extrem, prea venit din altă lume ca să fie adevărat și credibil, mai ales după scenariile negre și dezastruoase pe care le tot discutase cu colegii săi în ultimii ani. Se simțea ca un copil țintuit locului fără voia lui undeva în afara arenei circului, și a cărui atenție la principala atracție a spectacolului era constant distrasă de o altă reprezentație neînțeleasă și confuză. Dar, deși această senzație îl deranja, îi era și recunoscător întrucâtva, ceea ce îl enerva într-o mare măsură.

Lucrând ca agent special și coordonator zonal al Unității pe Probleme de Terorism Intern din cadrul FBI, bănuise că departamentul său va fi însărcinat cu rezolvarea cazului din momentul în care răspunsese la telefonul primit de la sediu. Lua ca pe o provocare și un exercițiu al minții munca minuțioasă de a coordona activitatea zecilor de agenți și ofițeri de poliție pe care-i avea în subordine, alături de criminaliști, tehnicieni de laborator, psihologi, fotografi și mulți alții. Făcea ceea ce-și dorise dintotdeauna să facă.

Și dintotdeauna simțise că munca lui ar putea lăsa ceva în urmă. Mai bine

spus, era convins că strădaniile sale servesc la ceva, că nu se zbate în zadar.

Această încredere în sine i se dezvoltase pe vremea când era student la drept. Simțise încă de pe-atunci că lumea e plină de nedreptăți – iar moartea tatălui său, pe când el avea doar zece ani, fusese o dureroasă dovadă în acest sens – și voia s-o poată transforma într-un loc mai bun, dacă nu pentru el, măcar pentru ceilalți. Dorința i se întipărise definitiv în suflet într-o zi când, în timp ce studia și se pregătea să scrie o lucrare despre o crimă pe motive rasiale, participase la o adunare a susținătorilor supremației rasei albe. Evenimentul avusese un impact major asupra lui Reilly, care simțise că în acea zi privise răul în față; începând de atunci îl mânase nevoia de a înțelege fenomenul mult mai în profunzime, pentru ca apoi să poată lupta împotriva lui cu eficacitate.

Planurile sale inițiale nu se-mpliniseră însă așa cum își dorise. Sub influența idealismului tinereții, luase hotărârea să devină pilot. Ideea de a lupta împotriva răului din cabina unui Tomcat metalizat îi păruse la început genială. Din fericire, Reilly era exact tipul de recrut de care Marina americană avea nevoie. Din nefericire însă, ei aveau cu totul alte planuri pentru el. Marina era plină de tineri piloți care de-abia așteptau să manevreze un Top Gun, și deci nu de piloți duceau ei lipsă, ci de avocați. Superiorii săi încercară în fel și chip să-l convingă să se înscrie în Corpul Judecătoresc și într-o primă fază ideea chiar îi surâsese lui Reilly, dar până la urmă renunțase și își concentrase în schimb atenția asupra examenului de barou în urma căruia ar fi obținut dreptul de practică în Indiana.

Însă încă o dată destinul îi deschisese o nouă poartă, de data aceasta fără cale de întoarcere, atunci când în incinta unui butic cu cărți la mâna a doua se întâlnise din întâmplare cu un agent FBI pensionat, care de-abia aștepta să-i povestească despre munca lui. Omul îl încurajase să-și caute de lucru în cadrul FBI și, îndată ce trecuse examenul de barou, Reilly se dusese să-și depună dosarul. Știa că și-a găsit menirea, deși mama lui nu era prea încântată de faptul că fiul ei își tocise coatele timp de șapte ani pe băncile universității pentru ca acum să se mulțumească cu o slujbă pe care ei îi plăcea s-o descrie ca „tot un fel de polițist, dar de un rang mai înalt”.

Nu trecuse nici măcar un an de când lucra în biroul său din Chicago, înghesuit ca orice începător într-un cotlon strâmt și întunecos, făcând de pază și patrulând străzile în urmărirea vreunui hoț sau a vreunei bande de traficanți de droguri, când într-o zi, mai precis pe 26 februarie 1993, lucrurile luaseră o întorsătură neașteptată. Era ziua când în parcarea de la World Trade Center avusese loc un atentat cu bombă, în urma căruia șase oameni muriseră și peste o mie fuseseră răniți. Atentatorii plănuiseră de fapt să prăbușească unul dintre turnuri peste celălalt și totodată să declanșeze un nor de cianură. Singurul lucru care le încurcase planurile a fost de ordin financiar, căci nu mai avuseseră bani suficienți

pentru a-şi duce intenţiile la bun sfârşit. Nu avuseseră suficiente canistre pentru a detona bomba care, în afara faptului că nu ar fi avut oricum puterea necesară pentru scopul menit, fusese fixată şi pe coloana nepotrivită, şi anume una care nu făcea parte din structura de rezistenţă a turnului.

Atacul, deşi eşuat, a constituit un puternic semnal de alarmă pentru forţele de securitate. Fusese dovada vie a faptului că un grup de terorişti de joasă speţă şi nu foarte dotat din punct de vedere tehnic putea, chiar cu resurse financiare limitate, să producă pagube însemnate. Din acea zi, toate agenţiile de informaţii şi securitate începuseră să ia măsuri administrative de realocare a fondurilor în vederea prevenirii acestui nou tip de ameninţare.

Aşa se face că, la mai puţin de un an de când Reilly intrase în rândurile Biroului, devenise coordonator zonal la sucursala din New York, care avea o veche reputaţie de cel mai nepotrivit loc de muncă, din pricina nivelului de trai foarte ridicat, a frecventelor blocaje în trafic, precum şi din cauză că, dacă voiai să stai într-un apartament ceva mai mare decât o debara, erai obligat să-ţi cauţi o locuinţă în afara oraşului. Dar având în vedere că New York oferise dintotdeauna mult mai multă agitaţie şi acţiune decât oricare alt oraş, a fi detaşat la filiala newyorkeză era visul oricărui tânăr şi naiv agent special. Aşa fusese şi Reilly când Biroul îl trimise să lucreze aici, dar acum el nu mai era nici tânăr şi nici naiv.

Privind în jur, Reilly ştia prea bine că tot acel haos ce-l înconjura îi va acapara timpul şi mintea pentru o bună bucată de timp de-acum înainte. Îşi aduse aminte să-l sune pe părintele Bragg a doua zi dimineaţă, să-i spună că nu ajunge la antrenamentul de softball[2]. Îi părea rău că nu se putea duce, mai ales că n-ar fi vrut să-i dezamăgească pe copii. Dacă existau anumite momente în viaţa sa când nu se lăsa copleşit de problemele de la muncă, acestea erau nelipsitele dimineţi de duminică petrecute în parc. Probabil că şi duminica asta va fi tot în parc, dar din cu totul alte motive, mult mai puţin plăcute.

— Vrei să vezi şi ce e înăuntru? îl întrebă Aparo.

— Da, îi răspunse Reilly ridicând din umeri şi aruncând o ultimă privire la imaginea de coşmar ce i se înfăţişa înaintea ochilor.

2 Joc similar cu baseballul, dar jucat pe un teren mai mic şi cu o minge mai moale, de unde şi numele (*soft* = moale) (n. tr.).

5

Păşind cu grijă alături de Aparo peste cioburile şi molozul dinăuntru, Reilly începea să-nţeleagă adevărata dimensiune a dezastrului.

Peste tot zăceau împrăştiate exponate rare şi relicve de mare preţ, majoritatea distruse iremediabil. Poliţia nu sigilase încă sala mare a muzeului, care era de fapt aşa-numitul „loc al crimei”, în care accesul civililor era interzis. Podeaua semăna cu un tablou reprezentând o scenă apocaliptică în natură moartă: bucăţi de marmură, cioburi de sticlă, pete de sânge, toate constituindu-se în posibile preţioase indicii în care anchetatorii se puteau cufunda în voie pentru a emite apoi diverse teorii, dar care la fel de bine ar fi putut să nu le ofere nimic relevant pentru rezolvarea misterului.

Uitându-se rapid la cei zece-doisprezece agenţi anchetatori care se căzneau în halatele lor albe să catalogheze şi să verifice sistematic starea exponatelor mai mult sau mai puţin distruse şi cărora li se alăturaseră pe parcursul investigaţiei şi agenţii din EED – Echipa de Evaluare a Dovezilor din cadrul Biroului –, Reilly îşi făcu în minte o listă cu toate punctele stabilite până acum referitor la caz şi le trecu în revistă pe fiecare în parte. Aşadar, au fost patru bărbaţi călare. Asta ştim sigur. Cinci morţi, din care trei poliţişti, un paznic şi un civil. Alţi patru ofiţeri de poliţie şi mai mult de zece civili cu răni provocate de gloanţe, două dintre cazuri fiind grave. Încă vreo douăzeci şi patru de persoane cu tăieturi de la vitrinele sparte, şi de două ori mai multe cu vânătăi sau lovituri minore. Şi bineînţeles că mai erau şi persoanele aflate încă în stare de şoc, din cauza cărora psihologii aveau ce face mai multe luni de-acum înainte.

De cealaltă parte a holului, Tom Jansson, directorul adjunct, discuta cu căpitanul detectivilor de la Secţia 19 Poliţie, un lungan slab ca o scândură. Cei doi vorbeau aprins despre aspectul jurisdicţional al cazului, care iscase dispute încă de la început. Legătura evidentă cu Vaticanul, precum şi probabilitatea din ce în ce mai mare ca incidentul să fi fost plănuit de anumite grupări teroriste aveau drept urmare preluarea cazului – care în prezent aparţinea poliţiei newyorkeze – de către FBI. Partea bună a lucrurilor era că în urmă cu mai mulţi ani cele două instituţii

încheiaseră un acord în baza căruia poliția din New York își asuma public toate meritele pentru orice arestare, indiferent de autoritatea care o efectuase în fapt. Înțelegerea era ca FBI-ul să iasă la rampă doar în momentul în care cazul ajungea în fața instanței de judecată, chipurile ca să se asigure că inculpatul va fi condamnat. Doar atunci aveau să-și primească și ei binemeritatele laude. Cu toate astea, deseori mândria și orgoliul rănit al unora stăteau în calea bunei cooperări dintre Birou și forțele polițienești, ceea ce părea că se-ntâmplă și-n seara asta.

Aparo îi strigă unui bărbat pe care Reilly nu-l cunoștea să se apropie și i-l prezentă drept detectivul Steve Buchinski.

— O să ne-ajute Steve până ce masculii ăștia își termină de disputat teritoriul! îl înștiință Aparo, arătând cu o mișcare a capului către superiorii lor care încă se mai certau.

— Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva, zise Buchinski. Și eu vreau la fel de mult ca voi să pun mâna pe nenorociții ăștia!

Lui Reilly îi plăcu această frază de început, și-i zâmbi mulțumit polițistului a cărui față avea trăsături ferme, dure.

— Cercetați bine strada. Va trebui să vedem ce găsim acolo. Iar voi aveți atât resursele umane, cât și relațiile necesare pentru asta.

— Deja am început. Dacă e nevoie, o să mai fac rost de niște scuturi de la cei din Central Park. N-o să fie o problemă, promise Buchinski. În imediata vecinătate a Secției 19 Poliție era cea din Central Park, ai cărei ofițeri călări patrulau pe străzile adiacente. Gândindu-se mai bine, Reilly se întrebă dacă nu cumva exista o legătură între ei și cei patru cavaleri misterioși și-și propuse să verifice mai târziu.

— Ne-ar prinde bine și câțiva oameni în plus pentru anchetă și interogatorii, îi spuse Reilly polițistului.

— Mda... Se pare că de martori nu ducem lipsă. Or să ne dea gata, adăugă Aparo, arătând scările impunătoare ce duceau la etajul întâi, unde sălile de expoziție și birourile fuseseră transformate în camere de interogatorii.

Uitându-se în jur, Reilly o zări pe Amelia Gaines, unul dintre agenți, care cobora scările dinspre galerie. Frumoasa și ambițioasa roșcată fusese desemnată de Jansson să se ocupe de interogarea martorilor. O decizie foarte înțeleaptă de altfel, din moment ce tuturor le făcea plăcere să vorbească cu Amelia Gaines. În spatele ei era o blondă care ducea în brațe o fetiță ce-i semăna leit. Fiica ei, fără-ndoială, își zise Reilly. Micuța părea că doarme dusă.

Reilly se uită mai atent la fața femeii blonde. De obicei prezența Ameliei era atât de fascinantă, încât orice altă femeie era inevitabil eclipsată în preajma ei.

Dar nu și aceasta.

Chiar și în prezența Ameliei și cu un copil în brațe, avea ceva misterios și captivant, și nu puteai să n-o observi. Ochii lor se întâlniră scurt înainte ca ea să

privească în jos, către harababura de pe podea. Indiferent cine era femeia asta, se vedea clar că e bulversată și speriată.

Reilly o privi îndreptându-se către ușă, înaintând cu greu printre molozul și cioburile de pe jos. Era urmată îndeaproape de o altă femeie, ceva mai în vârstă, dar care semăna puțin cu ea. Ieșiră împreună din muzeu.

Adunându-și gândurile, Reilly se întoarse către cei doi bărbați.

— Prima fază a anchetei e oricum o mare pierdere de timp, dar tot va trebui să respectăm procedura și să vorbim cu toți martorii. De data asta nu ne putem permite să fim expeditivi.

— Mda, în cazul de față, pierdere de timp e puțin spus. La urma urmei, toată drăcovenia e oricum pe casetă, răspunse Buchinski arătând către o cameră video și apoi către alta, într-un alt colț al camerei, ambele făcând parte din sistemul de securitate al muzeului. Ca să nu mai vorbim despre materialele filmate de-afară de echipele de televiziune.

Reilly știa și el foarte bine din propria-i experiență că sistemele de securitate pot fi extrem de folositoare în cazul crimelor comise de profesioniști, dar ce te faci când ai de-a face cu cavaleri în zale pe post de principali suspecți?

— Nemaipomenit! oftă el clătinând din cap. Aduc eu floricelele.

6

Cardinalul Mauro Brugnone îşi plimba privirile de-a lungul camerei cu tavan înalt care se găsea aproape de inima Vaticanului, studiindu-şi în taină colegii de la masa masivă de mahon la care stătea aşezat. Deşi le era superior tuturor celorlalţi, fiind singurul episcop-cardinal prezent, evita de obicei să se aşeze în capul mesei, preferând să întreţină o atmosferă democratică în cadrul acestor întruniri, deşi ştia că toţi se aşteptau ca el să dea tonul discuţiilor şi să le ghideze după bunul lui plac. Era conştient de acest lucru şi-l lua ca pe un dat, dar nu din orgoliu, ci dintr-un pur simţ practic al lucrurilor. Un comitet fără lider nu realiza niciodată nimic.

Însă de astă dată niciun comitet şi niciun lider n-ar fi rezolvat situaţia delicată cu care se confruntau. Brugnone ştia că va trebui să se ocupe de caz personal. Ştiuse acest lucru din momentul în care urmărise la ştiri materialele transmise de toate televiziunile din lume.

Îşi opri în cele din urmă privirea asupra cardinalului Pasquale Rienzi. Deşi era cel mai tânăr dintre toţi şi deocamdată doar diacon, Rienzi era confidentul său cel mai de încredere. Ca toţi ceilalţi de la masă, citea în tăcere raportul pe care-l avea în faţă şi care părea să-i fi absorbit întreaga atenţie. La un moment dat îşi ridică ochii de pe foaie şi privirile li se întâlniră. Cu aceeaşi faţă palidă şi sinceră ca-ntotdeauna, tânărul tuşi scurt, întrerupând astfel tăcerea apăsătoare.

— Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? întrebă unul dintre prelaţi. Tocmai în inima New Yorkului, la Muzeul Metropolitan, mai adăugă el, clătinându-şi capul ca şi cum nu-i venea să creadă.

Nici lui Brugnone nu-i venea să creadă că aşa ceva s-a întâmplat cu adevărat. Părea un episod desprins dintr-o altă lume. Dar până la urmă, orice e posibil în New York. Nu fusese oare distrugerea turnurilor gemene ale World Trade Center o dovadă grăitoare în acest sens?

— Slavă Domnului că măcar arhiepiscopul n-a fost rănit, începu solemn un alt cardinal.

— După câte se pare, hoţii au scăpat. Poliţia chiar nu ştie încă cine se face

responsabil de... de actul ăsta absolut abominabil? întrebă o altă voce.

— Vorbim despre o țară de criminali. La tot pasul nu vezi decât nebuni care se iau după ce văd la televizor sau imită violența din jocurile video de care sunt obsedați, răspunse altul. Nu mai au unde să-i țină, închisorile sunt de mult pline.

— Dar de ce s-au îmbrăcat așa? Mantii albe cu o cruce roșie. Să fi vrut să se dea drept cavaleri templieri? întrebă cardinalul care vorbise primul.

Exact! gândi Brugnone. Același detaliu îl nedumerise și pe el de la bun început. Într-adevăr, de ce să se fi îmbrăcat niște simpli hoți în hainele Ordinului Templierilor? Or fi vrut să se deghizeze pur și simplu și, negăsind altceva mai bun, au luat și ei ce le-a picat în mână, grăbiți fiind? Sau avea costumația lor o semnificație ascunsă, încă neînțeleasă de el?

— Știe cineva ce-i acela un codificator rotor cu angrenaj multiplu?

Întrebarea îl făcu pe Brugnone să-și ridice brusc privirea către cel care o formulase, cardinalul cel mai vârstnic dintre cei prezenți.

— Un... ce? păru el nelămurit.

Bătrânul se uita de aproape la documentul care trecuse din mână în mână.

— Exponatul nr. 129, citi el din foaia pe care o avea în față. Secolul al XVI-lea. Codificator rotor cu angrenaj multiplu. Număr de înregistrare VNS 1098. N-am mai auzit de așa ceva. Ce-o mai fi și asta?

Brugnone își plecă ochii peste hârtia pe care o ținea în mâini, prefăcându-se că o studiază cu atenție. Era copia unui e-mail ce conținea o primă listă a tuturor obiectelor furate în timpul atacului. Simți din nou un fior rece – același pe care-l simțise imediat ce văzuse ciudatul obiect pe lista primită. Însă fața lui rămase la fel de impasibilă. Fără să-și ridice capul, aruncă o privire fugară celorlalți colegi, dar observă că niciunul nu părea intrigat de observația bătrânului. La urma urmei, era de așteptat. Nu era un amănunt cunoscut de mulți. Împingând hârtia într-o parte, se lăsă pe spate în scaun.

— Oricare ar fi povestea mecanismului ăstuia, zise el cu o voce plată, gangsterii ăia l-au luat, e clar.

Uitându-se către Rienzi, își plecă ușor capul într-o parte.

— Ce-ar fi să lăsăm pe seama dumitale cercetarea acestui aspect? Va trebui, bineînțeles, să ne aduci la cunoștință toate detaliile importante. Ia, rogu-te, legătura cu poliția și spune-le să ne țină și pe noi la curent cu evoluția investigației.

— Cu FBI-ul, îl corectă Rienzi, nu cu poliția. Ei se ocupă de caz.

Brugnone ridică mirat din sprâncene.

— După câte se pare, guvernul american e hotărât să acorde foarte mare atenție acestui incident, mai zise Rienzi.

— Așa și trebuie, reacționă scurt și venerabilul cardinal din celălalt capăt al mesei.

Brugnone îi mulțumi în gând bătrânului, care părea să fi uitat cu desăvârșire de codificator.

— Întocmai, continuă Rienzi. Am fost asigurat că vor face tot ce le stă în putință pentru rezolvarea cazului.

Aprobând cu o mișcare ușoară a capului, Brugnone îi făcu un semn discret lui Rienzi să treacă mai departe, gestul lui vrând parcă să spună: *Încheie odată discuția.*

Oamenii se bazaseră dintotdeauna pe Mauro Brugnone. Era mereu lăsat să conducă și să ia decizii. Probabil datorită corpolenței sale, credea el, care-ți lăsa impresia unui om vânjos și puternic. Era conștient că, fără straiele bisericești, arăta ca orice fermier de prin părțile Calabriei, lat în umeri și cu mâini noduroase, ceea ce ar fi și ajuns dacă n-ar fi simțit chemarea Bisericii, acum mai bine de jumătate de secol. Aspectul necizelat, de om dintr-o bucată, precum și felul de a fi pe care-l cultivase de-a lungul tuturor acestor ani – cu nimic mai prejos decât fizicul impunător – aveau darul de a-i dezarma imediat pe cei ce-l cunoșteau, făcându-i să creadă că e un simplu slujitor al Domnului. Aflându-i însă apoi rangul în ierarhia bisericească, mulți erau tentați să creadă că se pricepe de minune să unelteasc ă și să-i manipuleze pe alții, ceea ce nu era câtuși de puțin adevărat, cu toate că nu se obosise niciodată să-i contrazică. Îi plăcea uneori să-i țină pe oameni în șah, să nu știe la ce să se aștepte din partea lui, deși până la urmă asta era tot o formă de manipulare.

Zece minute mai târziu, Rienzi făcu ce-i ceruse, adică puse capăt întrunirii.

În timp ce toți ceilalți părăseau încăperea, Brugnone ieși pe o altă ușă și merse de-a lungul unui coridor până în dreptul unor scări care dădeau într-o curte dosnică. Înaintă pe cărarea pavată cu cărămizi a curții Belvedere, traversând-o și trecând pe lângă faimoasa statuie a lui Apolo, și intră în clădirile care găzduiau o parte din enorma bibliotecă a Vaticanului, respectiv arhivele secrete – *Archivio Segreto Vaticano.*

De fapt, aceste arhive nu erau întru totul secrete. În 1998, Vaticanul a permis oficial accesul la o mare parte din documente pentru cercetătorii aflați în vizită aici. Aceasta însemna că, teoretic, ei puteau consulta dosare și manuscrise ce conțineau date și informații atent ținute sub control de papalitate. Printre faimoasele documente aflate pe unul dintre zecile de kilometri de rafturi se numărau și transcrierile de mână ale procesului intentat lui Galilei, precum și o petiție din partea regelui Henric al VIII-lea al Angliei prin care cerea anularea căsătoriei.

Dar acolo unde mergea Brugnone nu putea pătrunde nimeni din afară. Fără să se uite sau măcar să-i salute pe funcționarii care munceau de zor în camerele prăfuite ale marii biblioteci, trecu mai departe la fel de tăcut, afundându-se în

întunecimea din partea opusă a aulei. Coborî nişte scări înguste în spirală şi ajunse în sfârşit într-o anticameră unde un ofiţer din gărzile elveţiene păzea solemn o uşă de stejar cu incrustaţii minuţioase. N-a fost nevoie decât de o simplă mişcare a capului din partea bătrânului cardinal, şi vajnicul paznic tastă codul de acces ca să-i deschidă uşa. Zăvorul se deschise imediat cu o pocnitură scurtă al cărei ecou răsună prelung de-a lungul scărilor circulare. Fără niciun alt gest, Brugnone se strecură cu paşi uşori în încăperea cu acoperiş boltit, trăgând după el uşa care scârţâi prelung în ţâţânile ei de stejar.

După ce se asigură că e singur în răcoarea cavernoasă a criptei şi după ce ochii i se obişnuiră cu lumina slabă dinăuntru, se îndreptă către zona arhivelor. În cameră domnea o tăcere mormântală, deşi dacă ciuleai bine urechea se auzea un zumzăit depărtat abia perceptibil. La început acest murmur monoton şi-nfundat îl nedumerise pe Brugnone, până când aflase că provenea de la un sistem de climatizare sofisticat, cu ajutorul căruia temperatura şi umiditatea erau menţinute la un nivel optim şi constant. Conştient că până şi aerul acela uscat era controlat aici, deschise unul dintre fişiere. Nu-i făcea deloc plăcere să vină în arhivele subterane, dar de data asta vizita nu mai suferise amânare. Cercetă fiecare fişă cu degete tremurânde, verificând numărul de înregistrare. Ceea ce căuta el nu se afla însă pe niciuna dintre numeroasele liste indexate sau fişe de inventar cu ajutorul cărora se ţinea evidenţa colecţiilor din arhivă. Nici măcar *Schedario Garampi* nu-i fu de niciun ajutor, voluminosul dulap ce conţinea aproape un milion de fişe pe care erau catalogate toate documentele şi manuscrisele până-n secolul al XVIII-lea. Dar Brugnone ştia unde trebuie să caute. Mentorul său avusese grijă să-l înveţe ce şi cum cu puţin timp înainte să moară.

Îşi opri dintr-odată privirea asupra fişei căutate, după care o scoase din sertar. Având o presimţire parcă din ce în ce mai puternică, se puse pe treabă, răscolind asiduu prin teancurile de dosare şi cărţi. Majoritatea panglicilor roşii cu care erau legate diverse documente oficiale, şi de la care probabil că provine termenul de hârţogăraie sau birocraţie3, atârnau pe toate rafturile, legănându-se uşor în tăcerea mormântală. Când în sfârşit zări compendiul pe care-l căuta, mâinile parcă-i anchilozară dintr-odată. Ridică anevoie volumul masiv şi vechi îmbrăcat în piele, punându-l apoi pe o masă simplă din lemn de pin, la care apoi se aşeză şi el. Începu să răsfoiască paginile groase cu numeroase ilustraţii, care foşneau sub degetele sale parcă prea tare în liniştea dimprejur. Chiar şi-n acest mediu atent ţinut sub control, timpul îşi lăsase amprenta. Pergamentul subţire începuse să se deterioreze pe alocuri, iar fierul din cerneală se oxidase formând mici crestături în hârtie care acum estompau pe ici, pe colo, înfloriturile artistice pe care scribul de odinioară le făcuse din condei.

Brugnone simţi cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare. Ştia că momentul adevărului e aproape. Dând pagina, i se puse dintr-odată un nod în gât în

momentul în care văzu dinaintea ochilor datele pe care le căutase.

Se aplecă și privi desenul mai atent. Reprezenta un mecanism destul de complicat, cu mai multe pinioane și angrenaje legate între ele. Comparându-l cu ilustrația pe care o primise pe e-mail, a cărui copie o adusese cu el, dădu ușor din cap constatând asemănarea izbitoare.

Brugnone simți cum o durere îi cuprinde fruntea. Se frecă scurt la ochi și privi din nou schema pe care o avea în față. Era din ce în ce mai furios. *Cum de s-ntâmplase una ca asta?* Știa prea bine că Vaticanul n-ar fi trebuit sub nicio formă să aprobe trimiterea codificatorului la expoziția de la New York și-acum îi era ciudă pe el. De obicei era foarte expeditiv în ceea ce spunea sau gândea, dorind să rezolve problemele cât mai eficient, aceasta fiind grija lui și-n situația de față. Însă „grijă” nu era poate cuvântul cel mai potrivit pentru a-i descrie starea în acele momente de tensiune. Descoperirea dispariției aparatului îl șocase. O asemenea veste ar fi șocat în fond pe orice om care îi cunoștea adevărata semnificație. Din fericire, cei care știau menirea legendară a codificatorului erau foarte puțini chiar și aici, la Vatican.

Noi suntem singurii vinovați. Ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat deoarece ne-am străduit mai mult decât a trebuit să nu atragem atenția asupra lui.

Sleit de puteri, se ridică greoi din scaun. Înainte de a pune cartea înapoi pe raftul de unde o luase, se duse la sertarul de unde scosese fișa de înregistrare și o puse la întâmplare între celelalte. N-ar fi fost indicat s-o mai vadă și altcineva.

Oftă adânc, simțind povara celor șaptezeci de ani pe care-i ducea în spate. Știa că nu de colecționari sau profesori universitari curioși din fire trebuie să se teamă. Nu astfel de oameni se aflau în spatele atacului de la muzeu. Cine pusese la cale furtul știa foarte bine ce caută și trebuia oprit înainte ca secretul misteriosului dispozitiv să fie dezvăluit lumii întregi.

3 În original, *red tape*, expresie care tradusă mot-à-mot ar însemna fundă / panglică / bandă roșie, desemnând, așa cum explică și textul, felul în care erau sigilate sau păstrate diferite documente oficiale. În engleză însă termenul nu mai e de mult folosit la sensul propriu, ci a căpătat un sens figurat care trimite la ideea de muncă obositoare și plictisitoare ce implică sortarea unor acte sau completarea a numeroase formulare etc. (n. tr.).

7

La mai bine de șase mii cinci sute de kilometri distanță, un alt bărbat era de cu totul altă părere. După ce încuie ușa în urma sa, ridică bizarul mecanism de pe treapta de sus a scărilor, unde-l lăsase, și-ncepu să coboare încetișor și atent în pivniță. Mașinăria nu era foarte grea, însă n-ar fi vrut s-o scape cumva din brațe.

Nu acum. Nu după ce trecuse prin atâtea ca să pună mâna pe ea și după ce soarta îi surâsese, dându-i șansa să o aibă în sfârșit aproape.

Camera de la subsol, deși scăldată în lumina oscilantă a douăzeci de lumânări, era prea mare ca să poți vedea în fiece cotlon, așa că era tot atât de întunecată pe cât era de rece și umedă. Dar bărbatul deja nu mai băga în seamă asemenea detalii. Petrecuse atât timp aici, încât ajunsese să se obișnuiască pe deplin cu ea, astfel că întunericul și umezeala nu-l mai deranjau. Încăperea subterană aproape că-i devenise o a doua casă.

Acasă.

Ce cuvânt străin, care-i trezea amintiri din vremuri de mult trecute. Se întâmplase parcă într-o altă viață.

Lăsă codificatorul pe o masă de lemn într-o rână și se duse într-un colț, unde începu să răscolească printr-un maldăr de cutii vechi de carton. Când o găsi în sfârșit pe cea pe care-o căuta, o puse pe masă, o deschise și scoase din ea un dosar din care extrase câteva foi groase de hârtie pe care le aranjă frumos lângă dispozitiv. Se așeză apoi la masă, privind concentrat când la documente, când la complexul mecanism, cu o vădită satisfacție.

— În sfârșit! murmură el pentru sine. Avea o voce moale, dar ușor răgușită din cauză că nu prea vorbea.

Cu un creion în mână, își concentră atenția asupra primei foi, al cărei scris abia se mai vedea. Analizând cu atenție primul rând, începu să apese butoanele de pe tastatura codificatorului, trecând astfel la următoarea etapă în împlinirea propriului destin, pe care și-l închipuia aidoma unei odisei grandioase, al cărei deznodământ va zgudui lumea din temelii.

8

După ce abia reușise să adoarmă cu cinci ore în urmă, Tess era acum din nou trează și nerăbdătoare să-nceapă investigațiile în legătură cu ceva ce nu-i dădea pace. Era vorba de acele câteva minute petrecute în fața vitrinei din sala de expoziție de la etaj, înainte să-l întâlnească pe Clive Edmondson și să se declanșeze nebunia generală. Era hotărâtă să-i dea de capăt poveștii ăsteia, de-ndată ce mama ei și Kim plecau de acasă.

Curând după moartea soțului ei, arheologul Oliver Chaykin, în urmă cu trei ani, mama lui Tess, Eileen, se mutase cu fiica și nepoata sa în casa cu două etaje de pe strada Mamaroneck, o stradă liniștită, mărginită de copaci. Deși chiar ea îi propusese acest lucru, Tess avusese îndoieli încă de la-nceput. Casa avea însă trei dormitoare și era suficient de mare pentru toate trei, spațiul considerabil făcându-le astfel mai ușor traiul în comun. Până la urmă lucrurile se aranjaseră de la sine, chiar dacă – după cum Tess însăși nu se sfia să recunoască adesea cu un ușor sentiment de vinovăție – avantajele erau mai degrabă de partea ei decât a mamei sale. De exemplu, Eileen era cea care stătea cu Kim când Tess ieșea seara în oraș, tot ea își ducea nepoata la școală când era nevoie sau o scotea în oraș la o gogoașă, ca acum, sperând astfel să mai uite de grozăvia petrecută cu o seară înainte.

— Plecăm! îi strigă Eileen. Sigur nu vrei să-ți aducem nimic?

Tess coborî în hol să le conducă.

— Să nu le mâncați pe toate. Păstrați-mi și mie vreo două, le zise ea, și chiar atunci începu să sune telefonul.

Tess nu părea grăbită să răspundă, așa că Eileen o privi nedumerită și o întrebă:

— N-ai de gând să ridici receptorul?

— Nu, o să răspundă robotul, replică Tess ridicând din umeri nepăsătoare.

— Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să vorbești cu el.

— Da, mă rog, prefer mai târziu. Nu mor de nerăbdare să vorbesc cu Doug, zise ea strâmbându-se.

Nu era greu să-ți dai seama de ce fostul ei soț o tot sunase și-i lăsase numeroase mesaje pe robot. Doug Merritt era prezentator de știri la un canal de televiziune din Los Angeles și nu știa altceva decât muncă și iar muncă. Mintea lui ascuțită de reporter făcuse imediat legătura între incidentul de la Muzeul Metropolitan și faptul că Tess își petrecuse o mare parte din timp acolo și că avea probabil relații de care el s-ar fi putut folosi pentru a afla mai multe detalii despre ceea ce devenise cea mai de senzație știre a anului.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Tess era ca el să afle nu numai că fusese acolo în momentul atacului, dar că o luase și pe Kim cu ea, o informație care-ar fi fost extrem de folositoare pentru el și pe care nu s-ar fi jenat s-o utilizeze împotriva ei cu prima ocazie.

Kim, draga de ea.

Tess începu iar să se gândească la fiica ei și la spaima prin care trecuse seara trecută, chiar dacă în momentul atacului fusese la toaletă, fiind deci cât de cât ferită de primejdie. Copila nu reacționase deocamdată în niciun fel, și această întârziere de altfel de așteptat îi oferea lui Tess timpul necesar pentru a hotărî cum să procedeze. Nu putea spune că aștepta cu nerăbdare momentul când va trebui să aibă o discuție cu Kim. Se detesta pentru că o luase cu ea la recepție, deși știa foarte bine că autoînvinuirea n-o va ajuta să rezolve problema.

O privi cu un aer protector, recunoscătoare că e vie și nevătămată acolo, în fața ei. Drept răspuns, Kim se strâmbă la ea, protestând față de atenția exagerată a mamei.

— Mamă, termină odată!

— Ce să termin?

— Nu te mai uita așa la mine! N-am nimic, e bine? Ce mare scofală? De altfel, parcă tu ești cea care își pune mâna la ochi la filmele de groază, nu eu!

— Bine, bine, gata, zise Tess clătinând din cap. Ne vedem mai încolo.

Rămase în prag până pierdu mașina din ochi în capătul străzii, după care se întoarse în bucătărie, unde ledul telefonului de pe bufet o anunță că primise încă patru mesaje. Se strâmbă exasperată către aparat, de parcă el avea vreo vină. *Nu-mi vine să cred ce tupeu are, nenorocitul!* Doug se recăsătorise cu șase luni în urmă cu una dintre colegele sale, o asistentă de platou de vreo douăzeci și ceva de ani și care printre altele beneficiase și de minunile chirurgiei plastice. Această recentă modificare a stării sale civile avea să atragă după sine – așa cum Tess deja bănuia – dorința lui de a revizui condițiile înțelegerii asupra dreptului de vizită. Și asta nu din cauză că i-ar fi păsat de Kim, pe care nici n-o iubea și nici nu-i ducea lipsa, ci pur și simplu fiindcă pentru el era o chestiune de orgoliu și poate chiar o dovadă de răutate. Era un ticălos fără pereche, și Tess știa că trebuie să se țină tare pe poziție ori de câte ori îl apuca vreun acces pasager de iubire părintească, cel puțin până ce tânăra și proaspăta sa soție va rămâne însărcinată și, cu puțin noroc, îi va distrage

atenția de la ele.

Își turnă o ceașcă de cafea fără zahăr și se duse în birou. Porni laptopul, după care se-ntinse după mobil, cu ajutorul căruia după numai câteva minute aflase deja că Clive Edmondson era internat la Spitalul Presbiterian din New York, de pe strada East 68. Sună apoi la recepție, de unde află că starea lui nu e critică, dar că va mai rămâne în spital încă două-trei zile.

Bietul Clive. Își notă orele de vizită, cu intenția de a se duce să-l vadă.

Deschizând apoi catalogul fatidicei expoziții, îl răsfoi un timp, până ce dădu peste descrierea acelui ciudat dispozitiv pe care-l luase cel de-al patrulea cavaler. Conform broșurii, era denumit codificator rotor cu angrenaj multiplu. Descrierea menționa că era vorba despre un mecanism criptografic care data din secolul al XVI-lea. Vechi și în același timp interesant, deși probabil un obiect pe care nu te-ai fi așteptat să-l găsești printre „comorile” Vaticanului.

Computerul își terminase rutina de deschidere, așa că Tess accesă o bază de date și tastă cuvintele „criptografie” și „criptologie”. Legăturile găsite o trimiteau către site-uri tehnice sau care conțineau informații despre criptografia modernă, care avea de-a face cu coduri computaționale și transmisii electronice criptate. Trecându-le repede în revistă, dădu în cele din urmă peste un site care prezenta istoria criptografiei. Accesându-l și aruncând o privire fugitivă asupra conținutului, găsi pe una dintre pagini niște ilustrații cu sisteme primitive de codificare. Primul era dispozitivul de cifrare Wheatstone, care data din secolul al XIX-lea și era format din două cercuri concentrice; pe cel exterior erau incrustate cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului plus un spațiu liber, iar pe cel interior era scrijelit doar alfabetul. Două limbi – asemănătoare acelor de ceasornic – erau folosite pentru a substitui anumite litere de pe cercul exterior cu alte litere de pe cel interior. Persoana care primea mesajul codat trebuia să aibă un dispozitiv identic și să știe poziția celor două limbi. La câțiva ani după ce cifrul Wheatstone începuse să se răspândească, francezii inventaseră un criptograf cilindric, prevăzut cu douăzeci de discuri pe a căror margine erau scrise litere și care erau străpunse la mijloc de o tijă centrală care le susținea, complicând astfel și mai mult orice încercare de a decoda mesajul ascuns.

Trecând la paginile următoare, zări poza unui mecanism care semăna într-o oarecare măsură cu cel care-i atrăsese atenția în vitrinele muzeului. Citind explicația de sub poză, simți cum i se face părul măciucă. Era descris drept „Convertor”, strămoșul codificatorului rotor, și fusese folosit de forțele armate americane în anii ’40.

Preț de o secundă simți cum i se oprește inima în piept. Citi încă o dată scurta explicație a fotografiei.

Stai puțin! Cum adică sisteme „primitive”? În 1940?

Intrigată, citi întregul articol. Codificatoarele rotoare erau, după câte se

părea, o invenție a secolului XX. Lăsându-se pe spate în scaun, Tess își frecă fruntea, apoi se întoarse la paginile precedente, la prima ilustrație pe care o văzuse, și reciti descrierea. Sigur că nu putea fi vorba despre același sistem, dar existau și asemănări demne de luat în seamă. Fapt este că ultimul era mult mai avansat decât aparatele de cifrare cu un singur disc.

Dacă guvernul Statelor Unite era de părere că dispozitivul lor e „primitiv", atunci era de înțeles de ce Vaticanul fusese atât de nerăbdător să se laude cu vechimea mult mai impresionantă a propriului mecanism de codificare, care avea un avans de aproximativ șase sute de ani în fața mașinăriei de peste ocean.

Totuși, era ceva ce nu se potrivea. Un gând nu-i dădea pace. De ce, când ar fi putut lua orice tablou, statuie sau veșmânt neprețuit, cel de-al patrulea călăreț se încăpățânase să pună mâna pe misteriosul dispozitiv? De ce? Sigur, unora le place să colecționeze piese dintre cele mai ciudate, dar puțin probabil ca hoțul să fi vrut să-și diversifice colecția excentrică. Se gândi apoi dacă nu cumva acesta făcuse o greșeală alegând tocmai codificatorul. Dar nu, n-avea cum – prea îl ochise de la bun început. Nu era nicio îndoială că era exact ceea ce căutase.

Mai mult decât atât, nu mai luase din muzeu nimic altceva.

Își aminti apoi de Amelia Gaines, femeia care arăta mai degrabă desprinsă dintr-o reclamă la șampon decât a agent FBI. Tess era convinsă că anchetatorii voiau dovezi solide, nu doar supoziții, dar după ce stătu o clipă pe gânduri, se duse în dormitor și, găsind geanta pe care o avusese seara trecută, scotoci până ce dădu de cartea de vizită a Ameliei.

În secunda următoare avu o străfulgerare și se văzu iarăși în sala de expoziție, exact în momentul în care cel de-al patrulea cavaler lua codificatorul din vitrina în care fusese expus. Felul în care îl ridicase, ținându-l câteva momente și murmurând acele cuvinte neînțelese... fusese aproape solemn, *reverențios*.

Oare ce spusese? În acele clipe de coșmar, Tess fusese mult prea zăpăcită ca să mai dea atenție acelui detaliu, dar dintr-odată parcă nu se mai putea gândi la nimic altceva. Își adună forțele și-ncercă să se concentreze asupra acelui unic moment, îndepărtându-și din minte orice alt gând, hotărâtă să retrăiască episodul în care cavalerul se aplecase în șa ca să ia codificatorul și rostise... Ce Dumnezeu spusese? Gândește-te, fir-ar să fie! Trebuie să-ți amintești!

Precum îi spusese și Ameliei Gaines, era aproape sigură că primul cuvânt a fost *Veritas. Veritas...* și apoi mai ce? Veritas și încă *ceva*.

Veritas vos? Asta să fi fost? Formula îi părea oarecum familiară. Răscoli prin tenebrele memoriei, dar în zadar. Cuvintele se-ncăpățânau să rămână ascunse, mai cu seamă că atunci când cavalerul le rostise fuseseră acoperite de zgomotul pistolului automat ce se descărcase undeva în spatele lui.

Tess hotărî că trebuie să se mulțumească doar cu ce știa sigur. Reveni în fața calculatorului și selectă cel mai puternic motor de căutare din lista de legături

din meniu. Tastă *Veritas Vos* în căsuța pentru cuvinte-cheie de căutare și obținu peste 22 000 de rezultate. Din fericire, nu trebui să le treacă în revistă pe toate, primul fu de-ajuns.

Asta era. Asta căutase. Cuvintele de pe ecran îi răsunau parcă în urechi:

Veritas vos liberabit.
Adevărul vă va mântui.

Se uita pierdută la pagina pe care o deschisese. Adevărul vă va mântui.

Grozav!

Intuiția ei de detectiv o ajutase să descopere unul dintre cele mai folosite clișee ale vremurilor moderne.

9

Gus Waldron ieși din stația de metrou de pe strada West 23 și o luă spre sud. Ura partea asta a orașului. Nu se prea dădea în vânt după zonele rezidențiale, care te făceau să te simți ca un sărăntoc dacă nu te încadrai în peisaj. În cartier la el, pe teritoriu familiar, faptul că era la fel de mare ca dugheana de la colțul străzii era garanția deplinei siguranțe. Aici însă, statura impunătoare nu-l ajuta decât să iasă și mai mult în evidență, transformându-l într-o adevărată apariție printre toți fanfaronii ăia spilcuiți ce mișunau ca furnicile la promenadă în costumele lor de firmă și cu frizuri fistichii care-i costaseră probabil cu mult peste două sute de dolari.

Se arcui puțin de spate și-și vârî capul între umeri, ca să nu mai pară chiar așa de înalt. Cu toate astea, tot mare părea, și nici haina lungă și neagră pe care-o purta nu-l prea ajuta, mai ales că îi atârna largă pe lângă corp. Oricum, la haină n-ar fi putut renunța, căci îi era necesară pentru a ascunde obiectul pe care-l căra.

O coti pe strada 22, către vest. Trebuia să ajungă la o stradă distanță de Empire Diner, care se afla în mijlocul unui mic șir de galerii de artă.

Trecând pe lângă vitrinele luminate observă că în cele mai multe nu erau decât unul sau cel mult două tablouri expuse, iar unele nu aveau nici măcar rame, ca să nu mai vorbim de preț.

Iisuse! Cum poate omu' să știe dacă marfa-i bună când n-are habar cât dracu' costă?

Mai erau două uși până la intrarea pe care-o căuta. Pentru un neavizat, magazinul lui Lucien Boussard avea aerul unei galerii de artă elegante. De fapt asta și era, dacă nu chiar mai mult. Puținele piese autentice împrăștiate pe ici, pe colo se pierdeau în marea de falsuri și obiecte contrafăcute aduse de te miri unde. Cu toate astea, vecinii habar n-aveau cu ce se ocupă el, căci Lucien avea un stil aparte, maniere distinse și un accent care se potrivea de minune cu ambientul artistic al micii lui afaceri.

Devenind deodată mult mai atent, cu ochii-n patru la orice și oricine îi părea suspect, Gus trecu de vitrina galeriei, după care numără exact douăzeci și

cinci de paşi la capătul cărora se opri şi făcu stânga-mprejur. Se prefăcu că vrea să traverseze, dar rămase locului scrutând strada în sus şi-n jos. Toate păreau la locul lor, aşa că făcu cale-ntoarsă şi intră în magazin cu mişcări iuţi şi uşoare pentru un bărbat de statura lui. Şi de ce mă rog n-ar fi fost alert şi agil, în pofida trupului masiv? În toate cele treizeci de lupte la care luase parte, nimeni nu reuşise să-l lovească destul de tare ca să-l doboare la pământ. Cu excepţia cazurilor când căzuse el de bunăvoie, fiindcă aşa fusese înţelegerea.

Odată intrat, rămase cu mâna în buzunar, încleştată pe patul unui Beretta 92FS. Nu acesta era pistolul lui favorit, dar avusese nişte probleme de precizie cu ACP-ul 45, iar după seara cu pricina n-ar fi fost tocmai indicat să umbli cu un Cobray după tine. Îşi roti ochii prin cameră. Nici urmă de turişti, nici măcar clienţi de prin partea locului. Singurul om din magazin era chiar proprietarul.

Erau foarte puţini cei pe care Gus îi plăcea, dar chiar dac-ar fi fost o persoană foarte sociabilă, tot nu l-ar fi înghiţit pe Lucien Boussard. Era un pupincurist nenorocit, cu o faţă alungită şi scurt în umeri, şi-şi purta părul lung strâns la spate într-o coadă de cal.

Pederast franţuz libidinos!

În timp ce Gus înainta încet, Lucien îşi ridică privirea de la mica masă la care lucra şi schiţă un zâmbet vesel, care însă nu prea reuşea să-i ascundă sudoarea rece şi nervozitatea care pusese brusc stăpânire pe el. Poate că ăsta era singurul lucru care-i plăcea lui Gus la Lucien: faptul că era mereu timorat şi încordat, temându-se tot timpul să nu păţească cine ştie ce. Şi nu era prea departe de adevăr, slinosul naibii!

— Aa, Gus! începu Lucien, dar cu accentul lui studiat cuvântul sună mai degrabă a „Gueusse", ceea ce avea darul să-l scoată din sărite de fiecare dată, ura sa pentru francez crescând proporţional cu fiecare nouă stâlcire a numelui său.

Întorcându-i spatele fără să răspundă, Gus trase zăvorul şi se apropie de masă.

— E careva în spate? întrebă el încruntat.

Lucien dădu grăbit din cap.

— *Mais non, mais non, voyons*... nu mai e nimeni în afară de mine, zise el cu enervantu-i obicei de a tot repeta obsesiv aceleaşi franţuzisme cu aer de băiat vesel. Poate că era o chestie specifică tuturor homosexualilor, mai ştii?

— Nu mi-ai zis că vii, aşa că nu te aşteptam...

— Taci dracului din gură! îl opri Gus. Ţi-am adus ceva, continuă el cu un rânjet satisfăcut. Ceva special.

Zicând acestea, scoase o pungă de hârtie de sub haină şi o puse pe masă. Aruncă o privire scurtă către uşă, ca să se asigure că nu se uită nimeni din stradă la ei, după care băgă mâna în pungă şi scoase ceva înfăşurat în ziare, pe care începu să le rupă privindu-l fix pe Lucien pe parcursul întregii operaţiuni.

În momentul în care Gus dezvălui în sfârșit obiectul misterios, Lucien rămase cu gura căscată de uimire și făcu ochii mari. Era un crucifix de aur înalt cam de o jumătate de metru, minunat executat în cele mai mici detalii și cu incrustații de pietre prețioase, care-ți tăia pur și simplu respirația.

Gus îl așeză cu grijă peste ziarele în care fusese ambalat, și-l auzi pe Lucien înghițind în sec și respirând anevoie, aproape șuierat.

— *Mon dieu, mon dieu!* exclamă într-un sfârșit francezul ridicându-și ochii către Gus, în timp ce broboane minuscule de sudoare începuseră deja să i se prelingă pe fruntea îngustă. Iisuse, Gus!

Cu asta chiar c-o nimerise. Își coborî din nou privirea lacomă asupra crucifixului și Gus îi urmă exemplul: pe una dintre paginile ziarului trona o fotografie a muzeului.

— Ăsta-i de la... începu Lucien.

— Da, rânji Gus ostentativ. Ce mai bijuterie, nu? De toată frumusețea! Fără pereche.

Buzele francezului începură să tremure.

— *Non mais, il est complètement taré, ce mec*. Stai așa, Gus! Nu pot să pun mâna pe chestia asta.

De fapt, Gus nu ținea morțiș ca Lucien să pună mâna pe el; voia doar să-l vândă. Partea proastă era că nu-și putea permite să se târguiască la preț sau să apeleze la alții în așteptarea unei oferte mai bune, ținând cont că în ultimele șase luni nu scosese mai nimic din pariurile de la cursele de cai. Mai făcuse și altădată datorii, dar parcă niciodată nu fusese atât de strâmtorat ca acum; mai mult, era pentru prima dată când datora sume frumușele tocmai celor care-i pontau câștigurile. Toată viața lui nu făcuse altceva decât să bage frica-n ceilalți, cel puțin începând din ziua în care – fiind deja un vlăjgan mult mai înalt și mai solid decât taică-său – îl snopise din bătaie, așa cum și acesta la rându-i obișnuia să facă la beție. Dar acum, pentru întâia oară după ce luase viața în piept la vârsta de paisprezece ani, ajunsese și el să știe ce-i aia frica. Persoanele care-i țineau socoteala la datorii nu se comparau nici pe departe cu tovarășii sau dușmanii cu care mai avusese de-a face. Acești oameni aparțineau unei lumi total diferite, și-ar fi stat pe gânduri dacă să-i facă sau nu felul la fel de mult cât se gândea el înainte să strivească un gândac sub talpa papucului.

Paradoxal, tot pariurile îl scoseseră din impas. Așa îl întâlnise pe cel care-l băgase în afacerea de la muzeu și căruia îi datora prezența lui azi în magazinul lui Boussard, deși instrucțiunile fuseseră mai mult decât clare: timp de șase luni n-avea voie să vândă nimic din partea care-i revenise în urma loviturii.

Ei, la dracu’ cu instrucțiunile lor cu tot! Avea nevoie de bani acum, nu peste șase luni.

— Ascultă, nu te doare pe tine capu’ de unde vine, bine? îi spuse el

francezului pe un ton autoritar. Tu trebe să te-ngrijești cine-l cumpără și cu cât.

Lucien era pe punctul de a face o criză de apoplexie.

— *Non, mais*... Ascultă-mă, *Gueusse*, nu se poate. E imposibil. E prea proaspăt ca să m-ating de el acum. Ar fi o nebunie...

Gus îl apucă de guler și-l trase spre el peste masă. Lucien începu să tremure pe picioarele-i nesigure. Își apropie fața la mai puțin de zece centimetri de a lui Lucien.

— Poa' să și dea în pârg! Puțin îmi pasă mie! șuieră el printre dinți. Sunt oameni care colecționează chestii d-astea, și tu știi bine de unde să-i scoți.

— Dar e mult prea devreme! reuși celălalt să articuleze cu o voce pițigăiată din cauza strânsorii din jurul gâtului.

Gus îi dădu drumul și francezul se prăbuși în scaun.

— Nu fă pe deșteptu' cu mine, urlă Gus. Niciodată n-o să fie timpul potrivit pentru ăstea! Mereu o să fie prea devreme să le scoți pe piață! Așa că ori acu', ori mai târziu, tot aia. Orișicât, știi și tu foarte bine că unii or să vrea să-l cumpere tocmai pentru ceea ce este și de unde vine. Sunt destui nebuni dintr-ăștia care-s dispuși să dea o avere pe un obiect ca ăsta și-apoi să-l pună bine-ntr-un seif, excitându-se numai la gândul că au o comoară ascunsă. Tot ce trebuie tu să faci este să vezi pe unde găsești specimene d-astea. Și repede. Și nici să nu-ți treacă prin cap să mă fraierești cu prețul. O să primești zece la sută, și zece procente dintr-o sumă neprețuită nu sunt tocmai de lepădat, nu?

Lucien înghiți în gol, frecându-se la gât în locul de unde-l apucase Gus, apoi scoase din buzunar o batistă de mătase cu care își șterse fruntea. Își roti ochii prin cameră, vădit tensionat și cu o altă idee în minte. Întoarse capul și zise:

— Douăzeci.

Gus îl privi la rândul lui, uluit.

— Lucien, începu el calm. Întotdeauna îi pronunța așa numele – „Lu-ș*in*", și o făcea dinadins, doar ca să-l enerveze. Vezi că ești pe teren minat. Nu te-ntinde, atâta-ți zic!

— Vorbesc foarte serios. Pentru așa o treabă, nici nu se pune problema de mai puțin. *Au moins*. Riscul pe care mi-l asum e enorm.

Gus dădu să-l apuce iar de guler, dar Lucien fu mai rapid de data asta, împingându-și scaunul în spate în așa fel încât să-și ferească gâtul din calea mâinilor. Văzând că n-are altă soluție, Gus scoase calm pistolul din buzunar și se trase mai aproape, înfundându-i-l între picioare.

— Drăguță, nu știu ce-ai mirosit tu, dar mie nu-mi arde de negociat. Mă cam grăbesc. Vezi cum ești? Eu îți fac o ofertă mai mult decât generoasă și tu nu încerci decât să profiți de situație. Sunt foarte, foarte dezamăgit.

— Gus, haide, omule, ce naiba!

Gus ridică mâna și dădu din umeri nepăsător.

— Nu știu dacă-n seara aia ai prins la televizor partea cu paznicu' de-afară. Cea mai tare. N-ai mai văzut așa ceva. Și dacă vrei să știi, încă mai am afurisita aia de sabie! Și să-ți mai spun ceva: parcă-ncepe să-mi placă toată chestia asta à la Conan Barbarul, mă-nțelegi?

Gus profită de-aceste câteva clipe în care Lucien tremura din toate mădularele, asudând abundent sub amenințarea pistolului, ca să se gândească mai bine la ce avea să facă. Dac-ar fi avut mai mult timp la dispoziție, l-ar fi terorizat pe franțuz în voie și până la urmă acesta ar fi căzut la învoială. Era însă cam presat de timp. Crucifixul valora o mică avere, se gândea chiar la o sumă cu șapte cifre, doar că acum trebuia să se mulțumească numai cu ce putea scoate într-un timp cât mai scurt. Cu banii primiți odată intrat în afacerea cu jaful de la muzeu nu reușise decât să mai obțină o mică amânare; acum însă trebuia neapărat să scape de secăturile alea, o dată pentru totdeauna.

— Uite cum facem, îi zise el într-un sfârșit lui Lucien. Dacă te miști repede, batem palma la cinșpe.

La auzul cifrei, ochii lui Lucien se luminară dintr-odată. *Gata, l-am prins*, își zise Gus. Francezul deschise un sertar și scoase un mic aparat de fotografiat digital.

— Trebuie să..., bâigui el, uitându-se la Gus.

— Foarte bine. N-ai decât să-i faci și-o mie de poze!

Lucien fotografie crucifixul de câteva ori, în același timp trecând în revistă în minte lista posibililor clienți interesați.

– Trebuie să dau niște telefoane, îi zise. Dă-mi câteva zile.

Dar lui Gus nu-i convenea înțelegerea. Avea neapărată nevoie de bani și de libertatea pe care aceștia i-o garantau. Trebuia de asemenea să plece din oraș pentru o vreme, măcar până mai trecea toată tevatura legată de atacul de la muzeu, până se mai liniștea apele.

— Bine, fie. Dar repede. Două-trei zile, nu mai mult.

Surprinse din nou acea licărire stranie în ochii lui Lucien, de parcă ascundea ceva. Probabil se gândea cum să aranjeze afacerea cu cumpărătorul sau cum să pună mâna pe un comision gras promițându-i acestuia că va încerca să-l convingă pe vânzător să nu crească prețul – asta în condițiile în care el căzuse deja de acord asupra prețului cu cel care vindea. Și alte porcării de genul ăsta. Gus se hotărî ca peste câteva luni, la vremea potrivită, să mai treacă o dată să-l viziteze pe Lucien. Îi va face o mare plăcere.

— Vino mâine seară la șase, îi mai zise Lucien. Nu pot să-ți promit nimic, dar o să fac tot posibilul.

— Normal c-o să faci, doar e și-n interesul tău, îi răspunse Gus sec și luă crucifixul, îl înfășură grijuliu din nou în ziar și-l vârî într-unul din buzunarele interioare ale hainei, în celălalt ascunzându-și pistolul.

— Pe mâine, atunci, îi zise el lui Lucien cu un rânjet încruntat, după care ieşi în stradă.

Privindu-i silueta masivă trecând agale prin dreptul vitrinei şi dispărând după colţ, Lucien tot nu se putea opri din tremurat.

10

— Exact asta-mi mai lipsea acum! mormăi Jansson iritat în timp ce Reilly se aşeza într-un scaun de cealaltă parte a mesei la care stătea şeful său, în biroul acestuia din Federal Plaza. La aceeaşi masă mai erau Aparo şi Amelia Gaines, precum şi Roger Blackburn, care conducea forţa de reacţie în cazurile de crime cu violenţă, plus doi ofiţeri din subordinea lui Blackburn.

Complexul celor patru clădiri guvernamentale din sudul Manhattanului se afla la doar câteva străzi distanţă de Zona Zero[4]. Găzduia, nici mai mult, nici mai puţin, douăzeci şi cinci de mii de angajaţi, şi tot aici se afla şi sediul FBI, sucursala New York. Aici era singurul loc în care Reilly reuşea să mai scape de zgomotul necontenit şi forfota obositoare din birourile secţiei. De fapt, liniştea şi atmosfera relaxantă din biroul şefului său erau singurele lucruri pentru care îl invidia pe Jansson, dacă se putea vorbi de invidie.

Ca director adjunct al Biroului din New York, Jansson trebuise să facă faţă multor probleme şi situaţii de criză în decursul ultimilor ani. Toate cele cinci sectoare de maxim interes pentru Birou – crimă organizată şi droguri, crimă cu violenţă şi fraude financiare, contraspionaj extern şi ultima oaie neagră a odioasei turme, terorismul intern – lucrau de zor, la capacitate maximă, în frunte cu Jansson, care părea croit pentru funcţia pe care-o ocupa. Era un bărbat bine făcut, cu o statură impozantă, demnă de un fost jucător de fotbal, însă în pofida tâmplelor încărunţite faţa sa avea o expresie detaşată, uşor distantă. Subalternilor săi nu le lua totuşi prea mult până să-şi dea seama că un lucru era sigur – în afară, bineînţeles, de moarte şi impozite, celelalte două certitudini pe care le are omul în viaţă –, şi anume că, dacă-l aveai pe Jansson de partea ta, puteai fi sigur că va muta şi munţii din loc ca să te ajute. Dacă, pe de altă parte, făceai greşeala să-l calci pe bătături, puteai să-ncepi să te gândeşti serios la posibilitatea de a părăsi ţara.

Deoarece Jansson mai avea doar câteva luni până la pensie, Reilly putea înţelege foarte bine de ce şeful său nu era tocmai încântat de faptul că trebuia să-şi petreacă ultimele zile de muncă bătându-şi capul cu un caz de importanţă majoră, căruia i se spunea codificat METRAID[5]. Toţi reprezentanţii media se năpustiseră

ca uliii asupra poveștii, și pe bună dreptate, căci era clar că nu era vorba de un jaf obișnuit. Fusese un raid în toată regula, bine pus la punct în cele mai mici detalii. Mai multe celebrități și persoane publice care se aflau pe lista invitaților fuseseră secerate de gloanțele armelor automate, soția primarului fusese luată ostatică, un om fusese executat în văzul tuturor, nu împușcat, ci decapitat, și – culmea! – nu în vreo curte dosnică din nu știu ce țară cu regim dictatorial din Orientul Mijlociu, ci chiar aici, în Manhattan, pe Fifth Avenue.

În direct la televizor.

Reilly își mută privirea de la Jansson la peretele din spate, pe care tronau steagul Statelor Unite și emblema Biroului, după care îl fixă iar, în timp ce acesta își sprijini coatele de masă și trase adânc aer în piept.

— O să am eu grijă să le spun nenorociților ălora când îi prindem că n-a fost prea frumos din partea lor, se oferi Reilly în glumă.

— Așa să faci, zise Jansson aplecându-se în față și privindu-i intens pe ceilalți colegi din echipă. Cred că nici nu mai e nevoie să vă spun câte telefoane am primit referitor la cazul ăsta, sau de la ce persoane sus-puse, una mai sus decât cealaltă. Așa că spuneți-mi în ce stadiu ne aflăm cu ancheta și ce piste avem.

Uitându-se pe rând la ceilalți, Reilly vorbi primul.

— Analizele preliminare ale legistului n-au fost concludente. Tipii ăia n-au lăsat prea multe în urmă, cu excepția cartușelor și a cailor. Băieții din EED, care se ocupă de analiza dovezilor, își smulg părul din cap fiindcă nu prea au ce să evalueze.

— Au și ei noroc o dată-n viața lor, îl întrerupse Aparo.

— Oricum, cartușele ne spun că au folosit pistoale Cobray MII / 9 și Micro Uzi. Rog, tu și oamenii tăi verificați aspectul ăsta, da?

Blackburn tuși scurt înainte să deschidă gura. Era o adevărată forță a naturii omul ăsta, care nu demult reușise să distrugă cea mai mare rețea de distribuție de heroină din Harlem, descindere care se lăsase cu peste două sute de arestări.

— Nimic nou, după câte se pare. Noi analizăm oricum totul de-a fir a păr, conform procedurilor, dar n-am speranțe prea mari, sincer să fiu. Mă îndoiesc că băieții și-au cumpărat armele de pe internet.

Jansson încuviință.

— Și caii? întrebă el.

— Deocamdată nici aici nu știm nimic sigur, răspunse Reilly. Patru cai castrați, suri și murgi, nimic ieșit din comun. Verificăm dacă nu cumva sunt pe lista cailor raportați dispăruți și încercăm să aflăm proveniența șeilor, dar nici aici…

— N-ați identificat niciun semn particular și n-ați dat de urma niciunui cip?

Deoarece numărul cailor furați pe întreg teritoriul Americii creștea de la an

la an, mai nou se foloseau tot felul de metode de identificare. Cea mai frecvent utilizată era marcajul la rece, un procedeu care presupunea însemnarea cailor cu ajutorul unui fier de marcat îngheţat şi care avea drept rezultat modificarea celulelor care produceau pigmentul, astfel încât în loc de nuanţa obişnuită, în zona marcajului părul animalului avea culoarea albă. O altă metodă, ce-i drept mai puţin utilizată, necesita un ac hipodermic cu ajutorul căruia se introducea sub pielea animalului un microcip minuscul căruia îi corespundea un anumit număr de identificare.

— Nu, n-am depistat niciun cip deocamdată, dar scanăm caii pentru a doua oară. Cipurile astea sunt atât de mici, încât dacă nu ştii exact unde să te uiţi, e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. Unde mai pui că de obicei le introduc unde nu te aştepţi, ca să fie siguri că le găsesc tot acolo dacă animalul dat dispărut e găsit. Mai mult, caii ăştia au fost iniţial însemnaţi, numai că peste marcajul originar s-au mai făcut şi altele, aşa că acum e imposibil să-i identificăm. Băieţii de la laborator zic că s-ar putea să dea de urma semnului original dacă reuşesc să separe celelalte suprapuneri.

— Cum rămâne cu armurile şi toată recuzita medievală? întrebă Jansson întorcându-se către Amelia Gaines, care era însărcinată cu cercetarea costumaţiei pe care o purtaseră atacatorii.

— Mă tem că asta o să dureze ceva mai mult, zise ea. Furnizorii de astfel de echipamente sunt mici afacerişti risipiţi prin toată ţara, iar cei care comercializează săbii veritabile – nu doar imitaţii ieftine sau piese de recuzită pe care să le-nchiriezi la câte-o petrecere – sunt şi mai puţini. Sper să putem afla ceva concludent în această privinţă cât de curând.

— Să-nţeleg deci că tipii ăştia au dispărut pur şi simplu fără urmă? întrebă Jansson, pe cale să-şi piardă răbdarea.

— Probabil c-au avut maşini, spuse şi Aparo. Sunt două ieşiri din parc, nu foarte departe de locul în care au abandonat caii. Acum verificăm să vedem dac-au fost ceva martori, dar deocamdată... nimic. Gândiţi-vă. Patru bărbaţi, care după lovitură s-au despărţit şi-au şters-o din parc fiecare pe cont propriu, la ora aceea târzie. N-a fost greu să nu atragă atenţia.

Jansson se lăsă pe spate în scaun, dând aprobator din cap. Mintea sa aduna acum toate informaţiile primite şi le punea cap la cap, făcându-şi ordine în gânduri.

— Ceva suspecţi pân-acum?

Reilly privi rapid în jurul mesei înainte de a începe.

— Partea asta-i mai complicată un pic. Prima variantă la care m-am gândit a fost un jaf la comandă.

Furturile obiectelor de artă, mai ales când acestea din urmă erau arhicunoscute, erau de obicei fie urmarea unei anumite comenzi, fie capodoperele erau dinainte vândute unor colecţionari care ţineau neapărat să intre în posesia lor

chiar dacă nu-şi puteau permite să le arate şi altora şi să se laude cu ele. Dar după primele momente petrecute în incinta muzeului, Reilly eliminase ambele posibilităţi. Numai hoţii profesionişti aveau parte de astfel de comenzi elaborate, iar ideea de a defila călare pe Fifth Avenue şi de a da năvală aşa la locul faptei nu i se părea opera unor hoţi iscusiţi, precum nu erau nici haosul provocat de raid, şi cu atât mai puţin decapitarea paznicului de la intrare.

— Cred că din punctul ăsta de vedere suntem cu toţii de acord, continuă el. Rapoartele preliminare ale criminaliştilor privind profilul psihologic al atacatorilor ne confirmă şi ele bănuielile iniţiale, şi anume că în spatele jafului se ascund lucruri mult mai importante decât simplul furt al unor relicve extrem de valoroase. Dac-ar fi vrut cu adevărat să pună mâna pe obiectele astea, ar fi ales o dimineaţă calmă şi ploioasă de miercuri şi-ar fi pătruns înăuntru înainte să vină grosul vizitatorilor, după care, cu pistoalele Uzi la-ndemână, ar fi luat liniştiţi tot ce le poftea inima. Cu cât te expui mai puţin, cu atât rişti mai puţin, nu? Dar băieţii ăştia au făcut exact pe dos. Şi-au ales parcă dinadins momentul când sala era cea mai aglomerată, dar şi cel mai bine păzită, de parcă ar fi vrut ca toată lumea să le vadă isprava şi-n acelaşi timp să ne râdă-n nas. Şi-au luat obolul cu vârf şi-ndesat, fără-ndoială, dar cred că pe lângă asta au vrut să ne transmită ceva.

— Ce anume? Ce ar trebui noi să-nţelegem? întrebă Jansson nedumerit.

Reilly ridică din umeri amărât.

— Nu ştiu încă, dar îi dăm noi de cap.

Jansson se întoarse apoi spre Blackburn.

— Voi ce ziceţi despre asta? Sunteţi de acord?

Blackburn aprobă printr-o uşoară mişcare a capului.

— Hai să zicem doar că, oricine-ar fi băieţii ăştia, sunt nişte eroi ai străzii. Şi-au făcut rost de toate ustensilele şi accesoriile la care alţi pârliţi doar visează în timp ce se joacă pe Playstation, şi-au avut tupeul să-şi pună planul fantezist în aplicare şi să-l ducă la bun sfârşit. Nu pot decât să sper că n-o să se nască o nouă modă acum. Dar, da, şi eu cred că într-adevăr e mai mult decât atât.

Jansson îşi întoarse privirea înapoi la Reilly.

— Aşadar... se pare că tot pe capul tău cade măgăreaţa.

Reilly se uită la el în tăcere şi clătină din cap aprobator. „Măgăreaţă” era totuşi cam puţin spus. Pentru el problema începea să capete dimensiunile unei gorile de vreo tonă şi ceva care avea să-i cam apese umerii, căci într-adevăr greul pe capul lui pica.

Întâlnirea fu întreruptă de sosirea unui bărbat slab, care purta un costum de tweed de culoare maro şi avea la gât un guler alb de preot. Jansson se ridică din scaun şi-i întinse mâna imensă în semn de salut.

— Monseniore, mă bucur c-aţi putut veni. Vă rog, luaţi loc. Stimaţi colegi, dânsul este monseniorul De Angelis. I-am promis arhiepiscopului că-l lăsăm să

asiste la ședințele noastre operative. În măsura în care poate, monseniorul va încerca să ne ajute.

Jansson îi făcu apoi cunoștință cu cei prezenți. Nu se întâmpla foarte des ca unui străin de FBI să i se permită accesul la ședințele agenților, cu atât mai mult dacă era vorba de cazuri speciale – cum era și acesta – dar nunțiul apostolic, ambasadorul Vaticanului în Statele Unite, dăduse telefoanele necesare pentru a facilita acest lucru.

Să fi avut vreo patruzeci și cinci de ani, se gândea Reilly. În orice caz, nu mai mult de cincizeci. Își pieptănase cu grijă părul închis la culoare, care forma două curbe simetrice în zona tâmplelor, unde câteva șuvițe cărunte îi încadrau urechile. Pe lentilele ochelarilor săi cu rame argintii și subțiri se puteau distinge ușoare urme de degete. Se dovedi afabil și prevenitor în timp ce îi saluta pe fiecare în parte, repetându-le politicos numele și titlul profesional.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, spuse așezându-se pe unul dintre scaunele din jurul mesei.

Jansson clătină ușor din cap, în semn că n-are de ce să-și facă griji în această privință.

— Părinte, dovezile pe care le avem până acum nu ne duc pe nicio pistă clară. Fără să aduc niciun prejudiciu voit cazului de față – și trebuie să subliniez că deocamdată facem doar presupuneri – treceam în revistă și discutam o posibilă listă preliminară a suspecților.

— Înțeleg, replică De Angelis.

Jansson se întoarse apoi din nou către Reilly, care își reluă ideea, deși nu era prea mulțumit de noua întorsătură a lucrurilor, căci își dădea seama că va trebui să-l pună și pe monsenior la curent cu anumite aspecte deja discutate.

— Tocmai conveniserăm că nu e vorba de un simplu jaf, ci că incidentul are mult mai multe dedesubturi. Felul în care au acționat, momentul ales, toate ne-au condus spre această concluzie.

— Aha, înțeleg, zise iar De Angelis ținându-și ușor buzele în semn că analiza informațiile primite.

— În mod normal, continuă Reilly, pentru un atac de-o asemenea anvergură, prima reacție ar fi să-i suspectăm pe fundamentaliștii musulmani, însă în cazul de față sunt aproape sigur că ipoteza asta nu ține.

— De ce credeți asta? Oricât de trist ar părea, acei oameni chiar ne urăsc. Vă amintiți, fără-ndoială, ce scandal s-a iscat când a fost jefuit muzeul din Bagdad. Acuzele care ne-au fost aduse, pretinsa părtinire a anchetatorilor față de presupușii vinovați americani, toată furia. Lucrurile n-au mers tocmai bine nici atunci.

— Credeți-mă, modul de operare nu-i incriminează deloc de data asta, nici pe departe. De regulă atacurile lor sunt deschise, în sensul că de cele mai multe ori revendică atacul, și de obicei adoptă stilul kamikaze. De altfel, ar fi un adevărat

blestem pentru un fundamentalist musulman să poarte o mantie cu o cruce pe ea.

Reilly îl privi pe De Angelis, care păru că e de acord cu ce spusese.

— Bineînțeles că o să studiem și acest aspect, continuă el. Așa cere procedura. Eu unul însă aș paria pe un cu totul alt scenariu.

— Adică pe o gașcă de derbedei care s-au jucat cu focul, zise Jansson, în limbajul colorat care-l caracteriza de obicei. Se referea la acei teroriști zeloși, americani get-beget, cu puternice convingeri radicale.

— Mda, mai degrabă ei decât oricare alții, după părerea mea, confirmă Reilly oftând ușor. Alături de teroriștii străini, un alt tip de suspecți cu care-și mânca timpul într-o egală măsură erau extremiștii gen „lup singuratic”.

— *Derbedei?* întrebă De Angelis cu o privire confuză.

— Adică teroriști autohtoni, părinte. De-ai noștri. Grupări cu nume caraghioase de genul Ordinul Tainicei Frății, care operează în numele unei ideologii a urii intitulate Identitatea Creștină – o denaturare perversă a termenului.

Monseniorul păru ușor stânjenit:

— Eu credeam că astfel de oameni sunt fanatici creștini.

— Păi asta și sunt. Dar să nu uităm că vorbim aici despre Vatican – despre Biserica Catolică. Iar oamenii ăștia, părinte, nu sunt tocmai cei mai mari fani ai Romei. Vaticanul nu le recunoaște niciuna dintre bisericile pe care și le-au scornit și care – în treacăt fie spus – n-au nicio treabă cu catolicismul. Oamenii dumneavoastră s-au exprimat destul de clar când au declarat că nu vor să aibă nimic de-a face cu ei, și pe bună dreptate. O caracteristică a tuturor acestor organizații – în afară de faptul că pentru orice problemă dau imediat vina fie pe populația de culoare, fie pe evrei sau homosexuali – este ura lor pentru orice formă organizată de guvernământ, în special a noastră, dar prin extensie și cea de la Vatican. Au impresia că noi suntem întruchiparea satanei, părere care, în mod ciudat, coincide cu termenul pe care și Khomeini l-a folosit la adresa noastră și care persistă și azi în lumea musulmană. Aduceți-vă aminte că astfel de indivizi se fac vinovați de atentatul cu bombă din Oklahoma City. Creștini. Americani. Și nici nu vă puteți închipui câți sunt. Chiar zilele trecute am pus mâna pe unul din Philadelphia pe care-l urmăream de ceva vreme, și care face parte dintr-o organizație denumită Biserica Fiilor lui Yahweh, o grupare care, după câte se pare, s-a desprins dintr-alta mai mare, Națiunile Ariene. Potrivit datelor pe care le avem, înainte să intre în rândurile bisericii ăsteia nou formate, tipul a fost un fel de autoritate de legătură cu lumea islamică în cadrul Națiunilor Ariene, și a recunoscut că în această calitate a încercat să încheie alianțe cu extremiști musulmani antiamericani după atacurile din 11 septembrie.

— Inamicul inamicului, murmură De Angelis.

— Exact, se arătă Reilly de acord. Oamenii ăștia au o perspectivă distorsionată asupra lumii, părinte. Ce trebuie noi să facem acum este să-ncercăm

să descifrăm ce mesaj au vrut să ne trimită și în ce misiune nebunească s-au avântat.

După ce Reilly termină ce avea de spus, urmară câteva clipe de tăcere pe care Jansson o întrerupse repede:

— Bine, atunci așa rămâne, te ocupi tu și mai departe, zise el privindu-l pe Reilly, care aprobă din cap, câtuși de puțin mirat de hotărârea șefului.

— Da, zise el laconic.

Jansson se întoarse apoi către Blackburn.

— Rog, tu deocamdată o să investighezi povestea asta din punctul de vedere al jafului simplu, nu?

— Sigur că da. Trebuie neapărat să verificăm cu atenție și posibilitatea asta, cel puțin până când vom avea altă pistă pe care să mergem.

— Bun, bun. Părinte, începu Jansson întorcându-se spre De Angelis, ne-ar fi de un real folos dacă ați putea face rost de o listă cu obiectele furate, cât mai detaliată cu putință. Să conțină fotografii color, greutatea fiecăruia, dimensiunile, orice. Trebuie să le dăm în urmărire cât mai repede.

— Desigur.

— Și fiindcă tot vorbim de obiectele furate, interveni Reilly, unul dintre cavaleri părea interesat de un singur exponat, și anume acesta, mai zise el arătându-i părintelui o poză mărită făcută după un cadru video, o imagine pe care o găsiseră pe înregistrările camerelor de securitate și în care cel de-al patrulea cavaler putea fi văzut ținând în brațe codificatorul. Îi înmână poza monseniorului și-și continuă ideea:

— Conform catalogului expoziției, aparatul a fost înregistrat sub denumirea de codificator rotor cu angrenaj multiplu. Aveți idee de ce ar vrea cineva să fure un astfel de obiect în condițiile în care era înconjurat de aur și pietre prețioase?

De Angelis își împinse ochelarii pe nas în timp ce studia atent imaginea, apoi dădu din cap:

— Îmi pare rău. Nu știu prea multe despre această... mașinărie. Nu pot decât să-mi închipui că valoarea ei constă în faptul că e o adevărată curiozitate inginerească. Tuturor le place să se laude cu inteligența lor din când în când, și se pare că așa s-a întâmplat și cu confrații mei de la Vatican, care au considerat dispozitivul demn de a fi inclus pe lista exponatelor.

— Atunci poate luați legătura cu ei, să-i întrebați. Poate că au vreo idee, nu știu, colecționari care să se fi arătat interesați și să-i fi abordat pe tema asta…

— O să mă interesez, fiți sigur.

Jansson privi de jur împrejurul mesei și văzu că toată lumea e gata de plecare.

— În regulă, oameni buni, zise el aranjându-și hârtiile. Hai să le stricăm

ploile scrântiților ălora!

În timp ce agenții ieșeau din încăpere pe rând, De Angelis se apropie de Reilly și-i strânse călduros mâna.

— Vă mulțumesc, agent Reilly. Suntem pe mâini bune dacă dumneavoastră vă ocupați de caz.

— O să-i prindem, părinte. Întotdeauna e așa.

Monseniorul îl privea fix în ochi, studiindu-l.

— Puteți să-mi spuneți Michael.

— Dacă nu vă e cu supărare, o să rămân la „părinte”. Mi-e mai comod așa și nu mă pot dezobișnui.

De Angelis păru surprins.

— Sunteți catolic?

Reilly aprobă cu o mișcare ușoară a capului.

— Practicant? mai întrebă De Angelis, privind însă imediat în pământ, rușinat. Iertați-mă, n-am vrut să fiu indiscret. Se pare că nici eu nu pot renunța la anumite obiceiuri.

— Nu-i nicio problemă. Și ca să vă răspund la întrebare, da, sunt catolic practicant.

De Angelis păru mulțumit.

— Dacă stăm să ne gândim bine, munca noastră nu e chiar atât de diferită. Amândoi îi ajutăm pe alții să se confrunte cu propriile păcate.

Reilly zâmbi.

— Da, poate că aveți dreptate, însă... Nu cred că păcătoșii cu care avem noi de-a face se compară totuși cu cei care vin la dumneavoastră.

— Da, într-adevăr. E îngrijorător. Lucrurile sunt tare anapoda în lumea asta, spuse el, după care făcu o pauză. Și tocmai de-asta munca noastră e cu atât mai valoroasă, adăugă apoi privindu-l din nou pe Reilly.

Îl zări însă pe Jansson uitându-se în direcția lui, părând că-l cheamă.

— Am deplină încredere în dumneata, agent Reilly. Sunt convins că o să-i prindeți, mai spuse monseniorul.

Reilly îl privi îndepărtându-se, apoi ridică fotografia de pe masă. Dând s-o bage înapoi în dosar, își mai aruncă o dată ochii peste ea. Într-un colț, unde imaginea era ușor neclară din cauza proastei rezoluții a camerelor de supraveghere din incinta muzeului, observă destul de clar o siluetă ghemuită în spatele unei vitrine, care părea că trage cu ochiul la cavalerul din șa, cu mașinăria în brațe. Știa din înregistrarea video că femeia cu pricina era blonda pe care o zărise părăsind muzeul chiar în seara respectivă. Se gândi la teroarea prin care trecuse, la cât de înspăimântată trebuie să fie, și se simți oarecum legat de ea. Spera că acum era mai bine.

Introduse fotografia înapoi în dosar. Ieșind din birou, își aminti cuvântul folosit de Jansson în încheierea discuției.

Scrântiți.

Deloc încurajator. Să încerci să înțelegi motivele unor criminali cu mintea întreagă era una, însă să te chinui să citești gândurile unor minți bolnave era de cele mai multe ori imposibil.

4 Zona în care au fost cele două turnuri gemene ale World Trade Cen ter, distruse ca urmare a evenimentelor din 11 septembrie 2001 (n. tr.).

5 O combinație între cuvintele Metropolitan (numele muzeului din New York) și *raid*, care s-ar traduce prin raid, atac (n. tr.).

11

Clive Edmondson era palid, dar în afară de asta nu părea foarte afectat, ceea ce o surprinse pe Tess, care-l privea cum stă întins pe patul de spital.

Din câte ştia, unul dintre cai îl trântise la pământ când se dăduse brusc înapoi, şi în urma căzăturii Clive îşi rupsese trei coaste. Date fiind atât zona fracturii, mult prea aproape de plămâni, cât şi vârsta lui Clive, starea generală de sănătate şi înclinaţia sa pentru activităţi fizice solicitante, doctorii Spitalului Presbiterian din New York hotărâseră să-l mai ţină câteva zile sub observaţie.

— M-au sedat de minune, mi-au făcut un cocktail de medicamente, îi zise el privind în sus către perfuzia de la marginea patului, al cărei săculeţ transparent şi plin de lichid atârna legănându-se uşor la capătul tubului. Nu simt absolut nimic.

— Nu e tocmai genul de cocktail la care visai, nu? îl tachină ea.

— Să zicem c-am gustat unele şi mai bune, chicoti el.

Tess se uita la el, neştiind dacă să aducă sau nu în discuţie adevăratul motiv al vizitei sale.

— Poţi să-mi povesteşti ceva?

— Sigur, atât timp cât nu e despre cele întâmplate la muzeu. Toată lumea numai despre asta mă întreabă, zise el oftând. Mă rog, înţeleg că-s curioşi, dar...

— Păi... Are legătură... oarecum, recunoscu Tess uşor stânjenită.

Clive o privi şi-i zâmbi.

— Ia spune, despre ce e vorba?

Tess ezită câteva clipe, după care se hotărî să-nceapă.

— Ai apucat cumva să vezi obiectul la care mă uitam când ne-am întâlnit la muzeu? Am stat de vorbă chiar în faţa vitrinei respective.

— Nu, n-am observat, dădu el din cap.

— Era un fel de maşinărie care semăna cu o cutie şi avea o mulţime de butoane şi de pinioane care îi ieşeau din lateral, legate între ele. În catalog e înregistrată cu denumirea de codificator rotor cu angrenaj multiplu.

Clive se gândi câteva momente, timp în care îi apărură câteva riduri abia vizibile pe frunte.

— Nu, nu l-am observat. Nici n-avea cum să-l observe cu ea de față. De ce? o întrebă apoi.

— Unul dintre cavaleri l-a luat. Și n-a mai luat nimic altceva. Doar mașinăria asta.

— Așa, și?

— Păi, nu ți se pare ciudat? Să ia tocmai dispozitivul ăla, când erau atâtea alte exponate de valoare în jur. Mai mult decât atât, când l-a luat s-a comportat foarte reverențios, de parcă oficia un ritual secret. Era foarte pătruns de importanța momentului.

— Bine, atunci înseamnă că-i un colecționar împătimit căruia îi place să adune dispozitive arhaice de codificare. Sună repede la Interpol, probabil că următoarea pe listă e Enigma, mașinăria de încifrare a naziștilor, îi zise el pe un ton ironic. Unii oameni mai colecționează și d-astea, să știi.

— Clive, eu vorbesc serios, protestă ea. A și spus ceva. Atunci când s-a aplecat și l-a ridicat din stand. *Veritas vos liberabit*.

— V*eritas vos liberabit?* repetă Clive privind-o mirat.

— Da, așa cred. De fapt, sunt sigură că așa a zis.

Clive căzu pe gânduri câteva momente, apoi zâmbi.

— Asta e, zise el. Nu vorbim doar despre un colecționar înrăit și obsedat de mașinării cu cifru, ci de unul care a trecut și pe la școală. La Johns Hopkins. Asta ar trebui să te ajute să restrângi cercul suspecților.

— Johns Hopkins?

— Da.

— Despre ce tot vorbești tu acolo? Nu înțelegea nimic.

— V*eritas vos liberabit*. E motoul universității. Adevărul vă va elibera. Ar fi și cazul să știu, doar am fost student acolo. E un vers din imnul ăla nesuferit, Oda Universității Johns Hopkins. *Cunoașterea mereu să sporească, iar învățații știința să propovăduiască*.

Tess îl privea uimită, iar Clive jubila.

— Chiar crezi că?... Dar până să termine întrebarea, îi observă expresia mulțumită și rânjetul superior.

— Tu mă iei peste picior, așa-i?

Clive dădu din cap afirmativ, cu o privire vinovată.

— Mă rog, ori a absolvit Johns Hopkins, ori e un fost agent CIA care s-a supărat și-a părăsit agenția. Știi doar că numai d-ăștia dai când intri în birourile lor din Langley. De la Tom Clancy știu. Ce să fac dacă sunt fan?

Tess clătină exasperată din cap, nervoasă că se lăsase păcălită atât de ușor, însă Clive o surprinse din nou:

— Dar să știi că nu ești departe. Datele se potrivesc.

— Ce vrei să spui mai exact? îl întrebă ea, observând că de data asta părea

serios.

— Ce purtau cavalerii?

— Cum ce purtau?

— Eu am întrebat primul.

Tess nu mai înțelegea nimic.

— Aveau niște costume cavalerești medievale. Armuri, coifuri, mantii lungi.

— Și, și? o tot tachina el. Nimic altceva? Ceva mai special?

Își dădea seama că Clive o ademenea, voia să ajungă undeva cu toate astea. Încercă așadar să-și aducă aminte cu exactitate cum arătau călărețiii care devastaseră muzeul.

— Nimic? Ce zici de mantii albe cu cruci roșii? Roșu-sângerii.

Tess se strâmbă pierdută, neînțelegând încă unde bate Clive.

— Cruciați, zise ea.

— Hai că ești pe-aproape. E fierbinte, Tess. Hai, gândește-te! Nu era nimic ciudat în legătură cu crucile alea? O cruce de culoarea sângelui pe umărul stâng, alta pe piept. Asta nu-ți spune chiar nimic?

Dintr-odată avu o străfulgerare.

— Templieri, zise dintr-o suflare.

— Ăsta e răspunsul tău final? glumi el.

Însă mintea ei era în altă parte. Încă nu-și explica pe deplin semnificația hainelor.

— Ai perfectă dreptate, erau îmbrăcați ca niște cavaleri templieri, însă asta nu înseamnă nimic, de fapt. Așa se îmbrăcau cam toți cruciații, nu? Hoții s-ar fi putut foarte bine inspira după prima imagine a unui cavaler cruciat pe care s-a nimerit să le cadă privirea, iar șansa ca acesta să fi fost templier e una foarte mare, având în vedere că despre ordinul lor s-a scris și se vorbește mult mai mult decât despre celelalte.

— Da, și eu m-am gândit la chestia asta, deși la început nu i-am dat prea multă importanță. Templierii sunt de departe cei mai faimoși – sau mai degrabă infami – dintre cruciați. Pe de altă parte, mica incantație în latină... asta cam schimbă situația, spuse Clive pe un ton grav.

Tess îl privi nedumerită și-n același timp extrem de curioasă să afle ce vrea să spună cu asta. Clive însă rămase tăcut în următoarele câteva secunde, fapt care o scoase pe Tess din sărite.

— De ce?! răbufni ea până la urmă.

— V*eritas vos liberabit* parcă era, nu? Ei, lozinca asta e scrijelită pe zidurile unui castel din Languedoc, în sudul Franței, spuse el în cele din urmă, după care făcu iar o pauză. Un castel al templierilor.

12

— Ce castel? Despre ce vorbeşti? îl întrebă Tess cu sufletul la gură.

— Castelul Blanchefort, în Languedoc. Inscripţia e la vedere, gravată pe arcada de deasupra intrării. *Veritas vos liberabit*. Adevărul vă va elibera.

Misterioasa frază părea să-i trezească vechi amintiri. Tess se încruntă. Era ceva ce nu se lega.

— Dar Ordinul Templierilor n-a fost cumva dizolvat – se opri în mijlocul frazei, ruşinată de cuvântul folosit – mă rog, desfiinţat prin secolul al XIV-lea?

— În 1314.

— Atunci n-are nicio logică. Conform catalogului, codificatorul datează din secolul al XVI-lea.

Edmondson păru că se gândeşte la spusele ei.

— Presupun că se poate să fi încurcat datele. Secolul al XIV-lea nu a fost tocmai perioada de glorie a Vaticanului.

Dimpotrivă chiar. În 1305, papa Clement al V-lea, care aproape că devenise deja o marionetă în mâinile necruţătorului Filip cel Frumos, regele Franţei, a fost obligat să îndure umilinţa de a părăsi Vaticanul, forţat fiind să mute Sfântul Scaun la Avignon, unde regele a avut grijă să-l ţină din scurt, mai cu seamă în uneltirile sale împotriva templierilor. De fapt, timp de şaptezeci de ani papalitatea s-a aflat sub suveranitate exclusiv franceză, perioadă cunoscută în istorie sub denumirea de *Captivitatea babiloniană.* Această situaţie a durat până când papa Grigore al XI-lea a avut curajul să se desprindă de dominaţia totalitară a regilor Franţei, readucând Scaunul Papal la Roma, ajutat şi de Caterina de Sienna.

— Dacă maşinăria e din secolul al XIV-lea, probabil că nici n-a fost concepută în Roma.

— Dacă aparţine templierilor, cu atât mai mult.

— Exact.

Tess ezită.

— Crezi că pot să merg pe pista asta sau vânez cai verzi pe pereţi?

— Nu, cred că pista e bună. Doar că... studiul templierilor nu face parte

din domeniul tău de cercetare. Am dreptate sau nu?

— Mă rog, dac-aș mai adăuga vreo două sute de ani, plus-minus un continent, cred că m-aș descurca, zise ea cu un râs forțat. Se specializase în studiul istoriei asiriene, așa că templierii și povestea lor ieșeau categoric din calcul.

— Trebuie să vorbești cu cineva care le cunoaște istoria. Singurii care se pricep și cred că te-ar putea ajuta sunt Marty Falkner, William Vance sau Jeb Simmonds. Falkner cred că are vreo optzeci de ani, dacă nu mai mult, deci cred că o să fie cam greu să te descurci cu el. Pe Vance nu l-am mai văzut de nu știu când, dar cred că pot da de Simmonds și…

— *Bill* Vance? Despre el e vorba?

— Da. Îl cunoști?

William Vance își făcuse apariția pe neașteptate la unul dintre siturile la care lucrase tatăl ei. Se întâmplase în urmă cu zece ani, în partea de nord-est a Turciei, în apropierea muntelui Ararat – mă rog, pe cât de aproape îi lăsaseră soldații turci să-și instaleze tabăra. Era și ea acolo și-l ajuta pe tatăl ei, și-și aduse aminte cum – contrar obiceiului său – Oliver Chaykin îl tratase pe Vance de la egal la egal. Parcă-l și vedea: un bărbat înalt, atrăgător, cu vreo cincisprezece ani mai vârstnic decât ea.

Vance fusese foarte curtenitor, o ajutase și o încurajase, însă pentru ea acele săptămâni fuseseră cu adevărat înfiorătoare, din cauza condițiilor precare de pe teren, plus că mai era și însărcinată. Și cu toate că abia o cunoscuse, Vance păruse sensibil la nefericirea ei și se purtase atât de frumos cu ea, încât o făcuse să se simtă bine, în vreme ce ea se simțea de fapt la pământ, și atrăgătoare când ea știa prea bine că arăta groaznic. Mai mult, niciodată nu-i dăduse de înțeles că are vreun motiv ascuns pentru amabilitatea lui. Se rușină gândindu-se că atunci fusese întrucâtva dezamăgită de atitudinea lui vădit platonică, pentru că ea se simțise sincer atrasă de el. Totuși, către sfârșitul scurtei sale vizite în tabăra lor arheologică, Tess simțise că parcă-parcă sentimentele lui față de ea începuseră să se mai schimbe, deși în sinea ei nu putea să nu se întrebe cât de atrăgătoare poate fi totuși o femeie însărcinată în luna a șaptea.

— Da, l-am întâlnit o dată, când eram cu tata, îi răspunse ea, după care căzu pe gânduri. Dar din câte îmi amintesc el s-a specializat în istoria fenicienilor.

— Așa e, dar știi și tu cum stă treaba cu templierii. Oricine e interesat de subiectul ăsta e privit de parc-ar citi pe ascuns reviste pentru adulți. E un fel de pornografie istorică, dacă vrei. S-a ajuns în stadiul în care nimeni nu vrea să se afle că-l interesează subiectul la modul serios, fiindcă sunt prea mulți țicniți care vehiculează tot felul de teorii ale conspirației legate de istoria ordinului. Știi ce-a zis Umberto Eco, nu?

— Nu, nu știu.

— „Un nebun e acela care mai devreme sau mai târziu va aduce vorba

despre templieri.”

— În condițiile date, o s-o iau ca pe un compliment.

— Tess, eu sunt de partea ta, să nu te îndoiești de asta. Este cu siguranță un subiect demn de atenție academică, îi zise Edmondson ridicând din umeri. Dar precum ți-am spus, n-am mai auzit nimic de Vance de ani buni. Ultima dată când am vorbit era la Columbia, dar în locul tău eu l-aș alege pe Simmonds. Îți pot face legătura cu el cât ai clipi.

— Bine, atunci. Nemaipomenit! zâmbi Tess.

O asistentă își vârî capul pe ușă.

— Trebuie să vă mai facem niște analize în cinci minute, anunță ea.

— Minunat! mormăi Clive.

— Atunci, rămâne să mă anunți tu? îl întrebă Tess.

— S-a făcut. Și când scap de-aici, ce-ar fi să te invit la cină într-o seară și tu să-mi povestești cum merge treaba?

Își aduse aminte de ultima dată când cinase cu Edmondson. Erau în Egipt și-n ziua aceea se scufundaseră împreună să cerceteze o epavă de origine feniciană în largul Alexandriei. El se îmbătase de la arak, băutura locală, apoi îi făcuse avansuri, deși nu foarte convingător, iar ea îl refuzase politicos, după care el adormise la masă, în restaurant.

— Sigur, cum să nu, zise ea consolându-se cu gândul că mai are ceva timp la dispoziție ca să inventeze o scuză plauzibilă, dar imediat se simți vinovată că a putut fi atât de insensibilă față de bietul Clive.

13

Lucien Boussard se plimba de la un capăt la altul al galeriei sale, păşind cu grijă pe podeaua lucioasă. Când ajunse în dreptul vitrinei, îşi aruncă privirea în stradă de după un ceasornic Ormulu, un fals, bineînţeles. Rămase acolo câteva minute, gândindu-se şi-apoi răzgândindu-se. Părea foarte preocupat de ceva anume, dar o parte a minţii sale era încă atentă la ce se întâmpla în jur, aşa că observă că orologiul trebuia neapărat curăţat. Îl luă şi-l duse în spate, aşezându-l pe ziarul de pe masă.

Era ziarul cu pozele de la muzeu, din seara atacului, care parcă îl priveau şi ele, ca şi cum ar fi fost acolo numai ca el să le vadă. Îşi trecu absent degetele peste imaginile tipărite, încercând să netezească îndoiturile ziarului.

Trebuie să fiu nebun să mă bag în afacerea asta.

Dar n-avea încotro. Gus l-ar fi omorât oricum: fie că nu făcea nimic, fie că făcea o mişcare greşită. Exista o singură scăpare, la care se gândise şi se tot gândise, întorcând-o pe toate părţile, chiar şi atunci când Gus era încă acolo, în magazinul lui, şi-l ameninţa. Să-l denunţe, mai ales acum că ştia de implicarea lui directă în jaful de la Metropolitan, era destul de periculos. Pe de altă parte, având în vedere contribuţia lui deloc neînsemnată de pe treptele muzeului, când îşi arătase măiestria într-ale săbiilor, Lucien era convins că Gus va primi destui ani cât să nu mai reprezinte o ameninţare. Doar n-o să vină după el să se răzbune după nu ştiu câţi zeci de ani la răcoare! Oricum, chiar dacă s-ar fi schimbat legislaţia actuală şi Gus n-ar fi fost condamnat la moarte prin injecţie letală, tot ar fi fost condamnat pe viaţă fără drept de apel. Nu se putea altfel, după ce făcuse.

Pe lângă asta însă, Lucien mai avea şi alte probleme. Era urmărit de poliţie, mai precis de un poliţist anume, un *salopard* nenorocit care se ţinea scai după el de ani buni, şi nu dădea deloc semne c-ar fi obosit sau că ar intenţiona s-o ia mai uşor. Totul din cauza unei afurisite de statuete aduse din Mali, care se dovedise a fi mai puţin veche decât pretinsese el că e şi, drept urmare, valora doar o mică parte din suma totală pe care o încasase deja pe ea. Din fericire pentru Lucien, cumpărătorul septuagenar al obiectului cu pricina murise în urma unui

infarct înainte ca avocații lui să se dumirească ce era de făcut. Lucien reușise cumnecum să scape basma curată, însă detectivul Steve Buchinski nu se lăsase cu una, cu două, și-l urmărea în continuare în ceea ce părea să semene cu o cruciadă personală. Lucien încercase să-i astupe gura dându-i niște ponturi folositoare când și când, dar Buchinski nu se mulțumise doar cu atât. Nimic nu l-ar fi mulțumit, de fapt.

De data asta însă, lucrurile nu stăteau la fel. Oare l-ar fi lăsat în pace dacă i l-ar fi dat pe tavă pe Gus Waldron? Numai așa să poată oare scăpa de lipitoarea de Buchinski?

Se uită la ceasul de la mână. Era ora unu și jumătate. Deschizând unul dintre sertarele mesei, Lucien cotrobăi grăbit printr-o cutie cu cărți de vizită, și, găsind-o pe cea pe care o căuta, se întinse după telefon și formă numărul.

14

Postat în fața ușii masive a unui apartament de la etajul cinci de pe Central Park West, șeful unității tactice din cadrul FBI ridică o mână răsfirându-și cele cinci degete și-și privi atent ofițerii. În acel moment, agentul cu numărul doi scoase arma precaut și începu să aștepte. De cealaltă parte a culoarului, un altul ridică la umăr o armă cu aer comprimat în timp ce al patrulea trase cuiul unei grenade cu șoc electric, iar ultimii doi ridicară piedica pistolului automat Heckler & Koch MP5.

— Acum!

Agentul care se afla cel mai aproape bătu ferm cu pumnul în ușă și strigă:

— FBI. Deschideți!

După câteva fracțiuni de secundă avură și răspunsul, sub forma unui răpăit de gloanțe care străpunseră lemnul de tek al ușii, făcându-l bucățele-bucățele care se izbiră puternic de peretele opus al coridorului.

Agentul cu arma cu aer comprimat îi răspunse pe măsură, rotind țeava de la stânga la dreapta și secerând totul în cale. Nu se opri decât atunci când făcu în ușă niște găuri de mărimea unui cap de om. În ciuda dopurilor pe care le purta în urechi, Amelia Gaines simți vibrația puternică a gloanțelor care se-nfigeau zgomotos în ușa și în pereții camerei, zguduindu-i parcă din temelii.

Dinăuntru se auziră alte împușcături, gloanțele trecând prin placa de jos a ușii și înfigându-se în tencuiala peretelui de vizavi. Agentul numărul patru înaintă și aruncă iute grenada printr-una dintre găurile făcute în lemnul de tek. În minutele imediat următoare îi veni din nou rândul armei cu aer comprimat, cu ajutorul căreia distruseră și ce mai rămăsese din ușă, adică partea din mijloc, apoi cei doi ofițeri cu pistoale automate pătrunseră înăuntru.

Urmă un scurt moment de liniște, după care se auzi o împușcătură. Una singură, și iar o tăcere apăsătoare. O voce strigă:

— Liber!

După acest prim strigăt, mai urmară și altele.

— Liber! E liber!

Într-un sfârșit se auzi o voce plată, inflexibilă:

— Gata, noi am terminat aici.

Amelia îi urmă pe ceilalți în apartament, al cărui interior făcea cuvântul „luxos” să pară prea modest pentru a-l descrie cu exactitate. Totul te ducea cu gândul la bani, aproape că le puteai simți mirosul. Însă pe măsură ce Amelia și șeful unității de intervenție cercetau locul mai atent, își dădură seama că nu a bani mirosea apartamentul, ci mai degrabă a droguri.

Nu le luă prea mult timp ca să-i identifice pe locatari, patru la număr și toți bărbați: traficanți de droguri columbieni. Unul dintre ei fusese grav rănit în zona pieptului. În rest, găsiră o cantitate însemnată de droguri, un vraf de bancnote și suficient de multe indicii ca să-i bucure și să le dea de lucru timp de câteva luni bune celor de la Brigada Antidrog.

Pontul pe care-l primiseră și-n urma căruia făcuseră descinderea – un telefon anonim – pomenise de sume uriașe de bani, arme și câțiva bărbați care vorbeau într-o limbă străină. Informația fusese corectă, după câte se părea. Dar nu avea legătură cu raidul de la muzeu.

Încă o pistă falsă. Încă o dezamăgire. Și-or să mai fie și-altele de-acum încolo, cu siguranță.

Cu inima grea, Amelia mai aruncă o ultimă privire prin apartament în timp ce columbienii erau escortați afară cu cătușe la mâini. Făcu în minte o comparație între apartamenul ăsta și al ei, care era foarte drăguț, decorat cu gust. Elegant chiar. Însă locuința asta era absolut uimitoare. Îți lua pur și simplu ochii, mai ales panorama extraordinară spre parc. Tot rotindu-și privirile de jur împrejur, hotărî totuși că opulența exagerată nu e stilul ei și că într-adevăr nu e cazul să fie invidioasă. Poate doar pentru privelițte.

Se opri în dreptul ferestrei pentru o clipă și privi parcul de sus. Zări două persoane care călăreau pe o pistă special amenajată și, în ciuda distanței la care se afla, își putu da seama că e vorba despre două femei. Una dintre ele era destul de stângace în mișcări, iar calul părea nervos și agitat, sau poate doar se speriase de cei doi tineri care trecuseră pe lângă el ca vântul, alunecând pe rolele lor.

Amelia se mai uită o dată în jurul ei, după care ieși din apartament, lăsându-l pe șeful unității să se ocupe de restul și se îndreptă către sediu, unde urma să-i prezinte lui Reilly un raport oficial.

În ultima vreme Reilly fusese ocupat cu organizarea câtorva vizite neoficiale la diferite moschei sau alte locuri de întâlnire a musulmanilor din oraș. După o scurtă întrevedere preliminară cu Jansson, Reilly hotărâse ca aceste mici investigații să fie simple vizite informale efectuate de nu mai mult de doi agenți sau ofițeri de poliție dintre care unul să fie – dacă se putea – musulman, și care să nu atragă atenția asupra lor sau să facă prea mare tam-tam. Nu-și doreau decât ca

oamenii să colaboreze, și așa se și întâmpla în general.

Pe lângă sutele și miile de rapoarte de informare primite de la Poliția din New York, de la Departamentul de Imigrări și Siguranță Națională, computerele FBI furnizau non-stop informații valoroase. Bazele de date alcătuite după atentatul de la Oklahoma erau pline de nume ale unor radicali sau extremiști autohtoni; pe de altă parte, cele de după atacurile din 11 septembrie menționau numele unor musulmani de diverse naționalități. Reilly era conștient că mulți se aflau pe liste nu pentru c-ar fi fost suspectați de acte teroriste sau criminale, nici măcar de tentative în acest sens, ci pur și simplu din cauza opțiunii lor religioase, ceea ce îl deranja într-o oarecare măsură. Mai mult, îi dădea de lucru în plus și inutil, căci trebuia să cerceteze și să ancheteze zeci și zeci de nevinovați – mai puțin în privința convingerilor lor religioase.

Rămăsese la părerea că atacul de la muzeu fusese opera unor grupări extremiste americane, dar ceva nu se potrivea în scenariul ăsta. Care să fi fost legătura dintre un grup de fanatici și Biserica Catolică de la Roma? Tocmai pentru a descoperi veriga lipsă – care momentan îi scăpa –, Reilly formase o echipă de agenți pe care-i puse să cerceteze orice dosar computerizat sau publicație-manifest care-ar fi putut ajuta la dezlegarea misterioasei legături.

Înainte să se-ndrepte spre biroul său, rămase câteva clipe în pragul ușii, respirând adânc și adulmecând parcă haosul ordonat dinăuntru, unde agenții fie vorbeau la telefon, fie lucrau de zor la calculator. Ajungând în cele din urmă în dreptul biroului, o zări pe Amelia Gaines, care se-ndrepta în direcția lui din celălalt capăt al încăperii.

— Ai un minut la dispoziție?

Toată lumea avea oricând un minut la dispoziție, dacă era pentru Amelia Gaines.

— Ce s-a întâmplat?

— Știi apartamentul pe care l-am cercetat azi-dimineață?

— Da, am auzit vorbindu-se despre el, zise el nu foarte entuziasmat. Totuși, ne-am mai spălat și noi de păcate față de cei de la Antidrog, ceea ce nu e tocmai rău.

Amelia dădu din umeri indiferentă.

— Când eram în apartament m-am uitat pe fereastră, în parc. Am văzut două persoane care călăreau. Una dintre ele, o femeie, avea ceva probleme cu calul și asta m-a dus cu gândul la altceva.

Reilly îi împinse un scaun și ea se așeză. Era ca o gură de aer proaspăt într-un loc dominat în cea mai mare parte de bărbați, cum era cazul Biroului, unde doar în ultimii ani proporția de angajare a femeilor ajunsese la un însemnat 10%. Cei care se ocupau cu angajările nu ascundeau câtuși de puțin faptul că ar fi vrut să aducă mai multe femei în cadrul Biroului, însă din nefericire nu erau foarte multe

doritoare. De fapt, o singură femeie reușise să avanseze de la rangul de simplu agent la cel de agent special șef, câștigându-și astfel porecla de Regina stupului, cu care colegii o luau uneori peste picior.

Reilly lucrase mult cu Amelia în decursul ultimelor luni. Era un om extrem de valoros, cu precădere când venea vorba despre probleme legate de Orientul Mijlociu sau de suspecți din această zonă. Acestora le plăceau în mod deosebit buclele roșcate și pistruii ei, iar un zâmbet fermecător oferit la momentul oportun, o fustă deasupra genunchiului sau un decolteu generos erau uneori mult mai eficiente decât săptămâni întregi de supraveghere sau interogatorii. Deși niciunul dintre bărbații cu care lucra nu se chinuia prea tare să-și ascundă atracția față de ea, Amelia nu acuzase pe nimeni de hărțuire sexuală. De altfel, era destul de greu să ți-o imaginezi în postura de victimă. Crescuse alături de alți patru frați într-o atmosferă militărească, prin natura meseriei tatălui ei, și la vârsta de șaisprezece ani câștigase deja centura neagră la karate, plus că era un țintaș desăvârșit. Nu rata aproape niciodată. În general, își putea purta singură de grijă, indiferent de situație.

Își aduse aminte ce se petrecuse în urmă cu mai puțin de un an, când, rămași singuri într-o cafenea, Reilly fusese cât pe ce s-o invite la cină, însă se răzgândise în ultimul moment, știind – sau sperând mai degrabă – că se putea ca seara să nu se încheie doar cu o cină. Relațiile cu colegii de muncă nu erau niciodată simple sau ușoare, iar când lucrai pentru FBI erau pur și simplu sortite eșecului de la bun început, și el știa asta mai bine ca oricine.

— Continuă, îi spuse.

— E vorba despre călărețiii de la muzeu. După ce m-am uitat și m-am tot uitat la înregistrările video, mi-am dat seama că ei nu doar călăreau, ci controlau caii ca niște adevărați cunoscători. Cum altfel ar fi reușit să-i strunească să urce scările? O fi floare la ureche pentru cascadorii de la Hollywood, dar în viața de zi cu zi așa ceva e destul de greu de realizat.

Părea că știe ce spune și era foarte convinsă, însă vocea îi trăda îngrijorarea și preocuparea. Amelia îi surprinse privirea și zâmbi ușor stânjenită, după care explică:

— Da, știu să călăresc.

Reilly realiză atunci că spusele ei ar putea duce undeva. Legătura dintre furtul exponatelor și caii folosiți de hoți îl nedumerise și pe el de la început și nu-i dădea pace nici acum. Îl încercase o vagă bănuială în primele ore ale anchetei, când aflase că ofițerii de la secția de poliție din Central Park folosesc cai pentru a patrula pe aleile și străzile adiacente, dar nu mersese mai departe nici cu gândul și nici cu investigația. Poate că, dac-ar fi făcut-o, ar fi descoperit ceva mai devreme.

— Și propui să cercetăm câțiva cascadori cu antecedente?

— Pentru început, de ce nu? Însă nu-i vorba numai de călărești, ci mai ales de cai, zise ea, trăgându-se mai aproape. Din ce știm până acum și din ce-am aflat

din imaginile video, oamenii din mulțime erau îngroziți și țipau cât îi ținea gura, iar în tot haosul ăla și în zgomotul infernal de gloanțe, caii n-au avut nimic. Nu păreau absolut deloc speriați.

Amelia se opri brusc, ca și când n-ar fi vrut să-și continue gândul cu voce tare, și privi dincolo de biroul lui Reilly, unde Aparo tocmai ridica receptorul telefonului ca să răspundă.

Reilly își dădu imediat seama unde vrea să ajungă și pronunță el concluzia de care ea se ferea:

— Cai ai poliției, nu?

— Exact.

La naiba! Nu-i plăcea deloc treaba asta, la fel cum nici pe ea n-o încânta câtuși de puțin. Dacă animalele folosite aparțineau poliției, atunci se putea presupune că fusese mâna unor polițiști, și nimănui nu-i plăcea nici măcar să se gândească la ideea că forțele de ordine puteau fi implicate într-o lovitură de asemenea anvergură.

— Ocupă-te de treaba asta, atunci. Dar cu discreție.

Până s-apuce să-i răspundă, Aparo își făcu grăbit apariția în dreptul biroului lui Reilly.

— A sunat Steve. Se pare că are ceva să ne arate, și de data asta cică-i pe bune.

15

Cotind-o pe strada 22, Gus Waldron începu să se simtă din ce în ce mai nervos și mai agitat. Se simțea așa încă de sâmbătă seara, dar de data asta era altceva. Erau prea multe semne ca să le ignore cu desăvârșire. De cele mai multe ori acționa din instinct, iar asta era valabil și în cazul pariurilor de la cursele de cai. Dacă îi ieșea ceva? Da de unde! Mai nimic. Erau însă alte lucruri pe care le făcea fără să se gândească și care câteodată se potriveau de minune, astfel încât își asculta mai întotdeauna instinctele și acționa ca atare.

Acum mai mult ca oricând îi era clar că neliniștea sa era întemeiată. Zări în urma lui o mașină care mergea încet pe stradă, o mașină obișnuită, ca oricare alta. Parcă puțin prea comună, prea ștearsă. Înăuntru erau doi bărbați, la fel de obișnuiți, care se uitau absent pe fereastră, aparent la nimic anume. *Da, da. Curcani. Ce altceva să fie, dacă nu curcani?*

Numără în gând câțiva pași și se opri să se uite într-o vitrină. Zări imediat imaginea reflectată a unei alte mașini care apăru de după colț, la fel de discretă. Riscând să le semnaleze că i-a reperat, își întoarse iute capul și cercetă rapid cea de-a doua mașină. Tot doi bărbați.

Era încolțit.

Primul gând îl duse la Lucien și-i trecură prin minte diverse moduri nu tocmai plăcute în care-l va omorî pe nenorocitul de franțuz. Ajungând în dreptul galeriei, se repezi la ușă, dădu năvală înăuntru și nu se opri decât în dreptul lui Lucien, care se ridică dintr-odată în picioare ca ars, vădit înspăimântat. Gus răsturnă masa dintr-o singură mișcare, moment în care ceasul grosolan și greoi și tubul cu soluție de curățat se-mprăștiară pe podea, iar lui Lucien îi trase o palmă sănătoasă peste ureche.

— M-ai vândut curcanilor, nenorocitule!

— Nu, nu, *Gueusse*, eu…

În clipa în care ridică mâna să-i mai tragă una, observă că Lucien își întorsese capul și privea cu ochi bulbucați către capătul din fund al galeriei. *Așa deci... Erau și-n spate, vasăzică...* În secunda imediat următoare, Gus simți că-n

cameră miroase a ceva ciudat, benzină parcă. Din canistra pe care-o răsturnase se scurgea un lichid care se-mprăștiase pe jos.

Înșfăcând cutia metalică, îl apucă și pe Lucien de guler și-i făcu vânt spre ușă, unde-l îmbrânci din nou pe nemernic, lovindu-l în partea din spate a genunchilor. Ținându-l la podea cu ajutorul bocancului, Gus îi vărsă în cap restul lichidului.

— Scârnăvie ce ești, fătălău îmbâcsit! Tot nu te-ai învățat minte că nu-i de glumit cu mine? urla el ca apucat, turnând în continuare.

— Te rog, nu! bolborosi francezul, ai cărui ochi erau roșii din cauza lichidului de curățat, și-l usturau cumplit.

Brusc, cu o mișcare mult prea rapidă pentru ca Lucien să apuce să riposteze, Gus deschise ușa de la intrare, îl apucă de gulerul cămășii, scoase iute din buzunar o brichetă Zippo a cărei flacără o apropie de gâtul acestuia, după care îi trase un șut scurt și-l împinse în stradă aproape în patru labe.

Umerii și capul francezului fură de-ndată cuprinse de flăcări galben-violacee, în timp ce se-nvârtea pe trotuar, pradă disperării. Urletele sale de spaimă și durere se amestecară în curând cu cele ale trecătorilor îngroziți la vederea unui om arzând și nu trecu mult până să le țină isonul și claxoanele mașinilor de pe stradă. Gus profită de moment și ieși repede din magazin, privind când la stânga, când la dreapta, în susul și-n josul străzii, urmărindu-i pe cei patru polițiști cu ochii săi de vultur. Doi erau la un capăt al străzii, doi la celălalt, și-i zări cum se dau grăbiți jos din mașină, toți cu armele la vedere, dar preocupați mai degrabă de soarta omului care ardea de viu în plină stradă decât de a lui. Îi reușise planul și de data asta.

Reilly știa că-i văzuse din momentul în care bărbatul grăbise pasul și apoi dăduse buzna în galeria francezului.

— Ne-a mirosit! Acționăm! Repet, putem începe! țipase atunci în microfonul pe care-l avea atașat la manșetă, după care puse un încărcător în pistolul său marca Browning Hi-Power și ieși grăbit din mașina la volanul căreia se afla, în timp ce Aparo se repezi și el afară de cealaltă parte a vehiculului.

Însă n-apucase să închidă ușa când îl zări pe bărbatul înalt și deșirat care țâșnise în stradă de pe ușa galeriei. La început crezu că vederea îi joacă feste, dar în curând se convinse că bărbatul ardea.

În timp ce Lucien se tot legăna în susul și-n josul trotuarului urlând de durere și chinuit de focul care-i cuprinsese cămașa și părul, Gus ieși pe nesimțite în urma sa, ținându-se cât mai aproape, astfel încât polițiștii să nu încerce să tragă. Cel puțin așa spera el.

Și ca să-i determine să stea la distanță, începu să tragă focuri de avertisment în ambele direcții. Beretta era o porcărie de armă, care nu era bună de

nimic, însă ei n-aveau de unde să știe asta, așa că în momentul în care auziră focurile de armă se culcară la pământ sau se adăpostiră care pe unde putură, în timp ce parbrizele mașinilor erau ciuruite și pietonii o luară la sănătoasa speriați.

Reilly observă în timp util că se pregătește să tragă, așa că apucă să se ascundă în spatele ușii mașinii, în vreme ce gloanțele răpăiau încoace și-ncolo, două înfigându-se chiar în zidul de cărămidă din spatele lui, alte câteva izbind farul din stânga față al Chryslerului său, într-o explozie de cioburi și crom. Uitându-se cu coada ochiului la dreapta lui, Reilly zări patru trecători care se ghemuiseră după un Mercedes parcat pe alee, speriați de moarte. Își dădu seama imediat că aveau intenția să o rupă la fugă cu prima ocazie, ceea ce n-ar fi fost tocmai indicat. Erau mai feriți acolo, după mașină. Unul dintre ei privi în direcția lui și Reilly îi făcu semn să stea liniștit, strigându-i:

— Jos! Stai ghemuit! Nu te ridica și nu te mișca de acolo!

Omul era în stare de șoc, dar dădu din cap supus și se chirci la loc după caroserie.

Reilly se întoarse, își pregăti pistolul și, aplecându-se un pic în afară, încercă să tragă și el, dar bărbatul pe care – conform informației primite – îl chema Gus era deja la adăpost în spatele proprietarului galeriei, de care era mult prea aproape pentru ca Reilly să fie sigur că, dacă trage, nu-l va nimeri cumva pe celălalt. Dar ceea ce era și mai grav, nu putea să facă nimic să-l ajute pe francez, care acum se prăbușise deja în genunchi, biruit de flăcări, și ale cărui urlete de agonie răsunau cu atât mai sfâșietor pe strada pustie.

Exact în acel moment, Gus se depărtă de Lucien și trase câteva focuri de armă în cealaltă direcție. Fără să stea nici măcar o clipă pe gânduri, Reilly profită de situație. Totul se întâmpla acum, ca și cum timpul își încetinise curgerea. Ținându-și respirația, se ridică dintr-odată de după ușa mașinii, cu amândouă mâinile întinse înainte și-mpreunate pe revolver și, în mai puțin de o fracțiune de secundă, fixă ținta și apăsă pe trăgaci cu o mișcare lină, sigură, dar bine cântărită. Glonțul țâșni nervos din țeava Browningului, și aproape în același timp, la doar câțiva metri distanță, din coapsa lui Gus țâșniră cu aceeași intensitate câteva firicele roșietice de sânge.

Reilly se ridică apoi în picioare și se repezi către bărbatul care ardea, însă Gus avu norocul ca un camion de livrări să-și aleagă tocmai acel moment ca să cotească hurducăit pe stradă, stricând astfel planul eroic al agentului.

Lucien se prăbușise la pământ și se rostogolea înnebunit, aruncându-și brațele în aer în încercarea disperată de a stinge flăcările. Descoperit, Gus știu îndată că, dacă vrea să scape, trebuie s-o ia la fugă imediat, dar simți o durere surdă în partea de sus a piciorului stâng, care-l săgetă adânc și-l dezechilibră. Împleticindu-se, duse mâna în zona rănii și o ridică apoi dinaintea ochilor, plină de

sânge.

Ticăloșii dracului! Avuseseră noroc de data asta!

Zări apoi camionul și, trăgând focuri încrucișate în ambele părți, se ascunse în spatele remorcii încărcate, târându-se până după colț. Era rândul lui să aibă noroc acum. Văzu un taxi care tocmai trăsese pe dreapta și din care cobora un japonez îmbrăcat într-un costum în culori pale, probabil un om de afaceri. Gus îl împinse cât colo, după care trase violent de ușa șoferului și-l smuci, târându-l afară aproape pe brânci. Cu chiu, cu vai reuși să se suie la volan și-i dădu cheie, băgând-o în viteză, clipă în care simți o lovitură puternică în tâmpla stângă. Nimeni altcineva decât idiotul de șofer, care probabil că-și voia mașina înapoi și care tot țipa la el într-o limbă de neînțeles. *Tâmpitu' dracului!* Enervat la culme, Gus întoarse țeava Berettei și, sprijinind-o de marginea geamului, apăsă scurt pe trăgaci și-i făcu fața zob. În secunda următoare demară și se făcu nevăzut.

16

Apăsând până la podea acceleraţia Chryslerului negru şi lucios pe care-l avea de la departament, Reilly îl sui dintr-o mişcare pe trotuar, trecând în viteză pe lângă camionul de marfă, şi observă după colţ grămada de oameni care se adunaseră în jurul şoferului de taxi, mort acum.

La dreapta lui, Aparo vorbea cu Buchinski prin staţie şi-l asculta cum dă ordine să cheme şi alte unităţi la locul incidentului şi să blocheze drumurile. Păcat că lucrurile s-au precipitat. Ar fi trebuit poate să izoleze strada, dar atunci – după cum fusese de părere şi Buchinski – aleea neobişnuit de liniştită la acea oră a zilei i-ar fi dat suspectului de bănuit încă înainte de a ajunge în dreptul galeriei. Îi trecură apoi prin minte imaginea omului cuprins de flăcări care ieşise din magazin legănându-se pe picioare, precum şi cea a şoferului de taxi trântit la câţiva metri distanţă de maşină din pricina glonţului mortal. *Poate ar fi fost mai bine să-i fi dat de bănuit şi să riscăm, decât asta.*

Privi scurt în oglinda retrovizoare, să vadă dacă nu cumva Buchinski era în urma lor, însă nu-i zări maşina. Erau aşadar pe cont propriu.

— Ai grijă la drum! îi strigă Aparo, smulgându-l din reveria care-l cuprinsese.

Reilly se strecură abil printr-un şir de maşini şi camionete care mergeau încet în anticiparea curbei periculoase din faţă, şi ale căror şoferi începuseră deja să claxoneze, iritaţi de viteza celui care tocmai trecuse pe lângă ei. Taxiul o apucase acum pe o alee lăturalnică. Reilly coti şi el brusc, smucind Chryslerul şi trecând printr-o grămadă de gunoi pe care-l împrăştie, încercând fără succes să se orienteze pe unde s-o ia.

— Unde dracu’ suntem? ţipă el exasperat către Aparo.

— Ne-ndreptăm către râu.

Ce să-ţi spun, o informaţie foarte utilă!

Taxiul ieşi de pe alee făcând brusc la dreapta, cu cauciucurile scârţâind asurzitor pe asfalt. Reilly îl urmă îndeaproape, în aceeaşi direcţie câteva clipe mai târziu. Ajungând iar în stradă, nici urmă de taxiul galben. Maşini de tot soiul

treceau încolo şi-ncoace, dar cea pe care-o urmăreau ei nu se vedea pe nicăieri. Parcă intrase în pământ. Reilly scrută strada la stânga şi la dreapta, în traficul greoi la o oră de vârf.

— Uite-o! zise într-un sfârşit Aparo, arătându-i cu degetul un loc anume.

Reilly îi urmări direcţia şi, fără să stea pe gânduri, coborî frâna de mână şi smuci brusc maşina la stânga, lăsând urme negre pe asfalt. Ajunse în câteva fracţiuni de secundă pe altă alee, unde zări taxiul cu pricina şi, apăsând acceleraţia până la refuz, porniră într-o adevărată cursă de viteză în timpul căreia trecură pe lângă numeroase tomberoane de gunoi de care luciul negru al Chryslerului se frecă, provocând scântei pe ambele laturi ale maşinii voluminoase.

Ajunseră din nou într-o stradă largă, de data asta plină de maşini parcate frumos pe margini, însă reperară din nou taxiul datorită hârjâitului ascuţit al barelor de protecţie pe care maşina urmărită le rupea sau le agăţa în calea ei. Şoferul era se pare abil, căci astfel de impacturi nu erau foarte numeroase, însă fură suficiente pentru a-i micşora uşor viteza.

O făcură iar la dreapta, unul în urma celuilalt, însă de data asta Reilly începu să-şi dea seama cam pe unde e. Ştia că au ajuns undeva în apropiere de Pasajul Lincoln, ceea ce însemna că exista şansa să-l încolţească. Se uită cu coada ochiului la Aparo, care-şi scosese arma şi o ţinea pe genunchi.

— Eu zic să nu încerci încă. S-ar putea să ai noroc şi să-l nimereşti.

Dacă şoferul ar fi pierdut controlul maşinii, traficul s-ar fi transformat într-un adevărat dezastru, la viteza pe care-o avea.

Dintr-odată taxiul coti iar, dând aproape peste nişte pietoni care traversau regulamentar. În secunda următoare lui Reilly i se păru că de pe geamul maşinii iese ceva, o umbră. Nu putea fi o armă! Trebuie să fii nebun să conduci şi să tragi în acelaşi timp. Ori nebun, ori un ţintaş desăvârşit.

Nici nu-şi termină bine gândul, că se şi auzi o pocnitură scurtă, urmată de o uşoară dâră de fum.

— Ţine-te bine! îi zise lui Aparo.

Trăgând brusc de volan, mută anevoie Chryslerul de-a curmezişul străzii şi, zărind un loc viran unde fusese odinioară o clădire, demară în trombă, trecând prin gardul de sârmă şi ridicând un imens nor de praf în urma lui.

După numai câteva secunde ieşi iar în şosea, pe urmele taxiului. Din câte îşi putu da seama, şoferul nu mai avea de data asta arma scoasă pe geam.

— Ai grijă! îl atenţionă Aparo.

O femeie care ieşise la plimbare cu terierul ei negru se împiedicase şi, dezechilibrându-se, căzuse peste un curier care trăgea după el un mic cărucior plin cu navete goale de bere care se împrăştiară exact în drumul Chryslerului. Reilly trase iute de volan într-o parte şi nu-i lipsi mult să-i lovească pe cei doi, însă nu putu evita navetele care, în momentul când le izbi, zburară în aer aterizând fie pe

capotă, fie pe parbriz, pe care nu reuşiră să-l spargă, dar care semăna acum cu o pânză deasă de păianjen.

— Nu mai văd nimic! urlă Reilly.

Aparo luă arma şi-ncepu să lovească în parbrizul fisurat, care cedă în sfârşit la a treia lovitură zdravănă, dezlipindu-se compact şi plutind aşa prin aer câteva fracţiuni de secundă, până să se facă ţăndări pe capota unei maşini parcate în imediata apropiere.

Mijindu-şi ochii din pricina vântului tăios, Reilly zări la câţiva metri în faţa lui un semn de acces interzis chiar înainte de zona în care strada se îngusta vizibil. Oare o să îndrăznească? Dacă se va întâlni cu un vehicul venind din direcţia opusă, s-a zis cu el. Observă atunci o deschizătură undeva în dreapta, cam la cincizeci de metri distanţă de semnul cu intrarea interzisă, şi presupuse că taxiul o s-o apuce pe acolo. Apăsă şi mai tare pe acceleraţie, sperând să-l poată determina pe celălalt şofer să mărească şi el viteza şi să aibă astfel motorul foarte turat când ia curba. Chryslerul câştiga teren, apropiindu-se din ce în ce mai mult de taxiul galben, şi planul lui Reilly aproape că reuşi, căci în momentul în care Gus ajunse în dreptul căii de acces şi coti brusc la dreapta scrâşnind din roţi, viteza mult prea mare îi împinse fundul maşinii către stânga, şi taxiul derapă izbindu-se de clădirea de cărămidă din colţul străzii.

În clipa în care Reilly coti şi el pe străduţă, amândoi zăriră în acelaşi timp un puşti pe skateboard, undeva în faţa taxiului.

— Fir-aş al dracului să fiu! înjură Aparo.

Băiatul avea căşti la urechi şi era clar că nu ştia în ce pericol se află.

Reilly încetini din instinct, însă şoferul din taxi nu dădea semne de intenţii similare, căci rula cu aceeaşi viteză, îndreptându-se direct spre copil.

Asta e, o să-l lovească. O să-l facă una cu pământul, la naiba!

Reilly apăsă disperat pe claxon, doar-doar sunetul asurzitor va putea acoperi concertul privat al micului pieton. Taxiul se apropia de el vertiginos. La un moment dat însă, băiatul întoarse capul nonşalant către stânga şi, văzând la doar câţiva metri distanţă maşina care se îndrepta înspre el cu viteză maximă, trecu exact la timp pe celălalt trotuar, în vreme ce taxiul îşi văzu mai departe de drum nestingherit, zdrobind între roţi skateboardul rămas în mijlocul străzii.

Trecură şi ei pe lângă puştiul care-i privea încă şocat de pe trotuar, şi Reilly observă că strada era relativ liniştită, fără vehicule în mişcare sau pietoni. Dacă voia să încerce ceva, acum era momentul. *Înainte ca lucrurile să degenereze iar,* îşi zise el.

Apăsă acceleraţia până-n podea şi-n scurt timp ajunse taxiul din urmă. Observă că din roata de pe stânga spate ieşea fum şi trase concluzia că derapajul acela brusc în urma căruia maşina se lovise lateral de peretele de cărămidă turtise probabil capacul metalic al roţii, care găurise cauciucul.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Aparo, constatând cât de mult se apropiaseră de mașina din față.

Fără să-i răspundă, Reilly izbi cu putere Chryslerul de fundul taxiului, simțind impactul loviturii în ceafă și-n umeri.

Pac! O dată.

Și încă o dată.

Se trase pe urmă înapoi, călcă iar accelerația până la refuz și-l izbi pentru a treia oară. De data asta taxiul păru că-și pierde direcția, căci începu să meargă în zigzag și-n cele din urmă se izbi de marginea trotuarului, răsturnându-se pe-o parte și oprindu-se exact în vitrina unui magazin. Reilly apăsă atunci frâna aproape ridicându-se de pe scaun, și Chryslerul se opri brusc cu un scârțâit ascuțit de cauciucuri pe asfaltul încins. Zări capota teșită și galbenă ieșind pieziș din vitrina magazinului de instrumente muzicale.

Și el și Aparo se dădură grăbiți jos din mașină și se-ndreptară către locul accidentului. Aparo avea deja arma scoasă și Reilly tocmai voia s-o scoată și el pe-a lui când își dădu seama că nu mai era cazul. În urma impactului, șoferul taxiului fusese azvârlit prin parbriz și zăcea acum lat la pământ, cu fața în jos, înconjurat de cioburi de sticlă și instrumente îndoite și încovoiate, în timp ce partituri întregi pline cu note muzicale pluteau încă lin prin aer până să se așeze ușoare pe trupul său inert.

Precaut, Reilly își vârî vârful pantofului sub corpul nemișcat al șoferului și-l întoarse cu fața în sus. Era inconștient, dar nu murise. Încă respira și avea fața brăzdată de numeroase tăieturi care sângerau. Când îl întoarse pe spate, brațele bărbatului se prăbușiră de-o parte și de alta a corpului și dintr-una din mâini îi alunecă o armă. Aplecându-se ușor să-i facă vânt cu piciorul, Reilly zări altceva sub haina largă a bărbatului leșinat: un crucifix de aur incrustat cu pietre prețioase.

17

Odată ajunsă în biroul ei, la Institutul Arheologic Manoukian de la intersecția străzilor Lexington cu 79, Tess constată că nu o aşteptau decât câteva mesaje. Fără să-şi arunce nici măcar un ochi pe ele, bănui că jumătate trebuie să fie de la fostul ei soţ, Doug, iar cealaltă jumătate – la fel de previzibil – de la Leo Guiragossian, directorul Institutului Manoukian. Guiragossian nu făcuse niciodată un secret din faptul că o tolera pe Tess acolo din simplul motiv că era fiica lui Oliver Chaykin şi asta-i era de mare folos ori de câte ori dorea să strângă nişte fonduri. Nici ea nu se omora după cheliosul ei şef, care-i făcea mai întotdeauna zile negre, dar avea nevoie de slujba asta, şi acum, cu toate zvonurile care circulau legate de reduceri de personal din pricina micşorării bugetului, nu-şi permitea nici atât să se poarte faţă de el aşa cum ar fi meritat.

Luă copiile mesajelor şi le aruncă pe toate la coşul de gunoi, sub privirile îngrozite ale lui Lizzie Harding, secretara tăcută şi grijulie pe care o împărţea cu alţi trei cercetători. Cu siguranţă că Leo şi Doug voiau amândoi acelaşi lucru: detalii cât mai picante privind evenimentele de sâmbăta trecută. Cu toate astea, dorinţa şefului ei de a şti ce s-a întâmplat, generată doar de o curiozitate morbidă, i se părea mai puţin meschină decât motivele egoiste ale lui Doug.

Biroul lui Tess era astfel poziţionat încât atunci când stătea la computer sau vorbea la telefon putea privi, doar întorcând uşor capul, grădina de dincolo de geamuri. Clădirea din piatră fusese restaurată remarcabil şi cu foarte mult bun-gust de către fondatorul institutului, un armator de origine armeană, cu mulţi ani înainte ca ea să lucreze aici. O imensă salcie plângătoare trona în grădină, adăpostind sub crengile ei sinuoase ce se prelingeau spre pământ aidoma unei cascade o bancă singuratică pe care mai poposeau din când în când numeroşi porumbei şi rândunele.

Întorcându-şi atenţia spre birou, Tess căută printre notiţele înşirate peste tot hârtia pe care Clive Edmondson îi scrisese numărul de telefon al lui Jeb Simmons. Formă numărul, însă la celălalt capăt al firului îi răspunse robotul, aşa că închise rapid şi formă ce-l de-al doilea număr scris pe bileţel. Era telefonul

Departamentului de Istorie din cadrul Universității Brown, și secretara care-i răspunse o informă că Simmons era plecat de trei luni la niște săpături în Deșertul Negev, dar că-l putea contacta dacă mesajul era cu adevărat urgent. Tess îi spuse că va reveni mai târziu cu un telefon și închise.

Aducându-și aminte de discuția cu Edmondson, se hotârî să încerce altceva. Se conectă la internet și intră pe site-ul celor de la Pagini Aurii, după care dădu click pe apelarea telefonică și fu imediat pusă în legătură cu centrala Universității Columbia.

— Cu profesorul William Vance, vă rog, îi zise ea vocii pițigăiate de la celălalt capăt.

— Un moment, vă rog, îi răspunse femeia. După o scurtă pauză, adăugă: Îmi pare extrem de rău, dar nu am pe liste pe nimeni cu numele ăsta.

Tess se așteptase la un astfel de răspuns.

— Atunci îmi puteți face legătura cu Departamentul de Istorie?

După câteva bâzâituri scurte și declicuri sacadate, Tess auzi din nou în receptor o voce feminină care de data asta părea că-l cunoaște pe bărbatul de care întrebase Tess.

— Sigur că da, mi-l aduc aminte foarte bine pe Bill Vance. Ne-a părăsit... ăăă... să tot fie cinci sau șase ani de atunci.

Tess simți cum i se accelerează pulsul anticipând ceea ce avea să urmeze.

— Știți cumva cum aș putea să dau de el?

— Mă tem că nu. Din câte știu eu, nu mai lucrează, s-a pensionat. Îmi pare rău.

Cu toate astea, Tess mai avea încă speranțe.

— Îmi puteți face totuși un mic serviciu? insistă ea. Trebuie neapărat să iau legătura cu el. Lucrez la Institutul Manoukian și ne-am întâlnit cu ceva ani în urmă cu ocazia unor săpături arheologice. N-ați putea, vă rog, să-i întrebați pe foștii lui colegi de la universitate, să vedeți dacă nu cumva unii dintre ei știu unde poate fi găsit?

Femeia se dovedi foarte drăguță și dornică s-o ajute, așa că Tess îi lăsă numele și numerele de telefon unde putea fi găsită, după care îi mulțumi amabil și închise. Stătu pe gânduri câteva minute, apoi se întoarse la computer și căută pe internet informații de contact pentru William Vance. Începu căutarea cu zona New Yorkului, dar nu găsi nimic. Ăsta era unul dintre dezavantajele răspândirii telefoanelor mobile, majoritatea nefiind nici măcar listate. Încercă și în Connecticut, dar tot degeaba. Lărgi aria de căutare pentru toată America, însă de data asta calculatorul găsi prea multe legături, și i-ar fi fost imposibil să le verifice pe toate. Introduse apoi numele lui Vance în propriul ei motor de căutare și primi sute de răspunsuri, prin care trecu repede și constată cu regret că niciunul nu-i oferea informații cu privire la locul actual de muncă al lui Vance.

Rămase nemișcată în fața calculatorului pentru alte câteva clipe, gândindu-se. În grădină porumbeii își luaseră deja zborul, însă numărul rândunelelor sporise considerabil, și acum făceau gălăgie și sporovăiau, certându-se parcă între ele. Își întoarse scaunul rotativ înspre birouri și-și plimbă pentru câteva momente privirile prin încăpere, peste rafturile ei pline de cărți. Dintr-odată îi veni o idee. Sună din nou la Universitatea Columbia, de data asta cerând legătura cu biblioteca. După ce se prezentă bărbatului care-i răspunse, îi spuse că e în căutarea unor articole sau publicații semnate de profesorul Vance. Îi spuse numele pe litere, subliniind totodată faptul că era mai ales interesată de orice articol pe tema cruciaților sau a cruciadelor, bănuind că Vance probabil n-a scris lucrări în care să trateze exclusiv tema templierilor.

— Sigur, așteptați, vă rog, un moment, o rugă bibliotecarul, după care dispăru. După două-trei minute se întoarse și-o anunță:

— Am aici o evidență a tuturor lucrărilor domnului William Vance. Zicând acestea, se apucă să dea citire listei cu titlurile articolelor pe care Vance le scrisese și care se încadrau în mare parte în criteriile cerute de Tess.

— Ați putea să-mi trimiteți copiile acestor lucrări?

— Sigur, nu-i nicio problemă, însă contra cost.

Tess acceptă și-i dădu adresa institutului, insistând însă ca documentele să-i fie adresate ei personal și ca tot ea să achite cheltuielile de expediere. Nu era momentul să-i zgândăre pe supraveghetorii vigilenți ai bugetului institutului. După ce închise, se simți dintr-odată ciudat de mulțumită de sine. Era acel sentiment unic de emoție și anticipație pe care-l simțise și pe teren, cu prilejul demarării unor săpături, atunci când totul era posibil și-și putea închipui că va descoperi mii de minunății.

Însă de data asta nu era vorba de nicio săpătură.

Ce tot faci? Vino-ți în fire! Ești arheolog, nu detectiv amator! Sună-i pe cei de la FBI, spune-le frumos la ce te gândești, și lasă-i pe ei să vadă ce-i de făcut mai departe. Dar se întrebă pe urmă dacă nu cumva decizia de a le dezvălui teoria ei avea să le îngreuneze ancheta, în loc s-o ușureze. Apoi renunță complet la idee. Probabil că se vor strica de râs când or s-audă ce are de zis. Și totuși... Meseriile astea de arheolog și de detectiv... nu sunt la urma urmei așa de diferite, dacă stai să te gândești mai bine. Ambele se ocupă cu descoperirea anumitor lucruri sau evenimente petrecute în trecut. Deși... Un trecut nu mai îndepărtat de două zile în urmă n-ar fi fost demn de atenție pentru niciun arheolog care se respectă.

Dar ce mai conta asta acum?

Nu se putea abține să nu facă tot felul de scenarii, care mai de care mai fanteziste. Toată povestea asta o intriga mult prea tare. La urma urmei, fusese și ea acolo, martoră a cumplitului eveniment. Și tocmai prin prisma faptului că fusese de față putuse să facă legătura și să pună lucrurile cap la cap. Dar principalul motiv –

și ea o știa prea bine – era că într-adevăr ducea dorul aventurii în viața ei de acum. Se întoarse iar la calculator și se adânci în căutarea informațiilor despre cavalerii templieri. Uitându-se la un moment dat pe deasupra monitorului, o observă pe Lizzie, secretara, privind-o iscoditoare. În loc de răspuns, Tess îi zâmbi cald. O plăcea pe Lizzie și din când în când i se mai și confesa în materie de probleme personale, dar din moment ce vorbise deja cu Edmondson, nu simțea nevoia să mai discute cu nimeni altcineva. În orice caz, nu despre asta. Despre problema asta nu trebuia să mai vorbească cu nimeni.

18

Nici Reilly şi nici Aparo nu fuseseră grav răniţi, cu excepţia câtorva vânătăi din pricina centurii de siguranţă şi a unor uşoare zgârieturi de la cioburile din parbriz. Urmaseră îndeaproape ambulanţa care rula cu viteză maximă pe autostrada F.D. Roosevelt şi care-l transporta pe Gus Waldron la Spitalul Presbiterian din New York. Odată ce Waldron fu dus în sala de operaţii, o asistentă medicală de culoare, foarte nervoasă, îi convinse să se lase şi ei examinaţi. Astfel, de-ndată ce acceptară, începu să le cureţe zgârieturile şi să-i bandajeze – puţin cam brusc şi cu mişcări cam ferme pentru gustul lor –, după care le dădu în sfârşit pace şi-i lăsă să plece în treaba lor.

După spusele medicilor de la Urgenţă, condiţia precară a pacientului nu le permitea să-l interogheze, cel puţin nu pentru următoarele două zile, dacă nu şi mai mult. Avea răni destul de grave, şi nu puteau face altceva decât să aibă răbdare până ce Gus avea să fie în stare să le răspundă la întrebări, sperând ca între timp agenţii şi detectivii care se ocupau acum cu cercetarea trecutului lui Waldron să reuşească să descopere unde se ascunsese acesta după jaf.

Aparo îi spuse lui Reilly că ar vrea să se ducă acasă la nevastă-sa care, deşi avea vreo patruzeci şi cinci de ani, rămăsese însărcinată pentru a treia oară. În schimb, Reilly hotărî să mai rămână măcar până când suspectul va ieşi din operaţie. Deşi era extenuat atât fizic, cât şi psihic în urma evenimentelor de peste zi, nu-l prea trăgea aţa să se-ntoarcă la singurătatea dezolantă a apartamentului său. Aşa se întâmplă de obicei când trăieşti singur-cuc într-un oraş care debordează de viaţă şi energie.

Încercând să găsească un automat sau o cafenea de unde să-şi ia o cafea caldă, urcă la întâmplare într-unul dintre lifturi, unde nimeri aproape nas în nas cu o figură cunoscută care păru şi ea să-l recunoască. Nu-i trebui foarte mult să-şi aducă aminte unde mai văzuse acei ochi verzi. Era destul de greu să-i uiţi. În loc de salut, ea îşi plecă uşor capul într-un gest cordial, după care întoarse privirile în altă parte. Reilly îşi dădu seama că o preocupă ceva important, aşa că-şi fixă şi el privirea înainte, urmărind atent uşile liftului închizându-se silenţios.

Constată cu surprindere că apropierea de Tess în cabina înghesuită îl stânjenea întrucâtva. Nu se simțea tocmai în largul lui atât de aproape de ea. În timp ce liftul cobora lin și ușor, cu bâzâitul lui caracteristic, își îndreptă iar ochii înspre ea și observă că și Tess îi întoarse privirea. Schiță ceva ce voia să semene cu un zâmbet și-n acel moment văzu cum fața femeii se luminează dintr-odată, de parcă doar acum își dădea seama cine e.

— Ați fost și dumneavoastră acolo, nu-i așa? La muzeu, în noaptea cu..., începu ea.

— Da, am fost. Într-un fel. Doar că eu am ajuns după, zise el și făcu o pauză, părându-i-se că a început cam prea rezervat. Sunt de la FBI, adăugă apoi, regretându-și îndată spusele, sau felul în care probabil sunaseră, așa cum el nu intenționase de fapt. Dar nu putea s-o spună mai simplu și mai clar decât atât.

— Aha.

Se lăsă apoi o scurtă tăcere ușor stânjenitoare, după care amândoi începură să vorbească în același timp.

— Și cum merge…, bâigui ea.

— Și deci dumneavoastră sunteți…

Niciunul n-apucă să-și termine propoziția, oprindu-se amândoi amuzați și ușor rușinați.

— Îmi cer scuze, zise Reilly. Ce voiați să spuneți?

— Voiam doar să vă întreb cum merge investigația, dar presupun că nu puteți vorbi despre asta cu oricine.

— Mda, asta cam așa e. *Hai că asta chiar că a sunat cam pretențios și pompos*, își spuse Reilly, astfel încât adăugă repede: Dar, oricum, nu sunt prea multe de spus. Dumneavoastră ce faceți?

— Am fost în vizită la un prieten internat aici. De fapt, a fost rănit chiar în seara aceea.

— Și cum se simte? E bine?

— Da, o să se facă bine.

Ajungând la parter, liftul se opri cu un pocnet ușor și scurt. Tess ieși înaintea lui și Reilly o privi din spate cum se îndepărtează, când deodată ea se întoarse brusc, părând hotărâtă să-i spună ceva important.

— Am tot vrut să sun la birou la dumneavoastră. Agentul Gaines mi-a dat cartea sa de vizită.

— Ah, da, Amelia. Lucrăm împreună. Reilly mă numesc. Sean Reilly. Zicând acestea, îi întinse mâna.

Tess i-o strânse și se prezentă și ea.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el mai familiar.

— Păi... nu, nu chiar. Amelia mi-a zis să sun dacă îmi mai vine ceva în minte sau dacă-mi aduc aminte ceva legat de noaptea aceea. Și e un lucru care nu-

mi dă pace și la care mă tot gândesc. E un lucru despre care am discutat chiar cu prietenul meu de aici, din spital. Dar presupun că ați investigat deja aspectul ăsta.

— Nu neapărat. Și, sincer să fiu, suntem mereu deschiși la piste noi. Așadar, despre ce e vorba?

— E chestia asta cu templierii... Nu știu ce să zic...

Reilly n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Ce chestie cu templierii?

— La ce te referi?

— Păi... la costumația pe care o purtau atacatorii, la decodorul pe care l-au luat și pe care păreau că-l caută anume și la cuvintele în latină pe care unul dintre cavaleri le-a rostit în momentul în care l-a luat.

Reilly o privi perplex, evident luat pe nepregătite.

— Ai timp să bem o cafea?

19

Cafeneaua de la parterul spitalului era aproape goală. După ce-şi luară ceştile şi se aşezară la una dintre mese, primul lucru despre care Reilly o întrebă fu dacă fetița cu care o văzuse în seara atacului de la muzeu e fiica ei, ceea ce o luă întrucâtva prin surprindere pe Tess, care-i răspunse zâmbind:

— Da, e fiica mea. O cheamă Kim.

— Îți seamănă foarte mult, zise el scurt.

Tess se simți ușor dezamăgită, fără să-şi explice de ce. Deşi în acea seară de la muzeu nu-l văzuse decât în treacăt, şi cu toate că nu-l cunoştea decât de câteva minute, era ceva la acest bărbat care o liniştea şi-i dădea o senzație de calm. *Dumnezeule, trebuie neapărat să-mi recalibrez senzorii de detectare a bărbaților*, îşi zise în sinea ei. Aşteptă nerăbdătoare continuarea, inevitabilul compliment tipic masculin – acela cu care bărbații aveau impresia că pot da oricând gata o femeie, ceva de genul: „N-aş fi crezut că ai o fiică aşa de mare” sau „Şi eu care credeam că e sora mai mică!” sau alte baliverne de felul ăsta. Dar Reilly reuşi şi de data asta s-o surprindă cu următoarea întrebare:

— Unde era când s-a întâmplat nenorocirea?

— Kim? Mama mea se dusese cu ea la toaletă. Exact când erau acolo au auzit hărmălaia şi au hotărât că e mai înțelept să stea ascunse până ce se mai potolesc lucrurile.

— Aşadar, au fost la adăpost.

Tess confirmă dând uşor din cap, curioasă totuşi de ce-l interesa Kim atât de mult.

— Niciuna dintre ele n-a văzut nimic.

— Şi după aceea?

— Le-am căutat cu disperare şi după ce le-am găsit am stat acolo, până când au plecat toate ambulanțele, îi explică ea, neînțelegând unde voia să ajungă cu toate întrebările astea.

— Aha. Deci n-a apucat să vadă răniții sau...

— Nu, nu, doar dezastrul din sala mare.

— Bine, foarte bine, zise Reilly dând ferm din cap. Dar cu siguranță că știe ce s-a petrecut acolo.

— Are nouă ani, agent Reilly. Și la școală a devenit brusc cea mai bună prietenă a tuturor, pentru că toată lumea vrea să afle cum a fost acolo în seara aia blestemată.

— Da, îmi închipui. Totuși, trebuie să ai grijă cu ea, să n-o scapi din ochi. Chiar dacă n-a văzut nimic cu ochii ei, un incident de o asemenea amploare poate avea efecte în timp, mai cu seamă asupra unui copil. S-ar putea manifesta sub forma unor simple coșmaruri, dar ar putea avea și efecte mai serioase. Să fii atentă, atâta tot. Nu se știe niciodată.

Pe Tess o nedumerea de-a binelea interesul lui Reilly în legătură cu fiica sa, însă nu putu să zică nimic, și dădu doar din cap ușor confuză, bâiguind un „Sigur” cu jumătate de gură.

Reilly se lăsă pe spătarul scaunului.

— Și tu cum reziști? Știu c-ai fost prinsă exact în mijlocul evenimentelor.

Tess era de-a dreptul intrigată.

— Cum se face că știi atâtea?

— Datorită camerelor de securitate. Te-am urmărit pe una dintre înregistrări. Imediat ce-și termină fraza se întrebă dacă nu cumva sunase ușor pervers, sperând din toată inima să nu fie așa, deși nu-și putu da seama după expresia feței ei cam ce efect avuseseră cuvintele lui. Te simți bine?

— Da, da, îl asigură Tess, în a cărei minte tocmai se derulaseră încă o dată momentele în care misterioșii cavaleri răscoliseră muzeul și trăseseră cu armele-n mulțime, și mai ales clipa când cel de-al patrulea ridicase codificatorul din vitrina aflată la doar câțiva centimetri distanță, în timp ce ea simțea în ceafă răsuflarea caldă a calului. Era un episod pe care nu-l va uita niciodată, cum nu va uita nici spaima intensă pe care-o simțise atunci. Încercă însă să nu se dea de gol și să pară sigură de sine, adăugând:

— Au fost niște clipe foarte... intense, dar au fost oarecum și suprarealiste... încât... nu știu, poate că le-am îngropat undeva adânc în memorie, la secțiunea „ficțiune”.

— Poate că e mai bine așa, zise el, după care păru că mai vrea să adauge ceva, însă ezită. Îmi cer scuze, știu că nu mă privește, însă am trecut și eu prin astfel de situații și știu din proprie experiență că nu e întotdeauna ușor să le depășești.

Tess îl privi fix, luminându-se dintr-odată la față.

— Da, înțeleg. Și-ți mulțumesc foarte mult pentru grijă, spuse ea, oarecum surprinsă să constate că, în ciuda poziției defensive pe care o lua ori de câte ori cineva deschidea discuția despre Kim, de data asta lucrurile stăteau cu totul altfel. Reilly părea sincer preocupat de soarta ei și a lui Kim.

— Așadar..., reveni el la subiectul discuției. Care-i povestea cu templierii?

Surprinsă, Tess se trase un pic mai aproape.

— Vrei să spui că Biroul nu investighează aspectul ăsta?

— Din câte știu eu, nu.

Răspunsul o dezamăgi și-i mai tăie din entuziasm.

— Bănuiam eu că nu-i chiar așa de important...

— Nu, nu, spune-mi la ce te gândești.

— Cam ce știi despre cavalerii templieri?

— Sincer să fiu, nu prea multe, mărturisi el.

— Nu-i nimic, asta-nseamnă că ești un om perfect normal, zise ea zâmbind, dar regretă imediat comentariul, pe care el oricum nu-l înțelesese, și trecu repede mai departe: Păi hai să vedem... anul 1118. În 1099 ia sfârșit prima cruciadă, iar Țara Sfântă este scoasă de sub dominația musulmană. Balduin al II-lea este regele Ierusalimului, populația întregii Europe se bucură și mii de pelerini fac călătorii la locurile sfinte ca să-și caute mântuirea. Însă ceea ce acești călători adesea nu știau este că pelerinajele lor îi obligau să treacă prin teritorii unde se expuneau multor pericole. Odată „eliberată” Țara Sfântă, cavalerii cruciați și-au considerat misiunea îndeplinită și s-au întors la casele lor în Europa, luând cu ei toate bogățiile prădate de la păgâni și lăsând în urmă un Ierusalim cu granițe nesigure, înconjurat din toate părțile de state islamice. Turcii selgiucizi, care pierduseră teritorii însemnate în urma conflictului cu armatele creștine, nu erau dispuși să uite sau să ierte asemenea fapte, și-așa se face că o mare parte dintre pelerinii care se îndreptau către Țara Sfântă de multe ori nu mai ajungeau la destinație. Erau atacați și jefuiți, și deseori chiar omorâți. O amenințare constantă pentru călătorii aflați în pelerinaj erau banditii arabi, fapt care într-un fel anula scopul inițial al cruciadei, dacă stai să te gândești.

Tess îi povesti apoi cum în anul 1118 o armată de prădători sarazini a organizat o ambuscadă și a omorât trei sute de pelerini pe drumurile pline de primejdii dintre orașul-port Jaffa, de pe coasta Palestinei, și orașul sfânt al Ierusalimului.

— De altfel, continuă ea, bandele de atacatori au devenit în scurt timp o obișnuință, mai ales în afara zidurilor orașului. În vremea aceea și-au făcut templierii pentru prima dată apariția. Se zice că nouă cavaleri plini de credință, conduși de Hugo de Payens, au sosit la palatul lui Balduin, regele Ierusalimului, și i-au oferit acestuia umilul lor ajutor, anunțând că au jurat solemn să păstreze cele trei legăminte ale castității, sărăciei și supunerii, adăugând însă un al patrulea, și anume nobilul angajament de a-i apăra pe toți pelerinii creștini pe parcursul călătoriei lor de pe coasta Palestinei până în orașul sfânt. Dată fiind situația cu care Ierusalimul și regele se confruntau, sosirea lor a fost mai mult decât bine-venită, căci statul cruciaților avea o nevoie disperată de luptători pricepuți care să-i apere

granițele.

Regele Balduin se pare că a fost foarte impresionat de hotărârea și devotamentul acestor cavaleri, și astfel i-a primit să locuiască alături de el, oferindu-le apartamentele din aripa estică a palatului care fusese construit pe locul ocupat odinioară de Templul lui Solomon. Așa se face că în curând au primit numele de *Ordinul Cavalerilor lui Hristos și ai Templului lui Solomon* – sau, mai pe scurt, cavalerii templieri.

Tess se aplecă și mai în față, continuând:

— Cheia întregii probleme e de fapt semnificația religioasă a locului pe care Balduin l-a încredințat cavalerilor acestui ordin aflat la începuturile existenței. Regele Solomon construise primul Templu în anul 950 î.Hr. Tatăl său, regele David, începuse construcția în urma îndemnului ceresc – după cum spune și Biblia – cu intenția de a ridica un templu care să găzduiască Chivotul Legământului, un altar portabil care conținea tăblițele pe care erau gravate cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise. Luminata domnie a lui Solomon s-a stins odată cu moartea sa, atunci când popoarele din est au cucerit teritoriile iudeilor. Templul a fost distrus în 586 î.Hr. de caldeeni, care au invadat pământurile și pe urmă i-au dus pe iudei în sclavie în Babilon. Mai bine de cinci sute de ani mai târziu, Templul a fost reconstruit de Irod în încercarea de a se face iubit în rândurile supușilor săi iudei, cărora voia cu orice preț să le demonstreze că regele lor, în ciuda originilor sale arabe, era un fidel păstrător al religiei pe care-o adoptase. Templul avea să fie creația sa cea mai de preț, dominând falnic și semeț valea Chedronului, o construcție impozantă și minuțios executată, menită a fi cu mult mai grandioasă decât cea veche. Sanctuarul interior, în spatele unor uși imense de aur masiv, adăpostea Sfânta Sfintelor, care nu putea fi văzută decât de marele preot. După moartea lui Irod, flacăra răzbunării s-a reaprins în sufletele iudeilor, astfel încât în anul 66 răzvrătiții au recucerit Palestina. Împăratul roman Vespasian l-a trimis atunci pe fiul său, Titus, să înăbușe revolta și după lupte aprige care au durat mai bine de șase luni, Ierusalimul a capitulat în fața legiunilor romane în anul 70. Titus a poruncit ca orașul, a cărui populație fusese deja decimată, să fie ras de pe fața pământului, astfel încât „edificiul cel mai minunat din câte s-au văzut sau auzit” – așa cum istoricul Josephus descria templul la acea vreme – a fost distrus din nou.

O a doua revoltă a iudeilor, care a avut loc după aproape o sută de ani, a fost din nou înfrântă de trupele romane. De data asta, iudeilor li s-a interzis categoric să pătrundă în Ierusalim, în timp ce pe colina unde odinioară fusese Templul au fost ridicate sanctuare și altare care-l proslăveau pe Zeus sau chiar pe Hadrian, împăratul-zeu al romanilor. Șase sute de ani mai târziu, pe același loc avea să fie ridicat un alt sanctuar, unul musulman, căci odată cu expansiunea Islamului și cucerirea Ierusalimului de către popoarele arabe, pământul sfânt al evreilor a devenit locul de unde calul profetului Mahomed și-a luat zborul spre

ceruri. Așa se face că în 691, califul Abd El-Malik a construit în acea parte Domul Stâncii, care a rămas de atunci un altar sfânt al Islamului, cu excepția perioadei în care cruciații au controlat Țara Sfântă, când Domul a fost transformat într-o biserică creștină numită Templum Domini, Templul Domnului, și când Moscheea Al-Aqsa, aflată în apropiere, a devenit cartierul general al cavalerilor templieri, care tocmai își fondaseră ordinul.

Ideea eroică a celor nouă cavaleri de a-i apăra cu un curaj nețărmurit pe toți pelerinii care veneau în Țara Sfântă a stat la baza multor povestiri și exagerări care au circulat prin Europa, hrănind din belșug imaginația oamenilor. Curând, mulți au început să-i privească pe templieri cu o veneraţie romantică și, în scurt timp, numeroși tineri și-au exprimat dorința de a se alătura ordinului. De asemenea, nobili și bogătași de pe întreg cuprinsul continentului european se întreceau să-i sprijine, oferindu-le bani și diverse proprietăți. La baza acestei generozități a stat și faptul deloc neglijabil că templierii se aflau sub protecția papei, care le dăduse binecuvântarea sa, un lucru care nu se întâmpla foarte des și care a cântărit extraordinar de mult în favoarea lor, căci pe vremea aceea papalitatea era privită de toți regii lumii creștine și de toate popoarele drept autoritatea supremă și incontestabilă a creștinătății. Cu timpul, ordinul a crescut și s-a dezvoltat, la început mai încet, dar într-un ritm alert. Membrii săi erau foarte bine antrenați în arta războiului și, pe măsură ce succesele lor în lupte se înmulțeau, și-au extins și aria de activități, astfel încât de la misiunea inițială de a-i proteja pe pelerini în călătoriile lor primejdioase au ajuns să fie considerați apărătorii militari ai pământului sfânt.

În mai puțin de o sută de ani, templierii au devenit una dintre organizațiile cele mai bogate și mai influente din Europa, fiind întrecuți doar de papalitate. Deținеau imense suprafețe de teren în Anglia, Scoția, Franța, Spania, Portugalia, Germania și Austria. Având la dispoziție o rețea atât de vastă de pământuri și castele, nu le-a trebuit mult până ce au inițiat diverse tranzacții internaționale, fiind primii bancheri care au aranjat însemnate facilități de creditare în favoarea Curților regale și a nobililor europeni, punând de asemenea la adăpost și banii pelerinilor pe care-i protejau prin crearea unor fonduri substanțiale, echivalentul cecurilor de călătorie de azi. Cum pe vremea aceea nu existau bancnote, banii erau de fapt piese de aur sau argint, a căror valoare era calculată în funcție de greutate. Decât să poarte aceste prețioase monede cu ei pe parcursul călătoriei, riscând astfel să fie jefuiți și să-și piardă avuțiile, pelerinii aveau posibilitatea să-și lase banii în siguranță la orice domeniu sau castel deținut de templieri în Europa, primind în schimb un bilet cu un cod secret. Odată ajunși la destinație, se duceau la sediul templierilor din Ierusalim, unde arătau biletul cu codul respectiv, pe care cavalerii îl descifrau imediat cu ajutorul metodei lor strict secrete, după care călătorii puteau ridica de acolo exact suma de bani pe care o depuseseră în Europa.

Tess îl privi insistent pe Reilly, ca să se asigure că acesta o urmărea.

— Ceea ce a început de la bunele intenții ale unui mic grup de nouă nobili dispuși să-și rişte viața pentru a apăra Țara Sfântă de sarazini a devenit în scurt timp cea mai puternică și totodată cea mai puțin cunoscută organizație din vremea ei, rivalizând cu Vaticanul atât în privința bogăției, cât și a influenței.

— Dar până la urmă tot au fost învinși, nu-i așa? o întrebă Reilly.

— Da. Au suferit o mare înfrângere în secolul al XIII-lea, când armatele musulmane au cucerit din nou Ierusalimul și i-au gonit pe cruciați, de data aceasta pentru totdeauna. Creştinătatea nu a mai organizat alte cruciade, iar templierii au fost ultimii care au părăsit orașul, după înfrângerea de la Acra, din 1291. Întorși în Europa, și-au pierdut rațiunea de a fi. Nimic nu mai justifica existența ordinului: nu mai existau pelerini pe care să-i escorteze, pierduseră Țara Sfântă, pentru ale cărei granițe se luptaseră cu bande de musulmani ani de-a rândul, nu și-au mai regăsit căminele de odinioară, nu mai aveau dușmani, devenind astfel inutili. Mai mult, prietenii lor erau tot mai puțini. Puterea și bogăția i-au schimbat, slujitorii Domnului care juraseră odată să rămână săraci nu mai erau acum chiar atât de săraci, devenind aroganți și lacomi. Și să nu mai vorbim de faptul că multe capete încoronate – în special regele Franței – le datorau sume însemnate de bani.

— Și prăbușirea lor a fost catastrofală, completă Reilly.

— Catastrofală și incendiară. Vorbesc foarte serios. Majoritatea au sfârșit arși pe rug.

Tess sorbi o gură de cafea, după care începu să-i povestească lui Reilly cum, curând după aceea, începuseră să circule numeroase zvonuri care au dat naștere unor povești care mai de care mai înspăimântătoare. Fără-ndoială că astfel de scorneli mai mult sau mai puțin credibile aveau la bază ceremoniile bizare și criptice pe care ordinul le practicase ani în șir la ritualurile inițiatice. N-a trecut mult până când au fost învinuiți de tot felul de fapte josnice și abominabile, fiind în cele din urmă acuzați de erezie.

— Și ce s-a întâmplat pe urmă?

–Vineri, 13, răspunse Tess zâmbind sec. Versiunea originală.

20

PARIS, FRANȚA – MARTIE 1314

Jacques de Molay își recăpătă treptat cunoștința.

Oare de data asta cât durase? O oră? Două poate? Marele Maestru știa că e imposibil să fi trecut mai mult de două ceasuri. Câteva ore bune de inconștiență erau un lux pe care ei nu i l-ar fi oferit nici în ruptul capului.

Pe măsură ce își mai limpezi mintea, începu iar să simtă obișnuitele junghiuri de durere și, așa cum făcea întotdeauna, încercă să le ignore, izgonindu-le din simțiri. Ce mecanism ciudat și dătător de putere era mintea omenească! După atâția ani de încarcerare și tortură, învățase s-o folosească în avantajul său, ca pe o armă. O armă de apărare, desigur, dar o armă în toată puterea cuvântului, și cu ajutorul căreia putea să împiedice măcar unele dintre planurile dușmanului.

N-aveau decât să-i zdrobească trupul – ceea ce de altfel aproape că făcuseră deja –, însă spiritul și mintea îi rămăseseră întregi, deși destul de șubrede.

La fel de ferme și de neclintit îi erau convingerile.

Deschizând în sfârșit ochii, observă că toate erau la locul lor, deși era ceva ciudat în celulă, ceva ce nu observase de la început. Pereții erau la fel, acoperiți cu aceeași mâzgă verzuie care se prelingea alene pe podeaua pietruită, care devenise aproape netedă de la praful care se adunase în timp, amestecat cu sânge închegat sau cu excremente. Oare cât din toată acea mizerie provenea din propriu-i trup? Destul de mult, după câte bănuia, căci era acolo de... *Câți ani să fie?* Făcu un efort să se concentreze. *Șase ani? Șapte?* Suficient cât să devii o epavă, așa cum ajunsese el.

Îi rupseseră oasele, după care îl lăsaseră în pace cât să se refacă oarecum, pentru ca apoi să i le zdrobească din nou. Îi dislocaseră toate încheieturile, iar tendoanele i le tăiaseră. Știa prea bine că nu va mai putea face mai nimic cu mâinile și că probabil nu va mai putea merge niciodată. Dar și mintea avea mișcările ei, iar pe acelea n-aveau cum să le oprească. Gândurile sale erau libere să circule în voie, ba puteau chiar să părăsească temnițele astea umede, întunecoase și

mizere de sub străzile Parisului și să hoinărească *oriunde* voiau.

Așadar, unde va călători astăzi? Către fermele întinse de pe colinele din centrul Franței? Sau la poalele Alpilor? La țărm de mare sau mai departe, dincolo de ape, către îndrăgitul său *Outremer*[6]*?*

Mă întreb, își zise – și nu era pentru prima dată când îl încercau astfel de gânduri –, *mă întreb dacă nu cumva am înnebunit de-a binelea*. *Probabil că da*, hotărî el în cele din urmă. Cum ar putea cineva să nu-și piardă mințile după toate suferințele provocate de cei ce stăpâneau această gaură de șarpe, acest iad subteran?

Se strădui să-și aducă mai bine aminte de toate clipele groaznice petrecute aici. Da, da. Se afla în aceste pivnițe reci de șase ani și jumătate, din acea noapte de pomină când oamenii regelui asediaseră templul lor din Paris. Templul *lui*, mai exact.

Se întâmplase într-o vineri, după câte își amintea. Vineri, 13 octombrie 1307. Dormea liniștit, la fel ca mulți alți cavaleri. Nici n-apucară să dea primii zori ai zilei, când zeci de seneșali dădură năvală pe neașteptate. Ar fi trebuit să fie mai bine pregătiți. Ar fi trebuit să prevadă ce avea să fie. Știa de luni bune că regele plănuia să se răzbune și că împreună cu lacheii și lingușitorii săi încerca să găsească o cale să le ia din drepturi și astfel să le diminueze puterea. În acea dimineață sumbră de octombrie își luaseră în sfârșit inima în dinți să vină să-i înfrunte și găsiseră scuza necesară. Deși cavalerii nu se lăsaseră învinși cu una, cu două, dat fiind că ostașii regelui îi depășeau cu mult ca număr și-i luaseră prin surprindere, nu trecu mult până când se văzură învinși.

Cei rămași se dăduseră în lături, privind neputincioși cum templul era răscolit chiar sub ochii lor. Tot ce-i mai rămăsese atunci Marelui Maestru fusese speranța că regele și acoliții săi nu-și vor da seama de însemnătatea enormă a prăzii pe care puseseră mâna, sau că vor fi atât de măcinați de lăcomia pentru aurul și nestematele pe care nu le găsiseră, încât vor ignora acele obiecte aparent neinteresante, dar a căror valoare era inestimabilă. Se lăsase apoi o tăcere rece și apăsătoare, după care de Molay și tovarășii săi fuseseră escortați încet și curtenitor către căruțele care aveau să-i ducă spre soarta care-i aștepta.

Acum, când de Molay încerca să rememoreze acel moment prelung de tăcere grea care urmase înfrângerii, își dădu seama că exact din același motiv i se păruse acum câteva minute că e ceva schimbat în celulă. Era într-adevăr ceva diferit astăzi. Era liniște.

De obicei celula era un loc zgomotos: lanțurile zornăiau greoi, porțile masive cu gratii și roțile de la scripeți scârțâiau, alămarele șuierau amenințător, toate aceste sunete amestecându-se cu urletele neîncetate ale victimelor torturate.

Azi însă era liniște.

Apoi însă Marele Maestru auzi un zgomot. Crezu la început că e Gaspard

Chaix, șeful torționarilor, dar umblătura nu semăna cu a lui; pașii ticălosului erau grei, apăsați și amenințători. Nu păreau a fi însă nici ai vreunuia dintre acoliții săi, niște animale la fel de josnice și lipsite de orice sentiment ca și șeful lor. Nu, cu siguranță erau mai mulți oameni ai căror pași grăbiți îi auzea de-a lungul tunelului. Curând intrară în celula strâmtă unde de Molay zăcea încătușat în lanțuri. Pentru că avea ochii injectați și umflați de atâtea lovituri, îi zări anevoie pe cei șase bărbați frumos îmbrăcați care stăteau acum în fața sa. În mijlocul lor nu era altul decât însuși regele.

Subțirel, dar impozant, regele Filip al IV-lea era cu un cap mai înalt decât adunătura de fanfaroni sclifosiți care se strânseseră în jurul său. În ciuda răutății care-l caracteriza, de Molay nu putu să nu admire – cum i se întâmplase de multe ori și înainte – aspectul exterior al regelui Franței. Cum era oare posibil ca un om atât de grațios și de dichisit să fie în stare de asemenea atrocități? Tânăr încă – nu împlinise nici măcar treizeci de ani –, Filip cel Frumos avea pielea deschisă la culoare și părul lung și blond. De cum îl vedeai îți dădeai seama că e de viță nobilă, dar timp de aproape zece ani, dominat de o sete neostoită de bogăție și putere pe care n-o întrecea decât poate desfrâul său fără margini, nu făcuse altceva decât să aducă distrugere și moarte, chinuindu-i pe cei care îndrăzneau să-i stea în cale sau pe care pur și simplu nu-i agrea.

Iar cavelerii templieri se făcuseră vinovați de fapte mult mai grave decât a nu-i intra în grații.

De Molay auzi alți pași pe coridorul subteran, de data asta șovăitori și ușor nervoși. Curând în încăpere își făcu apariția o siluetă măruntă, îmbrăcată într-o rasă de culoare gri cu gluga trasă pe față. Nu apucă bine să intre, că piciorul îi alunecă și bărbatul se împiedică, dezechilibrându-se. Gluga îi alunecă de pe cap și atunci de Molay îl recunoscu. Era papa. Trecuse mult timp de când nu-l mai văzuse pe Clement și anii își lăsaseră amprenta pe fața bătrânului. Avea la colțul gurii riduri foarte pronunțate, de parcă ceva înlăuntrul său l-ar fi deranjat continuu, iar ochii îi erau stinși și adânciți în orbite.

Regele și papa. Împreună. Nu era de bun augur.

Regele îl privea fix pe de Molay, însă bătrânul templier era preocupat acum de bărbatul scund care stătea în fața lui, agitându-se nervos și evitându-i privirile insistente. De Molay era puțin mirat de reticența și nervozitatea papei. Se datorau ele oare faptului că tocmai înșelăciunea și manipulările sale subtile precipitaseră căderea templierilor? Sau pur și simplu nu se îndura să se uite la bătrânul torturat, cu brațele rupte și diforme, cu răni încă deschise și sângerânde, cu carnea putrezindu-i în cele vechi și nevindecate?

Regele veni mai aproape.

— Tot nimic? întrebă el cu o voce ce semăna mai degrabă cu un mârâit, privindu-l pe unul dintre bărbații cu care venise și care se afla de cealaltă parte, în

spatele șirului de însoțitori. Acesta făcu un pas în față, și-n acel moment de Molay văzu că era vorba de Gaspard Chaix, torționarul-șef, care privea în podea în timp ce dădea din cap.

— Nu, nimic, răspunse el.

— Trimiteți-l atunci în iad! izbucni regele cu o voce plină de furia care pusese stăpânire pe el.

Prea târziu, am fost deja acolo, se gândi de Molay. Simți privirea lui Gaspard îndreptată către el, cu ochii aceia goi sub sprâncenele-i stufoase, o privire la fel de moartă ca pietrele de pe jos. Regele veni mai în față, uitându-se fix la de Molay, ținând o batistă la nas ca să se apere de duhoarea trupului rănit și frânt, pe care Marele Maestru o bănuia prea bine, dar încetase de mult s-o mai bage în seamă. Regele începu iar să vorbească, vocea sa șoptită tăind parcă aerul închis și mirosul pestilențial dinăuntru.

— Vorbește, blestemat să fii! Unde-ai ascuns comoara?

— Nu există nicio comoară, îi răspunse de Molay cu o voce abia auzită.

— De ce te încăpățânezi? bufni iar regele. De ce? Cu ce folos? Frații tăi au spus tot. Ne-au povestit despre sordidele voastre ritualuri de inițiere, despre cum voi, odinioară umili Cavaleri ai Crucii, ați ajuns să negați divinitatea lui Hristos, mergând până acolo încât să scuipați crucea sau chiar să urinați pe ea. Au mărturisit... *totul.*

De Molay își umezi ușor buzele crăpate cu limba-i umflată și dureroasă, zicând:

— Dacă i-ați supus și pe ei la chinurile pe care a trebuit să le îndur eu, începu el cu greu, atunci ar fi în stare să mărturisească orice. Chiar că l-au omorât pe însuși Dumnezeu.

Filip se trase și mai aproape.

— O să aflăm noi adevărul cu ajutorul Sfintei Inchiziții, spuse el indignat, la capătul răbdării. Un om cu înțelepciunea ta ar trebui să fi înțeles asta deja. Spune-mi ce vreau să știu și o să-ți cruț viața.

— Nu există nicio comoară, repetă de Molay pe tonul unui om care s-a resemnat cu gândul că nu-i va convinge niciodată pe cei cărora le vorbește.

De o bună bucată de vreme ceva îi spunea că Gaspard Chaix începuse să-l creadă, deși acesta nu ușurase deloc torturile și bătăile cumplite pe care i le administra victimei sale cu aceeași brutalitate animalică. Mai știa că și papa îl credea, însă capul Bisericii nu era dispus câtuși de puțin să-i împărtășească și regelui acest mic detaliu, pe care îl ținea doar pentru sine. Regele, pe de altă parte, avea disperată nevoie de bogățiile pe care era convins că templierii le adunaseră timp de două sute de ani, și lăcomia îi întunecase judecata, excluzând orice altă concluzie la care un om sănătos la minte ar fi ajuns cu siguranță văzându-l pe bătrânul de Molay legat de zid în lanțuri și cu trupul aproape sfărâmat.

— Degeaba! zbieră regele întorcându-i spatele și îndepărtându-se, aparent la fel de resemnat acum ca și victima sa. Comoara a fost, probabil, ascunsă chiar în noaptea aceea.

De Molay îl fixa acum din nou pe papă, ai cărui ochi încă nu îndrăzneau să-l privească.

Toate mișcările lui au fost splendid executate! își zise bătrânul, simțind o plăcere perversă în simplul fapt de a-și fi dat seama de acest lucru, care-i întări și mai mult hotărârea. De fapt, toate acțiunile papei nu făceau altceva decât să confirme onoarea și noblețea scopului templierilor.

Regele îi aruncă lui Chaix o privire de gheață, întrebând apoi la fel de rece:

— Câți dintre ei mai sunt între zidurile astea?

De Molay își încordă trupul firav în așteptarea răspunsului. Avea să audă, pentru prima dată de când era acolo, ce se întâmplase cu frații săi care fuseseră aduși aici, din Templul de la Paris. Gaspard Chaix îl informă pe rege că, în afară de Marele Maestru, nu mai supraviețuise decât adjunctul și mâna sa dreaptă, Geoffroi de Charnay.

Bătrânul templier închise ochii și mintea-i fu imediat invadată de imagini terifiante. *S-au dus cu toții*, suspină el în gând. *Eram atât de aproape, atât de aproape! Dacă-am fi...* Dac-ar fi primit veşti atunci, cu mulți ani în urmă, de la Aimard și oamenii lui de pe *Templul Șoimului!*

Dar nu primiseră nimic. *Templul Șoimului* dispăruse pur și simplu și, odată cu el, încărcătura sa prețioasă.

Regele se întoarse cu fața spre el și-l mai privi încă o dată.

— Terminați-l! ordonă el scurt.

Chaix se apropie și-l întrebă:

— Când anume, maiestate?

— Mâine-dimineață, răspunse regele, și se simți dintr-odată mai binedispus la gândul că de Molay va pieri în sfârșit.

Auzind ordinul, de Molay nu simți la început decât o senzație nedefinită care părea că-i cuprinde tot corpul și pe care inițial nu și-a putut-o explica. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase de ani buni. Se simțea *ușurat*.

Cu ochii înceţoşaţi îl privi din nou pe papă și-i zări expresia de mulțumire pe care încerca s-o ascundă.

— Și cu averile lor cum rămâne? întrebă papa, cu o voce ușor tremurândă.

De Molay știa prea bine că tot ce avea să rămână din toate posesiunile lor vor fi doar acele lucruri sau obiecte care nu puteau fi vândute pentru ca hulpavul rege să-și mai achite din datorii.

— Cărți, diferite documente, obiecte de artă. Toate acestea aparțin de fapt Bisericii.

— Prea bine. Atunci luați-le, porunci regele făcând un gest hotărâtor cu

mâna.

Se întoarse apoi iar către de Molay, aruncându-i o ultimă privire arzătoare înainte să plece grăbit din celulă, urmat la fel de repede de ceilalți bărbați care-l însoțeau de obicei.

Pentru o fracțiune de secundă privirile lui de Molay și ale papei se intersectară, dar imediat Clement se întoarse cu spatele și ieși iute din celulă. În acea clipă unică însă, de Molay putuse să-i citească gândurile, care-i confirmară încă o dată că bărbatul mărunt de la Vatican nu se schimbase câtuși de puțin: era același oportunist uneltitor care reușise prin viclenia sa să-l manipuleze pe rege, de a cărui lăcomie știuse mult prea bine cum să profite pentru a-și atinge propriile-i scopuri. Ale lui și ale Bisericii.

Un manipulator de mare clasă, care acum câștigase lupta care se desfășurase între ei de atâția amar de ani.

Dar de Molay nu voia să-i acorde satisfacția învingătorului care-și privește victima în ochi. Astfel, profită de ocazie și-și adună toate puterile pe care le mai avea, canalizându-le într-o expresie de sfidare mută și demnă cu care-i răspunse adversarului. Pentru o clipă, fața prelatului împietri într-o expresie de spaimă care-i ofili trăsăturile sigure și arogante. La fel de repede însă își veni în fire, recăpătându-și fața imobilă și rigidă peste care își trase gluga gri.

Buzele crăpate ale Marelui Maestru se curbară atunci în ceea ce aducea cu un zâmbet șters, căci avea acum ferma convingere că izbutise să semene sămânța îndoielii în mintea lui Clement.

Era și asta o victorie până la urmă, și chiar una destul de însemnată.

Papa n-avea să se odihnească prea bine la noapte.

Să zicem că ai câștigat bătălia asta, Clement, însă războiul nu s-a terminat, și nici n-o să se termine prea curând.

Urmărit de acest gând liniștitor, bătrânul închise ochii, așteptându-și senin moartea care nu avea să întârzie prea mult.

6 Orig. în franceză, în traducere „teritoriile de dincolo de mare”, aici probabil făcând referire la teritoriile pierdute, din Ierusalim (n. tr.).

21

Reilly încerca din răsputeri să nu pară confuz după cele auzite. Oricâtă plăcere i-ar fi făcut să stea de vorbă cu Tess la o cafea, tot nu înțelegea în ce fel lucrurile pe care ea tocmai i le povestise erau sau puteau fi relevante pentru caz. Niște cavaleri bine intenționați întemeiază un ordin care se dezvoltă în perioada medievală, devenind un fel de superputere, pentru ca mai târziu să li se taie aripile și să dispară, nemaifiind găsiți decât în paginile prăfuite ale analelor istorice. Ce legătură avea asta cu o bandă de hoți înarmați care peste alți șapte sute de ani au năvălit într-un muzeu și-au făcut ravagii?

— Crezi că băieții de la muzeu purtau costumele templierilor? o întrebă el.

— Da. Templierii aveau întotdeauna haine simple, diferite de costumațiile pompoase și pretențioase pe care le purtau pe vremea aceea alți cavaleri. Să nu uităm că erau călugări ce făcuseră jurământ de sărăcie. Mantiile albe simbolizau puritatea vieții, semn că trebuie să fie cinstiți și caști, iar crucile roșii, de culoarea sângelui, erau o mărturie a relației speciale existente între ei și Biserica creștină.

— Bine, am înțeles, dar dacă m-ai pune pe mine să desenez un cavaler, probabil că l-aș schița aproximativ cu aceleași haine despre care mi-ai vorbit adineauri, și asta fără să mă gândesc neapărat la templieri. E o imagine foarte des asociată cu ideea de cavaler, nu? Sau mă înșel eu?

— Adevărul e că imaginea luată separat nu e concludentă, într-adevăr, îl aprobă Tess clătinând ușor din cap. Însă să nu uităm de codificator.

— Te referi la obiectul pe care cel de-al patrulea călăreț l-a luat din vitrina lângă care te ascundeai?

— Exact, zise Tess, părând ceva mai entuziasmată. Am încercat să găsesc cât mai multe informații în legătură cu aparatul ăsta. Se pare că e mai avansat decât orice alt mecanism de acest gen care a apărut în timp de sute de ani. Vreau să spun că e revoluționar. Iar templierii erau recunoscuți pentru priceperea lor în arta criptării. Întreg sistemul lor bancar se baza de fapt pe coduri pe care doar ei le puteau decoda. Atunci când credincioșii plecau în pelerinaj către Țara Sfântă, le încredințau lor banii spre păstrare, primind în schimb un fel de chitanțe pe care era

înscris un anume cod al cărui înțeles doar ei îl cunoșteau. În acest fel au reușit să prevină și falsurile, întrucât semnificația codului îi rămânea necunoscută purtătorului biletului cu pricina. Au fost pionierii sistemului bancar actual, și acest codificator misterios se potrivește foarte bine cu metodele lor tainice și sofisticate de a cataloga informațiile.

— Bine, și atunci ce să caute un astfel de codificator care le-a aparținut templierilor printre comorile Vaticanului? Nu se leagă, totuși...

— Ba da. Vaticanul și regele Franței au complotat ca să anihileze ordinul, urmărind să pună mâna pe averea lui. Nu e greu să-ți imaginezi că toate bunurile din castelele templierilor au ajuns fie la Luvru, fie la Vatican.

Reilly nu părea întru totul convins.

— Spuneai ceva despre niște cuvinte în latină?

Tess se animă dintr-odată.

— Da, de fapt de la asta am început. Când cel de-al patrulea călăreț s-a aplecat să ia codificatorul, am tras cu ochiul și l-am urmărit. Am avut atunci impresia că în momentul în care l-a luat în mâini ceva s-a petrecut cu el, ca și cum trăia o revelație sau un moment de mare însemnătate religioasă. Arăta de parc-ar fi fost în transă, era extrem de pătruns. Și stând așa cu el în brațe, l-am auzit spunând ceva în latină. Cred c-a zis *Veritas vos liberabit*.

Făcu o pauză, așteptând să vadă dacă Reilly știe ce înseamnă, însă privirea lui încurcată îi dădu de înțeles că habar n-avea.

— Înseamnă „Adevărul vă va elibera”. M-am interesat și, pe lângă faptul că e des folosită în diferite ocazii, întâmplarea face că e gravată deasupra intrării într-un castel din sudul Franței care a aparținut templierilor.

Privindu-l, își dădu seama că încă digeră informațiile primite, deși expresia lui meditativă nu-i oferea prea multe indicii dacă o credea sau avea încă îndoieli. Se jucă absentă cu ceașca de cafea în așteptarea unei reacții și-n cele din urmă dădu pe gât și ultima gură rămasă pe fund și care între timp se răcise de-a binelea. Văzând că el tot nu zice nimic, decise să meargă mai departe cu povestirea:

— Știu că la prima vedere nu pare cine știe ce, dar dacă te gândești numai la interesul imens pe care acești cavaleri îl trezesc chiar și acum în mințile și-n imaginația oamenilor, situația se schimbă complet. Totul la ei e învăluit într-o aură de mister, începând de la constituirea ordinului, la activitățile lor și la preceptele religioase după care se ghidau, și terminând cu sfârșitul violent de care au avut parte. Tocmai din cauza asta impactul lor a fost atât de puternic. Nu-ți vine să crezi câte cărți, articole și lucrări am găsit pe tema asta, și abia dac-am început. E de neimaginat. Și știi care-i partea cea mai interesantă? Faptul că fabuloasa lor avere n-a fost niciodată descoperită.

— Păi credeam că din cauza asta i-a prigonit regele, ca să le ia bogățiile, remarcă Reilly.

— Asta urmărea, într-adevăr, dar n-a găsit niciodată comoara mult dorită. Nimeni n-a găsit-o. Nu tu aur sau pietre prețioase, absolut nimic. Cu toate astea, se știa că templierii erau stăpânii unei comori fenomenale. Un istoric a mers până acolo încât să susțină că templierii au descoperit o sută patruzeci și opt de tone de aur și argint în și în jurul Ierusalimului încă de prima dată când au ajuns în Țara Sfântă, cu mult înainte ca nobilii europeni să le doneze sume însemnate de bani și parcele de pământ.

— Și chiar nu știe nimeni ce s-a ales de toate astea?

— Există teorii mai mult sau mai puțin acceptate conform cărora în noaptea premergătoare arestării lor, douăzeci și patru de cavaleri au reușit să părăsească templul din Paris, ducând după ei căruțe întregi pline cu cufere masive, îmbarcându-se în portul La Rochelle de pe coasta Atlanticului în optsprezece galere imense pe care apoi nu le-a mai văzut nimeni.

Reilly căzu pe gânduri.

— Vrei să spui că hoții de la muzeu căutau de fapt codificatorul, pe care intenționau să-l folosească pentru a găsi faimoasa comoară a templierilor?

— Tot ce se poate. Întrebarea este însă despre ce comoară vorbim. Monede de aur, bijuterii sau... altceva, ceva mult mai esoteric, ceva care... ceva care necesită un act de credință puțin mai solid.

Tăcu apoi, așteptându-i reacția.

— Păi, sunt încă aici, nu? zise el într-un sfârșit, cu un zâmbet liniștitor.

Tess se aplecă deasupra mesei și-ncepu să vorbească șoptit, fără să-și dea seama însă de asta:

— Majoritatea acestor teorii controversate susțin că templierii făceau parte dintr-o veche conspirație al cărei scop era descoperirea și păstrarea unui adevăr ocult. Ce anume – nu se știe. Unele spun că erau apărătorii multor relicve sfinte – un istoric francez e chiar de părere că se aflau în posesia capului lui Iisus, pe care-l păstrau îmbălsămat –, dar există o teorie anume de care m-am tot lovit în căutările mele și care pare mai bine fundamentată decât celelalte, cum că totul s-ar învârti de fapt în jurul Sfântului Graal, care – așa cum probabil știi deja – nu-i neapărat o cupă, un pocal sau potirul din care Iisus ar fi băut la Cina cea de Taină, ci ar putea să fie o referință metaforică la un anume secret care are legătură cu adevăratele evenimente petrecute la moartea Sa, precum și cu soarta descendenților Săi direcți în lumea medievală.

— *Descendenții* lui Iisus?

— Știu, pare o blasfemie să vorbești despre așa ceva, însă părerea asta – pe care o împărtășesc foarte mulți – pleacă de la premisa că Iisus ar fi avut un copil cu Maria Magdalena – sau poate chiar mai mulți –, copil sau copii care au fost crescuți în secret astfel încât romanii să nu știe de existența lor. Astfel, se pare că în ultimii două mii de ani secretul urmașilor de sânge ai lui Iisus ar fi fost o taină

apărată cu îndârjire și fără odihnă de tot felul de societăți secrete care-și propuneau să ducă mai departe secretul genealogiei divine, comunicându-l doar unui grup de aleși, cunoscuți sub numele de *illuminati*, adică cei luminați. Da Vinci, Isaac Newton, Victor Hugo sunt doar câțiva dintre oamenii iluștri despre care de-a lungul multor secole s-a crezut c-au fost implicați în acest tainic pact al păstrătorilor marelui secret privind descendența lui Iisus.

Tess făcu iar o pauză și se uită la Reilly ca să cântărească efectul celor spuse.

— Știu că pare de necrezut, dar e o poveste foarte cunoscută și o ipoteză asupra căreia s-au aplecat mulți, nu doar de dragul de a scrie romane fanteziste, ci și în scopuri științifice și istorice, căci printre cei interesați s-au numărat savanți și academicieni de renume în domeniu.

Își ațintă pentru a nu știa câta oară privirile asupra lui Reilly, curioasă să vadă ce părere are el de toate astea. *Dacă am reușit să-l conving despre partea cu comoara, cu siguranță că acum nu mai crede o iotă,* își zise ea dezamăgită. Se lăsă apoi pe spătarul scaunului, recunoscând în sinea ei că toată povestea asta părea exagerată, mai ales după ce se ascultase relatându-i-o altcuiva.

Reilly rămase pe gânduri câteva momente, după care pe fața sa se contură un zâmbet.

— Descendenții lui Iisus, care va să zică... Dacă într-adevăr a avut un copil, sau chiar doi, și presupunând că aceștia au avut apoi propriii lor copii, și tot așa... după mai bine de două mii de ani – care în mare înseamnă cam șaptezeci sau optzeci de generații – dacă gândim exponențial, ar însemna că acum trăiesc mii și mii de urmași ai Lui și că pământul e plin de ei. Am sau nu dreptate? chicoti el destul de amuzat. Oamenii ăștia care aderă la astfel de teorii chiar le iau în serios?

— Cum să nu! Comoara dispărută a templierilor e unul dintre marile mistere neelucidate ale istoriei. Nu-ți trebuie prea mult ca să înțelegi de ce oamenii se simt atrași de mitul ăsta. Însăși premisa de la care pleacă e extrem de atrăgătoare: nouă cavaleri temerari apar din senin în Ierusalim, anunțându-și dorința de a-i apăra de primejdii pe miile de credincioși aflați în pelerinaj în Țara Sfântă. Atenție, doar nouă. Nu ți se pare că erau totuși puțin cam prea ambițioși, dacă nu ținem seama, desigur, de *Cei Șapte Magnifici?* Și imediat, regele Balduin le dă în stăpânire o primă bucată de pământ în Țara Sfântă, și anume colina templului, locul în care fusese construit cel de-al doilea Templu al lui Solomon, cel pe care legiunile lui Titus l-au distrus în anul 70, când toate comorile dinăuntru au fost prădate și au luat drumul Romei. Și aici vine partea cu „dar dacă...” Dar dacă preoții Templului au apucat să ascundă ceva, atunci când au aflat că romanii sunt pe cale să învingă, o comoară a cărei ascunzătoare n-a fost găsită de invadatori?

— Aha, dar ceilalți templieri au știut cum și unde s-o găsească.

— Exact, dădu Tess ferm din cap, mulțumită de răspunsul lui. E intriga

perfectă pentru a urzi mituri. Comoara stă îngropată acolo mai bine de o mie de ani, după care vin urmașii templierilor întemeietori ai ordinului și o scot la lumină. Și mai e și așa-zisul „Manuscris de Aramă” găsit în Qumran.

— Manuscrisele de la Marea Moartă au vreo legătură cu descoperirea asta?

Încetișor, Tess. Ia-o ușurel. Dar nu se putea abține, așa că îi dădu mai departe:

— Unul dintre manuscrisele astea face referire la cantități uriașe de aur și alte obiecte de mare valoare care ar fi fost îngropate chiar sub templu, în douăzeci și patru de puncte diferite. Se vorbește însă și de o comoară de alt fel, a cărei natură nu e specificată. Despre ce e vorba? Nimeni nu știe. Ar putea fi orice.

— Bun, și giulgiul din Torino unde-și are locul aici? glumi Reilly.

Pentru o clipă fața ei cu trăsături fine și clare se întunecă într-o expresie de ușoară iritare, dar îndată se destinse și-un zâmbet grațios îi lumină figura.

— Nu crezi o iotă din ce-ți spun, nu-i așa?

Reilly își ridică mâinile cu o mutră ușor pocăită.

— Nu, nu, nicidecum. Îmi cer scuze. Te rog să continui.

Adunându-și gândurile, Tess reluă povestea:

— Acestor nouă cavaleri, întemeietorii ordinului, li se dă așadar cadou una dintre aripile castelului regal, cu tot cu grajdurile care aveau o suprafață suficient de mare ca să găzduiască două mii de cai. De ce oare a fost regele Balduin atât de generos cu ei?

— Nu știu, poate că era un vizionar. Sau poate a fost pur și simplu extrem de surprins – într-un mod plăcut, se-nțelege – de abnegația și dăruirea cavalerilor.

— Păi tocmai aici e buba, continuă ea hotărâtă. Că încă nu apucaseră să facă nimic. Li se oferă o bază de plecare atât de generoasă, și ce fac cavalerii noștri? Se dau peste cap să-i arate regelui că sunt vrednici de admirația sa, se asigură că pelerinii ajung teferi și nevătămați la destinație, așa cum promiseseră? Nicidecum. Își petrec primii nouă ani în templu. Stau ferecați acolo. Nu ies, nu recrutează noi membri, nimic. *Nici mai mult, nici mai puțin de nouă ani*.

— Ori s-au îmbolnăvit subit de agorafobie, ori...

— Ori totul a fost numai de fațadă. O mare păcăleală. Teoria pe care foarte mulți o acceptă – și personal cred că e cea mai logică dintre toate – este că de fapt se izolaseră între zidurile templului ca să sape, căci căutau probabil ceva ce fusese îngropat acolo.

— Un lucru pe care preoții îl ascunseseră de legiunile lui Titus cu o mie de ani înainte.

Pentru prima dată în acea seară, Tess simți că Reilly începe să devină sincer interesat, astfel că ochii ei luminoși se aprinseră și mai tare, în timp ce-i confirmă însuflețită bănuiala:

— Exact! Stau în banca lor timp de nouă ani, și apoi, dintr-odată și pe nepusă masă își fac din nou apariția pe scena istoriei, sporindu-și atât prestigiul, cât și avuțiile într-un ritm cu adevărat amețitor și, culmea, având Vaticanul ca principal susținător și suporter al cauzei lor. Cine știe, poate c-au găsit într-adevăr ceva îngropat sub templu, ceva care a determinat ascensiunea lor fulgerătoare. Ceva destul de puternic pentru a obliga papalitatea să facă tot posibilul să nu-i supere pe cavaleri – iar această presupusă dovadă că Iisus ar fi avut urmași se potrivește perfect șablonului.

Reilly se întunecă la față, încruntându-se:

— Stai puțin, vrei să spui că șantajau Vaticanul? Parcă ziceai că erau slujitorii Domnului! N-ar fi mai logic să ne gândim că – din contră – au găsit ceva care să fi fost pe placul Vaticanului și că astfel papa s-a hotârât să-i răsplătească pentru descoperirea lor?

— Dacă așa au stat lucrurile, atunci de ce n-au dat de știre credincioșilor din întreaga lume? De ce n-au făcut publică marea minune? îl întrebă Tess, simțindu-se și ea oarecum nedumerită. Știu, continuă apoi, lipsește o piesă din puzzle-ul ăsta întortocheat. Adevărul e că timp de două sute de ani au luptat și și-au riscat viața în numele creștinătății. Însă trebuie să recunoști că toată povestea asta e tare ciudată.

Făcu iar o pauză, studiindu-l în tăcere.

— Așadar, crezi că merită oboseala?

Reilly stătea tăcut, părând a cântări toate informațiile pe care ea i le dăduse cu lux de amănunte. Indiferent cât de ridicolă i se părea ipoteza, nu putea să o ignore. Era evident că lovitura de la Metropolitan nu putea fi decât opera unei minți întortocheate și perverse. Era clar că în spatele spectaculoasei puneri în scenă se ascundea ceva mult mai serios decât un simplu jaf. Știa prea bine cum diverși extremiști radicali se agață de câte un mit care li se pare interesant sau își însușesc cine știe ce precept religios sau de altă natură pe baza căruia își justifică apoi faptele. Mai știa și cum mitul sau ideea respectivă se erodează treptat, suferă transformări sau e complet distorsionată așa încât în timp adepții ajung să piardă contactul cu realitatea și s-o apuce pe căi greșite. Să fie asta piesa lipsă pe care o căutase de atâta vreme? Legendele legate de templieri erau care mai de care mai exagerate și mai trăsnite, dând naștere uneori la ipoteze dintre cele mai năstrușnice. E oare posibil să existe oameni atât de impresionați de sfârșitul cumplit al templierilor încât să ajungă să se indentifice cu ei până-ntr-acolo încât să se îmbrace ca ei, să dorească să se răzbune pe Vatican în numele lor, sau poate chiar să încerce să recupereze legendara lor comoară?

Într-un sfârșit, Reilly își aținti privirile asupra ei și spuse:

— Dacă mă întrebi dacă cred sau nu că templierii au fost păstrătorii unui mare și însemnat secret – fie el bun sau rău – legat de începuturile Bisericii

creștine, n-aș ști ce să-ți răspund.

Tess își întoarse capul într-o parte, încercând să înăbușe orice manifestare a dezamăgirii pe care o încerca. Reilly se aplecă peste masă și-și continuă ideea:

— Dacă cred că există sau ar putea exista o legătură între templieri și evenimentele de la muzeu? Întârzie voit răspunsul la propria-i întrebare, clătinând scurt din cap, pentru ca apoi să-i apară un zâmbet șters în colțul buzelor, atunci când încheie: Nu am nici de data asta un răspuns clar, însă tot ce pot să spun este că aspectul e demn de atenție și merită într-adevăr investigat.

22

Nu era cea mai fericită zi din viața lui Gus Waldron, asta era sigur.

Își aduse aminte că se mai trezise o dată cu ceva timp în urmă, însă nu știa exact cât anume. Să fi fost ore sau doar câteva minute? Oricum, după aceea ațipise iarăși, căzând într-un somn adânc, iar acum își venise din nou în fire, ceva mai vioi parcă.

Știa că e într-o stare jalnică. Se cutremură la amintirea impactului cu vitrina. Își simțea trupul lovit și tumefiat, de parcă cineva i-ar fi administrat o ciomăgeală mai ceva decât unui cotlet de vită la restaurantul Cipriani. Nici zgomotele scurte și sacadate ce nu păreau să se oprească din ritmul lor monoton și care veneau dinspre monitoarele și aparatele din jurul patului nu aveau darul să-l mai liniștească, ba din contră.

Își dădu seama că e la spital tocmai datorită sunetelor electronice și a bâzâitului surd al aparatelor din jur. Nu vedea absolut nimic, așa că singurul simț pe care se putea baza era auzul. Ochii îl înțepau îngrozitor și când încercă să se miște își dădu seama că e imposibil, căci ceva îl ținea din scurt în jurul pieptului. *M-au imobilizat la pat*, se gândi el. Cu toate astea, legătura nu era foarte strânsă. Așadar îi puseseră banderola din motive medicale, nu polițienești. Bine de știut. Își duse mâinile la față, pipăindu-se cu grijă. Simți nu numai bandajele, ci și ceva rotund, din plastic. Era vorba de mai multe tuburi care-i fuseseră atașate de față și de gât.

N-avea niciun rost să-ncerce ceva acum. Trebuia mai întâi să știe cât de grav e rănit și, mai mult decât atât, dacă voia să scape de aici avea neapărată nevoie să-și recapete vederea. Așa că până ce va afla cum stau lucrurile, va încerca să ajungă la o înțelegere cu copoii. Dar ce putea el să le ofere? Avea nevoie de ceva care să atârne destul de greu în favoarea sa, căci polițiștii n-or să fie foarte încântați de faptul că-i tăiase cu sânge rece capul nenorocitului ăluia de paznic. N-ar fi trebuit să meargă poate atât de departe. Dar s-a lăsat dus de val. Era acolo, urcând scările îmbrăcat ca Prințul Sfarmă-Tot, stând semeț în șa, și-atunci i-a încolțit în minte o idee: ce-ar fi să folosească minunăția aia de sabie și s-o încerce

pe pielea cuiva? Zis și făcut. Își amintea cât de extraordinar se simțise în acel moment. De ce să se ascundă după degete? Savurase fiecare moment al execuției.

Una dintre opțiuni ar fi să li-l dea polițiștilor pe tavă pe Branko Petrovic. Idiotul reușise să-l scoată din sărite încă de la început, când nu voise să-i spună numele celui care-l angajase. Îi tot dăduse înainte cât de grozavă e ideea asta cu legăturile pe neve. De-abia acum înțelegea Gus de ce. El fusese abordat de Petrovic, care la rându-i fusese contactat de altcineva, care la rândul lui fusese angajat de vreun alt scrântit și tot așa. Cine știe câte verigi neștiute avea lanțul ăsta până să se ajungă la persoana pe care o căutau de fapt polițiștii?

Pentru o clipă, sunetele de fond din jur părură a crește în intensitate, dar apoi se domoliră, revenind la bâzâitul electronic inițial, în surdină. Probabil că ușile salonului se deschiseseră și apoi se-nchiseseră la loc, căci auzi zgomot de pași ce făcură podeaua să scârțâie ușor în timp ce persoana se apropia de pat. Necunoscutul sau necunoscuta îl luă apoi de mână, pipăindu-i încheietura cu vârful degetelor. Aha, un doctor sau vreo asistentă care-i verifica pulsul. Ba nu, un doctor mai degrabă, căci degetele păreau ceva mai aspre și mai ferme decât mâna fină a unei asistente. Cel puțin așa îi plăcea lui să-și închipuie asistentele: cu mâini finuțe, feminine. Voia să știe cât de gravă e starea în care se afla, așa că întrebă:

— Cine e? Doctore?

Nu primi însă niciun răspuns. Mâinile se mutaseră acum mai sus, încercând să-i ridice bandajele din jurul urechilor. Gus deschise gura să mai întrebe ceva, dar exact în acel moment simți cum respectivul îi îndeasă o mână grea peste buze, apăsând sănătos. Imediat simți un junghi surd de durere în ceafă, și întregul corp i se convulsionă de durere, încercând în acelaşi timp să se opună imobilizării. Dădu să țipe, însă palma strâns fixată pe maxilar făcea ca strigătele lui să pară niște gemete înfundate. Își simți ceafa și gâtul cuprinse de o senzație de căldură crescândă. Nu mai trecu mult însă și mâna mai slăbi din strânsoare, treptat-treptat dându-i drumul de tot.

Auzi în ureche o voce șoptită de bărbat, a cărui respirație caldă îi gâdilă lobul.

— Doctorii au interzis orice formă de interogatoriu, cel puțin o vreme. Dar eu nu mai am răbdare, vezi tu. Trebuie neapărat să știu cine te-a angajat.

Ce dracu'? Cine mai era și ăsta?

Gus încercă să se ridice în capul oaselor, dar cureaua de pe piept nu-i permitea, plus că mâna puternică ce-i apăsa fruntea îl țintuia locului.

— Răspunde la întrebare!

Cine naiba era ăsta? Nu putea fi polițist. Să fi fost vreun amic de-al lui care se credea isteț și voia să intre pe fir ca să pună și el mâna pe o parte din pradă? Dar atunci, ce-l interesa cine îl angajase?

— Răspunde, ceru vocea la fel de șters, însă pe un ton mai ferm.

Plimbă ursu’, vru Gus să-i zică, și chiar așa ar fi făcut dacă l-ar fi ajutat vocea, însă buzele i se mișcară fără să-i iasă nimic pe gură.

Unde mama mă-sii mi-a fugit afurisita de voce?

– Ah, șopti vocea. Ăsta-i efectul Lidocainei. Stai liniștit, n-ai primit decât o doză mică, suficientă ca să-ți amorțească coardele vocale. E cam enervant că nu poți vorbi, asta cam așa e, însă partea frumoasă e că nu poți nici să țipi.

Să țipi?De ce să fi vrut să țipe?

Mâna bărbatului care la început îi căutase pulsul cu mișcări atât de blânde se mută acum mai jos, odihnindu-se exact pe coapsa în care trăsese Reilly. Degetele rămaseră nemișcate preț de câteva clipe, după care se încordară brusc și-ncepură să apese în carne cu toată puterea. Din ce în ce mai tare.

Durerea îi inundă corpul aproape instantaneu, dispersându-se în fiece colțișor, de parc-ar fi fost însemnat cu fierul roșu în măruntaie. Țipă ca un apucat, dar în van. Nu se auzi nici cel mai mic sunet.

Era cât pe ce să-și piardă iar cunoștința, noroc că durerea mai scăzu puțin în intensitate. Începu să saliveze abundent, fără însă să poată înghiți prea bine din poziția în care era, simțind că mai are puțin și varsă. Mâna îl atinse iar pe șold și Gus își încordă tot corpul în așteptarea noului val de durere, numai că de data asta degetele nu mai apăsară mușchiul sensibil.

— Ești stângaci sau dreptaci? îl întrebă vocea șoptit.

Întregul trup îi era scăldat de sudoare. *Stângaci sau dreptaci? La ce dracu’ i-o folosi să știe?* Ridică anevoie mâna dreaptă, simțind cum individul îi strecoară un creion între degete.

— Ca să scrii numele care mă interesează, îi explică vocea, ghidându-i mâna spre un carnețel deschis.

Lipsit de vedere din pricina bandajelor de la ochi și temporar redus la tăcere, Gus se simți dintr-odată izolat de lume și singur, mai singur decât și-ar fi imaginat că poate un om să fie. *Unde naiba era toată lumea? Pe unde umblau doctorii și asistentele medicale, sau chiar și copoii, când aveai nevoie de ei? Parcă intraseră cu toții-n pământ, fir-ar al dracului să fie!*

Degetele se încleștară iar în carnea dimprejurul rănii și strânseră cu sete, mai tare decât data trecută și pentru mai mult timp. O durere de nedescris îi cuprinse pentru a doua oară trupul și fiecare fibră păru că îi ia foc în momentul în care se smuci înainte instinctiv, opintindu-se în cureaua de la piept, care-l trânti înapoi în pat. Deschise gura larg într-un urlet mut de durere agonizantă.

— N-are rost să irosim toată noaptea, spuse calm bărbatul. Dă-mi numele și-am șters-o.

Nu știa decât un singur nume, pe care-l mâzgăli cu greu pe hârtie.

— Branko... Petrovic? îl întrebă celălalt, nesigur dacă citise bine.

Gus se grăbi să aprobe, clătinând din cap nerăbdător.

— Și ceilalți?

De data asta Gus dădu din cap dezaprobator, încercând să pară cât mai convingător. *Pentru Dumnezeu, jur că nu știu nimic altceva!* vru să spună.

Degetele se puseră din nou în mișcare, sfredelindu-i carnea, apăsându-i rana și-aproape ciupindu-l.

Durerea îi copleși iar măruntaiele, ca un foc mistuitor. Veșnica durere. Și țipetele mute de agonie.

Pe toți sfinții!

Pierdu noțiunea timpului. Mai scrise la un moment dat numele unui local unde lucra Branko, dar în afară de asta nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să dea întruna din cap ca un apucat și să urle pe muteşte. *Nu, nu!*

Să-și scuture capul și să se schimonosească iar și iar.

Într-un târziu simți cum bărbatul îi ia creionul din mână, și asta avu darul să-l mai liniștească puțin. Poate că se convinsese până la urmă că spune adevărul.

Imediat auzi niște zgomote nedesluşite, după care din nou degetele bărbatului ridicând marginile bandajului în același loc ca mai devreme. Se crispă pentru o secundă, apoi simți o ușoară înțepătură de ac, o nimica toată.

— Ceva pentru durere, îi zise individul. O să te calmeze și o să te ajute să adormi.

Gus simți cum un val călduț și crescând de oboseală îi cuprinde încetișor capul, după care coboară lin și se răspândește prin tot corpul, aducând după sine o senzație eliberatoare de ușurință și convingere că tot zbuciumul și toată suferința au luat sfârșit. Îndată însă fu trezit din reverie și zguduit de gândul înspăimântător că somnul în care era pe cale să cadă fără voia sa era unul din care nu avea să se mai trezească.

Pradă celei mai crunte disperări, încercă în zadar să se zvârcolească, dar peste câteva secunde i se păru că nu mai vrea de fapt să mai facă nicio mișcare, așa că se relaxă. Oriunde avea să sfârșească, trebuia să fie oricum un loc mai bun decât mizeria și ticăloșia în care-și petrecuse întreaga viață.

23

Reilly se dădu jos din pat, își puse un tricou și se duse la fereastra apartamentului său de la etajul patru, de unde privi afară. Străzile erau cufundate în tăcere, la fel și celelalte ferestre de bloc. Se părea că doar el mai e treaz în orașul despre care se spunea că nu doarme niciodată.

I se întâmpla destul de des să nu poată să doarmă, din diverse motive. Unul dintre ele era incapacitatea sa de a se debarasa de cazurile la care lucra și la care nu putea să nu se gândească. În ultimii câțiva ani problema se agravase, ajungând la situația în care mintea sa era efectiv asediată fără încetare de informații legate de un anumit caz. Problema nu era de fapt că nu putea să adoarmă. De cele mai multe ori oboseala îl răpunea fără prea mult efort, însă după câteva ore de somn urma inevitabil acel prag de la ora patru dimineața, când se trezea dintr-odată, cu capul greoi și-ncețoșat, mintea sa începând să sorteze și să analizeze date, în căutarea informației-cheie care-ar fi putut salva viețile unor oameni nevinovați.

Câteodată avea atât de mult de lucru, încât era mult prea concentrat ca să se mai gândească și la altceva în afară de muncă. Totuși, din când în când, se mai gândea și la problemele personale, rătăcind pe teritorii uneori mult mai întunecate decât infernul investigațiilor în care era direct implicat, provocându-i atacuri de anxietate pe care încerca să le țină sub control, dar care adesea puneau stăpânire pe el.

Mare parte din aceste probleme aveau legătură cu ceea ce i se întâmplase tatălui său, care se împușcase când Reilly era doar un băiețel de zece ani. Într-o zi se întorsese ca de obicei de la școală și intrase într-o doară în biroul tatălui său, pe care-l găsi așezat în fotoliul său favorit, ca de fiecare dată de altfel, doar că de data asta îi lipsea partea din spate a capului.

Orice ar fi făcut, nu putea nicicum să mai adoarmă și urmau astfel încă vreo două ore frustrante în care nu-i venea nici să se dea jos din pat, fiind mult prea obosit și ratând astfel șansa de a face ceva util, dar nici să se culce la loc nu mai putea, căci era prea tensionat și încordat, așa că stătea în pat pe întuneric, cu mintea hoinărindu-i prin tot felul de locuri și amintiri dezolante. Și aștepta. Reușea

până la urmă să adoarmă iar în jur de ora șase, dar asta nu-i prea era de folos având în vedere că în mai puțin de o oră trebuia să se trezească și să se pregătească pentru o nouă zi de muncă.

În acea noapte se trezi iar la patru dimineața, de data asta din cauza unui telefon de la paznicul de noapte al spitalului, care-l informă că bărbatul pe care-l urmărise pe străzile Manhattanului cu o zi înainte murise. Omul bâigui ceva cum că decesul survenise în urma hemoragiei interne și a unui stop cardiac și că medicii încercaseră să-l resusciteze, dar nu reușiseră.

Cum îi era obiceiul, Reilly petrecu următoarele două ore revizuind cazul în întunericul camerei, un caz care tocmai își pierduse pionul principal și singura pistă reală pe care se puteau baza, având în vedere că era foarte puțin probabil ca Lucien Broussard să le mai poată spune ceva relevant, când – sau dacă – Va mai putea vorbi. Însă curând gândurile legate de caz i se amestecară cu altele care-i tot dăduseră târcoale încă de când plecase de la spital seara trecută, și care o priveau pe Tess Chaykin.

Se duse la fereastră și privi în jos pe stradă, gândindu-se că primul lucru pe care-l observase la ea în momentul în care se așezaseră la masă în cafeneaua spitalului fusese că nu purta verighetă, de fapt niciun fel de inel. Observarea unor astfel de detalii juca un rol foarte important în meseria lui. Anii în care muncise în cadrul Biroului îi dezvoltaseră o atenție instinctuală la detaliile cele mai neînsemnate.

Doar că de data asta nu fusese vorba de muncă, iar Tess nu era suspectată de nimic.

— Îl chema Gus Waldron, spuse Reilly după care rămase tăcut, ținând cana de cafea aproape de piept cu amândouă mâinile, în timp ce Aparo citea atent raportul din fața sa cu gesturi ce arătau că mai făcuse asta de sute de ori până atunci. Scutindu-i pe ceilalți agenți de alte detalii, Aparo rezumă scurt și concis cazierul acestuia în maniera caracteristică:

— Un adevărat stâlp al societății, ce să-ți spun... Sunt sigur că o să-i simțim lipsa, începu el sarcastic, după care continuă: Boxer profesionist în liga a doua, un sălbatic atât în ring, cât și în afara lui, într-atât încât i s-a interzis să mai boxeze în trei state. A fost acuzat de atac la persoană și jaf armat de patru ori, și aici, și în Jersey. A ajuns și pe la Rikers de vreo două ori – în acest punct Aparo se opri pentru câteva secunde și privi în sus cu subînțeles, după care reluă: inclusiv o croazieră pe Vernon Bain.

Barja Vernon C. Bain, denumită astfel după un gardian foarte popular printre deținuți și care murise într-un accident de mașină, avea opt sute de paturi și adăpostea prizonieri aduși din închisori de siguranță medie sau maximă.

— A fost supect în două cazuri de omor, ambele în urma bătăii, dar nu a

fost pus sub acuzare în niciunul dintre ele. Juca la greu, nu se mai oprea din pariuri. După câte se pare, jumătate din viață n-a făcut decât să piardă și să acumuleze datorii. Cam asta ar fi, încheie Aparo ridicându-și privirea către colegi.

— Pare un tip care avea nevoie de bani mai tot timpul, și repede, remarcă Jansson. Cu cine-și făcea veacul?

Aparo dădu pagina și începu s-o studieze pe următoarea, care conținea o listă cu toți asociații cunoscuți ai lui Waldron.

— Josh Schlattmann... Ăsta a murit anul trecut. Reza Farousi, un grăsan neghiob de peste o sută cincizeci de kile... Mă îndoiesc că există cal care să-l poată duce în spinare.

Scană grăbit lista, studiind fiecare nume în parte și sărind peste cele care nu-i spuneau nimic.

— Lonnie Morris, un dealer amărât care în prezent e eliberat condiționat și locuiește cu bunică-sa, pentru care – dacă poți să crezi așa ceva – și lucrează, în florăria ei din Queens.

La următorul nume, Aparo își ridică privirea către ceilalți, cu o expresie pe care Reilly o cunoștea. Nu era de bine.

— Branko Petrovic, spuse el în cele din urmă deloc mulțumit. Un fost polițist. Și partea bună abia acum urmează. A făcut parte din divizia de ofițeri călare ai poliției din New York. Se uită apoi la ei. S-a retras acum câțiva ani, și nu din proprie inițiativă, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Amelia Gaines îi aruncă lui Reilly o privire cu subînțeles, după care întrebă:

— Dar din ce cauză a fost dat afară?

— Furt. A fost prins chiar la secție, încercând să subtilizeze o parte din drogurile care fuseseră confiscate în urma unei descinderi, îi răspunse Aparo. Se pare că nu l-au trimis la închisoare, însă i-au desfăcut contractul de muncă și și-a pierdut drepturile de pensie.

Reilly se încruntă, deloc încântat de ceea ce știa că avea să urmeze.

— Las’ că mergem să vedem cum o mai duce, zise el. Să vedem cum își mai câștigă domnu’ Petrovic existența în ultimul timp.

24

Oricât ar fi încercat, Branko Petrovic nu se putea concentra deloc asupra a ceea ce făcea. Nu că munca lui la grajduri îi solicita atenția în mod deosebit. Nici vorbă de așa ceva. Tot ce trebuia să facă era să dea mâncare și apă cailor și să adune bălegarul cu lopata, ceea ce făcea cu regularitate și aproape mecanic, luând-o ca pe o ocazie de a-și menține în formă trupul solid și musculos. Între timp mintea îi era liberă să calculeze în voie posibilități și probabilități, și să urzească fel de fel de planuri. Cu asta se ocupa de obicei, însă nu și azi.

El venise cu propunerea de a-l angaja pe Gus Waldron. Îl rugaseră să găsească pe cineva care să fie solid și puternic și care să știe bine să călărească, așa că se gândise imediat la Gus. Știa într-adevăr că Waldron își mai ieșea uneori din fire și făcea nebunii, dar nu se așteptase să secere pur și simplu capul paznicului cu sabia. *Iisuse, nici măcar columbienii nu făceau glume d-astea proaste*. În niciun caz nu așa, în văzul lumii.

Ceva nu era în ordine și el simțea asta. Încercase să-l sune pe Gus de dimineață, dar nu-i răspunsese nimeni. Își duse mâna la frunte, pipăindu-și vechea cicatrice care devenea sensibilă la atingere și dureroasă ori de câte ori lucrurile nu mergeau cum trebuie. Îi spuseseră – ba chiar îi ordonaseră – să nu atragă atenția asupra lui, și exact același lucru i-l transmisese și el lui Gus, dar își răcise gura degeaba ca un prost. Iar acum, numai la asta nu-i stătea capul.

Îl cuprinse dintr-odată panica. Trebuia să plece naibii din Dodge cât încă mai avea posibilitatea.

Dădu fuga în celălalt capăt al grajdului și deschise una dintre boxe, de unde o iapă jucăușă de numai doi ani dădu nervoasă din coadă la vederea lui. Într-un colț era un tub țuguiat la capăt cu marginile îndoite înăuntru, plin cu nutreț. Deschizându-l grăbit, își vârî mâinile în el și, dând la o parte ierburile, scoase la iveală un săculeț. Îl ținu în mâini câteva clipe, cântărindu-l parcă, după care-l desfăcu și scoase dinăuntru o statuetă strălucitoare de aur ce reprezenta un cal ridicat pe picioarele dinapoi, incrustat cu diamante și rubine. Se holbă un timp la el nemișcat, apoi își băgă din nou mâna în sac și scoase un pandantiv de argint bătut

cu smaralde. Toate obiectele ascunse-n sac erau cu adevărat remarcabile. Îi puteau schimba viața pentru totdeauna. Știa prea bine că dacă se folosea de ele cu cap, adică să le vândă în mare taină, cu ochii în patru și fără să se grăbească, i-ar fi ajuns să-și cumpere apartamentul mult visat cu vedere la golf, pe care și-l tot promisese și care de când cu povestea cu concedierea devenise un fel de ideal de neatins – și mult mai multe.

Închizând poarta în urma tinerei iepe, o luă pe pasajul dintre boxe. Dar când aproape ajunsese în dreptul ieșirii, îl auzi pe unul dintre caii din apropiere sforăind nervos și dând din copite agitat. Ceilalți cai îi urmară exemplul. Se întoarse și privi culoarul, dar nu zări nimic. Auzi în schimb nechezatul cailor care-ncepuseră cu toții să se agite.

Apoi observă ceva, o dâră subțire de fum ce venea plutind dinspre una dintre boxele goale de la capătul îndepărtat al pasajului. Extinctorul cel mai apropiat se afla cam la jumătatea distanței și, odată ajuns acolo, Petrovic lăsă sacul din mână, scoțând cilindrul metalic din făgașul lui și-ndreptându-se direct către boxa cu pricina. Fumul se-ntețise deja, formând cercuri din ce în ce mai groase. Deschizând iute poarta, observă că focul se localizase într-un balot de paie din colțul boxei. Trase de siguranță și roti mânerul extinctorului stingând focul cu repeziciune, când dintr-odată își dădu seama că nu trecuse nici o oră de când își terminase treaba chiar acolo, în acea boxă. Nu-și amintea să fi văzut niciun balot, doar paiele de pe jos, pe care el însuși le împrăștiase și le greblase ca să acopere podeaua în întregime.

Branko ieși precipitat din boxă, uitându-se în toate direcțiile. N-avea niciun rost să-ncerce să deslușească ceva în toată hărmălaia asta, căci nu se auzea decât nechezatul asurzitor și neîncetat al cailor, unii începând chiar să se lovească frenetic de laturile boxelor, încercând să iasă afară. Era imposibil să mai auzi și altceva.

O luă înapoi de-a lungul pasajului, după care văzu alte cercuri de fum, de data asta venind dinspre celălalt capăt. *La naiba!* Mai era cineva acolo. Apoi își aduse aminte de sac. Trebuia neapărat să se ducă să-l recupereze, căci toată viața și viitorul lui depindeau de ce era înăuntru.

Aruncă extinctorul și dădu fuga după sac, pe care-l găsi unde-l lăsase și-l apucă smucit de jos, dar pe urmă se opri brusc.

Caii.

Nu putea să fugă și să-i lase așa. Trebuia să facă ceva ca să-i salveze.

Deschise așadar poarta de la prima boxă, trăgându-se iute în lături în momentul în care calul o zbughi speriat afară, lovind poarta cu copitele. Trecu apoi la următoarea boxă, din care un alt patruped o luă la sănătoasa în galop, tropăind asurzitor cu copitele pe podeaua tare a grajdului. Nu mai erau decât trei cai cărora trebuia să le dea drumul, când dintr-odată simți cum un braț puternic îl cuprinde pe

după gât cu o strânsoare fermă.

— Nu te împotrivi, îi șopti încet o voce aproape de ureche. Nu vreau să-ți rup gâtul.

Branko rămase locului, împietrit. Mâna era puternică și sigură. Individul știa ce face și era clar că nu glumea.

Îl târî repede înapoi către poarta mare a grajdului, unde mai întâi îl apucă de încheietură cu mâna liberă, pentru ca apoi Branko să simtă pe piele metalul tare și rigid al cătușelor pe care necunoscutul i le puse cu o mișcare mult mai abilă decât o făcuse el în zilele lui de glorie în cadrul poliției metropolitane. Îi prinse apoi una dintre mâini de imensa poartă glisantă a grajdului, și cât ai clipi schimbă brațul din jurul gâtului cu celălalt, fără însă a slăbi câtuși de puțin strânsoarea, repetând mișcarea și legându-i și cealaltă mână de țâțânile din partea opusă, astfel că Branko stătea acum atârnat de poarta masivă din lemn, asemenea unui șoim cu aripile larg deschise, gata să-și ia zborul.

Cei trei cai cărora nu apucase să le dea drumul nechezau și se loveau speriați de grilajele de lemn, pe măsură ce flăcările se apropiau de ei.

Bărbatul se aplecă iute sub brațul drept al lui Branko, apoi se îndreptă din mijloc și, apucându-l de mână, îi rupse degetul mare cu o mișcare rapidă și lipsită de cel mai mic efort. Branko urlă de durere, dând din picioare, însă individul apucase deja să se dea în lături și să se ferească.

— Ce dracu’ vrei? țipă el cu o voce sugrumată de durere.

— Nume, zise bărbatul, cu o voce care aproape că nu se auzea în vacarmul provocat de caii înspăimântați. Hai, repede, că nu avem prea mult timp la dispoziție!

— Ce nume? Despre ce vorbești?

Fața bărbatului fu străbătută de o umbră de furie, timp în care se întinse și-l apucă amenințător de mâna stângă, însă de data asta nu-i mai fractură doar un deget, ci toată mâna de la încheietură, cu o putere remarcabilă, de o intensitate feroce. Durerea sfâșietoare i se răspândi în tot corpul ca o săgeată, lăsându-l aproape inconștient pentru câteva clipe, în vreme ce urletul său răsună în grajd, acoperind aproape haosul de nedescris provocat de caii care acum parcă înnebuniseră de-a binelea.

Când în sfârșit își ridică privirea, îl zări pe individ stând nervos în fața lui, nerăbdător și uitându-se la el insistent prin negura deasă de fum.

— Numele prietenilor tăi. Ăia cu care-ai vizitat muzeul.

Branko începu să tușească, privind disperat peste umărul bărbatului cum flăcările începuseră deja să muște din lemnul grilajului despărțitor, care trosnea sub văpaia lor. Nu mai era nimic de făcut.

— Gus, bâigui el extenuat. Gus și Mitch, mai mult nu știu.

— Mitch și mai cum?

Branko nu-și putea aduna cuvintele.

— Adeson. Mitch Adeson. Asta-i tot ce știu, jur pe ce-am mai sfânt că nu știu mai multe.

— Mitch Adeson, vasăzică...

— Da, exact. Așa a fost gândită toată treaba. Nu știi de la cine primești ordine. Înțelegi, omule?

Bărbatul îl studie atent pentru câteva momente, apoi dădu aprobator din cap:

— Da, înțeleg.

Slavă Domnului că nenorocitu' mă crede!

– Acum te rog să-mi dai drumul din cătușele astea blestemate! se rugă Petrovic. Hai, ce naiba!

— Și unde-l găsesc pe Mitch Adeson ăsta? îl întrebă individul, ascultând cu atenție ce spuse Branko, după care clătină din cap și continuă: Dar a mai fost și un al patrulea cu voi. Vorbește-mi despre el, zi-mi cum arată.

— Nu i-am văzut deloc fața. Purta tot timpul o mască de schi și nu și-a dat-o jos niciodată. A purtat-o chiar și-n noaptea atacului, pe sub armură.

Necunoscutul dădu iar aprobator din cap.

— Bine, murmură el, după care se-ntoarse și plecă.

— Hei! Heeei! strigă Branko după el, dar degeaba, căci străinul nu întoarse capul.

Își văzu de drum de-a lungul culoarului până-n capăt și nu se opri decât ca să ridice sacul lui Petrovic de pe jos, cu toate obiectele prețioase ce fuseseră furate de la muzeu.

— Nu poți să mă lași aici așa! se rugă iar Branko, dar curând îl zări pe necunoscut dându-le drumul și ultimilor cai.

Când o zări pe iapa cea tânără și pestriță luând-o la goană ca nebuna cu ceilalți doi cai pe urmele ei, începu să țipe cât îl țineau plămânii, căci toți trei se-ndreptau vijelios către el, cu ochi sălbatici de spaimă și cu nările fornăind amenințător, în timp ce flăcările din fundal îi făceau să pară niște arătări ieșite din infern.

Iar el era imobilizat și nu se putea feri din drumul lor, căci poarta cea mare de care atârna răstignit era singura lor cale de scăpare de focul mistuitor.

25

— Mai spune-mi despre tipa asta.

Reilly mormăi nemulțumit la auzul remarcii partenerului său, deși știuse încă din momentul în care îi pomenise despre discuția cu Tess că Aparo avea să-l descoasă în fel și chip.

— *Tipa* asta? îl imită el glumind.

Se îndreptau către est, încercând să se strecoare prin traficul infernal din Queens. Cu excepția culorii, Pontiacul pe care-l primiseră era copia fidelă a Chryslerului pe care-l bușiseră în timpul urmăririi lui Gus Waldron. Aparo se strâmbă amuzat la Reilly în timp ce depăși la doar câțiva milimetri, dar foarte sigur pe sine, un camion staționat al cărui radiator scotea aburi în vreme ce șoferul dădea nervos cu piciorul într-unul dintre cauciucurile din față.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el foarte serios. Don'șoara Chaykin.

Reilly se strădui să nu pară agasat.

— Ce să-ți zic, dacă nu-i nimic de zis?

— Ei, haide! Pe cine vrei să păcălești? nu se lăsă Aparo, care-l cunoștea mai bine ca oricine.

Nici nu era greu, având în vedere că lumea nu se prea înghesuia să se împrietenească cu Reilly, și asta nu din cauza lor, ci din cauza lui. Ținea oamenii la distanță.

— Ce vrei de la mine?

— Păi, ea te-a abordat, nu? Așa, din senin, din iarbă verde, și-a adus brusc aminte de tine de la muzeu, unde probabil că abia dac-a apucat să te vadă bine din celălalt capăt al sălii, și mai ales după toate prin câte trecuse în seara aia?

— Da, ce pot să spun? răspunse Reilly fără să-și ia ochii de la drum. Are o foarte bună memorie vizuală.

— Memorie vizuală pe dracu'! bufni Aparo. Tipa a ieșit la vânătoare...

— Ba nu, zise Reilly ridicându-și ochii exasperat. E pur și simplu curioasă.

— Aha. Deci să-nțeleg că are nu numai memorie vizuală, ci și o minte iscoditoare. Ca să nu mai vorbim de faptul că e o adevărată bucățică. Numai că tu

bineînțeles că nici n-ai băgat de seamă. Ție nu-ți stă capul decât la lucruri serioase, adică la caz.

— Bine, fie, poate că am observat și eu câte ceva, recunoscu Reilly ridicând din umeri învins.

— Slavă Domnului! Băiatul ăsta trăiește și mai și respiră! îl luă Aparo peste picior imitând vocea pițigăiată a creatorului lui Frankenstein din faimosul film. Știi că e solo, nu? Sau nici asta nu știi?

— Mda, am observat și eu, recunoscu el și apoi tăcu.

Încercase să nu facă prea multă vâlvă pe tema asta. Dis-de-dimineață citise declarația pe care Tess i-o dăduse Ameliei Gaines la muzeu, chiar înainte de a-l ruga pe un coleg de-al său, cercetător-analist, să caute toate informațiile referitoare la templieri în teancurile interminabile de dosare ce conțineau informații despre diverse grupări extremiste de pe întregul cuprins al țării.

Aparo îl încolți cu privirea. Îl cunoștea atât de bine, încât i-ar fi ghicit starea de spirit chiar și de la câțiva zeci de metri distanță, plus că-i făcea o deosebită plăcere să-l înțepe și să-l tachineze.

— Nu știu, zău, dar îți zic sigur că, dacă o fată ca ea mi-ar da atenție, n-aș mai sta pe gânduri și-aș trece direct la fapte.

— Parcă erai căsătorit.

— Mda, așa e, dar cel puțin pot să visez, nu?

Tocmai ieșiseră de pe 405, și nu mai aveau mult până să iasă și din Queens. Adresa din dosarul lui Petrovic nu mai era valabilă, dar proprietarul le spusese unde lucrează. Grajdurile erau undeva prin apropiere și Reilly se tot uita pe harta pe care-o ținea în mână, direcționându-l pe Aparo. Între timp, știind prea bine că n-o s-o lase mai moale cu una, cu două, reluă discuția despre Tess:

— Și să știi că nu mi-a făcut avansuri, așa cum îți place ție să crezi.

— Sigur că nu. Este pur și simplu un cetățean model, o femeie îngrijorată de soarta noastră, a tuturor, îi replică Aparo, după care continuă dând nedumerit din cap: Chiar nu înțeleg. Ești și tu singur. Nu ești urât ca dracu', nici nu miroși ciudat, cel puțin nu din câte-mi pot da eu seama... Și cu toate astea... Vezi tu, noi, tipii ăștia însurați, avem nevoie de prieteni ca tine, simțim nevoia să trăim periculos prin voi, și... la drept vorbind, tu îți cam dezamăgești colegii de echipă care și-au pus toate speranțele în tine.

Reilly rămase fără replică. Nu putea să-l contrazică. Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse lângă o femeie și, deși nici nu se gândea să recunoască de față cu Aparo, n-avea rost să nege că se simțise atras de Tess. Știa însă că Tess Chaykin, ca și Amelia Gaines de altfel, nu părea genul de femeie care să se mulțumească cu orice sau pe care s-o tratezi ca pe celelalte, ceea ce la urma urmei era bine, căci nici el nu era genul de bărbat banal sau ușor de mulțumit. Tocmai aici era paradoxul singurătății ce-l înconjura. Dacă femeia nu-l impresiona profund

de la început, își pierdea imediat orice interes. Din contră, dacă ea poseda acel ceva care să-i trezească sentimente de mult amorțite, întâmplarea tragică din copilărie se redeștepta în mintea lui, devenind inevitabil un obstacol, căci toată panica și spaima pe care le simțise atunci prindeau subit din nou viață, împiedicând relația să-și urmeze cursul firesc.

Trebuie să mă eliberez. Nu e musai să mi se întâmple și mie.

Privind înainte, Reilly zări rotocoalele de fum gros prin care răzbăteau luminile intermitente a două mașini de pompieri. Aruncă o privire spre Aparo, care se întinse după girofar și-l fixă pe capotă, în timp ce el dădu drumul la sirenă și apăsă accelerația. Rulau acum cu viteză, strecurându-se printre vehiculele mai mari sau mai mici din traficul aglomerat.

Ajungând în parcarea din dreptul grajdurilor, Reilly observă că în afară de mașinile pompierilor, la fața locului se mai aflau o ambulanță și câteva mașini alb cu negru. Parcând undeva departe de ieșire, coborâră din mașină și se-ndreptară către grajduri, punându-și insignele la vedere ca să nu fie opriți de forțele de ordine. Văzându-i că se apropie, unul dintre ofițeri veni în direcția lor cu brațele larg deschise în semn de restricționare a accesului, însă îndată ce le zări insignele îi lăsă să treacă.

Deși focul fusese stins aproape în întregime, mirosul greu de lemn ars plutea încă în aer. Vreo trei sau patru bărbați, probabil muncitori de la grajduri după cum arătau, se tot fâțâiau de colo-colo prin fumul care încă persista, încercând să liniștească animalele speriate și-nconjurați din toate părțile de furtunurile groase și-ntortocheate ale pompierilor. Un individ îmbrăcat într-un impermeabil negru se uita la ei cum se apropie, așteptându-i cu o expresie posomorâtă.

Reilly făcu prezentările atât pentru sine, cât și pentru partenerul său. Polițistul, un sergent pe care-l chema Milligan, nu păru deloc impresionat.

— Lăsați-mă să ghicesc, începu el sarcastic. Erați prin zonă din pură întâmplare, nu?

Reilly nu-i răspunse, mulțumindu-se doar să arate înspre grajdurile carbonizate cu o ușoară mișcare a capului, spunând doar:

— Branko Petrovic.

Milligan ridică resemnat din umeri, după care îi conduse înăuntru, unde doi medici erau aplecați asupra unui trup întins pe jos. Lângă ei, rezemată de perete, era o targă.

Reilly se uită mai întâi la ea, apoi la Milligan, care înțelese mesajul: totul trebuia tratat ca scena unei morți suspecte.

— Ce știm până acum?

Milligan se aplecă și el deasupra trupului carbonizat ce zăcea pe jos

înconjurat de aşchii mai mult sau mai puţin arse, apoi se întoarse zicând:

— Păi cred că voi ar trebui să-mi spuneţi mie. Şi eu care credeam că o să fie un caz simplu şi clar, fără complicaţii...

Reilly privi cadavrul peste umărul sergentului. Era greu să diferenţiezi carnea afumată şi-nnegrită a trupului inert de mocirla de pe jos, ce se formase în momentul în care funinginea şi sângele se amestecaseră cu apa din furtunurile pompierilor. Mai era însă încă un detaliu sordid care sporea decorul şi aşa destul de macabru, şi anume faptul că braţul stâng al victimei, desprins de trunchi, zăcea rigid la câţiva centimetri de trup. Reilly se încruntă descumpănit. Acel trup sfâşiat şi neajutorat care nu demult îi aparţinuse masivului Branko Petrovic nu mai aducea deloc cu corpul unui om.

— De unde ştii că-i Petrovic?

Milligan se aplecă uşor şi-i arătă cu degetul ceva într-o parte a frunţii defunctului. Reilly observă atunci cicatricea, o urmă adâncă ca o crestătură, mărturia unei lovituri strașnice. În ciuda stării jalnice în care se afla Branko, era evident totuşi că semnele erau vechi.

— L-a lovit un cal cu copita acum câţiva ani, când încă lucra ca ofiţer de poliţie. Tare se mai mândrea cu cicatricea, sau, mă rog, cu faptul că supravieţuise unei asemenea lovituri.

Când Reilly se aplecă să se uite mai bine, privirea i se întâlni cu cea a unuia dintre asistenţii de pe ambulanţă, o tânără de vreo douăzeci şi ceva de ani, care părea dornică să-i vorbească.

— Ai să ne spui ceva interesant?

Zâmbind, tânăra ridică braţul stâng al lui Petrovic şi-i arătă încheietura.

— Sper că n-o să mă pârâţi colegilor mei medici că mi-am depăşit atribuţiile, dar cineva nu-l prea avea la inimă pe individul ăsta. Cealaltă încheietură e arsă destul de rău, dar uitaţi-vă la asta. Vânătăile se văd încă şi e evident că a fost legat. Terminându-şi fraza, arătă spre poarta mare a grajdului. După părerea mea, continuă ea, a fost legat de poartă cu ambele mâini, ca şi cum ar fi vrut să-l crucifice.

Aparo păru să n-o creadă.

— Vrei să spui că l-au legat şi-au dat drumul la cai intenţionat, ca să-l calce în picioare? întrebă el.

— Sau să treacă prin el, la propriu, adăugă Reilly.

Tânăra aprobă din cap. Reilly îi mulţumi atât ei, cât şi colegului ei, apoi ieşi din grajd împreună cu Aparo şi Milligan.

— De ce îl urmăreaţi pe Petrovic? se interesă Milligan.

Reilly studia atent caii.

— Înainte să vorbim despre asta, ai motive să crezi că cineva îi dorea moartea?

Milligan privi înapoi, către grajdul care încă fumega.

— Nu, nu chiar. Știți și voi cum stau lucrurile prin locuri de genul ăsta. Nu dai decât de indivizi care sunt la fel de inteligenți ca și caii de care au grijă, și unde mai pui că Petrovic avea și un anume trecut... Dar nu, după cum am spus, nu-mi vine nimic în minte. Voi ce credeți?

Reilly îl informă atunci despre legătura dintre Gus Waldron și Branko Petrovic, și mai departe despre legătura amândurora cu atacul de la muzeu.

— În ordine, o să mă asigur că trec cazul pe lista de priorități. O să-i aduc urgent pe băieții care se ocupă cu prelevarea dovezilor, o să-l rog și pe șeful brigăzii să investigheze dacă a fost sau nu incendiere și să-mi dea răspunsul chiar azi, iar autopsia va fi în cap de listă, neapărat.

Începuse să burnițeze destul de bine când Reilly și Aparo se îndreptară într-un târziu înspre mașină.

— Au început să facă curățenie, zise Aparo. Șterg urmele și martorii incomozi.

— Mda, așa se pare, aprobă Reilly. Va trebui să-i rugăm pe cei de la morgă să se mai uite încă o dată la Waldron. De data asta mult mai atent.

— Dacă am dreptate, va trebui să-i găsim urgent pe ceilalți doi călăreți înainte să-i găsească altcineva.

Reilly își ridică privirile către cerul neguros înainte să-i răspundă:

— Da, doi, dar poate doar unul, dacă presupunem că al patrulea e de fapt autorul crimelor.

26

Pentru că ochii începură să-l usture și să-l înțepe după atâtea ore petrecute în fața vechilor manuscrise, își scoase ochelarii și se șterse la ochi cu grijă cu un prosop umezit. Oare cât timp petrecuse acolo? Se făcuse deja dimineață? Sau era încă noapte? Pierduse complet noțiunea timpului de când se întorsese de la Muzeul Metropolitan.

Desigur că reporterii, o adunătură de nenorociți semianalfabeți, scriseseră probabil deja sute de articole despre subiectul ăsta, catalogând incidentul drept furt calificat sau jaf armat. Niciunul dintre ei, nici măcar cei sus-puși, n-aveau cum să înțeleagă sau să împărtășească semnificația personală pe care el o atribuia evenimentelor: un exercițiu în arta cercetării practice și nimic mai mult. Și nu avea să mai treacă mult până când toți vor afla adevărul despre acea noapte de sâmbătă: că tot ce se petrecuse atunci nu era decât un prim pas către ceva mult mai mare și mai însemnat, ceva care le va modifica iremediabil perspectiva asupra lumii. În scurt timp vor trăi o revelație care le va deschide nu numai ochii, ci și mințile lor înguste și meschine către un adevăr ce întrecea chiar și cele mai îndrăznețe închipuiri omenești.

Sunt atât de aproape! Atât de aproape! Mai e puțin și se va-ntâmpla...

Se întoarse și-și fixă privirile pe peretele din spatele său, pe care atârna un calendar. Deși niciodată nu știa bine dacă afară e zi sau noapte, avea în schimb un foarte mare interes pentru zile și date, care jucau un rol foarte important în existența sa.

O astfel de dată era încercuită cu roșu pe calendar. Se întoarse apoi și-și analiză roadele muncii, privind codificatorul la care tot muncise de ceva timp și care trona pe masa îngustă. Reciti apoi pasajul care-i dăduse bătaie de cap încă de când reușise să-l decodeze.

Încurcată treabă, își zise, apoi zâmbi larg dându-și seama dintr-odată că fără să vrea folosise exact cuvântul potrivit, căci manuscrisul nu numai că fusese rescris în limbaj codat, dar înainte de asta pasajul cu pricina fusese codificat pe principiul jocului de cuvinte încrucișate, spart în sute de fragmente ce formau

împreună un adevărat puzzle.

Odată cu revelația simți cum îl cuprinde un sentiment de adâncă admirație pentru cel care se ocupase de cifrarea documentului. Imediat însă fața i se posomorî și se încruntă, dându-și seama că trebuie să-i dea de cap cât mai repede cu putință. N-avea niciun sens să tărăgăneze lucrurile. Până în prezent – cel puțin din câte știa el – își acoperise urmele destul de bine și era la adăpost, însă nu voia să se culce pe-o ureche și să-și subestimeze dușmanii. Din păcate însă, pentru a rezolva enigma, avea nevoie de mai multe informații și trebuia să se ducă la bibliotecă, ceea ce însemna că era nevoit să părăsească siguranța adăpostului său și să se aventureze în lumea de deasupra.

Rămase pe gânduri câteva clipe, făcându-și tot felul de socoteli în minte, după care hotărî că probabil e seară, așa că se putea duce la bibliotecă, însă trebuia să fie cu ochii-n patru, în eventualitatea în care poliția făcuse deja legătura între furtul codificatorului și vechiul manuscris, și dăduse instrucțiuni angajaților să-l anunțe în cazul în care cineva solicita cărți sau materiale pe o anumită temă.

De-ndată însă se relaxă și zâmbi. *Hai c-o iei pe arătură deja. Nu-s ei atât de deștepți.*

După ce-și va termina treaba la bibliotecă, adică imediat ce va fi găsit soluția salvatoare, se va întoarce acasă și va termina de descifrat și paginile rămase. Se uită din nou în spate la calendarul cu data încercuită cu roșu. O dată întipărită în mintea lui pentru tot restul vieții.

Dar între timp avea o altă sarcină de dus la îndeplinire, o îndatorire care părea simplă la prima vedere, dar care era de fapt foarte importantă și mai ales care-i displăcea profund. Dacă va trece cu bine și de această mică încercare, și odată decodat manuscrisul în întregime, avea să-și împlinească în sfârșit destinul ce-i fusese hărăzit fără voia lui.

27

Monseniorul De Angelis stătea pe scaunul tare de ratan din dormitorul său, în austerul apartament de la ultimul etaj al căminului de pe strada Oliver, pe care dioceza i-l pusese la dispoziție pe perioada ședерii sale în New York. Însă avea și acest lucru avantajele lui. De pildă, situarea căminului era foarte convenabilă, fiind la doar câteva străzi distanță de Federal Plaza. Mai mult, priveliștea minunată a Podului Brooklyn pe fundalul albastru al cerului, vizibilă doar de la etajele superioare, nu putea să trezească în inimile puriștilor care ocupau de obicei aceste camere decât o perspectivă mai mult decât romanțată asupra metropolei.

Acum însă De Angelis avea cu totul altă dispoziție.

Se uită la ceas, după care deschise clapeta mobilului și formă un număr de telefon din Roma. Nu după mult timp îi răspunse cardinalul Rienzi, care se codi la început să-l deranjeze pe cardinalul Brugnone, dar până la urmă cedă, așa cum De Angelis fusese convins că se va întâmpla.

— Dă-mi vești bune, Michael, te rog, îi spuse Brugnone tușind ușor ca să-și dreagă vocea.

— FBI-ul face progrese. Au reușit chiar să recupereze unele dintre obiectele furate.

— Asta-i o veste încurajatoare, într-adevăr.

— Așa este. Biroul și poliția metropolitană își concentrează toată atenția și eforturile pentru rezolvarea acestui caz, așa cum au și promis, de altfel.

— Și autorii jafului? Au mai arestat pe cineva?

— Din păcate, nu, eminența voastră, răspunse De Angelis. Bărbatul pe care-l prinseseră a murit înainte să apuce să-l interogheze. Se pare că un al doilea membru al grupului a murit și el într-un incendiu. Am vorbit ceva mai devreme cu agentul care se ocupă de caz, care mi-a spus că încă se așteaptă rezultatele laboratorului de medicină legală, însă există suspiciuni că omul a fost omorât.

— Îngrozitor, murmură Brugnone oftând. Tragic chiar, continuă el. Îi roade lăcomia. Se bat pe prada luată.

Monseniorul aprobă ridicând neputincios din umeri:

— Da, așa se pare.

Brugnone tăcu câteva clipe, după care reluă:

— Totuși, ar mai fi și altă posibilitate, Michael.

— Da, și eu m-am gândit la asta.

— Cineva vrea să facă curat. Să rămână cu întreaga pradă.

De Angelis aprobă cu o ușoară mișcare a capului.

— Asta e și impresia mea.

— Vestea asta nu mă bucură deloc. Odată rămas singur, va fi și mai greu de găsit.

— Cu toții facem greșeli la un moment dat, eminență. I se va întâmpla și lui mai devreme sau mai târziu, și atunci mă voi asigura că punem mâna pe el.

De Angelis auzea în telefon cum cardinalul se tot foia în scaun, ca și cum nu-și găsea locul.

— Mărturisesc că nu sunt foarte mulțumit de felul în care avansează ancheta. Nu poți face nimic ca să grăbești lucrurile?

— Nu fără să risc ca agenților FBI să li se pară că mă amestec un pic cam prea mult în treaba lor.

Se lăsă un moment de liniște la celălalt capăt al firului, apoi Brugnone vorbi din nou:

— Atunci stai deoparte deocamdată, însă te rog să ne ții la curent cu fiecare nou pas din evoluția anchetei.

— Îmi voi da silința, eminență.

Vocea bătrânului cardinal căpătă apoi un ton și mai sobru:

— Sper că înțelegi importanța problemei, Michael. Vaticanul trebuie neapărat să recupereze *absolut toate* exponatele împrumutate muzeului, înainte să fie prea târziu. Toate, fără excepție.

De Angelis știa foarte bine de ce cardinalul accentuase cuvântul „toate”. Știa prea bine la ce se referă de fapt.

— Desigur, eminența voastră, răspunse el solemn. Înțeleg perfect.

După ce închise telefonul, De Angelis mai rămase câteva minute în scaun înainte de a îngenunchea lângă pat pentru rugăciune. Nu se rugă însă pentru o intervenție divină, ci pur și simplu ca să aibă puterea necesară pentru a merge până la capăt.

Miza era mult prea mare ca să-și permită o înfrângere.

28

În după-amiaza când Tess primi pachetul de la Universitatea Columbia cu documentele cerute, acestea i se părură extrem de puține. Le răsfoi în grabă, confirmându-și bănuielile, și rămase foarte dezamăgită, căci nu găsi nimic de care să se poată folosi. După discuția pe care o avusese cu Clive Edmondson nici nu se așteptase să primească prea multe informații legate de templieri. În primul rând pentru că William Vance nu era specializat în domeniul ăsta, concentrându-și atenția asupra istoriei feniciene, cu precădere până în secolul al III-lea înainte de Hristos. Cu toate acestea, exista o legătură între cele două, naturală și deloc neglijabilă: marile porturi feniciene de la Sidon și Tir aveau să devină o mie de ani mai târziu importante fortărețe ale templierilor. Așadar, ca să ajungă la fragilul miez de istorie feniciană, orice arheolog trebuia mai întâi să pătrundă și să înlăture strat după strat de mărturii și relicve aparținând cruciaților și cavalerilor templieri.

Cu atât mai dezolată se simți când descoperi că niciuna dintre cărțile sau articolele lui Vance – cel puțin cele pe care i le trimiseseră ei – nu tratau subiecte precum criptografia sau criptologia.

Era cu adevărat descurajată. Ce folos că se dusese la bibliotecă și stătuse cu nasul în cărți ore întregi, sau că solicitase universității să-i trimită cărțile lui Vance? Tot nu se lămurise cum stă treaba cu templierii și arta lor într-ale codificării.

Se hotărî să mai caute o dată pe internet, și în momentul în care introduse numele lui Vance dădu iar peste cele câteva sute de legături pe care deja le știa. De data asta însă decise să nu se mai grăbească, așa că începu s-o studieze mai atentă pe fiecare în parte.

Apucase să treacă prin câteva zeci de documente, când dădu peste un site care-l menționa pe Vance doar în treacăt, însă pe un ton ironic. Articolul, de fapt transcrierea unui discurs ținut cu zece ani în urmă de un istoric francez la Universitatea din Nantes, conținea un comentariu sarcastic al autorului asupra unor teorii cu care el evident nu era de acord și pe care le califica drept îndoielnice, pretinzând că tulbură apele pentru adevărații specialiști în domeniu.

Articolul nu făcea referire la Vance decât spre sfârșit, istoricul menționând în treacăt că acesta ar fi avansat ridicola idee că e posibil ca Hugo de Payens să fi fost catar, din simplul motiv că arborele său genealogic atesta faptul că se trăgea din Languedoc.

Tess reciti pasajul. *Fondatorul Ordinului Templierilor, un catar?* Era, într-adevăr, o sugestie exagerată. Catarismul și templierii erau termeni mai mult decât antonimici. Timp de două sute de ani, templierii fuseseră apărători de neclintit ai Bisericii, în timp ce catarismul fusese o mișcare gnostică.

Cu toate astea, ideea reuși s-o pună pe gânduri, în ciuda aparentei ei absurdități.

Mișcarea catarilor luase naștere pe la mijlocul secolului al X-lea, trăgându-și numele de la termenul grecesc *katharos*, care însemna „cei puri”. Se baza pe ideea că lumea e pervertită și rea, și că sufletul se află într-o continuă renaștere – și că poate chiar trece de la om la alte viețuitoare, fapt care explica de ce adepții erau vegetarieni – până ce într-un final evadează din lumea materială și accede într-un tărâm al spiritelor.

Toate credințele și preceptele catarilor erau dezavuate de Biserică, aceasta considerându-le blasfemii, căci ei se ghidau după principiul dualist al existenței unui Dumnezeu bun și milostiv, alături de care ar mai exista un alt Dumnezeu, la fel de puternic, dar rău, căruia îi atribuiau toate relele lumii. Despre Dumnezeul milostiv credeau că a creat raiul și sufletul omului, pe care celălalt l-a încătușat într-un corp muritor și efemer. În ochii Vaticanului, catarii săvârșiseră nelegiuirea de a-l ridica pe diavol la același rang cu Dumnezeu, rezultând de aici credința lor că toate bunurile lumești sunt diavolești, credință care i-a determinat să nu tânjească după niciun fel de bogății sau putere, spre deosebire de supușii Bisericii Catolice medievale, a căror lăcomie pentru averi și putere nu avea limită.

Mai mult decât atât, ceea ce-i îngrijora pe mai-marii Bisericii era faptul că acești catari erau gnostici. Gnosticismul, termen care – ca și *katharos* – derivă de la grecescul *gnosis*, adică cunoaștere profundă, judecată pătrunzătoare, este credința că omul poate ajunge la Dumnezeu în mod direct și-și poate stabili propria sa relație cu divinitatea fără mijlocirea Bisericii sau a preoților ei. Această convingere în posibilitatea unui contact personal cu Dumnezeu îi elibera pe catari de multe constrângeri de ordin moral sau religios la care adepții Bisericii țineau cu sfințenie. În afară de faptul că nu aveau biserici opulente și luxoase sau ceremonii opresive, nu aveau nevoie nici de preoți. Slujbele religioase aveau loc chiar în casele lor sau în aer liber. Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, femeile erau tratate în mod egal și li se permitea să devină *parfait*, un termen cât de cât apropiat, pentru catari, de noțiunea de preot. Din moment ce forma fizică nu avea niciun fel de importanță pentru ei, sufletul care-și găsea sălaș temporar în trupul tranzitoriu putea fi în egală măsură feminin sau masculin, indiferent de aspectul exterior.

Pe măsură ce mișcarea devenea din ce în ce mai cunoscută și mai populară, răspândindu-se în sudul Franței și nordul Italiei, Vaticanul a început să se îngrijoreze, hotărând în cele din urmă că o astfel de erezie nu mai poate fi tolerată. Catarii nu deveniseră o amenințare numai pentru Biserica Catolică, ci și pentru întregul sistem feudal din Europa la acea vreme, deoarece nu credeau în angajamente sau jurăminte care-i legau de lumea materială, deci de relele lumești. Această convingere submina în mod clar și deschis întregul fundament medieval al legămintelor dintre proprietar și robii de pe feuda sa. Așa se face că papei nu i-a fost deloc greu să obțină sprijinul nobilimii franceze ca să înlăture amenințarea catarilor. În 1209, o armată de cruciați a descins în Languedoc, urmând o perioadă de peste treizeci și cinci de ani de masacre în decursul cărora au fost omorâți peste treizeci de mii de bărbați, femei și copii. Se spunea chiar că, după ce cavalerii le dăduseră de urmă și ultimilor săteni refugiați prin bisericile din zonă, sângele băltea pe podelele lăcașelor sfinte. Povestea mai spune și că atunci când unul dintre soldații papei s-a plâns că nu mai știe dacă omoară eretici sau creștini, i s-a spus: „Omoară-i pe toți. Domnul va ști să-i aleagă.”

Dar parcă e prea de tot! Pur și simplu n-are sens! își spuse Tess. Templierii s-au dus în Țara Sfântă ca să-i apere pe creștinii veniți în pelerinaj. Erau oamenii Vaticanului, cei mai împătimiți apărători ai Bisericii Catolice, în timp ce catarii erau, dimpotrivă, dușmanii declarați ai papalității.

Era foarte mirată că o persoană atât de informată și de documentată ca Vance putea să avanseze o astfel de teorie îndrăzneață, cu atât mai mult cu cât aceasta nu avea la bază decât o vagă presupunere, neverificată, asupra originilor unui singur om. Se întreba totuși dacă nu cumva e posibil să se înșele ea, sau dacă nu îi scăpa ceva. Știa însă că dacă vrea să se lămurească va trebui să vorbească direct cu el. Indiferent cât de periculos sau de reprobabil era demersul său din punct de vedere academic, Tess era convinsă că, dacă exista într-adevăr o legătură între templieri și jaful de la muzeu, Vance și-ar da seama imediat.

Formă din nou numărul Universității Columbia și ceru să i se facă legătura cu Departamentul de Istorie. După ce-i aduse aminte secretarei de discuția lor de acum câteva zile, o întrebă dacă reușise să găsească pe cineva din departament care știa unde se află William Vance. Femeia îi spuse că a vorbit cu câțiva profesori care predaseră la ei cam în aceeași perioadă cu Vance, dar aceștia nu mai țineau legătura cu el după ce plecase din departament.

— Da, înțeleg, zise Tess dezamăgită, neștiind unde l-ar mai putea căuta.

Femeia își dădu seama că e descumpănită, așa că încercă s-o consoleze adăugând:

— Știu că e foarte important să dați de dânsul, dar... poate că nu vrea să fie găsit. Multora dintre noi nu ne place să răscolim amintirile... mă rog, cele din vremuri mai puțin plăcute.

Dintr-odată Tess deveni mult mai atentă.

— Amintiri neplăcute? La ce vă referiți?

— Da, foarte dureroase. Și prin câte a trecut, sărmanul. Foarte trist, într-adevăr. A iubit-o enorm...

Tess nu mai înțelegea nimic. Începu să caute grăbită prin cotloanele minții, doar-doar și-o aminti ceva.

— Îmi pare rău, dar chiar nu știu despre ce e vorba. A pierdut pe cineva drag sau?...

— A, am crezut că știți. Da, pe soția dânsului. S-a îmbolnăvit și a murit.

Tess habar n-avea. Niciunul dintre site-urile pe care le studiase nu menționa așa ceva, dar asta nu era deloc de mirare, din moment ce articolele tratau subiecte academice și nu viața personală a autorului.

— Când s-a întâmplat nenorocirea?

— Acum câțiva ani cred, cinci sau șase, nu mai știu nici eu precis... Îmi aduc însă aminte că era primăvară. Domnul profesor și-a luat în vara aceea un an de concediu, și pe urmă n-a mai venit.

Mulțumindu-i pentru informații, Tess închise telefonul și petrecu următoarele câteva minute gândindu-se dacă nu cumva ar fi mai bine să renunțe la ideea de a se consulta cu Vance și dacă n-ar face mai bine să-l caute pe Simmons. Cu toate astea, nu-și putea înfrânge nedumerirea ce pusese stăpânire pe ea. Intră iar online și dădu clic pe site-ul ziarului *New York Times*, selectând opțiunea de căutare avansată. Răsuflă ușurată constatând că documentele arhivate mergeau înapoi în timp până în 1996. Tastă numele întreg al lui Vance, după care dădu clic pe secțiunea cu necrologuri și pe ecran îi apăru o legătură spre un articol în care era anunțat decesul soției lui, Martha. Nu făcea decât referiri foarte vagi la anumite complicații survenite în urma unei boli de scurtă durată, fără să dea alte detalii. Citind repede rând după rând, Tess află că înmormântarea avusese loc la cimitirul Green-Wood din Brooklyn. Îi trecu atunci prin minte ca s-ar putea ca Vance să plătească regulat o anumită sumă pentru întreținerea mormântului și că, dacă așa stăteau lucrurile, cei de la cimitir ar fi trebuit să-i știe adresa.

La început se gândi că ar putea să sune chiar ea, dar mai apoi decise că poate nu-i o idee prea bună, bănuind că nu-i vor dezvălui astfel de informații fără un argument solid. Cotrobăi prin poșetă și găsi cartea de vizită pe care Reilly i-o dăduse la spital. Deloc convinsă că face ceea ce trebuie, formă numărul, însă Reilly era într-o ședință și, pentru că nu era sigură dacă să-i spună sau nu ceva agentului de la telefon, se hotărî să mai aștepte și să vorbească personal cu el.

Își întoarse privirea către ecranul laptopului și citi iar necrologul absentă, când deodată avu o strălucire și sări în sus de bucurie, căci tocmai își dăduse seama că a doua zi se împlineau exact cinci ani de la moartea Marthei Vance.

29

— Rezultatele autopsiei confirmă faptul că Waldron a fost omorât, începu Reilly rotindu-şi privirile spre toţi cei aşezaţi la masa mare şi ovală din camera de proiecţie a Biroului. Singurul care nu era unul de-al lor era monseniorul De Angelis.

— Am găsit urme de Lidocaină în sânge. E un anestezic, însă nu i-a fost administrat în spital. Se pare că doza mare injectată i-a provocat un stop cardiac în urma căruia a survenit imediat decesul. Partea interesantă este însă că s-au găsit şi nişte urme de înţepături de ac în zona gâtului, semn că s-a dorit ca drogul să-i amorţească coardele vocale, astfel încât să nu poată striga după ajutor.

Monseniorul asculta expunerea raportului cu o mină gravă, care însă nu reuşea să-i ascundă uimirea. Alături de el mai erau şi Jansson, Buchinski, Amelia Gaines, Aparo şi Blackburn, însoţit de doi dintre ofiţerii săi, plus un tânăr tehnician care mânuia cu mare abilitate aparatele electronice. Cu alte cuvinte, toţi pionii principali ai Biroului direct implicaţi în investigaţia jafului de la muzeu erau prezenţi şi ascultau şi ei la fel de atenţi, dar şi îngrijoraţi, căci raportul nu le aducea veşti tocmai bune.

— De asemenea, la grajdurile unde lucra Petrovic am găsit echipamente de însemnare la rece a cailor, continuă Reilly, de care probabil că acesta s-a folosit ca să ascundă însemnele iniţiale de pe caii pe care i-au folosit ca să dea lovitura. Putem trage de aici două concluzii: fie persoana care a fost capul întregii operaţiuni încearcă acum să-şi acopere urmele, lichidându-şi executanţii, fie unul dintre cei patru s-a hotărât să păstreze prada doar pentru el. Oricum, celălalt – sau ceilalţi doi – este acum vizat şi riscă să fie omorât. Ca să nu mai zic că omul nostru pare destul de grăbit şi nu pierde timpul.

— N-aţi reuşit să recuperaţi niciunul dintre obiectele furate? La grajduri n-aţi găsit nimic? îl întrebă De Angelis pe Reilly, întorcându-se către el.

— Mă tem că nu, părinte. Tocmai de asta îi omoară, ca să le ia partea.

De Angelis îşi dădu ochelarii jos şi-ncepu să-i şteargă cu mâneca.

— Dar în legătură cu grupările acelea extremiste despre care aţi spus că o

să vă interesați? Ați aflat ceva relevant în această privință?

— Nu, încă nu. Acum cercetăm două cazuri mai în amănunt, mai exact două grupări care și-au exprimat recent dezacordul în legătură cu Biserica și cu criticile acesteia la adresa lor. Ambele se află în Midwest, așa că angajații noștri locali sunt direct implicați în cercetarea lor, însă deocamdată n-au găsit nimic concludent, niciun indiciu care să-i lege de evenimentele din New York, în afara câtorva amenințări.

De Angelis își puse ochelarii la loc, încruntându-se. Era evident că nu era deloc mulțumit de ce auzea, deși încerca din răsputeri să-și ascundă neliniștea.

— Da. Cred că tot ce putem face e să așteptăm și să vedem ce se mai întâmplă, conchise el sec.

Reilly aruncă o privire în jurul mesei, către ceilalți. Știa că nici ei nu stăteau mai bine cu propria lor bucățică de investigație, și că niciunul nu făcuse vreo descoperire revelatoare care să ajute la dezlegarea misterului. Până în prezent nu făcuseră decât să reacționeze la diversele evenimente legate de caz, în loc să fie ei cei care le declanșează, cum ar fi fost normal.

— Ai de gând să ne povestești și despre templieri sau nu? întrebă brusc Aparo.

În acel moment, De Angelis își întoarse repede privirile către Aparo, dar și le redirecționă iar înspre Reilly, la care acesta se uita fix.

— Templieri? întrebă el foarte mirat.

Luat prin surprindere, căci nu se așteptase ca Aparo să aducă în discuție chestiunea cu templierii, Reilly încercă să pară cât mai detașat:

— Da, e doar una dintre pistele pe care le analizăm.

Figura nedumerită a monseniorului îi dădu de înțeles că nu se va mulțumi doar cu atât, așa că se simți dator să continue:

— Unul dintre martorii oculari ai jafului este o doamnă de profesie arheolog cu care am vorbit și care crede că ar putea exista o legătură între cele întâmplate și cavalerii templieri.

— Din cauza mantiilor albe cu cruci roșii pe ele?

Bine măcar că există ceva care să îndreptățească presupunerea, își zise Reilly atunci.

— Da, și asta, dar mai sunt și alte aspecte. De exemplu, cavalerul care a luat codificatorul a spus ceva în latină, niște cuvinte care se pare că sunt gravate și la intrarea unui castel din Franța care a aparținut templierilor.

De Angelis îl urmărea cu un zâmbet surprins.

— Vasăzică doamna asta crede că atacul a fost opera unui grup religios care a încetat să existe acum mai bine de șase sute de ani?

Reilly simți cum ochii celor prezenți se ațintesc asupra lui, sfredelindu-l.

— Nu, nu tocmai. Însă dacă analizăm puțin contextul istoric și statutul de

cult la care au ajuns în cele din urmă, se poate ca acei templieri care, așa cum spuneți, au dispărut acum șase secole să fi servit drept model unei adunături de fanatici religioși care și-au făcut din ei idoli și și-au propus fie să-i răzbune, fie să le reînvie memoria. Astfel de oameni sunt convinși că luptă pentru o cauză dreaptă.

De Angelis aprobă ușor din cap, îngândurat. Curând se ridică și-ncepu să-și adune hârtiile, părând destul de abătut.

— Mda... Lucrurile par promițătoare. Vă doresc mult noroc în investigațiile dumneavoastră, agent Reilly. Domnilor, agent Gaines, încheie el apoi, luându-și la revedere și aruncând o ultimă privire către Jansson înainte de a ieși cu pași ușori, aproape neauziți.

În urma lui, Reilly rămase cu un gust amar, stânjenit la gândul că nu fusese cu nimic mai breaz decât acei profesori universitari obsedați de istoria templierilor, care-i văd peste tot, punându-le în cârcă diverse urzeli sau conspirații.

30

Mitch Adeson ştia prea bine că, dacă trebuia să mai stea mult în magherniţa asta, o să înnebunească de-a binelea. Pe de altă parte ar fi fost o idioţenie să rişte să se ducă la el acasă, plus că străzile din vecinătate erau probabil deja supravegheate, deci pericolul era cu-atât mai mare. Măcar aici, în Queens, ascuns în apartamentul tatălui său, era cât de cât în siguranţă.

Mai întâi Gus, apoi Branko. Mitch nu era prost deloc, şi chiar de-ar fi fost la fel de idiot ca Gus Waldron, tot şi-ar fi dat seama până la urmă că ucigaşul are o listă, şi nu numai că era şi el pe ea, ci că era chiar următoarea victimă.

Venise vremea s-o şteargă cât mai repede, să se dea la fund. Îşi îndreptă privirile către celălalt colţ al camerei unde tatăl său, un bătrân cu gura mare şi tare de urechi, făcea ce ştia el mai bine, adică se uita cu nesaţ la imaginile colorate şi în continuă mişcare de pe ecranul televizorului, pe acelaşi canal de mâna a doua care difuza zi şi noapte tot felul de talk-show-uri tâmpite pe ai căror invitaţi bătrânul nu se sfia să-i înjure în gura mare.

Lui Mitch i-ar fi plăcut să ştie mai multe despre tipul care-l angajase, să-şi dea seama dacă el era cel de care ar fi trebuit să se ferească. După ce se gândi îndelung, întorcând problema pe toate părţile, hotărî totuşi că nu despre el era vorba. Nu, era imposibil. Se pricepea omul la călărit, ce-i drept, şi strunise calul surprinzător de bine în noaptea atacului, însă nu era destul de voinic ca să-l răpună pe unul ca Branko, ca să nu mai vorbim de matahala de Waldron, pe care nu-ţi venea să-l atingi nici c-o mănuşă când îl vedeai cât de mare e. Probabil că era vorba de altcineva, cineva mai din vârful piramidei, însă pentru a-l dibui Mitch ştia că va trebui să poarte o mică discuţie cu bărbatul care-i propusese afacerea de la bun început. Singura problemă era că nu avea cum să dea de el, mai ales că nici măcar nu ştia cum îl cheamă.

Îl auzi pe tatăl său dând vânturi în fotoliu.

Dumnezeule, nu mai pot sta aici. Trebuie neapărat să fac ceva.

Chiar dacă era încă lumină afară, simţea nevoia să treacă la acţiune. Îi spuse aşadar tatălui său că se întoarce peste câteva ore şi se pregăti de plecare.

Bătrânul păru că nu-l bagă în seamă, însă în timp ce Mitch îşi trase haina pe el şi se-ndreptă către uşă, mormăi îmbufnat:

— Bere şi ţigări.

Era, fără exagerare, probabil una dintre cele mai lungi propoziţii pe care i le adresase de duminică dimineaţă, când Mitch venise la el cu noaptea-n cap direct din Central Park, unde se duseseră imediat după lovitură să se descotorosească de armuri, urmând ca apoi să-şi vadă fiecare de treabă. Misiunea lui fusese să ascundă recuzita într-un camion pe care-l lăsase apoi într-un garaj încuiat, la numai două străzi distanţă de locuinţa sa. Chiria era plătită în avans pe un an, aşa că până atunci n-avea de gând să pună piciorul pe acolo.

Ieşi din apartament şi coborî scările până la parter, unde se uită atent în stânga şi-n dreapta, scrutând aleea în căutarea unor potenţiale pericole, şi după ce se asigură că e în siguranţă, păşi în strada învăluită de lumina crepusculului, îndreptându-se către metrou.

În vreme ce păşea cu precauţie pe aleea întunecoasă care ducea către clădirea lugubră de şapte etaje din Astoria, în care se afla şi apartamentul său, începuse deja să plouă. Avea în braţe o cutie cu şase doze de bere Coors şi un cartuş de Winston, pe care le luase pentru tatăl său, şi era ud până la piele. Nu intenţionase să treacă pe acasă, cel puţin nu încă, însă în ultimul moment se hotărâse să rişte şi să se ducă să-şi mai ia câteva lucruri, din moment ce voia să dispară.

Se opri în mijlocul aleii câteva clipe, după care se duse încet şi trase de scara de incendiu, pe care avea grijă s-o ungă cu regularitate pentru cazuri de urgenţă, aşa că fu mulţumit să constate că e la fel de silenţioasă precum o lăsase. Urcă în grabă, uitându-se mereu nervos către stradă. Odată ajuns în dreptul ferestrei de la dormitor, puse jos punga de hârtie cu cumpărături şi-ncepu să scormonească în spaţiul dintre scară şi perete, scoţând în cele din urmă la iveală ranga de fier pe care-o păstra acolo. După doar câteva minute, forţase deja ivărul şi se furişă înăuntru.

Nu aprinse lumina, căci cunoştea camera foarte bine şi se putea descurca şi pe întuneric. Deschise în grabă dulapul şi înşfăcă de pe raft un sac vechi din pânză tare, după care se duse în spate şi aduse patru cartuşiere pe care le vârî în pungă. Merse apoi în baie şi cotrobăi în bazinul cu apă, de unde pescui o pungă de nailon în care se afla un pachet mare, învelit în muşama, pe care-l desfăcu şi scoase un Kimber de 45 şi un pistol mai mic, o Bersa de 9 mm. Le verifică să vadă dacă funcţionează, după care încărcă Bersa şi şi-l puse în spate, la curea, aruncând Kimberul în pungă lângă gloanţe. Îşi mai luă câteva haine şi perechea favorită de ghete, cu care îi plăcea să lucreze, zicându-şi că e suficient.

Ieşi tot pe fereastra de la dormitor, închizând-o la loc în urma lui, îşi puse sacul pe umeri şi se aplecă după pungă, care însă dispăruse.

Pentru o fracțiune de secundă simți cum îi îngheață sângele în vene, după care își reveni și-și duse mâna la spate, trăgând încet arma de sub curea în timp ce studia atent aleea de dedesubt. Nu era nimeni, nicio mișcare. Pe așa o vreme nici măcar pisicile nu mișunau pe aleile lăturalnice în căutare de hrană, iar dac-ar fi fost vorba de șobolani, nici nu i-ar fi putut zări de la o distanță atât de mare.

Totuși, cine-i luase punga? Niște copii puși pe șotii? Probabil că da. Dacă îl urmărise cineva, nu s-ar fi încurcat cu șase beri și niște amărâte de țigări, însă Mitch nu avea chef să stea și să analizeze posibilele teorii. Hotărî așadar să o ia mai bine pe acoperiș, de unde putea să treacă mai ușor pe clădirea vecină, și să coboare apoi în stradă câteva sute de metri mai încolo. Nu era prima dată când încerca să fugă pe sus, însă n-o mai făcuse niciodată când ploua.

Începu să urce tăcut treaptă cu treaptă până ce ajunse pe acoperiș. Tocmai încerca să escaladeze pereții unei guri de aerisire când piciorul îi alunecă pe neașteptate pe o mică schelă metalică uitată acolo de vreo echipă de mecanici neglijenți. Își pierdu echilibrul și căzu jos cât era de lung, pe burtă, exact într-o baltă. Se ridică anevoie și fără să piardă timpul se repezi iar la parapetul înalt, ce-i ajungea cam în dreptul coapselor. Apucă marginea de beton cu mâinile, reușind să-și treacă unul din picioare dincolo și căznindu-se să facă la fel și cu celălalt, însă exact în acel moment simți o durere acută undeva în spatele genunchiului, ca și cum cineva l-ar fi pălit cu ceva tare, așa încât nu mai reuși să se cațere, cedând durerii din ce în ce mai apăsătoare.

Încercă să scoată arma, dar bărbatul care-l lovise îi prinse bine brațul și i-l imobiliză la spate. Arma îi zbură din mână cât colo, rostogolindu-se zgomotos pe acoperișul înclinat. Se împotrivi strânsorii cu toată puterea, zbătându-se și smucindu-se nervos, și pentru un moment reuși parcă să se elibereze, însă fericirea nu dură prea mult căci își pierdu echilibrul și căzu pe cealaltă parte a parapetului.

Căutând cu disperare ceva de care să se poată agăța, își încleștă degetele de marginea aspră de piatră neșlefuită, ținându-se strâns cu ambele mâini. Dendată atacatorul îl apucă de brațe, puțin mai sus de încheieturi, ținându-l bine ca să nu cadă și să se facă praf, ceea ce cu siguranță s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi dat drumul. Mitch privi în sus către fața individului, însă nu-l recunoscu. Ar fi fost gata să-i dea orice i-ar fi cerut.

— Ridică-mă! strigă el la capătul puterilor. Hai, omule, trage-mă-n sus!

Necunoscutul se conformă în tăcere, trăgându-l puțin câte puțin, până ce Mitch se lăsă într-o parte peste parapet răsuflând ușurat, cu picioarele încă atârnându-i în gol. Simți cum bărbatul îi dă drumul la una din încheieturi, apoi zări o licărire minusculă de lumină. Încremeni gândindu-se că ar putea fi un cuțit, însă curând își dădu seama că era un ac hipodermic. Nu știa dacă să fie mulțumit sau speriat, așa că încercă să se ridice în capul oaselor și să fugă, dar înainte să apuce să facă vreo mișcare simți o durere ascuțită undeva în zona cefei.

Necunoscutul îi înfipsese deja acul în mușchii încordați ai gâtului.

31

Întors în camera sa, De Angelis studia atent imaginea printată de pe înregistrarea video de la muzeu, ținând în mâini o statuetă de aur incrustată cu diamante și rubine reprezentând un cal ridicat pe picioarele din spate.

Personal era de părere că statueta e cam vulgară și lipsită de gust. Știa că îi fusese dăruită suveranului pontif de Biserica Ortodoxă Rusă la sfârșitul secolului al XIX-lea, cu ocazia unei audiențe la Vatican, și știa foarte bine cât e de valoroasă. O fi fost ea vulgară și grosolană, însă era într-adevăr neprețuită ca valoare.

Se uită mai îndeaproape la imagine, încercând parcă să deslușească ceva anume. Era cea pe care Reilly i-o dăduse când se cunoscuseră, și când agentul îl întrebase despre codificator și despre însemnătatea lui pentru Vatican. Numai uitându-se la poza respectivă și simțea cum inima începe să-i bată puternic, gata să-i spargă pieptul. Poza asta, așa neclară cum era și ușor pătată din pricina imprimării, reușea totuși să-i redeștepte de fiecare dată când se uita la ea acea senzație incredibilă de exaltare care-l cuprinsese la sediul din Federal Plaza, când vizionase pentru prima dată înregistrarea video cu materialul filmat la fața locului, la muzeu, în noaptea jafului.

Nu-i venise să-și creadă ochilor. Cavaleri în armuri strălucitoare care prădau nestingheriți un muzeu din Manhattan în secolul XXI.

Ce curaj extraordinar! Cu adevărat remarcabil! se gândise atunci, urmărind fascinat imaginile.

În poză era unul dintre cei patru călăreți, mai exact cel de-al patrulea, imortalizat exact în momentul în care luase codificatorul din raft și-l ținea în brațe, admirându-l. Pentru câteva secunde își fixă privirea asupra coifului bărbatului, încercând să penetreze atât tușul negru, cât și hârtia groasă, până-n tenebrele minții misteriosului cavaler. Unghiul din care fusese filmată scena nu era tocmai cel mai potrivit, imaginea provenind de la camera de luat vederi din spate, din stânga, așa încât nu se putea desluși mare lucru, cu excepția vitrinelor făcute țăndări, ale căror cioburi îl înconjurau pe cavalerul mascat. În colțul din stânga sus se mai zărea însă și chipul unei femei care trăgea cu ochiul din spatele unei vitrine.

Arheologul care l-a auzit pe cavaler spunând ceva în latină, își aminti De Angelis.

Dacă l-a auzit așa de bine, înseamnă că a fost destul de aproape, își mai zise el. Privind mai atent imaginea, se convinse că era chiar ea.

Îi studie fața, apropiindu-și poza de ochi. Era încremenită de spaimă și părea de-a dreptul îngrozită. Sigur ea era, nu încăpea îndoială.

Puse poza și statueta pe pat, lângă un pandantiv pe care-l ridică și îl cercetă pentru câteva clipe. Era și acesta bătut cu rubine incrustate cu generozitate în argint, un dar de la nizamul din Hyderabad. Valora cât viața unui prinț, pe care o și salvase la un moment dat în istorie, fiind primit drept răscumpărare în schimbul prizonierului regal. Tot învârtindu-l pe degete se posomorî dându-și seama că ajunsese într-un impas.

Cel pe care-l urmărea cu atâta înverșunare avusese grijă să-și acopere foarte bine urmele, iar monseniorul nici nu se așteptase la altceva din partea unui om atât de curajos și de îndrăzneț. Acoliții săi, ceilalți membri ai bandei, ticăloșii ăia disperați cărora reușise să le dea de urmă, să-i interogheze și-apoi să-i reducă la tăcere fără prea multă bătaie de cap, nu-i fuseseră de niciun ajutor.

Capul întregii operațiuni îi scăpa însă printre degete.

Avea nevoie de o nouă pistă, să pornească de la un alt indiciu, sau poate, cine știe, trebuia să aștepte un semn divin.

Și acum altă problemă! Deranjantă.

Privind din nou fața crispată de frică din colțul imaginii, puse mâna pe mobil și apăsă tasta de apelare rapidă. Auzi de două ori în receptor sunetul cristalin de apel, după care îi răspunse o voce gravă și răgușită.

— Da, cine e?

— Câtor oameni le-ai mai dat numărul ăsta de telefon? întrebă el furios.

— A, mă bucur să vă aud, domnule, răsuflă bărbatul în receptor.

De Angelis parcă-l și vedea stingându-și țigara în scrumieră și aplecându-se peste masă ca să scoată încă una din pachet. Dintotdeauna considerase că fumatul e un obicei de-a dreptul respingător, însă bărbatul în cauză avea multe talente pentru care monseniorul era dispus să-i ierte această mică slăbiciune, catalogată în alte condiții drept un viciu.

— Am nevoie de ajutorul tău într-o problemă, începu el încruntându-se, căci inițial își propusese să nu mai implice pe nimeni în povestea asta. Se uită iar la fața lui Tess, apoi continuă: Vreau să intri în baza de date a FBI-ului, în cea care conține informații despre jaful de la muzeu. Discret, adăugă el după o pauză.

— Nicio problemă, domnule. E și asta o caracteristică a luptei împotriva terorismului: să ne împărtășim unii altora informațiile. Spuneți-mi ce vreți și aflu imediat.

32

După ce se plimbase printre morminte, pe cărările întortocheate ale cimitirului, Tess ajunse pe o alee pietruită, pe care o apucă agale.

Era trecut de 8.30. Bulbii primăvăratici erau aproape în floare, înconjurând pietrele de mormânt, şi iarba atent tăiată ce mărginea aleea de-o parte şi de alta era încă udă de la ploaia din noaptea precedentă. Datorită uşoarei creşteri a temperaturii aerul era umed, încărcat ici şi colo cu pâlcuri de ceaţă care împresurau firave pietrele funerare şi copacii.

Strigătul piţigăiat al unei păsări care-i trecu în viteză pe deasupra capului străpunse dintr-odată liniştea şi seninătatea peisajului matinal. Deşi era destul de cald şi avea haina pe ea, Tess nu-şi putu stăpâni un tremur uşor înaintând către inima cimitirului. Să hoinăreşti de unul singur printre morminte nu e tocmai o distracţie, iar pentru Tess faptul că se găsea acolo în acea zi îi aduse aminte de tatăl ei şi de câtă vreme trecuse de când nu se mai dusese la mormântul lui.

Se opri şi verifică harta pe care o printase la chioşcul de la intrare, din faţa porţii imense şi impunătoare în stil gotic. Crezuse că e pe drumul cel bun, însă acum nu mai era aşa de sigură. Cimitirul se întindea pe mai bine de patru hectare, astfel că nu era deloc greu să te rătăceşti, mai cu seamă dacă nu erai cu maşina, ceea ce era şi cazul ei. Luase autobuzul R din centru până la staţia de pe strada 25, în Brooklyn, după care pornise către est pe jos, mergând până la capătul străzii şi intrând în cimitir pe poarta mare.

Privi în jur, încercând să-şi dea seama cam pe unde e, întrebându-se dacă fusese o idee atât de bună să vină azi aici. Presupunând că avea să-l întâlnească pe Vance, momentul pe care şi-l alesese să-i vorbească era total nepotrivit, şi n-avea niciun drept să-l deranjeze într-o astfel de ocazie. Mai rău, în cazul în care n-o să dea de el, îşi va fi pierdut timpul degeaba.

Hotărî totuşi că, din moment ce era acolo, să nu se lase copleşită de îndoieli, aşa că merse mai departe, până când ajunse într-o parte mai veche a cimitirului. Trecând pe lângă un mormânt pompos la al cărui căpătâi trona un înger din granit, auzi un sunet ciudat venind de undeva dintr-o parte. Speriată, se opri şi

încercă să străpungă ceața cu privirea ca să descopere de unde venise zgomotul, însă nu putea vedea nimic în afară de siluetele obscure ale copacilor, învăluite în pâclă. Încordată, își reluă drumul, de data asta grăbind puțin pasul, dându-și seama în același timp că se afundă și mai tare pe cărările întortocheate dintre morminte.

Aruncându-și ochii în fugă peste hartă, constată cu ușurare că e aproape de locul căutat. Convinsă că se află unde trebuie, se hotărî s-o ia pe scurtătură peste o movilița de pământ, așa că păși grăbită prin iarba umedă. Nu după mult timp se împiedică de un șir de pietre acoperite de mușchi, o veche îngrăditură care se confunda acum cu iarba, și ca să nu cadă se prinse iute de placa comemorativă din imediata apropiere, și ea într-o stare deplorabilă.

Și-atunci îl zări.

Era cam la cincizeci de metri depărtare și era singur, stând drept și plin de solemnitate în fața unei pietre funerare în dreptul căreia era așezat un buchet de garoafe, unele de un roșu-intens, aprins, altele crem. Avea capul plecat. Pe aleea alăturată era parcat un Volvo gri, singurul vehicul din cimitir la acea oră matinală.

Tess așteptă câteva minute înainte să-l abordeze. Se îndreptă către el cu pași înceți, aproape pe nesimțite, încercând mai întâi să deslușească inscripția de pe placă. Zări numele „Vance” și „Martha”. Când se apropie, ajungând la mai puțin de zece metri distanță, el nu se întoarse, ca și cum nu i-ar fi remarcat prezența, deși nu mai era nimeni acolo în afară de ei.

— Domnule profesor Vance, începu ea cu jumătate de gură.

El rămase nemișcat câteva momente înainte să se întoarcă spre ea. Când în sfârșit îl putu privi din față, Tess își dădu seama că se schimbase mult.

Încărunțise și era tras la față și palid. Deși era la fel de înalt ca atunci când îl cunoscuse și nu se îngrășase aproape deloc, parcă nu mai era tot atât de solid și de bine făcut ca odinioară, ca și cum alura lui de atlet s-ar fi pierdut pe undeva pe drum, plus că părea puțin adus de spate. Avea mâinile vârâte în buzunarele sacoului, peste care purta un pardesiu închis la culoare cu gulerul ridicat, ale cărui manșete erau deșirate, pe lângă faptul că era pătat ici și colo. Constată așadar cu amărăciune că Vance nu mai era ce-a fost, ba din contră, că acum era cam neîngrijit și neglijent cu felul în care arată. Era clar că, indiferent cu ce se ocupa acum, trebuia să fie ceva inferior față de poziția socială și statutul profesional de care se bucurase cândva. Dacă l-ar fi întâlnit din întâmplare pe stradă acum, după mai bine de zece ani de când îl văzuse ultima oară, probabil că nici nu l-ar fi recunoscut, însă stând acolo în fața lui, lângă piatra funerară a Marthei, nu exista nicio îndoială.

O privi precaut, circumspect chiar.

— Îmi cer scuze că vă deranjez tocmai astăzi, se bâlbâi ea, sper că nu vă supărați pe mine. Știu că pentru dumneavoastră este un moment delicat și că probabil ați prefera să fiți singur, și vă rog să mă credeți că dacă aș fi putut să vă

găsesc altfel aş fi făcut-o, însă...

În acel moment se opri, văzând că faţa lui Vance se luminează treptat, semn că o recunoscuse.

— Tess! Tess Chaykin. Fata lui Oliver, nu?

Tess trase aer în piept, după care răsuflă uşurată. Pe măsură ce expresia feţei i se destindea, licărirea aceea sfredelitoare din străfundul ochilor săi verzi şi pătrunzători – pe care Tess o crezuse de mult stinsă – reapăru, timidă la început, amintindu-i de bărbatul charismatic de odinioară şi de forţa extraordinară pe care o emana atunci când se cunoscuseră, cu mulţi ani în urmă. Memoria îi rămăsese la fel de bună, şi Tess îşi dădu seama de asta în momentul în care el adăugă:

— Acum îmi explic de ce mi s-a părut că eşti schimbată. Îmi amintesc că erai însărcinată când ne-am cunoscut, şi locul ăla sălbatic şi primitiv din Turcia nu mi se părea deloc potrivit pentru o femeie în starea ta.

— Aşa este, într-adevăr, zise ea mult mai liniştită. Am o fetiţă. O cheamă Kim.

— Care acum trebuie să aibă în jur de...

Se opri, calculând în gând anii.

— Nouă ani, îl ajută ea, după care îşi feri privirea, uitându-se ruşinată în pământ. Îmi pare extrem de rău, n-ar trebui să fiu...

Se simţi dintr-odată atât de jenată, încât îi veni s-o ia la fugă şi să nu se mai uite înapoi, când observă că zâmbetul ce luminase puţin mai devreme faţa lui Vance dispăruse acum cu desăvârşire, lăsând loc unei expresii triste şi întunecate care părea că se accentuează cu fiece secundă în care el îşi plimba privirile peste piatra funerară.

— Fiica mea Annie ar fi împlinit azi cinci ani, spuse el într-un târziu cu o voce molatică.

O fiică? Tess îl privi uimită, după care se întoarse către placa comemorativă, albă şi elegantă în simplitatea ei, şi citi inscripţia la fel de simplă, dar foarte grăitoare, gravată în albul marmurei în litere de-o şchioapă:

Martha & Annie
Vance
Fie ca zâmbetele lor să-nvioreze
O lume mai bună decât aceasta

Nu-şi dădu seama imediat, însă pe urmă avu o străfulgerare. Da, da, probabil că soţia lui murise la naştere. Simţea că obrajii îi iau foc, jenată că avusese ideea atât de nesăbuită şi de crudă să-l urmărească pe sărmanul om tocmai la mormântul soţiei şi fiicei lui. Se uită la el şi observă că şi el o privea, cu o faţă pe care suferinţa şi tristeţea lăsaseră urme vizibile. Lui Tess i se strânse inima în piept.

— Îmi pare rău, bâigui ea. N-am ştiut.

— Aleseserăm deja numele pentru copil. Dacă era băiat avea să-l cheme Matthew, iar dacă era fată, Annie, după cum se vede. Le-am ales chiar în seara când ne-am căsătorit.

— Dar cum... Ce s-a?... încercă ea să întrebe, nefiind însă în stare să-şi ducă propoziţia la capăt.

— Nu trecuseră nici măcar cinci luni de când rămăsese însărcinată. Doctorii au ţinut-o sub observaţie de la început. După părerea lor era – de fapt amândoi eram – puţin cam în vârstă ca să mai aibă un copil, de altfel primul nostru copil. Plus că în familia Marthei existaseră cazuri de hipertensiune arterială, ceea ce prezenta încă un risc, pe lângă cele deja existente. În fine, a făcut o complicaţie, ceva ce se cheamă preeclampsie, ale cărei cauze sunt încă necunoscute. Mi-au zis că se întâmplă destul de des, dar că în unele cazuri poate fi fatală, ceea ce s-a întâmplat şi la Martha.

Se opri şi respiră adânc, ferindu-şi privirea. Era evident că nu-i venea deloc uşor să vorbească despre asta şi Tess nu mai suporta să-l audă povestind despre cât a suferit. Tot ce-şi dorea în acel moment era ca pământul să se caşte dinaintea ei şi s-o înghită cu totul, pentru ca Vance să nu mai fie nevoit să retrăiască toate acele momente dureroase din cauza ei şi a egoismului ei necugetat. Dar nu mai avea ce face, căci el părea hotărât să-şi ducă povestea până la capăt:

— Doctorii au zis că nu mai e nimic de făcut, continuă el pe un ton grav. Ne-au spus că Martha va trebui să avorteze, deşi Annie era mult prea mică pentru a supravieţui în incubator, iar dacă Martha s-ar fi hotărât totuşi s-o păstreze, şansele ei de-a trece cu bine peste sarcină şi mai ales peste naştere erau din ce în ce mai mici cu fiecare zi ce trecea.

— Să-nţeleg că nu a avortat, începu ea, dar se opri, căci Vance continuă:

— În mod normal nici n-am fi vrut să auzim de aşa ceva, numai că de data asta era cu totul altceva. Viaţa Marthei era în joc, aşa că am făcut ce făceam întotdeauna când ne găseam într-un impas. După o pauză, timp în care expresia feţei i se înăspri vizibil, continuă: Ne-am dus la preotul nostru paroh, la părintele McKay, şi i-am cerut sfatul. L-am întrebat ce-ar trebui să facem într-o astfel de situaţie.

Tess strânse din dinţi, anticipând urmarea, care nu era foarte greu de ghicit. Faţa lui Vance deveni şi mai crispată.

— Evident că poziţia lui a fost aceeaşi cu poziţia adoptată de Biserică în astfel de situaţii. Ne-a spus că avortul e similar cu crima, şi nu orice fel de crimă, ci cea mai perfidă şi mai hidoasă dintre toate. De neiertat. Şi a adus tot arsenalul retoric în discuţie, folosindu-se de toată elocinţa de care era în stare ca să ne convingă că săvârşirea unei asemenea fapte ar însemna încălcarea cuvântului scris al lui Dumnezeu, a poruncii „Să nu ucizi”. Spunea că avortul înseamnă curmarea

în față a unei vieți omenești, și că pruncul din pântece e victima cea mai nevinovată și mai neprihănită dintre toate, de aceea omorârea lui e considerată cea mai abominabilă din câte există. Ne-a întrebat apoi dac-am mai fi în stare să-l omorâm dacă i-am auzi strigătele sau i-am vedea lacrimile curgându-i pe obraji. Și ca și cum toate aceste argumente n-ar fi fost de ajuns, și-a încheiat pledoaria întrebând-o pe Martha: „Dacă copilul ar avea un an, ați fi într-adevăr dispusă să-l sacrificați doar ca să vă salvați propria viață? Sigur că nu. Dar dacă n-ar avea decât o lună? Nici atunci. Poate dac-ar avea doar o zi? Nu. Putem oare ști cu certitudine momentul exact când viața s-a pogorât într-un trup omenesc? Momentul vital când ceasul începe să bată pentru oricare dintre noi?" Vance se opri în acel moment, copleșit de amintirea cuvintelor preotului, după care conchise: Așa încât i-am urmat sfatul și-am ales să mergem mai departe refuzând varianta avortului și punându-ne toate speranțele în Dumnezeu.

Mai privi încă o dată mormântul, în timp ce înlăuntrul său durerea se lupta cu furia și frustrarea.

— Totul a mers bine până în momentul în care a început să aibă convulsii. A murit în urma unei hemoragii cerebrale. Cât despre Annie... plămânii ei firavi n-au mai apucat să respire nici măcar o gură din aerul ăsta infect.

— Doamne, Vance, îmi pare nespus de rău, zise Tess gâtuită de emoție.

Vance însă n-o auzise, părând undeva departe, într-o lume știută numai de el. Îl privi în ochi și observă că tristețea și melancolia de la început dispăruseră, fiind înlocuite sau pur și simplu copleșite de o furie mistuitoare care mocnise undeva înlăuntrul lui în tot acest timp și care părea că doar acum se deșteaptă din amorțeala în care fusese încătușată.

— Am fost niște proști când am decis să ne lăsăm pe mâna șarlatanilor ălora ignoranți și plini de ei, care cred că știu totul. Ei bine, gata. Nu se va mai întâmpla, și-o să mă asigur de asta personal, mai zise el cu înflăcărare, privind în gol. Lumea s-a schimbat extraordinar de mult în ultimii o mie de ani. Viața omenească nu mai e la cheremul unui Dumnezeu atotputernic, la fel cum nu depinde nici de capriciile diavolului. În ziua de azi viața e guvernată de știință și din păcate mai sunt încă mulți oameni care refuză să vadă adevărul. Eu unul cred că a sosit timpul ca ei să înțeleagă acest lucru.

Și-n acel moment, acolo, în solitudinea dintre morminte, Tess știu cu certitudine că fusese el.

Simți cum îi îngheață sângele în vene și cum începe să tremure.

Vance este călărețul din muzeu. El e al patrulea cavaler!

Amintiri și frânturi de imagini din noaptea atacului începură atunci să-i bombardeze mintea, din ce în ce mai vii și mai colorate. Panica mulțimii, cavalerii dând buzna printre invitați, focurile de armă, haosul infernal și țipetele ce răsunau asurzitor între pereții sălii.

— V*eritas vos liberabit*, se trezi spunând, fără măcar să-și dea seama ce-a zis.

Vance se întoarse și-o privi intens, sfredelind-o până în măduva oaselor cu ochii săi cenușii, în care se puteau citi o furie mocnită, dar și o încuviințare tacită.

— Exact, zise sec, fără să mai adauge nimic altceva.

Ar fi vrut să se poată întoarce brusc și să plece cât mai departe, însă picioarele parcă-i erau de plumb. Nu se mai putea mișca și stând încremenită lângă el, se gândi la Reilly, fără să știe precis de ce.

— Îmi pare rău, nu trebuia să fi venit, fu tot ce putu să spună după tăcerea stânjenitoare.

Prin minte îi treceau acum alte și alte imagini terifiante din seara atacului, și nu-și putea alunga gândul că atâția oameni nevinovați muriseră din cauza acestui om. Privi de jur împrejur, sperând să mai vadă lume venită la mormintele celor dragi, sau măcar obișnuiții turiști curioși sau pe acei iubitori ai naturii care veneau să studieze speciile de păsări, însă nu era nici țipenie de om. Era încă prea devreme pentru astfel de incursiuni.

— Nu, mă bucur că ai venit, îi zise el. Îmi pare bine că ești aici, mai ales că tu ar trebui să mă-nțelegi cel mai bine, să înțelegi ce încerc să realizez.

— Te rog, Vance... Eu... eu doar încercam să..., se bâlbâi ea neștiind de fapt ce voia să spună.

Amorțeala din picioare dispăruse, așa că, simțindu-se din nou stăpână pe corpul ei, făcu câțiva pași în spate, privind speriată în stânga și-n dreapta în căutarea unei căi de scăpare. Exact în acel moment însă telefonul mobil începu să-i sune în geantă.

Ochii i se făcură cât cepele când îl văzu înaintând către ea, dar nu se opri din mers, împleticindu-se prin iarbă cu pași nesiguri, dar cu fața tot către el. La un moment dat ridică o mână ca și cum ar fi vrut să-l oprească, în timp ce cu cealaltă cotrobăia prin geantă după telefon, care se încăpățâna să sune.

— Te rog, nu..., îl imploră ea.

— Nu răspunde, Tess.

De-abia atunci văzu că are ceva în mână, un soi de pistol. Semăna mai degrabă cu unul de jucărie, cu dungi galbene pe țeava scurtă. Înainte să poată face vreo mișcare sau să țipe după ajutor, cu mâna încă în geantă, îl văzu cum apasă pe trăgaci, după care zări cele două gloanțe țâșnind din țeavă și spintecând aerul, îndreptându-se către ea. În câteva secunde i se înfipseră în piept, învăluindu-i tot corpul în valuri de durere sfâșietoare care-i puseră carnea pe jar.

Picioarele i se înmuiară brusc, urmate de restul corpului care parcă-i paraliză într-o clipă, lăsând-o inertă ca piatra. Căzu greoaie la pământ, pierzându-și cunoștința aproape instantaneu.

Nu foarte departe, pitit după trunchiul gros al unui copac, un bărbat înalt îmbrăcat în negru, care duhnea a tutun, fusese martorul întregii scene. Nu-și putu stăpâni exaltarea la auzul împușcăturii și mai ales când o văzu pe Tess căzând la pământ. Scuipă în silă ghemotocul de Nicorette pe care-l tot molfăise, scoțând din buzunar un mobil de la care sună repede, timp în care cu cealaltă mână scoase USP-ul Heckler & Koch pe care-l ținea în tocul ascuns la spate. De Angelis răspunse imediat.

— Da, ce se întâmplă?

— Sunt încă la cimitir. Fata – aici Joe Plunkett făcu o pauză, privind-o pe Tess zăcând nemișcată în iarba udă. S-a întâlnit cu unu' care tocmai a folosit pe ea un taser.

— Poftim?

— Vorbesc foarte serios, e la pământ. Ce să fac acum? Să-l omor pe tip?

În mintea lui, Plunkett urzea deja planul de atac. Una la mână, arma individului nu era o amenințare. Doi – deși nu știa dacă bărbatul grizonant care îngenunchease acum lângă corpul inert al femeii mai avea sau nu vreo altă armă, nu conta, căci ar fi putut să-l ia prin surprindere și să-l dea gata până s-apuce el să se dezmeticească, mai ales că părea să fi venit singur.

Așteptă totuși ordinul, cu toate că dorea cu ardoare să-și pună planul în aplicare. La celălalt capăt, De Angelis respira sacadat în tăcere, cântărind desigur lucrurile și încercând să ia o decizie. Aproape că-i putea auzi rotițele minții învârtindu-i-se sprintene în liniștea apăsătoare.

— Nu, nu-l omorî. Las-o așa. Oricum, femeia nu mai contează, zise monseniorul cu o voce joasă. Acum va trebui să te concentrezi asupra bărbatului. Nu-l scăpa din ochi nicio clipă. Vin și eu imediat.

33

O panică inexplicabilă îl cuprinse pe Reilly în momentul în care o sună pe Tess și ea nu răspunse. Nu-și dezlipi mobilul de la ureche, doar-doar o să-i audă vocea.

— Tess? Alo, Tess, răspunde-mi! insistă el, dar tot degeaba.

Nu mult după aceea legătura se-ntrerupse. Sună din nou, și după patru apeluri intră robotul cu înregistrarea vocii ei, rugându-l să lase un mesaj. Apăsă încă o dată tasta de reapelare, însă urmă aceeași poveste.

Ceva nu e-n ordine. Sigur i s-a întâmplat ceva.

Văzuse ceva mai devreme apelul de la ea, însă Tess nu-i lăsase niciun mesaj și când încercase s-o sune la birou îi spuseseră că plecase deja. Nu era încă hotărât cât de departe era dispus să meargă cu cercetările legate de templieri, o direcție către care chiar ea îl împinsese. Își aduse aminte cât de jenantă fusese poziția în care el singur se pusese la ședința de deunăzi, când adusese vorba despre asta de față cu colegii săi și cu monseniorul De Angelis. Cu toate astea, o căutase la birou dis-de-dimineață și vorbise cu secretara ei, Lizzie Harding, care-i spusese că Tess nu a venit încă și că de fapt sunase să anunțe că s-ar putea să întârzie puțin.

— Cam cât? o întrebase el.

— Nu știu, n-a spus.

Îi ceruse atunci numărul ei de mobil, însă Lizzie îi spuse că nu are voie să divulge informații personale despre angajații institutului. Însă Reilly oricum se hotărâse că va trebui să facă rost de el și constatase cu plăcere că politica institutului poate fi extrem de flexibilă atunci când e vorba de FBI.

Obținuse așadar numărul și o sunase imediat, și după doar trei apeluri auzise legătura formându-se, însă Tess nu spuse nimic. Tot ce auzise era un fâșâit înfundat, ca atunci când apelezi din greșeală un număr când cauți te miri ce prin geantă sau prin buzunar și tastele nu sunt blocate. Dar apoi o auzise spunând „Te rog, nu”, cu o voce care trăda spaima. Părea că se roagă de cineva, cerându-i îndurare. Mai auzi pe urmă și alte zgomote, foarte repede unul după celălalt, dar n-avea idee ce erau: un sunet scurt, ca și cum ceva ar fi crăpat dintr-odată, apoi două

pocnituri înfundate, una după alta, urmate de un strigăt de durere la fel de surd, ce semăna mai degrabă cu un icnet sau geamăt sec, și în fine o bubuitură mult mai puternică. O strigase iar și iar, dar ea nu-i răspunsese, după care legătura se întrerupsese.

Acum stătea neputincios cu telefonul în mână, cu inima gata să-i spargă pieptul. Nu-i plăcea deloc acel „Te rog” plângăcios și sfâșietor, care-l pusese pe gânduri încă de la început. Cu fiecare minut ce trecea era din ce în ce mai convins că i se întâmplase ceva îngrozitor.

Încercând să-și dea seama ce-i de făcut, mai sună o dată la institut și vorbi cu Lizzie.

— Tot Reilly sunt. Trebuie neapărat să-mi spuneți unde-i Tess. Se corectă însă repede: Domnișoara Chaykin. E o urgență.

— Nu știu unde e. Nu mi-a spus unde se duce, mi-a zis doar că o să întârzie.

— Atunci va trebui să-i verificați agenda, sau e-mailul, vă rog. Poate are pe calculator un calendar cu întâlnirile stabilite, vreun program cu evidența activităților sau ceva de genul ăsta. Vă rog, trebuie să găsiți ceva, orice.

— Așteptați puțin, vă rog, îi spuse ea înțepată.

Reilly observă expresia lui Aparo, care venise lângă el și-l privea îngrijorat.

— Care-i treaba? îl întrebă partenerul său.

Reilly acoperi receptorul cu palma și mâzgăli pe-o bucată de hârtie numărul de mobil al lui Tess.

— Nu știu ce-i cu Tess. Nu dau de ea. Localizează-i mobilul, poate așa aflăm unde e.

Dincolo de East River, pe autostrada ce leagă Queens de Brooklyn, un Volvo de culoare gri se îndrepta agale către Podul Brooklyn.

A patra mașină din spate, un Ford Sedan gri-metalizat, îl urmărea îndeaproape, menținând totuși o distanță apreciabilă ca nu cumva să trezească suspiciuni, deși șoferul avea prostul obicei de a arunca întruna mucuri de țigară nestinse pe fereastra întredeschisă.

La stânga, luminile din Lower East Side licăreau reflectate în apele negre ale râului. Când mașina gri o apucă pe pod, rulând liniștită în traficul serii, Plunkett știu că se îndreaptă spre Manhattan.

34

Tess simți mai întâi mirosul de tămâie și apoi deschise ochii, văzându-se înconjurată de sute de lumânări a căror lumină gălbuie arunca umbre pâlpâitoare și nesigure pe pereții încăperii. Era așezată pe un fel de covor, mai exact un vechi kilim turcesc, destul de aspru și de tocit, după câte își putea ea da seama. Dintr-odată îi veni în minte întâlnirea cu Bill Vance și tot ce se întâmplase după aceea și fu cuprinsă de-un tremur, rece ca gheața. Însă nu era nimeni acolo, părea să fie singură.

Încercă să se ridice, dar era foarte amețită. Reuși în cele din urmă nu fără mari eforturi să se ridice, deși se cam clătina și nu-și putea ține echilibrul. Simți o durere ascuțită în piept, ca un junghi de cuțit, apoi o săgetare la fel de dureroasă undeva pe partea stângă. Se uită la picioarele-i nesigure, încercând să-și adune gândurile și să se dezmeticească.

M-a împușcat. Nu-mi vine să cred că mi-a făcut așa ceva.

Dar n-am murit!

Își pipăi hainele, încercând să găsească urme ale împușcăturii, întrebându-se totodată de ce mai respira. Cum se face că supraviețuise? Găsi în sfârșit cele două locuri în care fusese atinsă, două orificii în haină, arse pe margini. Încet-încet începea să-și aducă aminte. Îi veni în minte imaginea lui Vance cu arma îndreptată către ea. Abia acum își dădu seama că el de fapt nu voise s-o omoare, ci doar s-o imobilizeze, și că arma cu care trăsese fusese, probabil, una paralizantă.

Dar constatarea, deși de bun augur, n-avu darul s-o liniștească. Cu privirea încă încețoșată începu să cerceteze camera de jur împrejur, dându-și seama că e într-o pivniță sau un fel de subsol, căci pereții n-aveau pic de zugrăveală, pe jos nu era decât o simplă pardoseală rudimentară, iar tavanul era foarte jos și boltit, susținut de niște stâlpi groși. Nu era nicio fereastră și nici vreo ușă la vedere. Într-un colț erau niște scări de lemn care duceau undeva sus, însă locul respectiv era în penumbră, deoarece lumina generată de flăcările lumânărilor – care se transformaseră acum în bucăți diforme de ceară topită – nu ajungea în fiecare cotlon al încăperii.

După ce studie camera în tăcere câteva minute își dădu seama că nu era doar o pivniță. Cineva locuia aici. Lângă unul dintre pereți era un pat de campanie, alături de care se afla o cutie veche de lemn ce servea drept noptieră, plină până la refuz cu cărți și hârtii. De cealaltă parte era o masă lungă, în fața căreia era un scaun rotativ de birou, cam șubred și ușor într-o rână, semn că probabil își făcuse datoria mai mult decât ar fi fost cazul. Masa era și ea plină de teancuri de cărți și vrafuri răvășite de hârtii, însă exact în mijloc, înconjurat de alte lumânări aprinse, trona ciudatul dispozitiv pe care Tess îl recunoscu imediat ca fiind codificatorul de la muzeu.

În ciuda luminii șovăielnice a lumânărilor, care nu făceau decât să creeze conuri efemere de lumină și umbră, mecanismul avea o strălucire bizară, o aură care-l făcea să pară de pe altă lume. Starea lui părea mult mai bună decât atunci când îl zărise pentru prima oară în vitrina expoziției.

Apropiindu-se de masă își zări geanta și portofelul deschis și-și aminti de telefonul mobil și de sunetul lui insistent și din ce în ce mai îndepărtat pe măsură ce-și pierdea cunoștința. Își aduse aminte că reușise să dea de el în geantă și apăsase parcă și pe o tastă, reușind să răspundă. Mai făcu un pas ca să-și ia geanta de pe masă, dar auzi un zgomot în apropiere și se întoarse brusc, cu o tresărire de spaimă. Sunetul venise de undeva din capătul scărilor, ca și cum cineva deschisese și apoi închisese o ușă cu un declic sonor, metalic. Auzi apoi zgomot de pași în jos pe scări și nu trecu mult până când zări niște picioare coborând grăbite treptele noduroase. Se dovediră a fi ale unui bărbat destul de solid și îmbrăcat într-un pardesiu lung. Era Vance, care privea blând către colțul de umbră în care se retrăsese ea, zâmbindu-i cald, încât Tess începu să se-ntrebe dacă nu cumva totul nu fusese decât un vis urât. Veni ceva mai aproape, și-atunci ea observă c-avea în mână o sticlă mare de plastic plină cu apă.

— Tess... Îmi pare foarte rău..., începu el. Dar n-am avut încotro.

Luă dintre cărțile de pe masă un pahar în care turnă niște apă și i-l întinse. Se scotoci apoi prin buzunare până când scoase la iveală o folie cu pastile.

— Uite niște analgezice puternice. Ia una și bea cât mai multă apă. O să-ți mai ia din durerea de cap...

Tess privi folia ce părea neatinsă și recunoscu imediat pastilele.

— E Voltarol, nimic altceva. Hai, ia una, te rog. O să te simți mai bine.

Păru neîncrezătoare pentru o clipă, după care luă folia și scoase o pastilă pe care o înghiți cu o gură sănătoasă de apă. Își umplu iar paharul și-l bău la fel de lacomă ca și pe primul. Încă ametită de tot ce i se întâmplase în ultimele câteva ore, își aținti privirile asupra lui Vance, încercând să-i distingă cât mai bine trăsăturile feței în lumina difuză.

— Unde m-ai adus? Ce-i cu camera asta?

O umbră de tristețe îi cuprinse chipul dintr-odată, făcându-l să pară confuz,

încurcat chiar.

— Cred că pot spune că te-am adus la mine acasă.

— Acasă? Vrei să spui că tu chiar stai aici?

Rămase tăcut. Tess nu mai înțelegea nimic.

— Și de la mine ce vrei? De ce m-ai adus aici?

Vance îi întoarse o privire cercetătoare:

— Tu m-ai căutat pe mine, nu eu.

— Da, te-am căutat ca să te rog să mă ajuți într-o problemă, nu să mă împuști și-apoi să mă răpești.

— Tess, liniștește-te. N-a fost răpit nimeni.

— Așa deci... Atunci presupun că o să-mi dai voie să plec când vreau, nu?

Vance își feri privirea, gânditor, apoi se întoarse din nou spre ea:

— După ce o să auzi ce am să-ți povestesc, s-ar putea să nu mai vrei tu să pleci.

— Momentan nu-mi doresc nimic altceva decât să plec naibii de-aici.

— Da... Poate că ai dreptate. Părea pierdut, rușinat chiar. Toată povestea asta e mult mai complicată decât pare.

Tess hotărî că poate nu era cel mai înțelept lucru să-și dea frâu liber furiei. *Ce-i în capul tău?Nu te pune cu el! Nu vezi că a luat-o razna? Mai nou se distrează decapitând oameni. Ține-ți gura!*

Nu știa cum să-i evite privirea sau ce ar trebui să zică. Își aruncă privirea spre masa pe care trona codificatorul și observă o deschizătură nu foarte mare în peretele alăturat, aproape pătrată și acoperită cu ceva. Se simți înviorată brusc de-o rază de speranță, care însă se stinse la fel de repede când își dădu seama că, dac-ar fi fost într-adevăr posibil să iasă pe acolo, el ar fi blocat-o cumva. *O fi el nebun, dar prost nu e.*

Se uită iar la codificator. Sigur că da, el era cheia întregii probleme! Ar fi vrut să știe mai multe despre mecasnismul misterios, să-i afle povestea. Încercă să se liniștească, după care își luă inima în dinți și întrebă:

— A aparținut templierilor, nu-i așa?

— Da. Când mă gândesc de câte ori am fost în biblioteca Vaticanului... Și-n tot acel timp am fost atât de aproape de el! Zăcea probabil pe vreun raft prăfuit și uitat de lume. Nici nu cred că și-au dat seama ce comoară au sub nas.

— Și încă mai funcționează, după atâția ani?

— Mă rog, a trebuit să-l curăț și să-l ung un pic, dar da, funcționează perfect. Templierii erau meșteri înnăscuți, extrem de meticuloși.

Tess întoarse capul și privi dispozitivul cu mai multă atenție. Observă că în jurul lui pe masă erau tot felul de hârtii, ce păreau a fi documente istorice sau pagini îngălbenite de vreme din vechi manuscrise. Își întoarse privirea către Vance, care o privea la rându-i, cu o expresie ușor amuzată, de parcă l-ar fi distrat

confuzia care probabil i se citea pe față în acel moment.

— De ce faci asta? răbufni ea când nu-i mai suportă privirea insistentă. De ce-ți trebuia aparatul ăsta atât de mult? La ce-ți folosește?

— Povestea a început în Franța, acum câțiva ani, spuse el, uitându-se melancolic la documentele înșirate pe masă, în timp ce gândurile i se întorceau probabil în timp. De fapt, nu mult după ce le-am pierdut pe Martha și pe Annie, adăugă pe un ton sobru. Tocmai îmi dădusem demisia de la universitate și eram răvășit, confuz și... furios. Simțeam nevoia să iau o pauză, să mă îndepărtez de tot și de toate. Așa se face că am ajuns în sudul Franței, în Languedoc. Mai fusesem acolo cu Martha, în excursie, și nu numai o dată. E un loc extraordinar de frumos, chiar și acum, așa că nu-ți trebuie prea multă imaginație să-ți închipui cum arăta acum câteva secole. E un loc cu o istorie foarte bogată și de-a dreptul fascinantă, deși în mare parte sângeroasă. În fine... Tot învârtindu-mă încoace și-ncolo am auzit o poveste care pur și simplu mi s-a întipărit în memorie și care datează de-acum câteva sute de ani. E vorba despre un tânăr preot care-a fost chemat într-o zi la căpătâiul unui bătrân călugăr bolnav, care trăgea să moară, ca să-l spovedească și să-l împărtășească după datina creștină. Se zice că bătrânul ar fi fost unul dintre ultimii descendenți ai cavalerilor templieri. Preotul a acceptat să se ducă în casa omului, deși acesta nu aparținea parohiei pe care el o păstorea, și nici nu-și exprimase dorința de a fi împărtășit, ba chiar la început refuzase categoric să-l primească. S-a lăsat convins în cele din urmă și legenda spune că atunci când preotul a ieșit din casă era alb ca varul la față. Nu numai obrajii îi păliseră, ci și părul îi albise în întregime. Se spune că nimeni nu l-a mai văzut zâmbind din acea zi. Și după alți ani, când i-a venit și lui sorocul să moară, atunci a vorbit, dezvăluindu-și taina. Se pare că bătrânul templier îi povestise pe patul de moarte viața lui și-i arătase niște hârtii, niște hârtii foarte importante, al căror conținut l-a șocat atât de tare, încât n-a mai cunoscut odihna după aceea. Asta-i toată povestea. Știu că nu pare cine știe ce, însă de cum am auzit-o nu mi-am mai putut scoate din minte imaginea tânărului monah care încărunțise după cele câteva minute petrecute lângă un bătrân muribund. Din acea clipă, mi-am propus să aflu cu orice preț ce-i cu manuscrisul respectiv, de ce conținutul său era atât de înfricoșător și unde-l pot găsi... Ideea asta a devenit curând un fel de…

Un fel de obsesie, îl completă Tess în gând.

— …misiune, continuă el. Se opri apoi, cu un zâmbet larg în colțul gurii, cu mintea rătăcindu-i prin cine știe ce săli de lectură cu rafturi prăfuite. Nici nu mai știu prin câte arhive am căutat, prin câte muzee, biserici sau mănăstiri m-am preumblat, peste tot prin Franța. Am ajuns chiar și dincolo de Pirinei, în nordul Spaniei. Făcu o pauză, după care întinse mâna și o așeză moale pe masă, peste foile de lângă codificator. Până-ntr-o zi când în sfârșit am dat de-o urmă, într-un vechi castel al templierilor.

Un castel cu o inscripție pe bolta de la intrare. Tess se simți dintr-odată mai luminată, ca și cum începea să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Îi trecură prin minte cuvintele în latină pe care el le rostise la muzeu, apoi se gândi la Clive și la ce-i povestise el despre inscripția de la intrarea Castelului Blanchefort din Languedoc, după care se uită iar lung la documentele de pe masă. Se vedea de la o poștă că sunt vechi, după marginile îngălbenite, și Tess mai observă că erau scrise de mână.

— Vrei să spui c-ai găsit acel manuscris? îl întrebă ea înfrigurată, surprinsă de emoția ce-o încerca în așteptarea răspunsului, o nimica toată pe lângă euforia și exaltarea pe care probabil le simțise el când dăduse de urma prețioaselor documente. Își reveni însă la fel de repede, străfulgerată de-o revelație:

— Stai puțin! Manuscrisul era codificat! De-asta aveai nevoie de codificator! Acum înțeleg!

Vance dădu aprobator din cap, încuviințând tacit.

— Da. Era îngrozitor de frustrant să știu că sunt pe urmele unei descoperiri epocale, să am documentele necesare care să mă ducă la ea, dar să nu le pot descifra, să nu le înțeleg mesajul. Am încercat în toate felurile, dar n-a mers nici să iau codurile pe sărite, nici să le înlocuiesc între ele. Știam că-mi trebuie o soluție mai inteligentă, așa c-am început să mă documentez. Așa am aflat despre dispozitivele timpurii folosite de templieri pentru încifrări, dar n-am reușit să găsesc nicio mașinărie de genul ăsta. Din informațiile mele, averile le fuseseră confiscate și distruse în 1307. Căutările mele păreau așadar sortite eșecului, când soarta a hotărât să-mi mai acorde o șansă și a adus la New York o parte din comorile Vaticanului, obiecte uitate de lume care stătuseră în umbră ani întregi sau care nu văzuseră deloc lumina reflectoarelor, printre care se afla și minunăția asta.

— Cu ajutorul căreia ai putut să le descifrezi.

— Floare la ureche. A fost ca și când mi-aș fi citit ziarul de dimineață la micul dejun, zise el plimbându-și mâna peste hârtii.

Tess se uită iar la ele, mustrându-se în sinea ei pentru nerăbdarea și tremurul care o cuprindeau cu cât se gândea mai mult la secretele înscrise în paginile acelea roase de vreme. Făcu un efort de gândire și-și aminti de toate viețile nevinovate curmate fără rost din cauza acestui om care era clar că nu mai gândește limpede, ba mai mult, putea fi și extrem de periculos. Și ce dacă marea descoperire despre care tot vorbea avea să schimbe destine, ce dacă era cu mult mai însemnată decât toate descoperirile ei arheologice de până atunci? Nu conta, atât timp cât Tess știa că e pătată de sânge nevinovat, ceea ce ea n-ar fi putut uita niciodată. Dar povestea asta avea ceva obscur, ceva ascuns undeva în străfundurile ei tenebroase și nedeslușite care o intriga pe Tess, stârnindu-i teama și curiozitatea în același timp.

Își întoarse privirea către Vance, care părea că visează iar cu ochii deschiși,

hoinărind cu mintea numai el știa pe unde.

— Și ce speri să găsești?

— Ceva care-a fost ținut departe de ochii lumii mult prea mult timp, îi răspunse el mijindu-și ochii. Ceva care va îndrepta lucrurile, le va pune pe făgașul normal.

Ceva pentru care merită să omori, ar fi vrut ea să adauge, dar se abținu. Își aminti atunci de articolul acela pe care-l găsise pe internet, care comenta teoriile avansate de Vance în legătură cu fondarea Ordinului Templierilor, și anume că fondatorul acestuia fusese catar. Tocmai îl auzise mărturisindu-i că a găsit documentele în Languedoc – regiunea de unde, conform articolului, Vance pretindea că s-ar trage familia lui Hugo de Payens, spre furia și totala descumpănire a istoricului francez. Ar fi vrut să afle mai multe despre asta și tocmai se pregătea să-l mai descoasă, când de undeva de sus se auzi o bubuitură, ca și cum o cărămidă s-ar fi prăbușit pe podeaua pietruită.

Vance sări în picioare imediat, cu toate simțurile în alertă.

— Să nu te miști de-aici, îi porunci aspru.

Ea privi spre tavan încercând să-și dea seama de unde venise zgomotul.

— Ce-a fost asta? Ce se-ntâmplă? întrebă speriată.

— Stai aici, insistă el fără să-i dea nicio altă explicație.

Se duse apoi la masă, din spatele căreia scoase taserul cu care trăsese în ea, dar în secunda următoare se răzgândi, căci îl vârî la loc în ascunzătoare. Scotoci apoi printr-un sac din care scoase o altă armă, de data asta un pistol obișnuit. Se îndreptă pe urmă cu pași grăbiți către scări, urcă treptele sprinten, și Tess îl urmări dispărând treptat în conul de umbră, după care auzi pocnitura surdă și declicul metalic al ușii de deasupra, pe care Vance o deschisese și-o încuiase în urma lui.

35

De Angelis înjură în gând în momentul în care atinse din greşeală cu călcâiul scândura pe jumătate carbonizată rezemată de peretele care stătea să se dărâme, declanşând o mică avalanşă de moloz şi cărămidă care se desprinseră din zidul în paragină, rostogolindu-se zgomotos la pământ. Nu era chiar atât de uşor să te furişezi pe nesimţite prin biserica dărăpănată, care tocmai trecuse printr-un incendiu serios, căci la fiecare pas riscai să te loveşti de grinzi arse sau să te împiedici de bucăţi de piatră sau cărămidă căzute din tavanul surpat, mai ales că înăuntru era întuneric beznă.

La început, când Plunkett îl dusese acolo, îi venise greu să creadă că răpitorul o ascunsese pe Tess într-un astfel de loc. Însă pe măsură ce tot dădea târcoale, cercetând ce mai rămăsese din Biserica Înălţării, îşi dădu seama că era de fapt locul ideal pentru cineva care nu voia să atragă atenţia sau care urmărea un scop atât de măreţ încât era dispus să ignore lipsa totală a oricărui confort. Asta nu făcea decât să confirme încă o dată ceea ce De Angelis ştia deja, şi anume că bărbatul pe care-l căuta cunoştea foarte bine valoarea dispozitivului pe care-l luase de la muzeu.

Intrase în biserică pe o uşă laterală, aceeaşi pe care cu aproximativ patruzeci de minute mai devreme Plunkett îl urmărise pe Vance ducând-o pe Tess, legată la ochi şi clătinându-se ameţită, după ce o scosese de pe bancheta din spate a maşinii. Părea mai mult leşinată decât conştientă, şi deoarece nu se putea ţine pe picioare bărbatul se văzuse nevoit s-o ajute să urce cele câteva trepte până la uşă, luând-o de după mijloc în timp ce braţul ei inert şi moale i se bălăngănea pe după gât.

Biserica de pe strada West 114 nu era una foarte mare, fiind înghesuită între două rânduri de clădiri, în vreme ce faţada dinspre est dădea într-o alee îngustă unde Vance îşi parcase maşina, în spatele căreia apăruse acum şi Fordul. Nu de mult aici izbucnise un incendiu de proporţii, în urma căruia lăcaşul fusese în mare parte distrus, însă edilii nu păreau să se grăbească să-l reconstruiască, după cum arăta şi termometrul simbolic înalt de doi metri plasat în dreptul intrării,

gradat cu cifre reprezentând sutele de mii de dolari de care-ar fi fost nevoie pentru începerea proiectului de reabilitare; acum era plin doar pe o treime.

Trecând printr-un culoar strâmt, monseniorul ajunse în cele din urmă în naos, care era împărțit în două coridoare laterale, mărginite de mai multe rânduri de coloane, și partea din mijloc, cea mai largă, unde stranele de odinioară zăceau arse sau scorojite, semănând mai degrabă cu niște mormane de lemne de foc. Stucul de pe pereți era și el aproape complet distrus și decojit, lăsând să se vadă zidul de cărămidă din spate, care nu scăpase nici el neatins, fiind fie înnegrit de fum, fie găurit pe alocuri. Ceva mai jos de cupola înaltă abia mai puteai distinge structura arcadelor ce-mpreunau în curbura lor coloanele laterale cu pereții exteriori ai bisericii, și care acum erau de nerecunoscut, sfărâmate, arse sau contorsionate de flăcările nemiloase. Din frumosul vitraliu aflat deasupra intrării principale nu mai rămăsese decât o gaură căscată în perete, care acum era astupată cu niște scânduri bătute-n cuie.

Înaintă de-a lungul naosului până-n dreptul ușilor altarului, topite și ele și deformate de flăcări, urcă treptele și pătrunse înăuntru, unde zări rămășițele arse ale unui amvon cu baldachin undeva pe partea dreaptă. Biserica era cufundată într-o tăcere mormântală, întreruptă doar de zgomotele ocazionale ce răzbăteau din stradă prin spărtura din tavan. Era convins că bărbatul care-o răpise pe Tess se ascundea într-una dintre încăperile din spate, așa că-și propusese să cerceteze partea asta mai îndeaproape, lăsându-l pe Plunkett afară să stea de pază. Merse mai departe, trecând peste grămezile de moloz și bolovani și, odată ajuns în pasajul din spatele altarului, scoase din buzunar un amortizor pe care-l înfiletă cu grijă pe țeava pistolului său marca Sig Sauer.

Acolo avu ghinionul să lovească fără să vrea scândura cu piciorul.

Zgomotul produs răsună prelung pe coridorul întunecat. De Angelis rămase nemișcat, ascultând cu urechile ciulite, temându-se ca nu cumva să se fi dat de gol. Mijindu-și ochii, zări o ușă în capătul opus, dar înainte s-o apuce într-acolo auzi o bufnitură înfundată undeva îndărătul ei, urmată de zgomot de pași ce păreau că se apropie tot mai mult. Imediat De Angelis se trase într-o parte, lipindu-se cu fața de perete, cu mâna în care ținea pistolul ridicată, pentru orice eventualitate. Pașii se auzeau din ce în ce mai aproape, și odată ajunși în dreptul ușii, se opriră și De Angelis auzi declicul clanței, însă în loc să se deschidă în afară, către el, ușa se deschise în sens opus, astfel încât nu putu desluși mai nimic, el fiind acum cel expus, surprins în conul de lumină.

Era prea periculos și prea târziu ca să mai fugă, ceea ce oricum nu-i stătea în fire, așa că se năpusti cu capul înainte înspre ușa întredeschisă fără să știe ce-l așteaptă în întunericul de dincolo.

Cu mâna încleștată pe armă, Vance îl privea din prag pe bărbatul care-i

descoperise ascunzătoarea. Nu știa cine e, însă i se păru că distinge la gâtul lui gulerul alb purtat de obicei de preoți, ceea ce-l puse pe gânduri.

Însă până să se hotărască ce-i de făcut, necunoscutul pornise către el și-nainte s-apuce să apese pe trăgaci, clericul tăbărî pe el și-l puse la podea, moment în care arma îi alunecă din mână. Coridorul era îngust și jos, așa că Vance reuși pentru câteva clipe să se ridice în picioare sprijinindu-se de perete, însă atacatorul era mult mai puternic și-l trânti din nou, imobilizându-l. Adunându-și forțele, Vance ripostă lovindu-l cu genunchiul, mulțumit la auzul geamătului de durere pe care reușise să-l smulgă și al zgomotului sonor al unei arme care se rostogolea pe podea. Așadar nici el nu mai era acum înarmat, dar asta nu-l făcu să piardă timpul, căci în mai puțin de o secundă îi simți pumnul înfigându-i-se în tâmplă.

Îl cuprinse o durere intensă, dar nu-și pierdu cunoștința. Din contră, în loc să-l amețească, lovitura îl înfurie și mai tare. Era a doua oară în ziua respectivă când îșI vedea planul amenințat, mai întâi din cauza lui Tess și acum de omul ăsta. Lovi din nou cu genunchiul, apoi cu pumnul și, prinzând curaj, dădu drumul unei avalanșe de pumni, fără să mai țină cont unde și dacă nimerește. Lovea ca un apucat, într-un acces de furie necontrolată, motivată doar de obsesia lui că nimeni și nimic nu trebuie să-l deturneze de la scopul măreț care îl aștepta.

Clericul se pricepea de minune să pareze loviturile și se ferea cu abilitate, retrăgându-se până când se împiedică de niște scânduri pe care nu le observase. Profitând de ocazie, Vance îl lovi puternic cu piciorul în genunchi, după care sentinse iute după armă, pe care o îndreptă către el și apăsă pe trăgaci. Străinul își reveni însă repede, rostogolindu-se sprinten într-o parte ca să se ferească din calea gloanțelor. După numai câteva clipe se auzi un țipăt și Vance se gândi că poate l-a nimerit, dar nu era sigur, căci îl zări retrăgându-se către ieșire, clătinându-se.

Rămase pe gânduri preț de câteva secunde. Să se ducă după el, să vadă cine e și ce vrea, și pe urmă să-l omoare? Fu întrerupt însă de un zgomot ce venea tocmai din celălalt capăt al bisericii. Deci omul nu era singur...

Hotărî că-i mai bine să se facă nevăzut, așa că se întoarse și se grăbi spre trapa care-i ascundea căminul subteran.

36

Tess auzi un foc de armă puternic, urmat la foarte scurt timp de un strigăt de furie. Cineva fusese rănit. Auzi apoi zgomot de paşi apropiindu-se de trapa din dreptul scărilor, dar nu-şi putu da seama dacă erau ai lui Vance sau ai altcuiva, însă nici n-avea de gând să stea cu mâinile-n sân şi să aştepte.

Din două mişcări ajunse în celălalt colţ al camerei, lângă masă, de pe care-şi luă repede geanta şi scoase mobilul. Când îl deschise, ecranul se lumină dintr-odată ca o lanternă, dându-i însă de ştire că nu avea semnal. Până la urmă nici nu mai conta, căci oricum nu ştia numărul Biroului pe de rost, şi chiar dac-ar fi putut suna la 911, ştia că n-ar fi avut destul timp să le explice ce i se întâmplase. Şi habar n-avea unde se află.

Ce să spună? *Ajutaţi-mă, vă rog, mă ţine prizonieră într-o pivniţă, undeva în oraş! Cel puţin aşa cred...* Da, foarte convingător!

Încă ameţită, simţindu-şi bătăile sacadate ale inimii până-n tâmple, începu să dea roată încăperii cu privirea, în căutarea unei căi de scăpare. Dintr-odată îşi aduse aminte de gaura dreptunghiulară pe care-o zărise ceva mai devreme în peretele de lângă masă. Se duse repede într-acolo, dând la o parte vraful de hârtii, după care se sui cu chiu, cu vai pe masă şi-ncepu să tragă de scândurile care blocau spărtura, încercând să le dea la o parte. Dar nu reuşi nici măcar să le urnească. Oricât le-ar fi lovit şi-ar fi tras de ele, scândurile se-ncăpăţânau să rămână nemişcate. Auzi atunci sunetul metalic al trapei deschizându-se şi văzu aceleaşi picioare coborând treptele de lemn. Vance se întorsese.

Uitându-se prin camera întunecoasă, privirile îi căzură dintr-odată pe taserul pe care Vance îl abandonase înainte să iasă şi care se afla pe colţul mesei, foarte aproape de ea, ascuns după un teanc de cărţi. Fără să stea pe gânduri îl înşfăcă şi-l îndreptă către el, neputându-şi controla tremurul spasmodic al mâinilor nici atunci când el coborî scările şi se întoarse către ea, ieşind din conul de umbră şi fixând-o calm cu privirea.

— Nu te apropia! îi strigă isterică.

— Tess, te rog, linişteşte-te, ripostă el încordat, încercând s-o calmeze.

Trebuie neapărat să plecăm de-aici.

— Noi? Împreună adică? Ce tot spui acolo? Nu te apropia!

— Tess, lasă arma, insistă el, înaintând către ea.

Văzând că n-o ascultă, Tess intră în panică și apăsă instinctiv pe trăgaci, dar nu se-ntâmplă nimic. Vance era acum la mai puțin de trei metri distanță și continua să se apropie. Tess întoarse pistolul către ea, studiindu-l enervată, încercând să-nțeleagă de ce naiba nu merge. Vance se apropia grăbit, cu mișcări din ce în ce mai rapide, timp în care ea tot întorcea taserul de pe-o parte pe alta, încercând să afle care-i hiba. Brusc, zări siguranța minusculă și trase de ea cât ai clipi, moment în care un led roșu începu să pâlpâie undeva deasupra patului îngust. Ridică arma din nou spre el, observând că fără să vrea îi activase și sistemul de ochire cu laser, un punct roșu plimbându-se acum pe pieptul lui Vance, când la dreapta, când la stânga, trădându-i nervozitatea.

Ajunsese acum foarte aproape de Tess, care, cu pulsul accelerat, închise ochii și apăsă cu toată puterea pe trăgaci, a cărui textură cauciucată și oarecum flexibilă o nedumeri întrucâtva, căci își închipuise dintotdeauna că trăgaciul unei arme trebuie să fie tare, făcut din oțel rezistent și rece. Taserul parcă prinse viață-n mâna ei, vibrând ușor, și Tess nu-și putu stăpâni un strigăt ascuțit în clipa în care cele două bolduri metalice, îmbrăcate în carcasele lor de oțel inoxidabil, țâșniră cu un zgomot din țeava boantă, trăgând după ele niște firicele subțiri, aproape invizibile.

Primul îl lovise pe Vance în piept, în timp ce al doilea i se înfipse în coapsa stângă. Timp de cinci secunde corpul îi fu zguduit de cinci mii de volți, afectându-i sistemul nervos central și declanșând contracții musculare involuntare. Tresărea spasmodic și se zvârcolea arcuindu-se de la mijloc, în vreme ce electricitatea i se răspândea prin trup, până când la un moment dat i se înmuiară genunchii și se prăbuși moale la pământ, cu fața contorsionată de durere.

La început, Tess nu știuse ce-i cu discurile miniaturale care țâșniseră din cartuș în momentul în care apăsase pe trăgaci, însă gemetele lui Vance, care zăcea acum la podea zvârcolindu-se de durere, îi aduseră imediat aminte de situația precară în care se afla. Se gândi c-ar putea să scape pe scări, însă asta însemna că trebuia să treacă peste el, ceea ce n-o prea încânta. Mai mult, nu știa sigur ce se petrecuse acolo, afară, și pe cine împușcase Vance, și adevărul era că-i era frică să se aventureze de una singură ca să afle, așa că se-ntoarse la deschizătura din perete, lovind scândurile și trăgând de ele cu toată forța până când reuși să miște una. Se agăță de ea și reuși s-o smulgă, după care le slăbi și pe celelalte cu ajutorul ei, îndepărtându-le de perete atât cât să poată privi înăuntru.

Și ceea ce zări nu era altceva decât un tunel. Un tunel întunecos și strâmt.

Fără altă cale de scăpare, depărtă mai mult scândurile și se strecură după ele, aruncându-i o ultimă privire lui Vance, care zăcea încă pe jos, cu corpul chircit

de durere. Zări atunci pe masa din fața ei codificatorul, hârtiile și manuscrisele, toate la îndemână. Nu trebuia decât să întindă mâna și să le ia, tentația fiind extrem de mare, căci ele o invitau parcă să le salveze.

Mirată de propria-i reacție, Tess se întoarse și adună repede vraful de hârtii și documente, înfundându-le în geantă. Dar în acel moment observă pe jos ceva care-i atrase atenția: portofelul ei, care zăcea printre hârțoagele pe care le aruncase de pe masă ceva mai devreme. Făcu un pas înainte ca să-l ridice, când cu colțul ochiului îl zări pe Vance mișcându-se. Ezită o fracțiune de secundă, după care își spuse că riscase deja destul și că, dacă voia să scape, trebuia să plece imediat. Se întoarse așadar către deschizătura căscată în zid și se avântă în tunelul întunecat.

Înainta pe vine, cu capul plecat, aproape între genunchi, ca să nu se lovească de tavanul jos. După ce parcurse vreo treizeci de metri, observă cu ușurare că tunelul se lărgea brusc. Avu atunci senzația deloc liniștitoare că se afla într-o veche catacombă mexicană pe care o vizitase în Mexic pe vremea studenției, doar că aici aerul era mai închis și era mai multă umezeală. Curând descoperi și de ce, căci zări un pârâiaș a cărui apă neagră se prelingea leneșă peste pietrele lucioase. Tess merse mai departe de-a lungul apei, alunecând din când în când. La un moment dat, apa rece ca gheața îi trecu peste vârful pantofilor, însă Tess nu se opri decât atunci când ajunse în dreptul unei mici cascade, unde pârâiașul negru se revărsa cu viteză într-un alt tunel, mult mai mare și aflat cam la doi metri mai jos.

I se păru că aude ceva în spate și se opri să asculte cu atenție. Să fi fost doar zgomotul apei sau chiar era cineva în urma ei? Peste câteva secunde însă un strigăt sfâșietor răzbătu în întuneric până la ea.

— Tess!

Era vocea lui Vance, care după câte se părea își revenise și se luase după ea.

Trăgând aer în piept, Tess își dădu drumul peste bordura stâncoasă, rămânând suspendată, cu mâinile întinse la maximum, în timp ce dintr-o parte apa îi pătrundea prin mâneca bluzei, udând-o până la piele. Își întinse picioarele cât putu mai mult, până când simți ceva tare cu degetele încordate, încredințându-se astfel că poate să-și dea drumul. Din nou în picioare, se întoarse încet, observând că aici pârâul era mult mai lat și mai adânc, la suprafața lui plutind un fel de mâzgă amestecată cu noroi care emana un miros pestilențial. Tess realiză că nimerise într-un canal de scurgere. Încercă un timp să se țină cât mai pe margine, însă la un moment dat renunță, căci traseul făcea o cotitură bruscă, iar marginea era din ce în ce mai îngustă și extrem de alunecoasă. Astfel, încercând pe cât posibil să nu se gândească la mizeria urât mirositoare și la proveniența ei, o luă pe mijloc, afundându-se în apă până la genunchi.

Observă cu coada ochiului o mișcare undeva în spatele ei, destul de

departe. Întorcându-şi capul zări mici pete de lumină roşiatică lucind slab în întuneric, mişcându-se încoace şi-ncolo, după care auzi ceva mai aproape un zgomot ascuţit, ca un chiţăit scurt.

Erau nişte şobolani care probabil se speriaseră şi ieşiseră din vizuinile lor, alergând acum dezorientaţi pe margine.

— Tess! tună din nou vocea lui Vance, răsunând de-a lungul tunelului şi lovindu-se de pereţii groşi şi umezi, întorcându-se în mii de ecouri la fel de asurzitoare.

Privi înainte şi i se păru că la cinci-şase metri în faţă parcă nu mai era chiar aşa de întuneric. Îşi continuă aşadar drumul anevoie, înaintând cât putea de repede prin mâzga lipicioasă şi-ncercând să nu-şi piardă echilibrul şi să cadă în apa aceea infectă. Când ajunse în sfârşit la locul cu pricina constată că lumina venea de undeva de sus, de la un grilaj de canalizare din stradă. Era atât de aproape, încât putea auzi zgomotul străzii şi vocile oamenilor de deasupra, şi când se trase mai spre margine putu chiar să-i vadă trecând încoace şi-ncolo, la mai puţin de şase metri deasupra capului ei.

Plină de speranţă, încercă să strige după ajutor:

— Ajutor! Ajutaţi-mă, vă rog! Sunt aici, jos! Ajutor!

Însă nu-i răspunse nimeni. Ori era prea departe ca s-o audă, ori o auzeau, dar n-o băgau în seamă. *Normal că nu te bagă nimeni în seamă. Ce-ai fi vrut? Doar suntem în New York! Aici toată lumea e nebună şi nimeni n-o să ia în serios nişte ţipete isterizate ce vin dinspre reţeaua de canalizare!*

De-abia atunci realiză că ţipetele răsunau în faţa şi în spatele ei în canal, aşa că tăcu şi rămase locului, ascultând cu atenţie. Auzi ceva nedesluşit undeva nu foarte departe, nişte sunete ce semănau cu paşii cuiva lipăind grăbit prin apă, urmate apoi de un zgomot mai pregnant, ca şi cum acel cineva s-ar fi afundat mai tare în apă şi acum stropea de-a binelea înaintând cu rapiditate. Nici prin gând nu-i trecea să rămână acolo şi să-l aştepte, aşa că o luă din nou la picior, fără să se mai sinchisească de apa rece sau de mizeria din ea, şi nu după mult timp ajunse la o bifurcaţie. Unul dintre pasajele în faţa cărora se găsea acum era ceva mai larg, însă era mult mai întunecos şi părea mult mai umed. Se putea ascunde oare acolo? Poate că da, îşi zise ea. O apucă aşadar pe tunelul cel larg, însă după numai cinci metri îşi dădu seama că făcuse o greşeală, căci în faţa ei se ridica un perete masiv de cărămidă.

Dăduse peste o fundătură.

37

După ce o adusese pe Tess în cripta lui secretă, Vance plănuise să se folosească de sistemul de tuneluri ca să iasă, luând cu el, bineînțeles, și codificatorul, și manuscrisul pe care n-apucase să-l descifreze decât parțial. Dar acum nu mai rămăsese decât cu bizarul dispozitiv, pe care-l strângea crispat în brațe alergând disperat pe urmele lui Tess, care-i luase toate documentele. Simți cum îl cuprinde o furie oarbă, de nesuportat, și-i strigă numele din toți rărunchii, dar nu auzi decât ecoul multiplicat al propriei voci, distorsionat de pereții umezi și strâmți.

N-avea nimic personal cu Tess Chaykin. Dimpotrivă, își adusese aminte de vremurile de odinioară când chiar o plăcuse, atunci când încă mai putea să relaționeze cu oamenii, și-n mod normal n-ar fi avut de ce s-o disprețuiască acum. La un moment dat se gândise chiar să-i propună să i se alăture în... cruciada pe care o începuse.

Însă acum femeia asta îi furase hârtiile, prețioasele lui documente, fără de care nu-și mai putea continua munca, și asta-l scotea din minți.

Apucând codificatorul mai bine, își continuă urmărirea. Se temea că, dacă n-o ajunge din urmă la timp, Tess ar putea găsi una dintre cele câteva deschizături în perete prin care se putea ieși din întortocheatul labirint, și nu putea permite una ca asta.

Simți iar valul cald de furie punându-i sângele în mișcare, însă încercă să-l domolească. Trebuia să fie foarte precaut, și pentru asta era nevoie de răbdare și chibzuință.

Mai ales acum. Mai ales aici.

Tess făcu cale-ntoarsă, îndepărtându-se de fundătura peste care dăduse în canalul larg, cu intenția să ajungă iar la bifurcație, când zări deodată o ușiță de fier încastrată în peretele lateral. Se repezi către mânerul ruginit, trăgând de el cu putere. Ușa nu era încuiată, însă mânerul părea înțepenit. Opintindu-se în el cu o mișcare hotărâtă, în care își adună toată forța pe care-o mai avea, reuși în cele din

urmă să-l deblocheze, deschizând ușa greoaie către ceea ce păreau a fi niște scări ce duceau undeva în jos. Nu-i surâdea deloc ideea de a se afunda și mai mult în întunericul subteran al canalelor, dar nu avea de ales.

Încet, pipăind mai întâi cu mâinile traversele subțiri și șubrede, ca să se asigure că o pot susține, începu să coboare treaptă cu treaptă până când ajunse într-un alt tunel.

Doamne, Dumnezeule, dar câte tuneluri or fi pe-aici? se întrebă cu inima strânsă. Ăsta măcar era mai larg decât celălalt, și – cel mai important – era uscat, cel puțin în partea asta. Nu știa ce fel de tunel era, dar în orice caz nu era unul de canalizare.

Nu știa încotro s-o apuce, așa că o luă la întâmplare la stânga, zărind o licărire de lumină undeva în față. Era o lumină gălbuie, difuză, care se mișca dintr-o parte într-alta. *Alte lumânări?* o străfulgeră atunci un gând, înghețându-i sângele.

Merse totuși înainte cu pași înceți, șovăitori.

La un moment dat lumina se stinse, și Tess rămase locului ca împietrită, cuprinsă de spaimă. Imediat însă își dădu seama că de fapt nu se stinsese, ci că pur și simplu cineva se așezase în dreptul ei.

Ciuli urechile și auzi aceleași zgomote înfundate în urma ei, ajungând astfel la concluzia că persoana care se afla acum în față nu putea fi Vance. Sau mai știi? Poate că el cunoștea tunelurile astea mult mai bine decât oricine altcineva. Chiar el îi spusese că locuia în catacombele astea de ceva timp. Își luă totuși inima-n dinți și merse mai departe, zărind acum nu una, ci două siluete neclare undeva, la câțiva metri în față. Niciunul dintre cei doi nu semăna cu Vance, însă chiar și așa, fără să poată spune dacă erau bărbați sau femei, cei doi nu prezentau încredere, având în vedere locul în care se aflau.

— Hei, drăguță, ce cauți aici? Te-ai rătăcit? îi strigă unul dintre ei cu o voce răgușită.

Instantaneu, Tess se gândi că n-ar fi bine să pară temătoare și lipsită de apărare, așa că grăbi pasul, orbecăind către ei în semiîntunericul înșelător.

— Se pare că azi e ziua ta norocoasă, omule! zise celălalt bărbat cu o voce pițigăiată.

Nu păreau să aibă cele mai bune intenții, dar Tess nu se opri. Dintr-odată auzi o bubuitură undeva în spate și tresări fără să vrea, apropiindu-se din ce în ce mai tare de cei doi indivizi ale căror fețe erau încă învăluite de întuneric. Ceva mai în față zări câteva lumânări aprinse, la lumina cărora putu distinge niște cutii de carton în dezordine, printre care se vedeau bucăți de covor făcute sul și grămezi de zdrențe.

Mintea ei lucra cu febrilitate.

— Vedeți că vin copoii, sunt pe urmele mele, zise ea răstit când ajunse în dreptul lor.

— Ce dracu’ mai vor? mârâi unul din ei printre dinți.

Fără să-i răspundă, Tess își văzu de drum, încercând să treacă mai departe, când unul o prinse de haină.

— Ei, haide, păpușă…

Tess se trase aproape instinctiv, încleștându-și pumnul și lovindu-l pe individ undeva mai sus de ureche. Acesta icni de durere, dându-se câțiva pași înapoi. Nu se așteptase la o asemenea reacție. Cel cu vocea pițigăiată tocmai se pregătea să-și încerce și el norocul, dar se opri brusc, bătând în retragere, speriat probabil de căutătura încruntată a lui Tess și de sclipirea din ochii ei în lumina difuză.

Privind tot înainte, Tess grăbi pasul, încercând să se distanțeze cât mai mult de cei doi neisprăviți. La un moment dat se trezi alergând cu sufletul la gură, simțind că mai are puțin și se prăbușește extenuată, în timp ce întunecimea catacombelor nesfârșite părea că se strânge tot mai mult în jurul ei, sufocând-o.

Ajunse în dreptul unei alte bifurcații, neștiind încotro s-o apuce. De data asta însă se pare că făcu alegerea potrivită, căci după numai câțiva metri zări o altă deschizătură în perete, un grilaj de fier care se deschise ușor când îl împinse și care dădea către alte trepte ce coborau în spirală. Era disperată. Trebuia să urce, nu să tot coboare, dar cu Vance pe urmele ei nu prea avea încotro, așa că se hotărî să riște încă o dată, în speranța că-i va pierde urma.

La capătul scărilor o aștepta un tunel și mai mare, și acesta uscat, cu pereții laterali drepți. Aici era mult mai întuneric, așa că se văzu nevoită să înainteze încet, pipăind peretele cu mâna înainte de a face următorul pas. Reușise să scape de Vance, căci nu-i mai auzea nici pașii, nici strigătele în spate. Răsuflă ușurată. *Minunat! Și-acum ce urmează?* Stătu un minut în întuneric, debusolată – un minut care însă ei i se păru o veșnicie – când auzi deodată un sunet prelung nu foarte departe în spate, ce aducea mai degrabă cu un șuierat decât cu fâșâitul șobolanilor sau cu pașii grăbiți ai unui urmăritor. Brusc, avu o străfulgerare. *La naiba, sunt la metrou!*

Zări atunci luminița pală ce se-nvârtea pe peretele alăturat, pe măsură ce trenul se apropia scârțâind pe șinele metalice, care dintr-odată licăriră iluminate pe fundalul pietrișului negru. Tess o luă atunci la fugă disperată, cu ochii ațintiți mereu la șina electrică, încercând din răsputeri să se țină cât mai departe de ea. Trenul se apropia vertiginos, cu bine cunoscutu-i scrâșnet metalic și șuier sacadat ce făcea pereții să vibreze. Aproape că ajunsese în dreptul ei când, în lumina orbitoare a farurilor, Tess zări o nișă în perete. Se-nghesui în ea rapid. Dac-ar fi întârziat numai o secundă, trenul ar fi spulberat-o cu siguranță, la viteza pe care o avea. Chircită în nișa strâmtă și curbată, tremurând din toate încheieturile și cu inima gata să-i spargă pieptul, Tess își duse mâinile la ochi pe care-i închise instinctiv, așteptând ca dâra luminoasă să se stingă, să dispară în întunericul de

unde venise. Simțea un curent puternic de aer cald și îmbâcsit, în timp ce praful ridicat i se lipea de trupul transpirat. Îi pătrundea prin toți porii și îi simțea în gură gustul mâlos și amărui. Încercă să se împingă și mai mult în crăpătura îngustă, lipindu-se cu îndârjire de peretele rece. Șuieratul era pur și simplu asurzitor, copleșindu-i toate celelalte simțuri. Nu îndrăzni să deschidă ochii decât atunci când zgomotul păru că se îndepărtează, și semiobscuritatea care-o întâmpină o încredință că în sfârșit pericolul trecuse. Exact atunci auzi un scrâșnet prelung și sonor care-i zgârie timpanele, și Tess avu o altă străfulgerare. Era zgomotul frânelor ce mușcau din șinele electrice, scoțând scântei la atingerea fierbinte. Își simțea tâmplele palpitându-i în ritmul bătăilor inimii și un sentiment de ușurare o făcu să se relaxeze dintr-odată, ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Bineînțeles! O stație de metrou!

Adunându-și puțina energie care-i mai rămăsese, o porni mai mult împleticindu-se în direcția de unde auzise scrâșnetul roților, care acum se puseseră din nou în mișcare. Curând ieși la lumină, orbită de strălucirea artificială a neoanelor, și cu chiu, cu vai reuși în cele din urmă să urce pe peron. Călătorii care tocmai coborâseră din vagoane dispăruseră deja zărind doar pe câțiva urcând scările către ieșire, fără însă ca ei s-apuce s-o vadă sau fără s-o bage în seamă, în cazul în care într-adevăr o observaseră.

Preț de câteva momente, Tess rămase nemișcată pe marginea peronului pustiu și cufundat în tăcere, stând pe vine și sprijinindu-se în mâini. Inima îi bătea la fel de tare, era obosită și încă nu-și revenise după sperietura cu trenul. Într-un târziu se ridică sfârșită, tremurând încă din toate încheieturile. Era udă leoarcă și murdară din cap până-n picioare, dar nu-i mai păsa. Se târî către scări, pe urmele celorlalți călători, simțind cu fiecare treaptă ce-o ducea înapoi spre civilizație că picioarele sunt gata să n-o mai asculte.

38

Învelită într-o pătură groasă și ținând cu amândouă mâinile o ceaşcă mare cu cafea fierbinte, Tess zăcea încă tremurând în scaunul din dreapta al maşinii lui Reilly, care era parcată vizavi de intrarea de metrou de pe strada 103. Din cauza hainelor ude îi era foarte frig, și de la mijloc în jos nici măcar nu-și mai simțea trupul. Nu că în rest s-ar fi simțit mai bine.

Reilly se oferise s-o ducă la spital sau acasă, dar Tess îl asigurase că nu e rănită și-l rugase s-o lase să-i povestească totul cât mai repede.

Privind prin geamul fumuriu echipele de polițiști care încercuiseră intrarea și coborau ordonat către stație, începu să-i povestească despre întâlnirea cu Vance. Îi spuse mai întâi despre Clive, cum o sfătuise el să-l consulte pe profesorul Williams, pe urmă despre cum îl cunoscuse pe Vance, cu mulți ani în urmă, în Turcia, ajungând în cele din urmă la cele întâmplate în cimitir, unde se dusese să-l caute în speranța c-o va ajuta să găsească răspunsuri la întrebările legate de jaful de la muzeu. Îi relată apoi pe scurt ce-i povestise Vance la mormântul soției și fiicei sale, despre ce li se întâmplase și despre faptul că profesorul îl considera vinovat pe preotul paroh, neuitând să adauge că Vance îi mărturisise atunci că intenționează să „îndrepte lucrurile”, fapt ce păru să-l intereseze foarte mult pe Reilly. Se arătă imediat intrigat și curios să afle mai multe, așa că Tess continuă cu povestea bătrânului templier și a călugărului care încărunțise după ce-i oferise ultima împărtășanie, exact așa cum o auzise de la Vance, spunându-i apoi despre neplăcuta întorsătură pe care o luaseră lucrurile după aceea, și anume cum o imobilizase cu taserul, cum se trezise prizonieră în pivnița lui sordidă, cum Vance împușcase apoi pe cineva care se pare că îi descoperise ascunzătoarea și cum reușise ea în cele din urmă să scape din buncărul umed și-ntunecos.

Pe măsură ce povestea revăzu cu ochii minții tunelurile îngrozitoare, închipuindu-și-le acum pline de forfota echipajelor de poliție care începuseră deja căutările, mișunând prin labirintul subteran în căutarea lui Vance, care probabil că dispăruse de mult în vreo văgăună. Fu străbătută deodată de un fior rece ca gheața la amintirea canalelor umede și reci, cu mâzga și mirosul lor infect. Pentru nimic în

lume n-ar fi vrut să mai treacă prin așa ceva și spera din toată inima că nu va fi nevoie să se întoarcă acolo. Nu mai fusese niciodată așa de speriată, cel puțin de la incidentul de la muzeu, de la care nu trecuse nici măcar o săptămână. Parcă era un făcut. Nu înțelegea de ce tocmai ea a trebuit să treacă prin toate astea.

Când în sfârșit termină ce avea de povestit și se întoarse către Reilly, acesta clătina din cap.

— Ce-i? îl întrebă ea nedumerită.

În loc să-i răspundă, el o privi mai departe la fel de tăcut.

— De ce te uiți așa la mine? insistă ea.

— Mă uit fiindcă mi se pare c-ai înnebunit de tot.

— Poftim? De ce? se înfurie ea văzându-i reacția.

— Zău așa, Tess! Ce-a fost în capul tău când te-ai apucat să faci cercetări de una singură, să cauți dovezi și indicii fără să ceri ajutorul nimănui? La urma urmei, nici n-ar fi trebuit să te bagi. Nu e de competența ta și gata. E treaba mea să alerg după suspecți.

— Ce, ți-e teamă c-o să vă pătez reputația? Asta e? ripostă ea zâmbind. Hai, recunoaște că de-asta ți-e teamă!

Însă lui Reilly nu-i ardea de glume.

— Tess, eu vorbesc foarte serios. Puteai să pățești cine știe ce. Putea să te rănească, sau, Doamne ferește, chiar să te omoare. Tu chiar nu înțelegi? Sunt oameni care au murit din cauza asta, fără să aibă niciun fel de vină. E clar că nu-i de glumit cu omul ăsta.

Tess se încruntă.

— De parcă eu știam că-i nebun! se apără ea supărată. Eu m-am dus să-l caut crezând că e un simplu profesor de istorie, și ideea mea era să avem o discuție amabilă undeva, la o cafea. Nu mă așteptam să mă-ntâmpine cu pistolul ăla al lui, cu… Se opri, căci nu-și putea aduce aminte cum se numea.

— Cu taserul.

— Mă rog, cu taserul, reluă ea. De unde era să bănuiesc c-o să mă electrocuteze și pe urmă o să mă bage în mașină și o să mă închidă în pivnița aia plină de șobolani și conducte de canalizare? Doar e profesor de istorie, profesor universitar! Se presupune că genul ăsta de oameni sunt amabili și manierați și că meditează în liniște fumând trabuc, nu…

— Nebuni de legat? termină Reilly fraza în locul ei.

Tess nu răspunse, însă își întoarse privirea către geam, încruntată. Nici acum, după toate cele întâmplate, termenul de „nebun” sau „psihopat” nu i se părea cel mai potrivit pentru a-l descrie pe Vance.

— Nu știu sigur dacă și-a pierdut mințile de tot, însă nici sănătos la cap nu e, asta-i clar.

Zicând acestea o cuprinse dintr-odată un fel de compasiune pentru

profesorul Williams, sentiment pe care chiar nu se aşteptase să-l aibă faţă de el după toate cele întâmplate.

Confuză, se trezi spunând aproape fără să-şi dea seama:

— Are nevoie de ajutor.

Reilly o fixă cu privirea, rămânând tăcut câteva momente.

— În ordine. Va trebui să dai o declaraţie completă mai încolo, după ce-ţi mai revii, însă deocamdată vreau să fiu sigur că descoperim unde te-a dus. Nu-ţi aminteşti nimic legat de pivniţa aia, cam pe unde era?

— Nu, ţi-am mai spus. Când mi-am revenit eram deja în maşină, dar mă legase la ochi, aşa că n-am văzut nimic, iar când am scăpat... nici nu mai ştiu pe unde-am apucat-o. Am luat-o la întâmplare prin labirintul de tuneluri întunecoase şi am bâjbâit până când am ajuns în staţia de metrou. Dar cât de departe poate fi, totuşi? Doar am mers pe jos până la staţie.

— Dac-ar fi să apreciezi distanţa, cam câte străzi crezi c-ai mers, măcar cu aproximaţie?

— Păi ştiu şi eu?... Vreo cinci...

— Bine. Atunci o să ne uităm pe hartă să vedem dacă găsim temniţa asta, zise Reilly încrezător, pregătindu-se să iasă din maşină, când Tess îl prinse de mână şi-l opri.

— Ar mai fi ceva. Ceva ce nu ţi-am spus.

— De ce oare nu mă miră asta deloc? o tachină el dojenitor. Ia s-auzim despre ce-i vorba.

Tess îşi deschise geanta şi scoase hârtiile pe care le luase de pe biroul lui Vance. Le desfăcu pe fiecare în parte, îndreptându-le colţurile, astfel încât Reilly să le poată studia. Şi ea le vedea tot pentru prima oară mai clar, căci în întunecimea pivniţei nu putuse desluşi mare lucru. La lumina zilei, documentele – Vechi pergamente – îi părură foarte frumoase, în ciuda faptului că nu aveau niciun fel de ilustraţii. Erau însă legate într-un mod ingenios, deşi totodată foarte simplu, cu marginile lipite una de cealaltă astfel încât literele vechi caligrafiate cu măiestrie şi talent de scrib curgeau nestingherite de pe-o pagină pe alta, fără niciun fel de spaţii între cuvinte sau alineate.

Reilly privi în tăcere înscrisurile, după care se întoarse către Tess, care zâmbea mulţumită, zâmbet ce-i lumina faţa mânjită de mizeria din tuneluri.

— De la Vance le-am luat. Sunt manuscrise ale templierilor din Languedoc. Partea interesantă e însă alta. Par a fi în latină, însă după câte-mi dau seama n-au niciun sens. Sunt cifrate. De-asta are nevoie de codificator, să le descifreze, pentru că hârtiile astea sunt cheia întregii poveşti.

— Da, dar gândeşte-te că paginile astea sunt inutile fără codificator, se posomorî Reilly.

— Aşa e, însă pe de altă parte nici codificatorul n-are nicio valoare fără

documentele astea, nu? zise ea satisfăcută, cu o sclipire trecătoare în ochi-i obosiți.

Simțea că-și va aduce mereu aminte cu plăcere de momentul ăsta, văzându-l pe Reilly năuc și mut în același timp. Știa că și el e la fel de încântat și de entuziasmat de descoperire ca și ea, și mai știa că probabil se abține cu greu să-și ascundă exaltarea, căci ultimul lucru pe care-ar fi vrut să-l facă era să dea apă la moară necugetării ei. Astfel că în loc să-și manifeste deschis bucuria, Reilly o fixă cu privirea câteva secunde lungi, după care coborî grăbit din mașină și-l chemă pe unul dintre agenții de afară, pe care-l rugă s-aducă urgent pe cineva care să fotografieze documentele. După numai câteva secunde un alt agent îșI făcu apariția cu un aparat de fotografiat atârnat de gât, căruia Reilly îi înmână cu grijă hârtiile.

Prin parbriz, Tess urmărea mișcările domoale cu care fotograful așeză pergamentele pe capotă, desfăcându-le foaie cu foaie, după care se apucă de treabă. Îl căută apoi din priviri pe Reilly, care ținea în mână o mică stație de emisie-recepție, fiind informat probabil de evoluția căutărilor din tunel. Era ceva atrăgător în promptitudinea și siguranța cu care își făcea meseria. Părea într-adevăr un tip tenace. Urmărindu-l cum vorbește scurt și răspicat prin stația radio, îi surprinse privirea îndreptată către ea și i se păru că întrezărește urma unui zâmbet.

— Trebuie să mă duc și eu, îmi pare rău, îi spuse după ce termină discuția. Se pare că i-au găsit pe „amicii” tăi.

— Și Vance?

— Încă n-au dat de el, îi spuse cu ochii plecați, vădit nemulțumit. O să rog pe cineva să te ducă acasă.

— Nu-i nicio grabă, îi zise ea, ceea ce era de fapt o minciună. De-abia aștepta să scape de hainele ude și murdare și să stea sub duș câteva ore, dar nu înainte ca fotograful să termine ce avea de făcut, pentru că voia să ia documentele acasă cu orice preț și să le studieze în liniște, încercând să descopere marele secret care declanșase toată nebunia.

Reilly se îndepărtă, lăsând-o singură în mașină. Îl urmări cu privirea schimbând câteva vorbe cu ceilalți agenți, după care se-ndreptară cu toții către intrarea la metrou.

Sunetul brusc al mobilului îi întrerupse șirul gândurilor și, privind ecranul, văzu numărul de acasă.

— Alo, Tess dragă, eu sunt, auzi vocea lui Eileen.

— Da, mamă. Iartă-mă, știu c-ar fi trebuit să te sun.

— Să mă suni? De ce? S-a întâmplat ceva?

Tess răsuflă ușurată. N-avea niciun rost s-o mai îngrijoreze și cu asta. Probabil că nici agenții FBI care-o căutaseră acasă ca să afle unde e nu-i spuseseră nimic, ca să n-o alarmeze.

— Nu, ce să se întâmple? Ce voiai să-mi spui?

— A, nimic important. Voiam doar să știu cam pe la cât ajungi, pentru că

prietenul tău e deja aici.

Tess simți cum o trece un fior rece pe șira spinării.

— Prietenul meu?

— E un bărbat încântător, dragă, zise mama ei veselă. Uite, ți-l dau acum la telefon, poți să vorbești cu el. Și te rog să nu întârzii prea mult, pentru că l-am invitat să rămână la cină.

Tess auzi un fâșâit, generat probabil de receptorul care trecea din mâinile mamei sale într-ale prietenului ei necunoscut, după care o voce familiară îi zgârie timpanele:

— Tess, dragă! Bill la telefon. Bill Vance.

39

Tess simți cum îi îngheață sângele în vene și cum i se pune în gât un nod de mărimea unui pumn. Era la ea acasă, nenorocitul, în propria ei casă, cu mama și cu... *Kim?!*

Instinctiv, se întoarse cu spatele la geam și lipi telefonul mai strâns de ureche.

— Ce dracu' cauți…

— Am crezut că ai ajuns deja acasă, o întrerupse el calm. Sper că n-am înțeles eu greșit, nu? În mesaj spuneai că e ceva urgent.

Mesaj? Ce mesaj? Tess scotoci prin cotloanele memoriei, dar degeaba. Nu știa la ce se referă. *E la mine acasă și-i arde de joacă.* O cuprinse o furie fără margini.

— Dacă te-atingi de ele, jur că...

— A, nu, nu. Fii liniștită, nu-i nicio problemă. Necazul e că nu pot sta prea mult, din păcate. Oricât de tentantă ar suna invitația fermecătoarei tale mame de a rămâne la cină, mi-e teamă că nu pot, fiindcă trebuie să mă întorc în Connecticut. Ziceai că ai ceva să-mi arăți.

Normal! Documentele! Le vrea înapoi! Atunci înțelese ușurată că n-avea de gând să le facă niciun rău mamei sau fiicei ei. Se dăduse drept un prieten și se purta ca atare, astfel încât mama ei să nu-și dea seama că e ceva în neregulă. *Foarte bine. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt*.

— Alo, Tess, mai ești pe fir? întrebă el senin, fără ca vocea să-i trădeze nicio urmă de îngrijorare.

— Da. Așadar vrei să-ți aduc documentele, nu?

— Da, ar fi grozav. Sigur.

Îi trecu prin minte imaginea portofelului ei zăcând pe jos, printre hârtiile din pivniță, și se blestemă în gând că nu l-a luat atunci când a avut ocazia. Privi impacientată pe geam, dar nu-l zări decât pe fotograf, încă ocupat cu pozele lui. Cu inima strânsă îi întoarse spatele, apropiindu-și fața de spătarul lat al scaunului, și bâigui:

— Vin imediat. Te rog să nu le faci...

— Sigur că nu, nicio problemă, o întrerupse el. Așa rămâne atunci. Te aștept. Mai vine și altcineva?

— Nu, răspunse Tess încruntată.

— Atunci e perfect, zise Vance, după care tăcu subit, lăsând-o cu sufletul la gură, neștiind ce mai pune la cale. Între timp eu o să mai stau de vorbă cu fiica și cu mama ta, să ne cunoaștem mai bine. Kim e o fetiță de-a dreptul încântătoare.

Aha, deci era și ea acasă. *Ticălosul naibii, și-a pierdut fiica și acum o amenință pe a mea!*

– O să vin singură, stai liniștit, îl asigură Tess hotărâtă.

— Bine, bine. Numai să nu întârzii prea mult.

Auzi declicul telefonului când la celălalt capăt Vance puse receptorul în furcă, însă mai rămase câteva clipe cu mobilul lipit de ureche, rememorând în minte conversația iar și iar, încercând să evalueze situația cât mai obiectiv cu putință.

Avea de luat o decizie extrem de importantă. *Să-i spun lui Reilly sau nu?* Asta era întrebarea care nu-i dădea pace deloc, deși știa dinainte care e răspunsul. Bineînțeles c-ar fi trebuit să-i spună. Oricine știa asta, dacă nu de altundeva, măcar din emisiunile de la TV, care te învățau că, indiferent de ce spune sau face un răpitor, trebuie întotdeauna să chemi poliția. Dar una erau programele TV și cu totul alta viața de zi cu zi. De data asta era vorba de propria-i familie, de mama și fiica ei, a căror viață era acum în mâinile unui dezaxat. Oricât de mult ar fi tentat-o să-i spună lui Reilly, riscul unei posibile răsturnări de situație o făcu să renunțe la idee. N-ar fi vrut să le știe nici pe mama ei, și cu-atât mai puțin pe Kim, ostatice la cheremul unuia ca Vance, care o luase razna.

Încercând să-și păstreze cumpătul, își tot repeta că Vance nu le va face niciun rău. Doar nici ei nu-i făcuse nimic, nu? Și oricum, după aceea păruse că-și regretă sincer fapta. Acum însă nu mai era deloc același lucru, căci în clipa în care dispăruse cu documentele reușise să-l scoată din sărite, lipsindu-l de mijlocul esențial prin care și-ar fi dus misiunea la îndeplinire. Îi furase documentele pentru care – așa cum spusese și Reilly – muriseră atâția oameni nevinovați.

Nu, nu voia să riște. Categoric nu. Cel puțin nu atât timp cât cei dragi erau încă în primejdie.

Se uită la fotograf, care între timp își terminase treaba. Cu telefonul încă lipit de ureche, deschise ușa și ieși.

— Da, da, zise cu voce tare, chipurile vorbind cu cineva la telefon. Da, tocmai a terminat cu pozele. Îi zâmbi omului larg, dându-i de înțeles că despre el e vorba. Da, sigur, cum să nu, continuă ea dialogul imaginar. Nicio problemă, o să le aduc imediat. Mergi tu înainte și pregătește echipamentul.

Închizând clapeta cu un pocnet scurt, îl întrebă:

— Ești sigur c-or să iasă bine?

— Da. Cel puțin așa sper, că doar pentru asta sunt plătit, îi răspunse el amuzat, ușor mirat de întrebarea ei.

Tess strânse documentele și bărbatul se îndepărtă fără să mai zică nimic.

— Trebuie să le duc de urgență la laborator, pentru mai multe analize, îi explică ea, sperând că referirea la laborator o făcu să pară mai credibilă. Întotdeauna în cazuri importante ca acesta trebuia să fie vorba și de un laborator, sau măcar de ceva analize sofisticate. Privi apoi direct către aparatul de la gâtul bărbatului, adăugând: Reilly a zis că trebuie developate cât mai repede. Poți să te ocupi de asta?

— Sigur că pot, mai ales că-s digitale, răspunse el încurcat.

Tess zâmbi forțat, încercând să-și ascundă stânjeneala, și porni înapoi către mașină cu un mers hotărât și apăsat, atât cât putea, rezistând cu greu tentației de a o lua la fugă. Odată ajunsă în dreptul ușii șoferului, zări cheia în contact, unde Reilly probabil că o uitase. Fără să pară grăbită, deschise portiera și se urcă la volan, după care apucă cheia hotărâtă între degete și-o învârti în contact, pornind motorul.

Aruncă o privire fugară către cei rămași la fața locului, sperând să nu-l zărească pe Reilly printre ei. Din fericire nici el și nici partenerul său nu erau în zonă. Trase de volan și ieși din locul imens de parcare – aproape cât pentru două mașini de mărime normală – trecând încet pe lângă celelalte vehicule ale poliției și rulând înainte, aruncând zâmbete forțate în stânga și-n dreapta către cei câțiva polițiști care o ghidau serioși și cu gesturi ample, sperând din toată inima ca spaima ce-i zvârcolea măruntaiele să nu i se citească pe față.

Odată ieșită în trafic, apăsă accelerația până-n podea, aruncând la răstimpuri scurte priviri disperate în oglinda retrovizoare, rulând cu viteză maximă către Westchester.

40

Învârtind grăbită de volan ca să parcheze maşina pe aleea din faţa casei, Tess estimă greşit unghiul şi intră cu roata direct în trotuar, smucind-o sănătos înainte să frâneze brusc, făcând cauciucurile să scârţâie ascuţit pe asfalt.

Îşi ridică încet piciorul amorţit de pe frână, privindu-şi mâinile încleştate pe volan, care-acum îi tremurau necontrolat. Respira cu greu şi din ce în ce mai sacadat, ca şi cum era pe punctul să se sufoce. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi vină în fire. Trebuia să-şi păstreze calmul. *Haide, Tess, fă un efort şi ţine-ţi firea*, se îmbărbătă ea. Dacă reuşea să rămână calmă, atunci poate că ea şi Vance vor ajunge la o înţelegere care să-i avantajeze pe amândoi.

Când coborî în sfârşit din maşină o năpădiră îndoielile. Făcuse oare bine că nu-i spusese lui Reilly? Acum îi părea rău. Poate că el ar fi ştiut ce-i de făcut şi ar fi putut chema... Ce? O echipă SWAT, cu agenţi dând târcoale casei înarmaţi până-n dinţi şi cu cagule pe cap era ultimul lucru de care avea nevoie! Parcă-i şi auzea urlând în megafoane: „Ieşi afară cu mâinile sus! Ţine-ţi mâinile la vedere!”, după care-ar fi urmat bine cunoscutele şi interminabilele negocieri în vederea eliberării ostaticilor, încheiate inevitabil printr-o descindere în forţă care, chiar şi plănuită în cel mai mic detaliu, presupunea totuşi anumite riscuri deloc neglijabile. Încercă să nu se mai gândească la asta, dându-şi seama că are o imaginaţie mult prea bogată, concentrându-se în schimb pe ceea ce se întâmpla în jurul ei. Poate că până la urmă luase decizia cea bună.

Oricum, era prea târziu să mai facă altceva, din moment ce se afla deja în faţa uşii.

Se apropie de intrare cu paşi şovăielnici, ezitând iar. Probabil că şi Vance stătuse în exact acelaşi loc înainte să sune la sonerie. Parcă vedea aievea cum se întâmplase totul: Vance se postase în faţa uşii şi sunase relaxat, iar în momentul în care Eileen venise să-i deschidă, ştiuse exact ce trebuie să-i spună. Îi vorbise desigur despre Tess ca şi când ar fi fost vechi cunoştinţe, strecurase probabil ca din întâmplare şi câteva cuvinte despre Oliver Chaykin, aşa încât s-o convingă că e un vechi prieten al familiei, ba poate chiar s-o facă să-l placă, cu farmecul şi

jovialitatea lui.

Ar fi dat orice să-i fi spus și lui Reilly!

Cuprinsă de regrete tardive, băgă cheia în broască și deschise ușa, îndreptându-se direct către living, unde văzu o scenă suprarealistă: Vance stătea lângă mama ei pe sofa, discutând cât se poate de degajat și de amabil, sorbind cu poftă dintr-o ceașcă de cafea. Din camera lui Kim, de la etaj, se auzea muzică.

Eileen rămase cu gura căscată când o văzu în ce hal e. Sări imediat ca arsă de pe canapea, venindu-i îngrijorată în întâmpinare.

— Doamne, Dumnezeule, Tess! Ce-ai pățit?

— Ești teafără? o întrebă și Vance cu o voce îngrijorată, ridicându-se la rându-i.

Ce tupeu incredibil are omul ăsta!

Tess îi întoarse o privire rece, fulgerătoare, încercând din răsputeri să-și controleze furia, singurul sentiment care o domina acum, uitând de spaima care o cuprinsese cu câteva clipe înainte.

— Sunt bine, n-am nimic, răspunse ea cu un zâmbet forțat. S-a spart o conductă de canalizare exact pe strada de la birou, de fapt chiar vizavi, și când am ieșit în stradă am avut ghinionul să mă aflu în dreptul unei bălți când a trecut un camion în viteză, și... mă rog, e o poveste lungă, nu vreau să vă plictisesc.

Eileen o apucă de mâna rece ca gheața.

— Draga mea, trebuie să te schimbi imediat, altfel o să răcești, spuse ea grijulie, după care se întoarse către Vance, adăugând: Bill, sper că nu te deranjează dacă te lăsăm singur câteva minute.

Tess îl fixă cu privirea, dar el nu făcea decât să stea nemișcat în picioare lângă canapea, zâmbindu-le cald și prefăcându-se cel puțin la fel de îngrijorat de soarta lui Tess.

— De fapt eu ar trebui să plec, mi-e teamă că e cam târziu, zise el privind adânc în ochii ei. Tess, dacă vrei să-mi dai acum hârtiile alea și să vorbim mai încolo ar fi perfect, că oricum mă grăbesc. De altfel, sunt sigur că-n seara asta numai de discuții n-ai chef, ca să nu mai vorbim de-un musafir nepoftit!

Tess nu spuse nimic, fără însă să-l slăbească din ochi. Tăcerea care se lăsase între ei devenea apăsătoare și jenantă. La mijloc, Eileen se uita când la unul, când la celălalt, fără să înțeleagă ce se petrece. Deși nu se uita la ea, Tess simți după felul în care mama ei o privea că-și dădea și ea seama că e ceva în neregulă, așa că-și reveni repede, zâmbind larg către Vance.

— Sigur. Le am chiar aici, îi zise, scoțând din geantă manuscrisele, pe care apoi i le întinse. El se aplecă și le prinse de capătul opus, astfel încât preț de câteva secunde amândoi țineau documentele strâns între degete, unul de-o parte, altul de cealaltă.

— Mersi. O să m-apuc de lucru cât de repede pot.

Tess schiță un nou zâmbet forțat.

— E foarte bine.

Vance se întoarse atunci către Eileen, luându-i mâna într-a lui și strângându-i-o afectuos.

— A fost o plăcere să vă cunosc, îi zise curtenitor.

Eileen își lăsă mâna moale într-a lui și roși flatată la auzul complimentului, în timp ce Tess răsuflă ușurată în sinea ei c-o va putea scuti de crudul adevăr. Hotărî ca, deocamdată cel puțin, să nu-i spună nimic despre ce fel de om era Vance cu adevărat.

Întorcându-se spre el, observă că o studia cu atenție, dar nu-i putu ghici gândurile.

— Trebuie să plec, zise el grăbit, plecându-și capul în direcția lui Tess. Încă o dată, mulțumesc.

— Pentru puțin, îi răspunse ea.

Făcu câțiva pași înspre ușă, unde se opri brusc și se-ntoarse iar către ea.

— Pe curând, Tess, mai spuse el, după care deschise ușa și ieși.

Tess ieși după el, trăgând ușa în urma ei și petrecându-l cu privirea din prag. Nu după mult timp veni lângă ea și Eileen.

— Ce bărbat drăguț! îi zise ea încântată. De ce nu mi l-ai prezentat până acum? Am înțeles că a lucrat cu Oliver.

— Hai înăuntru, mamă, îi ceru Tess cu o voce șoptită, negăsind altceva mai bun să-i spună.

Închise ușa cu grijă în urma ei, încuind-o cu mâini la fel de tremurătoare ca atunci când intrase.

41

Tess se privi în oglinda lungă din baie. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de năclăită și de plină de noroi și atât de albă la față, ca o foaie de hârtie. Deși îșsi simțea picioarele încă moi și la răstimpuri o mai săgetau sub forma unor junghiuri scurte ce-i traversau gambele și coapsele, rezistă tentației de a se așeza. Știa că dacă ar fi făcut-o după toate cele întâmplate în decursul zilei, probabil că nu s-ar mai fi ridicat pentru o bună bucată de timp. Mai știa și că ziua încă nu s-a încheiat, căci Reilly aflase între timp ce se întâmplase în lipsa lui și acum era în drum spre ea. O sunase nu mult după plecarea lui Vance și-i spusese că ajunge cât de repede poate. Deși la telefon îi vorbise destul de calm, Tess știa că e furios pe ea, și într-un fel îl înțelegea. Știa că va trebui să-i explice și să-l facă să-i înțeleagă decizia.

Alte explicații, alte declarații. Parcă nu se mai termina niciodată!

De data asta însă va fi ceva mai greu, căci va trebui să-i explice lui Reilly de ce n-a avut destulă încredere în el încât să-l sune și să-i ceară ajutorul.

Se mai uită încă o dată la imaginea ei în oglindă; parcă se uita la altcineva, la o străină. Femeia hotărâtă și plină de viață cu bucle aurii dispăruse și-n locul ei nu mai rămăsese decât o epavă palidă și ștearsă, dărâmată nu numai fizic, dar și psihic. Mintea începu să-i fie asediată de tot felul de gânduri negre și de îndoieli și se învinovățea pentru pericolul la care le expusese pe mama ei și pe Kim.

Nu e o joacă, Tess! Trebuie să încetezi jocul ăsta de-a șoarecele și pisica, acum, cât mai repede!

Începu să se dezbrace de hainele ude și mizerabile, simțind c-o podidesc lacrimile. Se abținuse cu greu să plângă când se dusese la Kim în cameră și o îmbrățișase, după ce plecase Vance. La fel de greu îi venise să-și țină în frâu râsul nervos care o umflase când Kim o împinsese cât colo, bombănind: „Ah, mamă! De ce puți așa? Du-te și fă imediat un duș.” Nu plânsese nici atunci când vorbise cu Reilly la telefon, având grijă nu numai ca vocea să n-o trădeze, ci și ca mama ei și Kim să n-o audă. Dacă se gândea bine, nici nu-și aducea aminte de ultima oară când dăduse frâu liber lacrimilor, însă un lucru era sigur: acum simțea nevoia să

plângă, și nu mai avea nici motive și nici puterea să lupte cu lacrimile. Se simțea mai deprimată ca niciodată, tremurând necontrolat nu numai din pricina spaimei prin care trecuse, ci mai ales a gândurilor negre pe care și le tot făcea, chinuindu-se cu tot felul de închipuiri despre ce-ar fi putut să se întâmple în cel mai rău caz.

Profită de timpul petrecut sub dușul fierbinte nu doar ca să curețe mâzga și mirosul fetid de pe trupu-i obosit, ci și ca să se gândească bine ce-i de făcut în continuare și să ia anumite decizii. Una dintre ele le privea pe Eileen și pe Kim, față de care se simțea datoare. Trebuia să aibă grijă de ele, oferindu-le mai multă siguranță.

Mult mai multă.

Îi veni brusc o idee, așa că-și trase în grabă pe ea un halat și se duse în bucătărie cu părul încă șiroindu-i de apă.

— M-am tot gândit la ce-am vorbit despre planurile pentru vacanța de vară, îi zise ea lui Eileen, pe care o găsi trebăluind prin bucătărie. Ziceam să ne ducem la mătușa Hazel.

Sora mamei ei locuia singură la o fermă nu foarte mare undeva lângă Prescott, Arizona, având drept companie câteva zeci de animale de tot felul.

— Deci, ce zici? insistă Tess. Cred c-ar fi drăguț dacă ne-am duce în vizită chiar acum, de Paște. Cred că s-ar bucura.

— Tess, ce se întâmplă? bufni mama ei. E ceva ce nu-mi spui, nu-i așa?

— Mamă, nu se întâmplă nimic, calmează-te, o minți Tess, în timp ce-n mintea ei răsunară din nou împușcătura aceea misterioasă și geamătul de durere al necunoscutului care descoperise vizuina lui Vance.

— Dar..., începu iar Eileen, fără să poată să-și ducă ideea la capăt, căci Tess o întrerupse iar:

— Cu toții avem nevoie de o pauză. Dacă vrei, o să vin și eu cu voi, e bine așa? O să dureze vreo două-trei zile până să-mi pot aranja programul și să-mi amân întâlnirile, ca să nu fie probleme la birou, și pe urmă vin și eu. Dar vreau ca tu și Kim să plecați mâine.

— Mâine?

— Da, nu văd de ce nu. Tu oricum ardeai de nerăbdare să pleci, iar Kim poate să-și înceapă vacanța de Paște mai devreme, n-are nimic. Mă ocup eu de biletele de avion și de tot, e mult mai bine așa, că așa scăpăm de aglomerația infernală de sărbători.

— Tess, începu iar maică-sa, de data asta pe un ton hotărât și ușor exasperat, trăgând adânc aer în piept. Ce-i cu toate astea? Ce-ți veni așa, deodată?

Tess îi zâmbi nervos, încercând s-o liniștească, promițându-și că mai încolo îi va spune totul și-i va cere iertare c-o minți se cu așa o nonșalanță.

— Nu mi-a venit nimic, mamă. E doar o chestie la care țin, și e important pentru mine, mai spuse ea încet.

Eileen se apropie și-o fixă cu privirea. Își cunoștea fiica mai bine ca oricine, și-ntotdeauna își dădea seama după fața ei dacă s-a-ntâmplat ceva, așa cum și acum, privind-o, știa că nu se înșală.

— Tess dragă, ce se petrece? Ești în pericol? Răspunde-mi sincer, atâta-ți cer.

Nu se mai putea ascunde, cel puțin nu după o astfel de întrebare.

— Nu cred, răspunse. Însă ceea ce știu sigur este că în Arizona nu vom avea pentru ce să ne facem griji.

Eileen se încruntă, vădit nemulțumită de răspunsul evaziv al fiicei sale.

— Atunci, de ce nu vii și tu cu noi mâine?

— Nu pot, îi răspunse Tess, lăsând să se înțeleagă din tonul vocii că hotărârea e luată și nu mai e nimic de făcut.

Eileen oftă adânc, privind-o insistent.

— Tess…

— Mamă, am zis că nu pot, și gata. Nu pot.

Clătinând din cap resemnată, mama ei mai adăugă:

— Promite-mi doar c-o să vii și tu cât de curând. Atâta-ți cer.

— Promit, mamă. Îți dau cuvântul meu că-n două, trei zile vin și eu la fermă.

Odată discuția încheiată, se simți mult mai ușurată și mai revigorată. Auzi apoi soneria de la intrare și se grăbi să răspundă.

— Trebuia să-mi fi spus, Tess, ce naiba! Trebuia să-mi fi spus! exclamă Reilly vădit înfuriat, livid la față. Am fi putut să-l arestăm când pleca de la tine, sau să-l urmărim, să vedem unde se duce. Puteam să facem o groază de chestii, dacă m-ai fi anunțat și pe mine ce-aveai de gând! Dădu din cap descumpănit, mușcându-și buza. Am fi putut să-l prindem și să terminăm odată cu toată nebunia asta.

Se duseseră să vorbească în curtea din spate, ca să nu fie auziți de mama ei sau de Kim. Îl rugase la telefon să fie discret și să nu vină cu o droaie de agenți înarmați după el, asigurându-l că toată lumea e teafără. Venise așadar doar cu Aparo, care stătea de pază la intrarea din față, așteptând sosirea patrulei de poliție, și o luase pe Tess la întrebări numai după ce se asigurase că într-adevăr toată lumea era vie și nevătămată și că pericolul trecuse.

Tess nu avusese timp să se schimbe de halatul de baie, și stând alături de el pe banca de sub tufișul des de nalbe, cu picioarele goale și cu părul încă ud, care părea astfel mai închis la culoare, se simțea nesperat de calmă și de liniștită în ciuda frustrării și nervilor lui Reilly. Se simțea bine în prezența lui. De două ori în aceeași zi se simțise amenințată așa cum nu mai fusese niciodată în viața ei de până atunci și de fiecare dată el îi fusese aproape, sprijinind-o.

Privea în gol, încercând să-şi adune gândurile şi să-şi îndepărteze din minte orice amintire răscolitoare. După un răstimp de tăcere îşi întoarse privirea către el.

— Îmi pare rău, sunt... N-am ştiut ce altceva să fac. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. De fapt, ştiu. Mi-am închipuit că totul o să se transforme într-un adevărat haos, cu echipe SWAT de jur împrejurul casei şi cu luări de ostatici...

— Şi atunci ai intrat în panică. Tess, înţeleg că ţi s-a făcut frică, e perfect normal. Tipul ăsta era la tine acasă şi te şantaja folosindu-se chiar de fiica şi de mama ta. Înţeleg că ţi-ai ieşit din minţi, dar..., turui el aproape fără să se oprească şi pufăi sonor atunci când în sfârşit o făcu, clătinând iarăşi din cap cu aceeaşi mişcare dojenitoare.

— Ştiu, ştiu. Ai perfectă dreptate. Nu pot să spun decât că-mi pare rău. Din nou.

O privi intens. Nu-i plăcea deloc ideea că fusese în pericol şi că poate încă mai e, atât ea, cât şi fiica ei. În sinea lui ştia că nu poate da vina numai pe ea. În afară de asta, Tess era arheolog de meserie, nu agent FBI, aşa că nu-i putea cere să gândească la fel ca el şi să reacţioneze în faţa unei situaţii extreme cu aceeaşi răceală şi detaşare cu care el se deprinsese deja de atâţia ani. Mai ales că fusese vorba de fiica ei, şi cu atât mai mult după ziua nenorocită pe care o avusese.

După un alt moment de tăcere destul de lung, îi zise:

— Tess, ştiu c-ai făcut ce ai crezut de cuviinţă în interesul familiei tale şi cred că nimeni nu te poate învinui pentru asta. Şi eu în locul tău poate c-aş fi făcut la fel, nu ştiu. Principalul este că nimeni n-a păţit nimic şi totul s-a terminat cu bine. La urma urmei, asta-i tot ce contează.

Ascultându-l, Tess se lumină la faţă. Îl aprobă dând uşor din cap, fără să scoată o vorbă, în timp ce imaginea lui Vance stând în picioare la ea în sufragerie îi apăru brusc în faţa ochilor, tulburând-o pe moment.

— Da... Dar i-am dat înapoi documentele.

— Nu-i nimic, pentru că avem copiile, o linişti Reilly.

Tess zâmbi nu foarte convinsă, însă Reilly dădu energic din cap, încercând s-o liniştească, după care se uită îngrijorat la ceas.

— Hai că te las în pace deocamdată, sunt convins că vrei să te odihneşti. Am chemat o maşină de poliţie să stea cu ochii-n patru în stradă, pentru orice eventualitate. Ai grijă să-nchizi bine peste tot după ce plec.

— Cred că nu mai avem de ce să ne temem, îi zise ea, simţind totodată cât de vulnerabilă e. Nu numai ea, ci şi Eileen şi Kim. Nu mai am ce să-i dau, i-am dat deja tot ce-aveam.

— Eşti absolut sigură? o întrebă el pe jumătate serios.

— Pe cuvânt de cercetaş!

Iar reuşise s-o facă să zâmbească şi să uite de necazuri. Se destinsese

complet.

— Bine. Dacă mâine-dimineață te simți în stare, aș vrea să vii în oraș, la secție. Cred c-ar fi de mare folos dac-am reușit să trecem în revistă mai în amănunt toate evenimentele de azi de față cu ceilalți, ca să punem lucrurile la punct și să știe și ei care-i situația.

— Sigur, nu-i nicio problemă. Însă mai întâi de toate aș vrea să le văd în avion pe mama și pe Kim.

— Bine. Pe mâine, atunci, spuse el, privind-o în ochi.

— Da, pe mâine, zise și ea ridicându-se să-l conducă.

Reilly făcu câțiva pași înaintea ei, după care se opri brusc și se întoarse.

— Am tot vrut să te întreb ceva și n-am apucat, cu atâtea pe cap.

— Ce anume?

— De ce le-ai luat? întrebă el, după care făcu o mică pauză. Mă refer la documente. Îmi închipui că erai disperată să scapi de acolo cât mai repede... și totuși... ai pierdut secunde prețioase de dragul hârtiilor ălora.

Nici ea nu înțelegea ce fusese-n capul ei în acele momente. Își amintea totul ca prin ceață.

— Nu știu de ce, bâigui ea. Sincer nu știu. Erau acolo, atât de aproape, atât de ușor de subtilizat...

— Da, dar... Sunt doar puțin surprins, atâta tot. După mintea mea, prioritatea era să ieși cât mai repede de acolo.

Tess își feri privirea, bănuind cam unde bate Reilly.

— Crezi că poți s-o lași mai moale cu povestea asta cu templierii sau va trebui să te pun după gratii pentru propria-ți siguranță? o întrebă el pe un ton destul de serios, care nu suna deloc a glumă. Ce zici, Tess? E chiar atât de importantă chestia asta pentru tine?

Ea îl privi cu un zâmbet șters.

— Nu știu... E ceva legat de toată povestea asta... Manuscrisul ăla vechi, cu toată istoria pe care-o poartă... Simt că trebuie să știu ce-i cu el, să-i aflu secretul. Poate că tu nu înțelegi, însă... Vezi tu, arheologia e, cum să zic, uneori meschină. Nu-i la fel de generoasă cu toată lumea. Numai unii au avut norocul să dea peste mormântul lui Tutankhamon sau să descopere Troia. Eu am lucrat pe teren paisprezece ani și-am săpat cu lopata sau am scormonit cu mâinile pământul unor ținuturi uitate de lume, asediată de țânțari și de arșița soarelui, fără să-mi pierd speranța că într-o zi o să dau lovitura și o să scot la lumină ceva mai mult decât bucăți din vase de lut sau mozaicuri pe jumătate intacte. Visam la ceva măreț, ceva cu care să mă mândresc, înțelegi? Ăsta e visul oricărui arheolog. Să aibă parte de marea descoperire, să devină faimos, și apoi să intre în cărțile de istorie. Asta-mi doream și eu. Voiam s-o pot duce pe Kim într-o bună zi la muzeu și să-i arăt un obiect minunat, sau chiar mai multe, și să-i spun: „Uite, vezi, pe

astea eu le-am descoperit.” Se opri, privindu-l atentă să vadă ce reacție avuseseră cuvintele ei, și când el nu zise nimic, adăugă: Nu-mi spune că pentru tine e un simplu caz de jaf ca oricare altul. E imposibil să crezi asta! Sau?...

Reilly rămase tăcut un moment, înainte să-i răspundă:

— Păi da, în fiecare săptămână am de-a face cu țicniți care atacă muzee și fură exponate deghizați în cavaleri medievali, zise el amuzat. De asta nu-mi place mie meseria asta. Te omoară rutina, încheie el aproape râzând, dar imediat fața îi căpătă o expresie serioasă și gravă. Tess, îți înțeleg curiozitatea, însă tu uiți ceva foarte important, și anume că aici nu mai e vorba de provocări academice, de un simplu manuscris... Avem de-a face cu o serie de crime și cu o anchetă federală.

— Știu, sunt conștientă de asta.

— Hai atunci să-ncercăm pentru început să punem mâna pe ei, și abia apoi să le descifrăm secretele. Vezi dacă poți veni mâine să ne relatezi tot ce știi sau ceți amintești, ca să vedem cum trebuie să reacționăm. Îți promit că, dacă vom avea nevoie de ajutor, vei fi prima la care am să apelez. Și... mă rog, în cazul în care vrei exclusivitate, dacă într-adevăr se va adeveri…

— Nu, nu, nu-i vorba de asta. Doar că…, însă Tess nu mai continuă, știind că nimic din ce i-ar spune nu l-ar putea face să se răzgândească.

— Trebuie să-mi promiți c-o lași baltă, Tess. Cel puțin pentru moment. Te rog, promite-mi că-mi vei asculta sfatul.

O impresionă felul în care Reilly se rugase de ea. Se vedea că îl preocupă soarta ei.

— Îmi promiți? nu se lăsă el. Nu-i înțelept să te joci cu focul, și tu știi asta.

— Promit că o să încerc, spuse ea în cele din urmă resemnată.

Reilly își fixă privirea pe fața ei, după care bufni scurt și dădu iar din cap într-un amestec de exasperare și amuzament.

Știau amândoi prea bine că nu aveau de ales. Tess era deja mult prea prinsă.

42

Agitându-se nervos în scaunul din spațioasa sală de conferințe cu pereți de sticlă din Federal Plaza, De Angelis o studia pe Tess Chaykin pe furiș. O doamnă cu adevărat inteligentă, era el de părere. Se vedea imediat. Ceea ce-l îngrijora însă mai tare era faptul că părea și foarte curajoasă. O combinație interesantă, ce-i drept, și totuși destul de periculoasă. Cu toate astea, dacă știai cum s-o iei și cum să-i exploatezi la maximum aceste calități remarcabile, puteai foarte bine întoarce situația în favoarea ta, se gândea De Angelis. Femeia asta știa exact ce întrebări să pună și ce piste să urmeze.

Aruncându-și privirile de jur împrejurul mesei către ceilalți participanți la întrunire, De Angelis o asculta atent, analizând în același timp și ce efect aveau cuvintele ei asupra lor. Tess tocmai le povestea despre cum o răpise Vance și cum reușise apoi să scape. Monseniorul își duse atunci mâna pe nesimțite la picior, pipăind ușor locul în care glonțul lui Vance îl atinsese, provocându-i o zgârietură serioasă. Rana îl înțepa destul de tare, ba chiar uneori simțea o căldură insuportabilă în jurul ei, mai cu seamă când mergea, însă pastilele pe care avusese grijă să le ia îi amorțiseră durerile într-atât încât să poată umbla relativ normal, doar cu un șchiopătat ușor din când în când, pe care spera că nu-l va observa nimeni.

Ascultând-o, gândurile îl purtară înapoi în acea după-amiază când se luase la trântă cu Vance în cripta întunecoasă. Simți un val de furie crescândă amintindu-și cum îl lăsase să-i scape printre degete. Și când te gândești că era doar un amărât de profesor de istorie! N-avea nicio scuză. Își promisese însă că așa ceva nu se va mai întâmpla. Însă abia acum își dădu seama că, dac-ar fi fost să-i vină el de hac lui Vance și nu invers, ar fi trebuit probabil să se ocupe și de ea, ceea ce-ar fi fost destul de neplăcut. N-avea nimic cu ea, cel puțin nu încă, și n-avea de gând să facă nimic în privința asta decât atunci când acțiunile ei îi vor pune misiunea în primejdie.

Simțea nevoia s-o cunoască mai bine, să înțeleagă de ce se băgase în toată povestea asta și ce caută mai exact. Era foarte curios să-i afle motivele. Știa că

pentru asta va trebui să facă anumite cercetări, nu numai în privința trecutului ei în general, ci mai cu seamă a rolului exact pe care îl juca în cele câteva chestiuni de maximă importanță care-l preocupau momentan.

Pe măsură ce Tess se apropia de sfârșitul povestirii, De Angelis mai remarcă un lucru, și anume felul aparte în care Reilly o privea. Simțea că există un fel de energie între ei, ceva însă destul de subtil și nu foarte ușor sesizabil. *Hmm, interesant,* se gândi el. Era clar că femeia asta era pentru el ceva mai mult decât un simplu martor sau un colaborator care-l ajuta la derularea investigației. Nu era surprinzător din partea lui, sentimentul era oare reciproc?

Trebuia neapărat să n-o scape din ochi, horărî el atunci.

Când Tess își termină povestea, Reilly luă imediat cuvântul, îndreptându-le atenția către panoul de vizavi de masa ovală, pe care apăru o poză cu biserica în ruină, redirecționată de pe ecranul laptopului său.

— Aici te-a dus. Fosta Biserică a Înălțării.

— Bine, dar e arsă aproape complet și pare în paragină, observă Tess surprinsă.

— Da, primăria încă se chinuie să strângă fonduri pentru reconstrucție.

— Deși, începu ea confuză, vorbind mai mult pentru sine, umezeala... și mirosul ăla înțepător... Da, acum se explică, dar... Locuia deci în subsolurile unei biserici incendiate, concluzionă ea cu o voce șoptită, după care căzu pe gânduri, încercând probabil să suprapună cumva în mintea ei imaginea de pe ecranul imens cu propriile-i amintiri despre pivnița unde Vance o ținuse prizonieră și totodată cu explicațiile lui Reilly. Dintr-odată însă își ridică privirea către el, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee:

— Stai puțin! Vance ura Biserica...

— Se prea poate, însă biserica asta nu a fost aleasă deloc la întâmplare. Așa cum știm cu toții, a fost un incendiu aici acum cinci ani, dar nu s-a găsit nicio dovadă că ar fi fost provocat, deși preotul paroh a murit ars.

Tess încerca din răsputeri să-și aducă aminte numele pe care Vance îl rostise la un moment dat.

— Părintele McKay cumva?

— Da, chiar el.

În acel moment privirea ei o întâlni pe cea a lui Reilly. Era clar că amândoi se gândeau la același lucru.

— Același preot pe care Vance îl învinovățea pentru moartea soției sale, zise ea cu voce tare.

— Ca să nu mai spun că și datele se potrivesc, o completă Reilly. Incendiul a avut loc la trei zile după înmormântare. Mă tem că va trebui să redeschidem cazul, zise el privind înspre Jansson, care încuviință printr-o simplă mișcare a capului. Își mută apoi privirile iar către Tess, care părea adâncită în

gânduri. Ce e? La ce te gândești?

— Nici eu nu mai știu, zise ea trezită brusc din reverie. Mi-e foarte greu să împac cele două imagini ale lui Vance. Adică... Nu știu... Pe de o parte e profesorul erudit și fermecător, așa cum îl știam eu odinioară, pe de alta... o cu totul altă persoană, capabilă de asemenea acte de violență...

— Din păcate, sunt o groază de astfel de indivizi, interveni Aparo. Genul de om liniștit, așezat la casa lui, poate chiar vecinul de alături, care-ți zâmbește amabil pe stradă în timp ce-n frigider ține mâinile sau picioarele ultimei victime secționate. Țicniții de teapa ăstora sunt mult mai periculoși decât toți durii sau bătăușii care sparg baruri noapte de noapte.

Reilly vorbi din nou, întrerupând discursul colorat al partenerului său:

— Ideea e că trebuie să înțelegem ce urmărește sau ce crede că trebuie să înfăptuiască, misiunea în slujba căreia s-a pus. Tess, tu ai fost prima care a remarcat legătura dintre Vance și templieri. Dacă ne-ai putea spune absolut tot ce știi referitor la asta, poate vom reuși să-i anticipăm următoarea mișcare.

— Nici nu știu de unde să încep...

— Ce-ai zice să-ncepem cu începutul? zise Reilly zâmbind și ridicând ușor din umeri.

— E o poveste destul de lungă, îl avertiză ea.

— Încearcă pe cât posibil să sari peste detalii. Dacă e ceva care să ni se pară interesant, o să intrăm atunci mai în amănunt.

Tess rămase tăcută câteva clipe, încercând să-și ordoneze cât de cât gândurile înainte de a începe.

Le spuse despre originile templierilor, despre cei nouă cavaleri care și-au oferit sprijinul regelui Ierusalimului, despre retragerea lor în templu timp de nouă ani și despre teoriile conform cărora în tot acest timp ei ar fi săpat mereu, în căutarea unei comori ascunse. Povesti apoi cum în scurt timp și oarecum inexplicabil au devenit un ordin extrem de puternic, repurtând numeroase victorii împotriva păgânilor, fiind însă în cele din urmă învinși într-o ultimă bătălie hotărâtoare, cea de la Acra. Le relată despre întoarcerea lor în Europa, despre faptul că erau extrem de bogați, dar și foarte aroganți – probabil tocmai datorită averilor pe care le posedau – și cum această stare de fapt l-a nemulțumit nu numai pe regele Franței, ci și pe papă, și despre sfârșitul lor cumplit.

— Cu ajutorul papei Clement al V-lea, care îi devenise un fel de lacheu personal, regele declanșează un val de persecuții, acuzându-i de erezie. În câțiva ani ordinul lor avea să dispară cu desăvârșire, mulți având parte de o moarte cumplită.

— Ia stai nițel, zise Aparo nedumerit. Erezie, zici? Cum au justificat o asemenea învinuire? Că parcă știam că ordinul lor era în slujba Crucii, iar cavalerii erau supușii papei, nu?

— Vremurile despre care vorbim erau marcate într-o extrem de mare măsură de religie, care influența aproape toate aspectele vieții cotidiene, continuă Tess. Oamenii chiar credeau în existența diavolului. Făcu o pauză, observând pe rând fețele care-o priveau, până ce tăcerea deveni apăsătoare, așa că își reluă ideea: Existau anumite zvonuri despre ritualurile care aveau loc când unui cavaler i se permitea să intre în rândurile ordinului, când chipurile era pus să scuipe sau chiar să urineze pe Cruce, și astfel să se lepede de Iisus. Și asta nu e tot. Au mai fost acuzați și că ar fi avut alți idoli, unul dintre ei fiind un anume demon numit Baphomet, sau chiar c-ar fi practicat sodomia. Toate astea fac parte de fapt din vechea propagandă religioasă practicată de Vatican, care-și făcuse un obicei din a acuza de asemenea practici oculte orice altă doctrină religioasă care-i punea în pericol moștenirea.

Zicând acestea aruncă o privire fugară către De Angelis, care părea foarte interesat de ce auzise și nu făcu niciun fel de comentariu.

— În decursul acestor ultimi ani, când ordinul lor era deja sortit pieirii, continuă Tess, o mare parte din ei au recunoscut că se fac vinovați de multe dintre aceste acuzații, însă cred că putem spune cu mâna pe inimă că aceste mărturisiri au tot atâta valoare cât cele smulse victimelor Inchiziției spaniole. Sub amenințarea torturii cu fierul încins, oricare dintre noi ar ceda și ar mărturisi crime de fapt neînfăptuite, cu atât mai mult dac-ai fi obligat să asişti la torturarea tovarăşilor tăi.

În acel moment, De Angelis își dădu ochelarii jos și-ncepu să-i șteargă cu mâneca jachetei, după care și-i puse iar pe nas, aprobând-o pe Tess în tot acest timp printr-o ușoară mișcare a capului. Nu mai era niciun secret care era poziția ei față de Biserică.

Adunând hârtiile de pe masă și punându-le în dosarul din fața ei, Tess continuă:

— Sute de cavaleri ai ordinului din Franța au fost supuși aceleiași șarade, însă când Biserica n-a primit replica la care se aștepta, și-a mobilizat cu zecile episcopii ca să facă presiuni asupra templierilor, care foarte curând au început să părăsească țara ca să scape.

Aparo ridică mâinile, intervenind:

— Stai puțin, să ne întoarcem nițel înapoi. Ai spus că stratagema regelui și a papei aproape că a funcționat. Ce anume n-a mers însă?

— N-au reușit să găsească averea templierilor.

Tess le povesti atunci despre legendele care făceau referire la cufere pline cu aur și bijuterii ascunse în peșteri neștiute sau pe fundul unor lacuri din Europa, despre vasele încărcate cu bogății inimaginabile care-au plecat în grabă din portul La Rochelle în noaptea premergătoare acelei zile fatidice de vineri, 13.

— Să-nțeleg că despre asta e vorba? întrebă Jansson ridicând poza cu manuscrisul codificat. Despre o comoară pierdută?

— Hei, ce bine e să mai dai și de câte unii care fură din pură lăcomie! E o schimbare față de trăsniții cu care avem de-a face de obicei.

De Angelis se aplecă ușor peste masă, tușind scurt ca să le atragă atenția, și privi către Jansson.

— Adevărul general acceptat este că averea templierilor nu a fost niciodată găsită, interveni el.

Jansson bătu cu degetele în masă, peste hârtiile din dreptul său.

— Așadar manuscrisul ar putea fi un fel de hartă capabilă să ne conducă la comoara cu pricina, o hartă pe care, după câte-mi spuneți voi, Vance e în stare s-o descifreze?

— Nu, nu cred asta, zise Tess animată dintr-odată, simțindu-se însă stingheră în momentul în care toate privirile se ațintiră asupra ei. N-are nicio logică, adăugă ea întorcându-se apoi către Reilly, ai cărui ochi o încurajară să continue. Dacă Vance ar fi căutat comori sau bani, de ce n-a luat și alte exponate prețioase de la muzeu?

— Are dreptate, zise Aparo. Pe de altă parte însă, și dac-ar fi luat mai multe obiecte, știa c-ar fi fost foarte greu să le valorifice pe urmă. Și din câte am înțeles din tot ce ne-ai povestit, comoara asta a templierilor valorează mult mai mult decât toate exponatele la un loc, plus că odată găsită ar putea fi vândută fără probleme, nefiind furată, ci găsită.

Agenții aprobară spusele lui Aparo, însă De Angelis observă că Tess nu era la fel de convinsă, deși nu părea deloc dornică să le spună și lor de ce.

— Nu păreți prea convinsă, domnișoară Chaykin, remarcă el atunci, sperând să-i afle gândurile.

— Mie una mi-e clar că Vance a vrut să ia codificatorul ca să poată descifra documentele pe care le găsise, îi răspunse ea încruntată.

— Documente care reprezintă cheia pentru găsirea acestei... comori, completă Jansson, însă din tonul său cuvintele sunau mai degrabă a întrebare decât a confirmare.

— Foarte probabil, da, confirmă Tess întorcându-și privirea către el. Depinde însă ce înțelegem prin „comoară”.

— Păi ce altceva decât chiar o comoară? întrebă De Angelis, încercând să vadă dacă știe ceva mai mult decât le spune, sau dacă aflase ceva de la Vance.

— Nu sunt sigură că e chiar așa, zise ea șovăind.

E bine, își zise De Angelis. *Dacă într-adevăr nu știe, e chiar foarte bine. Numai să spună adevărul...*

Spera din toată inima că fusese sinceră, însă Tess îi spulberă iluziile când își continuă ideea:

— Mă îndoiesc că Vance vrea să se îmbogățească. El nu caută bani, ci cu totul altceva. Arată și se comportă ca un om care este măcinat de o veche obsesie,

ca și cum ar avea o misiune de îndeplinit.

Le povesti și despre teoriile esoterice vehiculate pe seama acestui ordin, și anume că templierii ar fi făcut parte dintr-o așa-zisă cabală al cărei scop era să păstreze secretul în privința descendenților direcți ai lui Iisus. Pomenind de astfel de lucruri delicate, Tess îl fixă cu privirea pe De Angelis, a cărui expresie încremenită și rigidă nu trăda niciun fel de emoție.

Odată expuse pe larg toate aceste supoziții controversate, monseniorul luă cuvântul pe un ton sobru și ușor condescendent:

— Lăsând la o parte toate aceste scenarii mai mult sau mai puțin amuzante, începu el zâmbind superior către Tess, ceea ce vreți să spuneți despre omul nostru este că vrea să se răzbune și că a pornit într-un fel de cruciadă personală, nu?

— Da.

— În acest caz, continuă monseniorul cu gesturi calme și studiate, demne de un profesor universitar care se adresează degajat studenților, banii, mai cu seamă sume la care noi poate că nici nu îndrăznim să ne gândim, pot fi o unealtă extrem de folositoare. Cruciații, fie ei din secolul al XII-lea sau din zilele noastre, au nevoie de fonduri, așa cum știm cu toții. Sau greșesc? își încheie el scurta pledoarie, privindu-i pe rând pe fiecare dintre cei așezați la masă.

Tess nu răspunse, hotărând să nu dea curs provocării. Întrebarea pluti ceva timp în atmosfera încărcată din încăpere, până ce într-un târziu Reilly se decise să rupă tăcerea:

— Eu nu înțeleg un lucru, începu el. Ceea ce știm până acum este că Vance îl învinovățește pe preotul răposat – și prin urmare Biserica – pentru moartea soției sale.

— A soției și a fiicei, îl corectă Tess.

— Exact. Mai știm și că a ajuns în posesia documentelor ăstora, al căror conținut misterios se pare că e într-atât de șocant încât... nu știu... după câte pretinde Vance l-a făcut pe preotul care i-a aflat secretul să albească în doar câteva minute. Apoi, cu toții suntem de acord că manuscrisul, evident scris în limbaj codificat, le aparține templierilor, nu?

— Unde vrei să ajungi mai exact? îl întrerupse Jansson.

— Din câte știu eu, Biserica și Ordinul Templierilor erau de aceeași parte a baricadei. Cavalerii erau în slujba Vaticanului, ale cărui interese le-au apărat luând parte la lupte sângeroase timp de două secole. Plecând de la ideea asta, nu-i deloc greu să-ți imaginezi de ce urmașii templierilor s-au înfuriat aflând de sfârșitul tragic al acestora, provocat chiar de Biserica pe care o slujiseră. Însă teoriile despre care vorbeai, zise el privind-o pe Tess, fac referire la ceva ce ei au descoperit cu două sute de ani înainte de-a fi persecutați. De ce să fi ținut ascunsă această mare descoperire atâta amar de vreme, sau de ce-ar fi fost Biserica dispusă să-nchidă

ochii timp de două secole în legătură cu un potențial secret care i-ar fi subminat poziția?

— Asta ar explica într-o mare măsură de ce au fost arși pe rug, interveni și Amelia Gaines.

— După două sute de ani? replică Reilly înfierbântat. Și mai e ceva, continuă el întorcându-se iar către Tess. Toate zvonurile astea sau teoriile privind ritualurile lor de inițiere n-au nicio noimă. De unde o asemenea întorsătură radicală? De la apărarea Crucii au ajuns la batjocorirea ei?!

— Știu, însă astea au fost acuzațiile oficiale care li s-au adus, zise Tess. Asta nu înseamnă neapărat că erau și vinovați. Cum am mai spus, era o practică obișnuită la acea vreme. Ca exemplu, cu doar câțiva ani înainte, regele Franței s-a folosit de exact același tertip ca să se descotorosească de unul dintre predecesorii lui Clement, papa Bonifaciu al VIII-lea.

— Bine, dar tot nu se leagă, nu renunță Reilly. De ce s-au mai luptat atunci pentru Biserică, de ce și-au mai riscat viețile, dacă știau acest mare secret pe care Vaticanul îl voia îngropat?

De Angelis interveni din nou, cu aceeași voce molcomă și clară:

— Dacă-mi permiteți... Părerea mea este că, dacă luați în calcul astfel de ipoteze fanteziste, nu văd de ce n-aș putea să vă aduc la cunoștință existența unei alte teorii, la fel de plină de imaginație ca și celelalte, despre care însă nu s-a vorbit încă.

Toți cei prezenți își întoarseră privirile către el. Monseniorul tăcu câteva clipe, stârnindu-le și mai tare curiozitatea și ținându-i cu sufletul la gură, după care începu calm:

— Toată povestea asta despre existența unor documente care să ateste că Iisus Hristos a avut descendenți direcți nu e deloc o noutate. Dimpotrivă, cam o dată la câțiva ani se face mare vâlvă pe tema asta, cu ecouri răsunătoare nu numai în imaginația scriitorilor de ficțiune, ci și în cercurile academice. Sfântul Graal, sau San Graal, sau Sang Real, puteți să-i spuneți cum vreți. După cum și domnișoara Chaykin a explicat foarte convingător ceva mai devreme – și zicând acestea privi către ea, plecându-și grațios capul cu o mișcare discretă –, mare parte din ceea ce li s-a întâmplat templierilor se poate pune pe seama unuia dintre cele mai primare instincte omenești, și anume lăcomia. În momentul când pronunță cuvântul își roti privirea către Aparo, după care continuă. Pe lângă faptul că ajunseseră să aibă o putere de temut, proporțională cu influența lor financiară, când a trebuit să părăsească Țara Sfântă au rămas fără niciun fel de ocupație imediată și s-au văzut nevoiți să se întoarcă în Europa – cei mai mulți s-au întors de fapt în Franța – înarmați, puternici și peste măsură de bogați. Regele Franței s-a simțit amenințat de prezența lor, și pe bună dreptate, căci își risipise aproape toată averea și le datora sume uriașe, așa încât nu-i de mirare că râvnea la averile lor. E perfect

adevărat că era un om cu un caracter absolut detestabil și înclin să fiu de acord cu domnișoara Chaykin în ceea ce privește circumstanțele arestării lor, însă n-aș încerca să găsesc cine știe ce motive ascunse în spatele acuzațiilor ce le-au fost aduse. Fără-ndoială că nu s-au făcut vinovați de asemenea fapte rușinoase și au rămas până la moarte aceiași apărători fideli ai cauzei creștine. Cert este însă că acuzele l-au ajutat pe rege să găsească scuza perfectă ca să scape de ei, ba mai mult, a omorât doi iepuri dintr-o lovitură, cum se spune, căci pe de o parte și-a înlăturat cei mai de temut dușmani, iar pe de alta le-a confiscat averile. Sau cel puțin a încercat, având în vedere că n-a reușit să descopere faimoasa comoară.

— Despre ce „comoară” vorbim aici mai exact? se interesă Jansson. Despre ceva palpabil, fizic, sau despre ceva esoteric, ca de exemplu o informație extrem de valoroasă sau anumite „cunoștințe” de maximă însemnătate?

— Mie îmi place să cred că această comoară e cât se poate de palpabilă, îi răspunse De Angelis. Ce-i drept, personal nu mă pot lăuda cu o imaginație nativă foarte bogată, deși în principiu pot să înțeleg de ce oamenii se simt atât de atrași de tot felul de teorii conspirative, una mai pitorească decât cealaltă. Însă cred că în cazul de față am putea lega realul de această dimensiune metafizică într-alt fel. Vedeți dumneavoastră, mare parte din interesul manifestat de public față de templieri izvorăște din faptul că nimeni nu a reușit – și probabil nici nu va reuși – să explice fără urmă de îndoială cum se face că acești cavaleri au ajuns atât de bogați și atât de influenți într-un timp atât de scurt. Eu unul pun asta pe seama numeroaselor donații mai mult decât generoase pe care le-au primit din toate părțile odată ce și-au făcut cunoscută-n lume misiunea altruistă pe care ei înșiși și-au impus-o. Dar cine poate ști cu siguranță? Poate chiar au descoperit un secret bine păstrat, care le-a adus bogățiile nenumărate într-un timp-record, de ce nu? Dar ce fel de secret este acesta? Are el legătură cu acești descendenți ai lui Iisus despre care vorbește toată lumea? Să reprezinte el dovada incontestabilă că Mântuitorul nostru a fost tatăl unuia sau al mai multor copii cu o mie de ani înaintea lor? Sau să fie oare ceva mult mai puțin controversat, însă mult mai profitabil?

Cu toții îl urmăriseră cu atenție și monseniorul știa că acum fiecare se gândește la ce le-a spus, cântărind fiecare cuvânt.

— Mă refer desigur la alchimie, adăugă el apoi, la formula secretă prin care metalul obișnuit ar putea fi transformat în aur.

43

De jur împrejurul mesei, fețele celor așezați încremeniseră în tăcere în vreme ce De Angelis le povestea despre tainele vechii și misterioasei științe.

Datele istorice îi sprijineau într-adevăr teoria, căci alchimia apăruse pentru prima dată în Europa în timpul cruciadelor, iar cele mai vechi înscrisuri legate de astfel de practici proveneau din Orientul Mijlociu, fiind scrise mai întâi în arabă și abia pe urmă traduse în latină.

— Experimentele alchimiștilor aveau la bază teoriile lui Aristotel privind cele patru elemente primare: pământul, aerul, apa și focul, le explică el. Ei credeau că tot și toate sunt alcătuite dintr-o combinație a acestor elemente, și că dacă știai în ce fel și mai ales în ce dozaj să le combini, oricare dintre ele putea fi transformat într-unul din celelalte trei, oricare-ar fi fost acesta. Spre exemplu, apa putea fi foarte ușor convertită în aer prin fierbere și tot așa. Și din moment ce toate pe lumea asta au în structura lor o combinație de apă, foc, aer și pământ, alchimiștii erau de părere că orice material, indiferent de proveniența lui, putea fi transformat în orice altceva, după dorință. Bineînțeles că-n capul listei era aurul.

Monseniorul le povesti apoi cum alchimia funcționa și la nivel fiziologic, căci cele patru elemente de care vorbea Aristotel își găseau corespondența în cele patru umori despre care se credea la vremea respectivă că sălășluiesc în corpul uman, și anume sângele, limfa, bila galbenă și bila neagră. Se credea că într-un corp sănătos, acestea coexistau într-un echilibru armonios, tulburat fie atunci când una dintre umori se manifesta în exces, fie dimpotrivă, când proporția uneia nu era suficientă, determinând astfel apariția bolilor sau a diverselor afecțiuni. Așa se explică de ce alchimia a evoluat de la o simplă știință ce-și propunea să descopere secretul transformării plumbului în aur la o doctrină din ce în ce mai răspândită, al cărei țel final era să descopere tainele transformărilor fiziologice din interiorul organismului uman, mai exact să încerce să inverseze ciclul obișnuit și să găsească cheia reversibilității proceselor fiziologice, redând sănătatea trupului bolnav sau tinerețea celui îmbătrânit. În plus, mulți dintre alchimiștii vremii aflați în căutarea acestei formule magice a tinereții fără bătrânețe au folosit-o în cele din urmă și ca

o metaforă a perfecțiunii morale a omului, pe care cu toții o căutăm și la care aspirăm, pornind de la premisa că dacă o asemenea perfecțiune poate fi atinsă în natură, ea poate și trebuie să existe în egală măsură și-n inima sau mintea omului. În accepțiunea ei pur spirituală, piatra filozofală pe care cu toții o căutau avea, zice-se, extraordinara putere de a determina o transformare fizică, dar și una spirituală. Alchimia promitea totul celui care izbutea să-i descopere tainele: bogății nenumărate, longevitate, ba chiar nemurirea.

Cu toate acestea, pentru cei care nu știau nimic despre asemenea lucruri, sau care nu mai practicaseră niciodată astfel de ritualuri inițiatice, alchimia părea o știință esoterică, dacă nu de-a dreptul înspăimântătoare. Alchimiștii utilizau instrumente stranii și incantații mistice, folosindu-se în arta lor de diverse simboluri criptice și culori sugestive. Operele lui Aristotel au fost în cele din urmă interzise, pentru că pe vremea aceea orice formă de știință – așa cum era ea denumită atunci – era considerată un afront la adresa autorității de necontestat a Bisericii, cu atât mai mult o știință ce promitea oamenilor purificarea spirituală. Iată așadar, zise De Angelis apăsat, o posibilă explicație la întrebarea dumneavoastră în legătură cu persecutarea întârziată a templierilor. Poate de aceea a ales Vaticanul să nu ia nicio măsură la vremea respectivă. Gândiți-vă numai cât de bine se potrivește totul: perioada, locul, felul în care a început toată povestea asta. Se uită o clipă la toți cei prezenți, după care își continuă ideea: Să nu mă înțelegeți greșit. Nu spun că o astfel de formulă există cu adevărat, deși eu unul sunt înclinat să dau crezare unui asemenea zvon cam tot atât de mult pe cât v-am mărturisit că mă încred și-n celelalte teorii despre care am vorbit azi aici. Ceea ce vreau să spun însă este că un om care a pierdut orice legătură cu realitatea se poate lăsa foarte ușor convins că o astfel de formulă există *cu adevărat*.

Tess îi aruncă lui Reilly o privire scurtă înainte să se-ntoarcă spre De Angelis.

— Și de ce ar vrea Vance să facă aur? îl întrebă ea.

— Să nu uităm că omul ăsta are mintea tulbure și nu gândește coerent. Chiar dumneavoastră ați spus asta, domnișoară Chaykin. Dacă încă nu sunteți convinși, hai să ne amintim ce s-a întâmplat acum o săptămână la expoziția de la Muzeul Metropolitan. E evident că persoana care a plănuit incursiunea nu e-n toate mințile. În cazul acesta, ne putem aștepta la orice din partea lui. Bărbatul ăsta... Vance, trăiește într-o cu totul altă lume. A căzut pradă unor iluzii deșarte și acum se crede prins în vâltoarea unei vânători de comori care de fapt nu există. Am impresia că aveți de-a face cu un nebun în toată puterea cuvântului, care mai devreme sau mai târziu își va da seama că a umblat după cai verzi pe pereți și mi-e teamă să mă gândesc la ce se va întâmpla când o să realizeze că toată truda lui a fost în zadar.

În secundele imediat următoare peste masa rotundă se lăsă o tăcere

apăsătoare, timp în care cei prezenți rumegară în gând cele tocmai auzite. Într-un târziu, Jansson se aplecă peste hârtiile din fața sa, rupând tăcerea:

— Indiferent ce caută sau ce speră să găsească, se pare că puțin îi pasă de câte vieți sacrifică pe parcurs și tocmai de aceea trebuie să-l oprim cât mai repede. Însă după câte îmi dau eu seama, momentan nu ne putem folosi decât de copiile astea, zise el răvășind nervos foile cu pozele documentelor. Măcar dac-am putea să le citim, ca să-ncercăm să-i anticipăm următoarea mișcare, dar așa... Se întoarse apoi brusc către Reilly.

— Cu cei de la Agenția de Securitate ai vorbit? Ei ce zic?

— Am vorbit cu Terry Kendricks chiar înainte de ședință, însă nu mi-a spus nimic concret și nici nu părea foarte optimist.

— Cum așa?

— Tot ce știu și ei – până acum cel puțin – este că avem de-a face cu un tip de cifrare polialfabetică substitutivă. Sună destul de pompos, însă nu e ceva foarte sofisticat. Forțele noastre militare o folosesc de ani de zile. Problema este că pentru a putea sparge astfel de coduri trebuie să-ți dai seama de frecvența anumitor cuvinte sau de anumite șabloane. Mai exact, trebuie mai întâi să reperezi cuvintele repetitive, apoi să le deduci înțelesul sau rolul în context, și asta îți dă un punct de plecare pe care poți construi până ce reușești să identifici cheia mnemotehnică pe care se bazează sistemul de codificare, cu ajutorul căreia te poți întoarce și descifra fără probleme întregul document. În cazul de față însă nu au tot materialul. Dac-ar fi avut documentul complet, i-ar fi găsit cheia imediat, dar așa, cu doar șase pagini, e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

Jansson se posomorî la auzul veștii deloc îmbucurătoare.

— Nu pot să cred! Cu toate finanțările de miliarde de dolari, tot nu sunt în stare să spargă un amărât de cod ticluit de câțiva călugări acum șapte sute de ani? bufni el înciudat, oftând prelung și țuguindu-și buzele subțiri. Foarte bine. Propun atunci să uităm de afurisitul ăsta de manuscris incomplet și să ne concentrăm pe altceva. Hai să trecem încă o dată în revistă ce avem deja și să găsim un nou punct de plecare.

De Angelis o urmărea discret pe Tess. Nu zisese nimic la propunerea lui Jansson, însă la un moment dat îșsi îndreptă privirea către el, surprinzându-l cum o studia, și ceva în ochii ei îi spuse că discursul lui înflăcărat de mai devreme nu o convinsese câtuși de puțin și că simțise că-n spatele vorbelor atent alese se ascunde ceva mai mult decât dorința lui de a-i face să creadă în ipoteza unei vendete personale în ceea ce-l privește pe Vance.

Într-adevăr, își spuse atunci, *cu femeia asta nu-i de glumit. E mai mult decât periculoasă*. Însă pentru moment se putea încă dovedi extrem de folositoare pentru ceea ce-și propusese el, fapt ce-l determină să treacă deocamdată cu vederea

potențiala amenințare pe care Tess o reprezenta în propriul său scenariu.

Nu era sigur însă până când avea să continue această stare de fapt. *Rămâne de văzut*, își mai zise monseniorul.

44

— Ce post e ăsta? întrebă Tess curioasă şezând lângă Reilly în maşină. Îi acceptase îndoită oferta de-a o conduce până acasă, însă acum, aşezată confortabil în scaunul din dreapta, cu muzica ritmată învăluind-o din toate părţile în timp ce soarele ajuns la apus mai răzbătea într-un contur aurit de după un grup de nori cenuşii, îmbrăcând orizontul în nuanţe de un roz-intens, îi păru bine că acceptase.

Se simţea în largul ei, relaxată şi în siguranţă. Mai mult decât atât, încetul cu încetul îşi dădea seama că îi plăcea compania lui. Era ceva atrăgător în aspectul lui aspru şi neîmblânzit, în hotărârea lui incisivă, în... francheţea lui dezarmantă. Era un tip deschis, fără prea multe ascunzişuri, sau cel puţin aşa părea. Ştia că poate avea încredere în el, ceea ce era mult mai mult decât ar fi putut spune despre majoritatea celorlalţi bărbaţi pe care-i fusese dat să-i cunoască, şi care erau aproape toţi nişte jigodii, fostul ei soţ fiind un exemplu cum nu se poate mai potrivit, încadrându-se perfect în această categorie. Acum că era singură acasă – căci reuşise să le expedieze pe mama ei şi pe Kim la mătuşa din Arizona –, abia aştepta să se desfete cu o baie fierbinte şi lungă şi un pahar de vin roşu. Cine ştie, poate c-o să ia şi-o pastilă, să fie sigură că doarme neîntoarsă.

— E un CD, nu e pe radio, îi explică el. Ultima melodie a fost de pe albumul *Caliente* cu Willie and Lobo. Ăsta-i Pat Metheny. Eu am făcut compilaţia. Acuma-mi pare rău că ţi-am zis... N-ar fi trebuit niciodată să mărturisesc aşa ceva.

— De ce nu?

— Zău aşa, zise el zâmbind larg. Un tip care se îndeletniceşte cu inscripţionarea compilaţiilor de muzică pe CD e unul care are timp de pierdut, nu crezi?

— Mda, nu ştiu ce să zic, intră ea în jocul lui. Pe de altă parte însă ar putea fi interpretat ca un semn că ştii exact ce vrei şi ce-ţi place.

— Cred că-mi place mai mult interpretarea ta, zise el râzând.

— Bănuiam eu că o să spui asta, zise ea şi zâmbi la rându-i, aţintindu-şi privirea în faţă pentru câteva momente, lăsându-se purtată de ritmurile chitarei electrice ce acompania orchestraţia inconfundabilă a formaţiei.

— Sună bine.

— Chiar?

— Da, e liniștitor și... te inspiră. Ca să nu mai zic că ascult de vreo zece minute și încă nu-mi țiuie urechile, ceea ce e mare lucru și ceva cu totul nou față de ce mi se întâmplă de obicei când intru în cameră la Kim.

— E chiar așa de rău?

— Mai rău, glumi ea. Iar versurile... să-mi fie cu iertare, dar... Îmi place să cred că sunt o mamă modernă, însă după ce-am auzit câteva dintre „cântecele" astea... dacă poți să le numești așa...

— Da, știu la ce te gândești, zise el amuzat. „Ce-o să se aleagă de lumea asta?"

— Ei lasă, că nici tu nu îmi pari genul care se dă în vânt după hip-hop, îl luă ea peste picior.

— Se pune dacă-l ascult pe Steely Dan?

— Habar n-am, însă nu cred.

Reilly se prefăcu atunci supărat, încruntându-se comic.

— Ce nasol, zise el râzând.

— Îți spun eu, avem de-a face cu a doua Nouă Frontieră, mai zise Tess privind atentă înainte, urmărindu-l însă din colțul ochiului, să vadă dacă i-a înțeles aluzia la melodia lui Donald Fagen.

La început Reilly păru să nu-și dea seama ce-a vrut să zică, însă se lumină dintr-odată, înțelegându-i apropoul, și-și întoarse ochii către ea pentru câteva clipe, privind-o impresionat și clătinând din cap admirativ. Tess jubila și-n momentul când privirile li se întâlniră simți cum i se aprind obrajii, roșind ușor. Exact atunci telefonul mobil începu să sune, stricând întrucâtva momentul.

Iritată de întrerupere, scotoci nervoasă prin geantă și-l scoase, însă nu răspunse imediat, studiind mai întâi ecranul, care nu afișa numărul celui care-o apela. De obicei nu răspundea dacă era sunată de pe un număr ascuns, însă de data asta se hotărî s-o facă, regretându-și decizia îndată ce auzi vocea de la celălalt capăt:

— Bună, Tess. Sunt eu, Doug.

Se enerva de fiecare dată când trebuia să stea de vorbă cu el, însă acum era un moment total nepotrivit. Ferindu-și privirea de ochii lui Reilly, îl întrebă cu o voce joasă:

— Ce vrei?

— Am aflat că ai fost la Metropolitan în seara expoziției, când a avut loc atacul, și... mă întrebam dacă nu cumva…

Tipic! De câte ori o suna Doug, știa că vrea ceva anume.

— Ascultă, Doug, nu pot vorbi despre asta. N-am voie, i-o tăie ea scurt, turnându-i prima minciună care-i trecu prin cap. Cei de la FBI mi-au pus în vedere

foarte clar că n-am ce să vorbesc cu presa.

— A, serios? Foarte interesant!

Ce naiba o fi găsind el interesant în asta?

— Și știi de ce? Pentru că se pare că ești singurul martor căruia i-au cerut așa ceva. Ceilalți cu care am vorbit deja n-au zis nimic de nicio interdicție. Dar de ce n-ai voie să vorbești? Ce anume știi tu și ceilalți nu?

Minciuna se-ntorsese împotriva ei.

— Doug, las-o baltă, te rog.

— Haide, Tess, nu fii așa! îi zise el mieros, redeșteptându-i amintiri nu tocmai plăcute. Doar vorbești cu mine, ce naiba!

De parc-ar fi putut uita măcar pentru o clipă cu cine avea de-a face!

— Nu, îi răspunse ea categorică.

— Hai, Tess, ce naiba! Dă-mi ceva, orice.

— Doug, îmi pare rău, trebuie să închid.

— Iubito, te rog, nu…

Însă Tess închise clapeta până s-apuce el să-și termine fraza, și trânti scârbită mobilul în geantă fără să se uite unde nimerește, după care oftă exasperată cu ochii ațintiți la șoseaua din față, privind în gol. După câteva minute se mai liniști și se strădui să-și relaxeze gâtul și umerii.

— Scuze. Era Doug, fostul meu soț, îi explică ea fără să-și mute privirea de la drum.

— Mi-am dat seama. M-au învățat bine la Quantico, ce pot să zic...

Tess zâmbi amuzată.

— Chiar nu-ți scapă nimic, niciodată?

— De obicei, nu, zise el fixând-o cu privirea. Mă rog, cu excepția istoriei templierilor, un domeniu unde trebuie să-mi văd de lungul nasului și să recunosc că e cineva cu mult mai priceput decât mine sau decât la fel de neștiutorii mei colegi. Cred c-o știi și tu, e arheolog de meserie, o tipă extrem de încăpățânată și care ne-o ia tot timpul înainte.

Fața lui Tess se lumină într-un zâmbet cald.

— Continuă, te rog. Sunt curioasă ce mai ai de spus despre tipa asta băgăcioasă.

Reilly își întoarse capul către ea și observă că și ea făcuse același lucru. Își adânci iar privirile într-ale ei, de data asta ceva mai mult timp decât mai devreme.

Se bucura că Tess acceptase până la urmă s-o ducă acasă cu mașina.

Când cotiră pe strada ei, Reilly aprinsese deja farurile, căci afară începuse să se-ntunece. La vederea casei, Tess avu o strângere de inimă, simțind cum o năpădesc iar tot stresul și toată spaima prin care trecuse în ultimele zile. Fu scuturată de un fior rece la gândul că Vance îi călcase pragul, că fusese în casa ei,

cu mama și copilul ei înăuntru.

Când trecură pe lângă mașina de poliție care-i păzea locuința și care era parcată ceva mai jos pe stradă, Reilly îi făcu un semn discret cu mâna polițistului de la volan, care-i salută, recunoscând-o pe Tess imediat. Odată ajunși în dreptul vilei, Reilly parcă pe alee și opri motorul, în timp ce ea își privea casa prin geamul mașinii. Nu se simțea deloc în apele ei. Se întrebă apoi dacă să-l invite sau nu înăuntru pentru câteva minute, după care se trezi că-i cere cu voce tare aproape fără să-și dea seama:

— Nu vrei să intri puțin?

— Ba da, sigur, acceptă el după un scurt moment de ezitare, fără urmă sau intenție de flirt în vocea-i sigură. Poate că-i o idee bună să arunc o privire înainte de a te lăsa singură.

Ajunși în fața ușii, Reilly întinse mâna după cheie și intră primul. Casa era cufundată în tăcere. Îl urmă în living, aprinzând toate luminile în urma ei. Dădu drumul și la televizor, care se deschise pe KidsWB, canalul preferat al lui Kim. Tess nu-l schimbă.

Reilly o privi nedumerit.

— Așa fac de fiecare dată când rămân singură, îi explică ea. Îmi dă senzația că mai e cineva în casă.

— Tess, o să fie bine. Ești în siguranță. Tonul lui avu darul s-o mai liniștească. Mă duc să verific și celelalte camere, o anunță el, după care se opri brusc. Dacă nu te deranjează, desigur..., adăugă încurcat.

Stânjeneala lui se datora probabil faptului c-ar fi fost nevoit să intre și la ea în dormitor. Grija și discreția lui o impresionară în mod plăcut, și-i era foarte recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea până acum.

— Nu, nu-i nicio problemă.

Reilly încuviință tăcut și ieși din sufragerie, în timp ce Tess se trânti pe canapea și trase telefonul mai aproape, formând numărul mătușii Hazel din Prescott, care răspunse după numai trei apeluri. Tocmai se întorseseră de la cină, căci Hazel le dusese să mănânce în oraș după ce le luase de la aeroportul din Phoenix, și o asigură că au ajuns cu bine. Vorbi apoi puțin cu mama ei în timp ce Hazel se dusese s-o cheme și pe Kim la telefon, care hoinărea pe la grajduri, admirând caii. Eileen părea degajată și, oricum, mult mai liniștită decât în ziua precedentă, când o tot descususe cu fel de fel de întrebări. Buna ei dispoziție se datora probabil atât efectului pe care soră-sa îl avea asupra ei de fiecare dată, cu felul său fermecător de-a fi, mereu destinsă și grijulie cu cei din jur, cât și distanței pe care reușise s-o pună între ea și haoticul New York în decursul unei singure zile. Când în sfârșit auzi și vocea zglobie a lui Kim la celălalt capăt al firului, nu apucă să zică mai nimic, căci fata nu mai contenea cu poveștile ei de copil, anunțând-o cât de nerăbdătoare e să se ducă mâine la călărit și părând că nu-i duce dorul.

Tocmai când îşi luau la revedere, urându-şi noapte bună, Reilly reveni în living. Părea la fel de obosit ca şi ea, dacă nu chiar mai mult.

— Totul e în ordine, aşa cum mă şi aşteptam. N-ai de ce să-ţi faci griji, Tess, crede-mă pe cuvânt.

— Te cred, cum să nu. Îţi mulţumesc oricum c-ai aruncat o privire, mă simt mult mai liniştită.

— Cu plăcere.

Mai aruncă o ultimă privire prin cameră, după care păru că se pregăteşte de plecare, însă avu un foarte scurt moment de ezitare de care Tess profită imediat.

— Eu una simt nevoia să beau ceva şi sunt sigură că şi tu la fel, zise ea şi, fără să-i aştepte răspunsul, se ridică şi-l conduse către bucătărie. Ce preferi: bere sau un pahar cu vin?

— Nici una, nici alta, dar mulţumesc oricum, zise el zâmbind.

— Aşa e, eşti în timpul serviciului, am uitat. Vrei atunci o cafea?

— Nu, nu-i vorba de asta. Doar că…, începu el, dar pe urmă se opri, neştiind dacă să deschidă subiectul sau nu.

— Despre ce-i vorba atunci?

— E postul Paştelui, zise el după o pauză destul de lungă.

— A, Paştele... Tu vorbeşti serios?

— Foarte.

— Sper că nu te foloseşti de sărbători drept scuză ca să mai scapi de-un kilogram-două. Sau asta faci?

Reilly se mulţumi să-i răspundă printr-o simplă mişcare a capului.

— Patruzeci de zile fără băutură, asta da performanţă! zise ea vrând să facă o glumă, însă roşi imediat. Au, n-am vrut să sune chiar aşa! Înţelegi ce-am vrut să spun, nu? Sper că acum n-o să mă bănuieşti că frecventez pe ascuns întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, o mai drese ea.

— Prea târziu, domnişoară Chaykin, părerea e deja formată, o luă el peste picior.

— Atunci nu mai am nimic de pierdut, zise ea şi se duse la frigider, de unde scoase o sticlă de vin şi-şi turnă într-un pahar.

— Totuşi, trebuie să recunoşti că e puţin ciudat. Ce vreau să spun este că de mult n-am mai auzit pe cineva care să ţină post. Cel puţin nu în oraşul ăsta.

— Nu ştiu ce să zic... Mie New Yorkul nu mi se pare chiar atât de nepotrivit pentru oamenii care vor să ducă o... hai s-o numim viaţă spirituală.

— Glumeşti, nu? New Yorkul *ăsta*, oraşul în care trăim?

— Da. Dacă stai să te gândeşti mai bine, e chiar locul ideal. Unde altundeva mai poţi întâlni atâtea provocări de ordin moral şi etic cărora să le faci faţă? E foarte simplu să-ţi urmezi destinul în oraşul ăsta, pentru că diferenţa dintre bine şi rău, sau dintre ce-i drept şi ce-i greşit, e foarte clar definită. Trebuie doar să

alegi.

Tess era uimită de ce auzea.

— Și cât de... religios ești, de fapt? Dacă nu te superi că te-ntreb, desigur...

— Nu, nu, deloc.

— Vreau să spun... Cred că nu ești genul care dă fuga te miri prin ce fundătură neștiută de lume doar fiindcă a auzit că unul de prin partea locului a avut o viziune cu Fecioara Maria care i s-a arătat într-un lan de grâu...

— Nu, trebuie să recunosc că n-am recurs la asemenea măsuri extreme, cel puțin nu în ultimul timp. Să înțeleg așadar că tu nu ești tocmai cea mai religioasă persoană pe care aș fi putut s-o întâlnesc...

— Mă rog, nu neapărat. Să zicem doar că aș avea nevoie de ceva mult mai... consistent pe care să mă sprijin înainte să străbat jumătate de țară pentru ceva atât de improbabil.

— Ceva mai consistent... te referi la un semn, sau ce? Un miracol de netăgăduit?

— Da, cred că da. Ceva de genul ăsta.

Reilly nu zise nimic, ci doar zâmbi.

— Ce e? îl întrebă ea.

— Vezi tu, Tess, partea frumoasă cu miracolele astea e că, dacă crezi cu adevărat, nu mai ai nevoie de ele, iar dacă te îndoiești la tot pasul, atunci oricâte miracole ai trăi, tot nu e de-ajuns.

— Oh, știu eu câteva lucruri care m-ar convinge imediat.

— Dar poate că ele există deja în jurul tău, doar că tu nu le-ai observat.

Tess rămase mută de uimire.

— Stai să văd dacă-nțeleg eu bine. Tu ești agent FBI, cu insignă și pistol și tot tacâmul, și spui că într-adevăr crezi în miracole?

Reilly ridică din umeri, apoi răspunse:

— Hai să ne închipuim că mergi liniștită pe stradă, ajungi la o intersecție și ești pe punctul de a trece strada când deodată, din senin, fără vreun motiv anume, exact acolo pe marginea trotuarului, cu un picior deja în stradă, te oprești. Nu știi nici tu de ce, pur și simplu așa îți vine. Și exact în acel moment, vezi cum trece pe lângă tine un autobuz sau un camion, la doar câțiva milimetri de fața ta, rulând cu viteză pe șoseaua unde te-ai fi aflat chiar tu dacă nu te-ai fi oprit. Nu-ți poți explica de ce, însă ceva te-a împiedicat, ceva care ți-a salvat viața. Și știi care-i partea cea mai frumoasă? Dac-ar fi fost cineva cunoscut lângă tine în acel moment, probabil că i-ai fi spus exact așa: „E un miracol că încă trăiesc!” Pentru mine genul ăsta de lucruri sunt adevărate miracole.

— E o problemă de perspectivă, îi spuse Tess. Tu vrei să le vezi ca pe niște miracole. Eu nu le consider decât niște simple întâmplări.

— E foarte ușor să crezi când ai în față un miracol, însă adevărata

încercare apare atunci când nu primești niciun fel de semn.

Lui Tess nu-i venea să creadă ce aude. Nu se așteptase să-l audă vreodată vorbind așa, însă cu această ocazie îi descoperi o latură cu totul nouă, pe care nu era sigură încă în ce fel s-o ia, deși în mod normal nu era adepta unor astfel de idei.

— Tu vorbești serios!

— Cât se poate de serios, confirmă Reilly.

Tess rămase pe gânduri, după care-l privi curioasă, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Spune-mi și mie ceva, zise ea apoi. Cum se împacă credința – o credință sinceră și adevărată ca a ta – cu meseria pe care-o ai?

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Tess însă simțea că nu e întru totul sincer și că știa foarte bine unde bătea. Probabil că nu era prima dată când cineva îi punea o astfel de întrebare.

— Vreau să spun că prin natura meseriei tale ești nevoit să cercetezi și să investighezi diverse lucruri. Prin urmare nu le poți lua ca atare, nu te poți încrede în aparențe. Trebuie să cauți date exacte, dovezi incontestabile care să-ți sprijine teoriile dincolo de orice urmă de îndoială.

— Da, așa e, zise el calm, deloc surprins sau deranjat de observațiile ei.

— Întrebarea mea era cum poți împăca asta cu credința.

— Simplu. Eu îmi pun credința în Dumnezeu, nu în oameni.

— Refuz să cred că e chiar atât de simplu.

— De fapt, îi răspunse el cu un calm dezarmant, chiar e.

Tess dădu din cap neîncrezătoare, în timp ce fața i se lumină într-un zâmbet șters și oarecum posomorât.

— Foarte ciudat... Întotdeauna am crezut că pot citi oamenii relativ repede, și că mă pricep destul de bine, însă cu tine se pare că am cam dat greș. Nu mi te-aș fi închipuit niciodată un... credincios. Așa ai fost crescut?

— Nu, părinții mei nu au fost niște oameni foarte religioși. S-a întâmplat ceva mai târziu.

Tess tăcu, așteptând ca el să continue și să-i povestească mai pe larg, însă văzând că nici el nu mai zice nimic, se simți dintr-odată stânjenită.

— Îmi pare rău, știu că e ceva personal și că probabil nu vrei să vorbești despre asta, iar eu te bombardez cu tot felul de întrebări indiscrete.

— Nu-i niciun fel de problemă, stai liniștită. Doar că... În fine, tatăl meu a murit când eram încă mic și am trecut printr-o perioadă dificilă și singura persoană care mi-a fost alături și m-a sprijinit a fost preotul paroh, care m-a ajutat să trec peste această tragedie. Așa se face că azi sunt omul care sunt. Asta-i toată povestea, pe scurt.

Indiferent cât de detașat voia să pară, Tess simți tensiunea din vocea lui și reticența de a intra în mai multe amănunte în legătură cu acest subiect, așa că nu

insistă.

— Am înțeles, se mulțumi ea să spună.

— Dar povestea ta care e? se arătă el interesat. După felul în care vorbești, presupun că nici tu n-ai avut parte de o educație religioasă riguroasă, sau mă înșel?

— Nu, așa este. La noi în casă plutea mai degrabă un aer științific, arheologic dacă vrei, așa încât mintea mea de copil și-a explicat lucrurile dintr-o perspectivă ceva mai realistă, greu de împăcat cu noțiunea existenței divine. Și apoi mai târziu, când am aflat că nici marele Einstein nu credea în astfel de lucruri, mi-am zis că dacă povestea asta biblică n-a reușit să-l convingă pe cel mai deștept bărbat de pe Pământ, atunci cine sunt eu să-l contrazic?

— Nu-i nimic, replică el. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt atei.

Tess îl fixă cu privirea pentru câteva clipe și când îl văzu că râde, răspunse:

— Asta-i bine de știut.

Însă nu făcea neapărat parte din categoria în care el se grăbise s-o înscrie. Dintotdeauna se considerase mai degrabă agnostică decât ateistă.

— Și eu am multe cunoștințe și prieteni, zise ea, care sunt de părere că a fi ateu e una și aceeași cu a fi lipsit de orice principiu moral sau, mă rog... falimentar la capitolul morală.

După ce-și termină de băut vinul, îl conduse înapoi în living unde, aruncându-și ochii către ecranul televizorului, recunoscu imagini dintr-un episod din *Smallville*, un serial pentru copii despre isprăvile din adolescență ale lui Superman.

— Voiam să te mai întreb ceva legat de Vance, zise el deturnând discuția într-o cu totul altă direcție.

— Ce-i cu Vance?

— Știi, te-am urmărit cu mare atenție azi când ai povestit despre el și despre ce ați vorbit în cimitir și pe urmă despre ce s-a petrecut în pivnița lui și... sunt curios. Adică... mă întrebam ce simți cu adevărat față de el.

Fața lui Tess se-ntunecă deodată la amintirea zilei precedente.

— Când l-am cunoscut, în urmă cu mai mulți ani, era un bărbat foarte amabil și drăguț, normal. Pe urmă s-a întâmplat tragedia cu soția și fiica lui nenăscută... E cumplit.

— Îl compătimești, remarcă el întrucâtva stânjenit.

— Într-un fel... da, cred că da, recunoscu ea, aducându-și aminte că și în timpul discuției lor din pivniță o mai încercaseră astfel de sentimente față de bietul Vance.

— Chiar și după ce s-a întâmplat la muzeu, după decapitarea paznicului și după ce a fost aici, amenințându-le pe mama ta și pe Kim?

Tess nu știa ce să mai zică, simțindu-se prinsă la mijloc. Abia acum își

dădea seama cât de contradictorii îi erau sentimentele față de Vance.

— Știu că sună ciudat, dar... nu pot să nu-l compătimesc sau să-mi pară rău pentru el. Trebuia să-l fi văzut sau cel puțin să-l fi auzit! Felul în care vorbea despre ce i s-a întâmplat, cum trecea de la o stare la alta fără să știi la ce să te aștepți în secunda următoare... După părerea mea, ar avea nevoie de un tratament psihiatric, în loc să fie vânat de jumătate din poliția din New York. Omul ăsta are nevoie de ajutor!

— Ca să-l ajutăm, mai întâi ar trebui să-l prindem și, indiferent prin ce trece, tu nu trebuie sub nicio formă să uiți că, la urma urmei, nu e decât un individ periculos.

Tess își aduse aminte de expresia lui calmă și relaxată când stătea alături de mama sa pe canapea, făcând conversație ca orice om normal. Simți atunci cum ceva înlăuntrul ei se schimbă, ceva care-i modifică și percepția asupra lui Vance.

— E foarte ciudat, însă... nu sunt sigură că amenințările n-au fost doar de paradă.

— Tess, trebuie să ai încredere în mine. Sunt multe lucruri pe care nu le știi.

La auzul cuvintelor lui își ridică brusc privirea către el, intrigată. Trăise cu impresia că știe tot atâtea cât știa și el.

— Ce lucruri? Ce nu știu?

— Alți morți. Omul e periculos și gata. Bine?

Tonul sobru și ușor ridicat al vocii lui îi spunea că știe despre ce vorbește. Dar o făcuse curioasă.

— Cum adică alți morți? Cine?

Reilly nu-i răspunse imediat, însă nu din cauză că n-ar fi vrut. Ceva din spatele ei îi atrăsese brusc atenția. Părea să privească dincolo de ea și, întorcându-se, Tess observă că televizorul era cel care-i captase interesul. Pe ecran, tânărul Superman era pe punctul de a salva omenirea pentru a mia oară.

— Să nu-mi zici că tocmai episodul ăsta n-ai apucat să-l vezi, glumi ea.

Însă Reilly era deja la ușă.

— Trebuie să plec, îmi pare rău, îi zise el sec.

— Poftim? Unde să pleci?

— Nu pot să-ți spun decât că trebuie neapărat să plec, mai zise el deschizând ușa grăbit și pășind afară.

Peste doar câteva secunde Tess rămase singură în mijlocul livingului, privind în gol către ușa închisă pe care Reilly tocmai ieșise ca o furtună, trântind-o în urma lui. Își întoarse atunci privirea stupefiată către televizor, unde temerarul adolescent cu puteri supranaturale vedea prin pereți și sărea de pe o clădire pe alta dintr-un singur salt și fără elan.

Dar ce legătură aveau toate astea cu motivul plecării lui precipitate, Tess

habar n-avea.

45

Pontiacul lui Reilly îşi croia drum cu greu prin traficul aglomerat de pe autostrada Van Wyck, îndreptându-se către sud. Deasupra, avioanele masive al căror alb lucios strălucea în luminile nopţii treceau unul după altul, destul de jos, spintecând zgomotos aerul şi-ndreptându-se grăbite către pistele de aterizare ce le aşteptau nu foarte departe, căci aeroportul era la vreun kilometru şi jumătate distanţă.

Cu puşca-ntre picioare, Aparo se frecă la ochi şi-şi scoase capul pe geam, înviorat de aerul proaspăt cu iz de primăvară ce-i învăluia faţa în viteza constantă a maşinii.

Reilly era cu ochii-n patru, scanând din mers indicatoarele de direcţie din stânga şi din dreapta, evident căutând ceva anume. La un moment dat ochii îi căzură pe cel căutat, arătându-i-l lui Aparo cu degetul:

— Ăla e.

Aparo îl căută cu privirea, observând şi el indicatorul de culoare verde din dreapta care – conform inscripţiei – ducea către unul dintre depozitele aeroportului, şi anume cel cu numărul 7. Chiar dedesubtul acestui indicator, pierdut printre numele diverselor companii aeriene, mai era un mic panou pe care scria: Alitalia. Servicii de Transport Marfă.

La scurt timp după atacurile teroriste din 11 septembrie, Congresul adoptase o nouă lege privind călătoriile cu avionul, Legea securităţii transporturilor aeriene, conform căreia responsabilitatea inspectării călătorilor şi a bagajelor fusese transferată unei organizaţii guvernamentale nou înfiinţate, Administraţia Securităţii Transporturilor. Ceea ce însemna mai exact că orice sau oricine intra pe teritoriul Statelor Unite avea să fie supus unui control mult mai riguros şi mai amănunţit decât până atunci.

Aşa se face că aproape toate aeroporturile din ţară fuseseră dotate cu tomografe computerizate, capabile să detecteze orice material sau substanţă explozibilă nu numai în bagaje, ci şi la pasageri. Călătorii trebuiau chiar să treacă

printr-un filtru cu raze X, practică la care s-a renunțat curând, și nu datorită vocilor din ce în ce mai vehemente care susțineau că pasagerii erau expuși unor radiații dăunătoare, ci a simplului fapt că ingenioaselor mașinării ale companiei Rapiscan nu le scăpa absolut nimic. Scanau și expuneau totul în văzul lumii, fără niciun ascunziș.

Un punct de maxim interes pentru Administrația nou înființată era transportul internațional al mărfurilor care de cele mai multe ori reprezentau o amenințare mai mare decât cel intern. Zilnic în America intrau zeci de mii de colete, pachete și containere de toate felurile și dimensiunile, venite de pretutindeni, fapt ce a determinat ca directivele nou adoptate în privința verificării pasagerilor și a bagajelor să cuprindă și această categorie a mărfurilor ce intrau pe teritoriul Americii fie pe mare, fie pe calea aerului, mai cu seamă în această nouă epocă a securității sporite din toate punctele de vedere. Verificarea se făcea cu ajutorul unor sisteme uriașe de scanare cu raze X, dispuse în toate punctele principale de intrare în țară.

Reilly avea chiar acum un astfel de sistem în fața ochilor și era foarte recunoscător că astfel de mașinării existau și funcționau perfect. Se afla într-una din camerele de operare din terminalul pentru mărfuri al aeroportului JFK, terminal al liniei aeriene italiene.

Operatorul de lângă el tot butona panoul complex din față, timp în care pe monitor apăreau diverse imagini scanate ale coletelor depozitate în hangar.

— Eu zic să vă faceți comozi și să luați un loc, le zise el. E o încărcătură destul de mare și o să ne ia ceva timp s-o scanăm pe toată.

Reilly îi urmă sfatul și se așeză în scaunul uzat.

— Noi nu căutăm un anume container, care-ar trebui să se vadă destul de clar, așa că poți să dai mai repede și-ți spun eu când să te oprești.

— Foarte bine, încuviință bărbatul, punându-se pe treabă.

Imaginile începură să se succeadă cu repeziciune pe ecranul monitorului, poze cu tot felul de containere și lăzi scanate când din față, când din lateral, și-n care se puteau distinge conturul și structura exponatelor pe care prelații Vaticanului le trimiseseră peste ocean pentru expoziția de la Metropolitan. Încă enervat că nu se gândise mai devreme la asta, Reilly își concentră atenția pe monitor, iar Aparo îi urmă exemplul. La fiecare imagine a câte unui crucifix sau statuetă, ce semănau acum mai degrabă cu niște schițe rudimentare făcute cu albastru pe o coală cenușie, simțea cum inima îi bate mai tare, în speranța că poate următoarea imagine îi va dezvălui ce căuta. Rezoluția era surprinzător de bună, și imaginile aveau o claritate la care nu s-ar fi așteptat, dat fiind că se puteau distinge până și minusculele pietre prețioase din incrustații sau cele mai fine ornamente în relief.

Și dintr-odată, printre zecile de contururi ce apăreau și dispăreau aproape instantaneu de pe monitorul din fața lui, îl zări.

— Stai, nu da mai departe! zise Reilly entuziasmat, simțind cum îi trece un val de căldură prin tot corpul.

Acolo, pe ecran, chiar în fața lui, fără a fi acoperit de carcasa-i obișnuită și etalându-și astfel toate mecanismele ce-l compuneau, era codificatorul în toată splendoarea... măruntaielor lui.

46

În momentul în care intră în sala de ședințe, Tess se opri și rămase locului fără să mai facă niciun pas. După plecarea lui precipitată, Reilly n-o sunase timp de trei zile, pe parcursul cărora frustrarea ei crescuse considerabil, alimentată și de telefoanele din ce în ce mai insistente de la mama sa, care o tot bătea la cap să vină la Hazel în Arizona și căreia nu mai știa ce să-i spună ca s-o lase în pace. Se simțea din ce în ce mai agitată și mai nervoasă, dându-și seama că, în ciuda sfaturilor bine intenționate ale lui Reilly, lăsase ancheta să-i acapareze aproape fiecare aspect al vieții personale și că era deja prea târziu să mai schimbe ceva în privința asta.

Iar acum, când intră în sala de ședințe a FBI și văzu ce era așezat în mijlocul mesei, rămase împietrită în pragul ușii, dându-și seama că hotărârea de a se detașa de caz și de toate implicațiile lui tocmai se dusese pe apa sâmbetei, căci obiectul la care se uita nu era altceva decât replica fidelă a codificatorului, reconstituit dintr-un plastic gros și transparent.

— De unde?... bâigui ea cu o voce pierită, uitându-se mirată la Reilly, însă după expresia de complicitate de pe fața lui înțelese că de fapt el pusese totul la cale.

Acum înțelegea că avusese un plan foarte bine pus la punct. O sunase ceva mai devreme, rugând-o să vină la sediul din Federal Plaza ca să „mai trecem o dată prin declarații, nimic important”, omițând intenționat să-i spună ce o aștepta aici.

Simți dintr-odată privirile iscoditoare ale celor prezenți îndreptate către ea și-ncercă să-și ascundă șocul. Îi recunoscu printre ei pe Aparo, Jansson, Amelia și De Angelis, însă pe ceilalți nu-i mai văzuse până atunci. Privi din nou spre Reilly și el îi zâmbi scurt, cordial.

— M-am gândit c-ai vrea să participi și tu la discuția asta, îi zise el, întorcându-se apoi către un bărbat pe care Tess nu-l cunoștea și care începuse să împartă tuturor celor prezenți niște hârtii capsate. Dânsul este Terry Kendricks, cel care a reconstruit codificatorul.

— Da, cu ajutorul echipei mele, desigur, se grăbi Kendricks să adauge, zâmbind amabil către Tess. Îmi pare bine.

Tess făcea eforturi considerabile să se mai uite și-n altă parte decât la mașinăria de pe masă, de la care parcă nu-și mai putea dezlipi privirea. Își aruncă ochii peste foile de la Kendricks, care-i confirmară bănuielile.

— Chiar funcționează?

— Sigur că da. Totul a mers ca la carte. Doar că e în latină, nu s-a putut altfel. Cel puțin așa mi-au spus colegii din echipa de lingviști, care s-au ocupat de traducere.

Tess încă nu înțelegea cum de fusese cu putință așa ceva.

— Dar... cum ați putut să-l reconstituiți? întrebă ea întorcându-se către Reilly cu o față care-l implora să n-o mai țină în șah.

— E simplu. Tot ce intră în țară e scanat cu raze X în orice punct vamal, chiar și exponatele de mare valoare trimise de Vatican, îi explică el.

Tess simți nevoia să se așeze, căci genunchii i se muiaseră și o luase cu amețeală. Încercă să se concentreze asupra copiei pe care o primise. Reuși în cele din urmă să citească primele rânduri. Era vorba de-o scrisoare datată mai 1291.

— Dar asta e data când a avut loc bătălia de la Acra! exclamă ea brusc revigorată. Ultimul bastion al cruciaților!

Începu iar să citească, înghițind practic rândurile și simțind în același timp cum un fel de pod imaginar începe să se contureze peste secole între ea și niște oameni ale căror destine se consumaseră în vremuri de legendă.

„Cu mare tristețe în suflet vă anunțăm”, începea scrisoarea, „că fortăreața din Acra nu se mai află sub oblăduirea noastră. Am părăsit orașul la căderea nopții, privind cu inimile grele cum se mistuia în flăcările păgâne...”

47

MAI 1291 – ÎN ESTUL MEDITERANEI

Vâsliseră spre nord toată noaptea, fără să se-ndepărteze totuși prea mult de țărm, iar la ivirea zorilor stabiliră un curs către vest și galera porni înspre Cipru, unde sperau să găsească adăpost în mănăstirea ordinului.

După cruda lovitură de la Acra, cu sufletul umbrit de trista amintire a ultimelor ceasuri petrecute între zidurile cetății și odată ajuns pe corabie, Martin coborâse în cală ca să încerce să se odihnească puțin, însă mișcarea domoală și ritmică a galerei nu-l lăsă să-nchidă ochii nici măcar o clipă, în afara faptului că nu-și putea scoate nicicum din minte imaginea bătrânului maestru dându-și obștescul sfârșit. Astfel de gânduri chinuitoare îl bântuiră toată noaptea, așa că ieși printre primii pe punte când abia se crăpa de ziuă, privind cu spaimă și uimire priveliștea deloc liniștitoare ce i se deschidea în fața ochilor. Semiîntunericul cempresura încă ambarcațiunea era brăzdat de fulgere năprasnice ce spintecau negura, iar șuieratul vântului care se-ntețise era acompaniat de vuietul prelung și-nfundat al tunetelor. În spate, către est, norii purpurii și amenințători acopereau răsăritul, lăsând doar câteva raze firave să le străpungă formația compactă undeva în partea de sus, însă nu îndeajuns cât să lumineze zarea neguroasă.

Cum e cu putință oare? se întrebă. *Două furtuni de înfruntat, una care ne-ntâmpină, alta care ne urmărește*... Se duse și se consultă în grabă cu Hugh, care-i spuse că nici căpitanul nu mai văzuse așa ceva până acum.

Erau prinși la mijloc.

Vântul se întețea simțitor, aducând la răstimpuri o ploaie măruntă și rece ca gheața. Vela se smucea din ce în ce mai tare în verga nu foarte solidă, iar marinarii de pe punte încercau cu disperare s-o țină sub control, în timp ce catargul scârțâia și trosnea. În cală, caii nechezau speriați și tropăiau pe loc, sforăind nervoși. Martin îl urmărea atent pe căpitan, care-și consulta hărțile fără să-și ascundă îngrijorarea care pusese stăpânire pe el. Identifică repede poziția galerei și făcu un semn discret pe hartă, după care dădu fuga și-i strigă supraveghetorului să

mărească ritmul vâslelor, iar omului de la cârmă îi dădu noile coordonate, sperând astfel că va reuși să scoată corabia din mijlocul furtunii.

Martin îl găsi pe Aimard pe puntea îngustă de la provă, privind și el cu aceeași îngrijorare furtunile care se apropiau.

— E ca și cum chiar Domnul a ridicat apele astea, le-a făcut să se răzvrătească pentru a ne înghiți în adâncurile lor neștiute, zise el către Martin cu o privire în care se citeau zbucium și neliniște.

Nu mai trecu mult până când furtuna izbucni cu toată puterea, dezlănțuind stihiile apelor de jur împrejur. Zările se-ntunecaseră de-a binelea, de parcă se făcuse iarăși noapte, o noapte neagră ca smoala, iar vântul se transformase deja într-o adevărată vijelie ce spulbera totul în calea ei. Corabia era ca o coajă de nucă pe marea-nvolburată, ale cărei valuri gigantice și albe de spumă se ridicaseră din adâncuri și se-ndreptau spre ei ca niște pereți mișcători care se spărgeau de parapet, măturând apoi necruțătoare toată puntea. Fulgere năprasnice brăzdau întunecimea de nepătruns a cerului, urmate imediat de tunete asurzitoare și greoaie, în timp ce picăturile mari și dese de ploaie biciuiau corabia din toate părțile, învăluind-o într-o perdea densă și transparentă.

Hugh îi strigă omului de veghe să caute o bucată de pământ unde s-ar fi putut refugia. Martin îl însoți pe sărmanul om cu privirea cum se cațără pas cu pas pe catarg. Corabia își croia drum anevoie prin imensitatea apelor, puntea fiindu-i măturată la răstimpuri foarte scurte de valurile care mai întâi se izbeau de pupă, zdruncinând-o. Vâslele nu mai făceau față de mult, unele lovindu-se de chilă, altele rupându-se în două și rănindu-i pe ocnașii care reușeau cu greu să le stăpânească, fiind ei înșiși înlănțuiți și neputându-se mișca în voie, astfel încât Hugh se văzu nevoit să le ordone să le tragă înapoi.

Trecuseră deja câteva ore bune de când se luptau cu natura dezlănțuită când dintr-odată Martin auzi un pârâit prelung și asurzitor, care acoperi chiar și vuietul nestăpânit al apelor. Era tambuchiul de la pupă, care cedase presiunii și crăpase, lăsând apa să se năpustească năvalnic dedesubt. Aproape instantaneu ambarcațiunea începu să se legene amenințător, când de undeva de sus se auzi un zgomot sfâșietor, ca și cum o scândură s-ar fi rupt brusc din structura de lemn unde fusese fixată. Era catargul, care fusese smuls și care se prăbuși greoi peste trei dintre membrii echipajului sub privirile îngrozite ale lui Martin, în timp ce bietul om cocoțat pe el fu azvârlit în valurile furibunde.

Fără velă și vâsle, galera rămase în voia sorții, la mila furtunii și a vârtejurilor amețitoare, plutind fără țintă pe apele înfuriate care când o împingeau cu forță înainte, când o trăgeau înapoi, când o zdruncinau din încheieturi sau o învârteau, umflându-se din adâncuri.

Așa pluti *Templul Șoimului* trei zile și trei nopți, timp în care furtuna nu l-a slăbit deloc. Însă izbutise ca prin minune să nu se ducă la fund și să rămână

întreagă. Veni și ziua a patra și vântul tot nu se mai domolise, când auziră o voce strigând din răsputeri:

— Pământ! Pământ!

Martin miji ochii prin ceață și-l zări pe omul cu pricina, care arăta cu degetul înainte, înspre ce părea a fi tot ceață, negură și valuri tumultuoase. Apoi însă i se păru că parcă vede ceva, un punct negru undeva departe, în zare, abia vizibil.

Și atunci se întâmplă.

Chiar când le încolțise speranța în inimi la vederea crâmpeiului de pământ, corabia începu să pârâie năprasnic din toate încheieturile, semn că nu mai avea mult până să se facă bucăți. Scândura de pe punte începu să trepideze din ce în ce mai tare și să scoată un scârțâit prelung în momentul în care lemnul cedă sub greutatea apei. Se auzi apoi un huruit puternic, care acoperi tot vuietul furtunii, urmat la scurt timp de niște sunete înfundate ce semănau cu o explozie, când întreaga chilă cedă. Vâslașii erau din ce în ce mai panicați, imobilizați în lanțurile grele, iar caii din cală sforăiau cu spume la gură, dându-se înapoi până când nu mai avură unde.

— Sclavii! urlă Hugh. Duceți-vă și dezlegați-i înainte să se-nece!

Oamenii dădură fuga să le desfacă lanțurile, însă libertatea le fu extrem de scurtă, căci în secunda următoare apele pătrunseră năvalnice în cală, înghițindu-i în albastrul lor tulbure și spumos.

Hugh știa că nu mai e nimic de făcut, așa că ordonă oamenilor să dezlege barcazul și să-i dea drumul în larg.

— Dați-i bătaie, hai! urlă el. Urcați-vă-n șalupă și abandonați corabia cu toții!

Martin se duse să dea și el o mână de ajutor, căci barcazul era singura lor șansă de supraviețuire, când îl zări pe Aimard apucând-o în direcția opusă, către pro vă, ducând în brațe un obiect voluminos ambalat în piele. Martin îl strigă disperat când zări valul uriaș care se ridicase brusc din adâncurile marine, însă era prea târziu, căci în mai puțin de o fracțiune de secundă apele îl învăluiră, târându-l pe punte și izbindu-l puternic de masa pe care se aflau hărțile, în al cărei colț ascuțit se înfipse cu pieptul. Scoase un strigăt sfâșietor de durere, dar strânse din dinți și se opinti în picioare, cu mâna strâns apăsată pe rană. Când Martin ajunse lângă el și-i întinse mâna ca să-l ajute, Aimard i-o îndepărtă ușor, fără să dea drumul nicio clipă obiectului învelit în piele, deși era evident că în condiția precară în care se afla greutatea și volumul acestuia nu făceau decât să-i agraveze starea.

Reușiră cu chiu, cu vai să se urce în barcaz, care era acum cam la același nivel cu puntea corabiei avariate. Martin de Carmaux se uita împietrit la îngrozitorul spectacol, știind că e ultima dată când mai vedea *Templul Șoimului*. Partea din față a galerei era aruncată de valuri de colo-colo precum o creangă

uscată de copac, iar pârâitul ei prelung reuși s-acopere până și șuierul demonic al vântului sau nechezatul isteric al cailor care se înecau.

În ochii celorlalți opt oameni care se aflau alături de el în barcaz se citea aceeași groază când vasul dispăru brusc, înghițit de muntele de valuri.

Plutiră o vreme în derivă, mânați când de valurile umflate, când de curenți sau de vânt. La început, barca părea o biată jucărie de hârtie pe apele dezlănțuite, însă căpitanul găsi repede ceva de făcut pentru șase dintre cei nouă supraviețuitori, pe care-i puse să mânuiască vâslele ca să mai amortizeze smuciturile bruște. Martin se număra și el printre ei, vâslind cu sârg, dar cu gândurile în altă parte. Privea în gol înainte, simțind cum îl copleșesc oboseala și deznădejdea. Fuseseră alungați din Țara Sfântă, pierduseră *Templul Șoimului* și acum erau într-o amărâtă de barcă în mijlocul pustietății, și cine știe cât vor putea supraviețui, chiar dacă dădeau de pământ. Nu mai conta unde erau, căci se aflau departe de casă, în teritorii ostile, fără arme cu care să facă față eventualilor dușmani.

După câteva ore de plutire în voia sorții, observară că valurile se mai potoliseră și marea era ceva mai calmă, și-ntr-un sfârșit văzură și pământul pe care-l zărise omul de veghe. Vâsliră și mai abitir, adunându-și ultimele forțe, și-n curând brăzdau valurile spumoase ce se spărgeau zgomotos de țărmul din ce în ce mai apropiat. Când păși în sfârșit pe nisipul ud al plajei, furtuna încă nu se potolise și ploaia îi mai agasa cu picăturile ei reci și pătrunzătoare, dar cel puțin simțeau pământul sub picioare.

După ce fiecare își trecu sabia prin fundul barcazului, îi dădură drumul înapoi în larg, unde valurile încă neîmblânzite îl împresurară din toate părțile trăgându-l în abis, căci, deși primejdia trecuse, marea era încă agitată. Nu trebuia să fie văzuți de nimeni, și nimeni nu trebuia să știe că scăpaseră cu viață, așa că hotărâră să nu atragă atenția. Hugh le spuse că în momentul în care furtuna se dezlănțuise corabia se-ndrepta către nord și că, după bănuielile lui, *Templul Șoimului* fusese dus de curenți undeva în apropiere de Cipru și apoi împins iar către nord. Bazându-se pe buna judecată a căpitanului, dar mai ales pe cunoștințele și experiența sa pe mare, Aimard hotărî c-ar fi mai bine să-și găsească un adăpost într-un loc mai ferit și le propuse să se-ndrepte către inima insulei înainte de a o apuca înspre vest în căutarea unui port.

Își găsiră adăpost între colinele domoale, unde erau feriți nu numai de vântul mușcător, ci și de eventualele priviri indiscrete ale localnicilor, care însă nu păreau un motiv serios de îngrijorare, căci, în afară de vaietul înfundat al furtunii, nu auziseră nimic și nu văzuseră pe nimeni. Insula părea pustie și stearpă, lipsită de orice formă de faună, probabil din cauza vremii potrivnice. Martin îl studiase pe Aimard în vreme ce căutau un loc de odihnă și băgase de seamă că starea lui se înrăutățea văzând cu ochii. Lovitura la coaste fusese zdravănă, iar rana cu care

cavalerul se alesese în urma ei începea să-l deranjeze din ce în ce mai tare, în ciuda eforturilor sale de a-şi ascunde durerea cumplită care-l chinuia. Mergea mai departe strângând din dinţi, apăsând cu o mână rana în timp ce cu cealaltă ţinea sub braţ misteriosul pachet.

Când ajunseră în sfârşit la zidurile unui oraş realizară că s-ar putea să fie nevoiţi să lupte în starea jalnică în care se aflau. Nu numai că erau răniţi şi frânţi de oboseală, dar armele pe care le aveau nu puteau să-i ajute prea mult. Teama li se mai potoli întrucâtva la speranţa c-or să găsească măcar ceva de-ale gurii, dar descoperiră că oraşul fusese părăsit şi că nu mai rămăsese nimeni în casele goale. Zăriră ruinele unei biserici în centru, ai cărei pereţi erau încă în mare parte intacţi, însă din acoperiş nu mai rămăseseră decât o grămadă de scânduri pe jumătate făcute scrum, care se sprijineau şubred pe coloanele înalte de piatră, stând să cadă la cea mai mică mişcare. Era greu de spus cât timp se scursese de când lăcaşul fusese astfel pângărit, însă un lucru era sigur: trecuseră câteva săptămâni bune, dacă nu luni sau chiar ani.

Vizavi de biserică era o fântână peste care o salcie plângătoare îşi revărsa frunzele bătrâne, şi lângă care cei nouă se prăbuşiră extenuaţi, încercând să-şi tragă sufletul. Dintre toţi, Aimard de Villiers se simţea cel mai rău. Martin tocmai îi aducea nişte apă din fântână când auzi un sunet melodios – clinchete de clopoţei. Cu toţii se grăbiră să se ascundă, zărind din adăpostul lor câteva capre care înaintau agale pe strada îngustă, oprindu-se în dreptul fântânii, unde începură să tragă cu putere de crengile subţiri ale salciei, molfăind în voie. În urma lor apăru şi păstorul, un moşneag olog şi adus de spate, alături de un băieţel.

La semnul lui Aimard, Martin preluă controlul, făcându-le celorlalţi semn cu mâna să se împrăştie şi să stea de pază, în timp ce el şi Hugh îl luară pe păstor prin surprindere, apropiindu-se de el pe nesimţite. Bătrânul căzu în genunchi speriat, implorându-i să nu-l omoare sau măcar să-i cruţe viaţa nepotului său. Vorbea în arabă, pe care din fericire atât Aimard, cât şi Martin o înţelegeau şi o vorbeau destul de bine, la fel ca şi alţi cavaleri ai ordinului. Chiar şi aşa, le luă ceva timp până să-l liniştească pe bătrân şi să-l asigure că n-are de ce să se teamă, şi încă mai mult ca să-i explice că vor să cumpere o capră şi nu s-o ia pur şi simplu. N-aveau bani să-i dea pe ea, şi nici alte lucruri de valoare, însă puseră mână de la mână şi reuşiră să strângă nişte haine desperecheate care, chiar dacă nu făceau cât o capră, erau mai mult decât nimic, iar ei puteau avea conştiinţa împăcată că cel puţin încheiaseră un târg cât de cât acceptabil.

În vreme ce bătrânul scotea apă din fântână ajutat de nepotul său, pentru ca animalele să-şi mai potolească setea, cavalerii se traseră deoparte şi înjunghiară capra primită, după care aprinseră focul şi o puseră la proţap s-o frigă. După ce friptura fu gata, îi invitară la ospăţ şi pe bătrân cu nepotul lui; acest gest de bunătate avea să le salveze viaţa tuturor.

Bătrânul le spuse cât de recunoscător era că rămăsese în viață, și tot de la el aflară și numele orașului: *Fonsalis*. După-amiaza târziu își reluă din nou peregrinările alături de băiețandrul slăbănog și de caprele lor. Cu stomacul plin și mult mai întremați, cavalerii și cei câțiva marinari mai traseră un pui de somn, liniștiți la gândul că-și vor putea relua călătoria în dimineața următoare.

Nu trecu însă nicio oră când se văzură nevoiți să-și întrerupă somnul, căci cavalerul care stătea de pază auzi un zgomot ciudat și-l trezi iute pe Martin. Erau pașii cuiva care alerga, venind înspre ei. Curând îl zăriră pe micuțul păstor. Când ajunse lângă ei abia mai respira și era vizibil speriat. El le dădu de știre că o ceată de mameluci se-ndrepta spre ei. Le mai spuse și că bunicul îi știa bine, căci nu era prima oară când veneau în Fonsalis după apă, și că era pățit din cauza lor, căci îl prădaseră în repetate rânduri.

N-aveau altă șansă decât să lupte cu ei.

Ajutat de Aimard, Martin puse repede la punct un plan de bătaie, intenționând să-i atragă pe mameluci într-o ambuscadă. Se dispuseră așadar într-o formație în V, la distanță unul față de celălalt. Fântâna era vârful V-ului, iar cele două laturi erau deschise înspre dușman, ca să-l prindă la mijloc.

Având în vedere ce arme aveau la dispoziție, adunară ce mai găsiră printre dărâmăturile bisericii, bare de fier contorsionate, de diverse grosimi și dimensiuni, după care Hugh și unul dintre oamenii lui întinseră o bucată lungă de sfoară de la fântână până la ultimul om care-nchidea V-ul pe fiecare latură, formând un triunghi alungit, și camuflară cu noroi și țărână latura de jos, care era chiar în drum și risca să fie văzută de mameluci. Odată pregătită capcana, fiecare își ocupă postul dinainte stabilit.

Așteptarea fu scurtă, căci îi auziră venind înainte de a intra în raza lor vizuală, așa tămbălău făceau, râzând zgomotos și vorbind tare. Era clar că isprăvile lor în zonă fuseseră îndeajuns de crude și de convingătoare încât să le dea o asemenea siguranță de sine, căci mamelucii erau în general oameni cruzi și de temut. În urmă cu circa cincizeci de ani, mulți tineri de prin părțile locului fuseseră vânduți ca sclavi sultanului Egiptului care, nebănuind consecințele propriilor sale acțiuni, i-a educat ca războinici. El i-a încadrat în Garda Națională și i-a numit mameluci, care în arabă înseamnă „proprietate”. Câțiva ani mai târziu, mamelucii au declanșat o revoltă în urma căreia au pus stăpânire pe Egipt, devenind chiar mai de temut decât cei care-i vânduseră odinioară sultanului.

Când în sfârșit îi zăriră, nu putură să nu le admire ținuta. Îmbrăcați din cap până-n picioare în zale și piele, veneau călare semeți, fiecare dintre ei purtând la brâu o sabie lungă într-o teacă subțire de lemn și un pumnal vârât la cingătoare. Peste oblâncul șeii aveau câte un scut mare și circular de metal, iar prapurii multicolori ce atârnau de lăncile lor se legănau în mersul cailor.

Martin îi număra. Băiatul avusese dreptate, erau douăzeci și unu de

războinici. Asta însemna: ori mamelucii, ori ei. Nu-şi puteau permite să-l cruţe pe niciunul dintre ei sau – şi mai rău – să le scape, căci pe urmă s-ar fi întors cu ajutoare însutite.

În momentul în care cei din coada alaiului trecură de hotarul atât de bine ascuns de Hugh şi de ajutorul său, Martin îl auzi pe conducătorul lor descălecând în dreptul fântânii, foarte aproape de el. Ridicându-se atunci brusc dintre crengile salciei, se năpusti asupra lor mai ceva ca ghiuleaua unui tun, reuşind să-i străpungă pe doi dintre ei din două mişcări iuţi ale sabiei. Ceilalţi mameluci se pregăteau şi ei să coboare din şa când fură luaţi prin surprindere de restul naufragiaţilor, care-şi părăsiră ascunzătorile şi tăbărâră pe ei, urlând din toţi rărunchii ca nişte adevăraţi războinici şi dezlănţuind o ploaie de lovituri asupra duşmanilor cu ce aveau la îndemână, fie săbii sau suliţe, fie bucăţi grele de fier. Surpriza a fost completă, iar efectul pe măsură.

Cei care reuşiră cumva să rămână în şa îşi struniră iute caii, încercând să fugă pe unde veniseră, dar Hugh şi omul lui stăteau de pază şi, când îi zăriră venind în galop, ridicară repede sfoara acoperită de ţărână, ţinând-o strâns şi-ntinzând-o la maximum. Grăbiţi şi-nspăimântaţi, mamelucii nici măcar n-o observară, galopând mai departe fără să se oprească. Căzură mai întâi primii cai, dar fu de ajuns, căci cei din rândul doi se izbiră de călăreţii răsturnaţi şi de patrupedele lor culcate la pământ, zburând prin aer neajutoraţi. Până să-şi revină în fire, cavalerii îi ajunseră deja din urmă, spintecându-i cu săbiile până ce nu mai rămase nimic din ei, nici aici şi nici în capătul celălalt, lângă fântână.

Victoria avu însă preţul ei, căci în încăierare pieiră doi dintre membrii echipajului şi tot atâţia cavaleri. Nu mai rămăseseră aşadar decât cinci, dintre care Aimard era grav rănit şi sleit de puteri.

Dar acum aveau nu numai arme mai bune, ci şi cai.

În acea noapte, după ce-şi îngropară morţii după datina creştină, se culcară lângă zidurile vechii biserici, făcând de pază cu rândul. Martin nu putu deloc să adoarmă, căci mintea îi era asediată de tot felul de imagini de peste zi, aşa că somnul îi sărise de tot, lăsându-l într-o stare de trezie atât de încordată, încât auzea până şi cel mai mic zgomot sau mişcare.

Stând întins şi ascultând zgomotele difuze ale nopţii i se păru la un moment dat că aude ceva zarvă dinăuntrul bisericii, unde-l duseseră pe Aimard să se odihnească mai la adăpost. Ştia că bătrânul cavaler era chinuit de dureri, şi-l văzuse în repetate rânduri scuipând sânge. Se ridică şi intră în biserică pe uşa pe jumătate arsă, însă nu-l zări pe Aimard. Scrută întunericul dens şi-l observă pe bătrânul cavaler stând în picioare lângă un foc plăpând ale cărui flăcări alungite tremurau firave în palele de vânt ce pătrundeau de afară prin acoperişul dărâmat. Se apropie şi văzu că Aimard compunea o scrisoare, având alături o maşinărie ciudată cu multe pinioane pe care Martin n-o mai văzuse până atunci.

Cavalerul înălță capul spre el și ochi îi luciră în lumina palidă a flăcărilor.

— Martin, ajută-mă cu asta, îi zise el c-o voce gravă, răgușită.

Martin se trase și mai aproape, simțind cum i se încordează toți mușchii corpului deodată.

— Cu ce te pot ajuta?

— Nu mai am forța de altădată, zise Aimard înecat de un acces scurt de tuse. Vino cu mine, îi ceru, aplecându-se cu greu după sacul de piele și conducându-l în partea din spate a bisericii, într-o zonă pavată cu lespezi dreptunghiulare, cu diverse nume și date înscrise pe unele dintre ele. Curând Martin își dădu seama că erau de fapt pietre de mormânt.

— Asta, spuse cavalerul oprindu-se în dreptul uneia pe care era scris cuvântul *Romiti*.

Martin îl privea nedumerit, căci nu înțelesese ce voia bătrânul de la el. Aimard îi ghici gândurile și-i zâmbi cald.

— Vreau s-o deschizi, îi explică el liniștit.

Fără să aștepte alte explicații, tânărul cavaler se puse pe treabă, folosindu-se de sabie ca să urnească placa.

— Ai grijă să-l ții deschis pentru mine, îl rugă Aimard îngenunchind pe pământul rece și strecurând sacul de piele prin deschizătură. Apoi îi făcu un semn discret din cap, zicându-i mulțumit: Atât, mulțumesc.

Martin coborî încet lespedea, fixând-o înapoi în lăcașul ei, după care Aimard o mai privi o dată ca să se asigure că nu se vedea că se umblase acolo. Se ridică apoi în picioare și se târî înapoi lângă foc, unde se întinse în micul culcuș pe care și-l încropise, chircit de durere.

Martin privi în gol întunecimea dinaintea lui, amețit de torentul de gânduri ce-i bombardau mintea nedormită. Când Aimard de Villiers îi propusese să se alăture ordinului, se simțise extrem de onorat și nerăbdător, și-n primii trei ani mândria îi fusese pe deplin răsplătită, căci templierii erau într-adevăr respectați ca un grup de nobili plini de curaj și inițiativă, care-și dedicaseră viața Bisericii, oamenilor, lui Dumnezeu. Dar ce se va-ntâmpla acum, când Țara Sfântă era pierdută și nu mai aveau pentru ce lupta? Ce-o să se aleagă de ei? Care mai erau obiectivele lor?

Mai erau și alte lucruri care-l deranjaseră și care acum reieșeau la suprafață. De-a lungul anilor ajunsese să-și dea seama de existența unor neliniști ce păreau să umbrească viața ordinului. Din frânturi de conversații auzite din întâmplare pe ici, pe colo, pusese lucrurile cap la cap și nu-i fusese deloc greu să-și dea seama că între Biserică și ordinul lor existau anumite tensiuni, dacă nu chiar neînțelegeri. Această descoperire îl zdruncină întrucâtva, căci după mintea lui lucrurile ar fi trebuit să stea exact invers, și-n loc de disensiuni și bănuieli s-ar fi așteptat să găsească legături strânse bazate pe onoare și încredere reciprocă. Dar

ruptura se dovedise a fi atât de mare, încât nu de mult Biserica le ignorase cu desăvârșire cererile de a le trimite mai mulți oameni. Refuzul fețelor bisericești de a le da o mână de ajutor pecetluise soarta garnizoanei de la Acra.

Era oare posibil ca Biserica să fi pus Templul în primejdie cu bună știință?

Își îndepărtă gândul din minte. Nu, era prea de tot.

Și apoi mai erau întrunirile secrete pe care William de Beaujeu le ținea doar cu cei mai în vârstă membri ai ordinului. Cu toții ieșeau de la aceste adunări cu fețe lungi pe care se citea o îngrijorare mocnită a cărei cauză refuzau s-o împărtășească și altora. Așa se întâmpla de fiecare dată și cu Aimard de Villiers, în ciuda felului său de a fi onest și deschis, calități pe care Martin le prețuise dintotdeauna la bătrânul cavaler. Mai erau apoi cufărul cu modele incrustate și cuvintele neînțelese pe care Aimard le schimbase cu Marele Maestru înainte să fugă din cetate și să se îmbarce pe *Templul Șoimului*. Iar acum sacul ăsta misterios din piele și ciudata mașinărie aflată lângă foc.

Oare Aimard nu mai avea încredere în el?

— Martin, bâigui bătrânul în spatele lui cu voce guturală.

Tânărul se întoarse către el și-i fixă fața contorsionată de durere.

— Cred că știu ce gândești. Dar crede-mă, rogu-te, când îți spun... Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le afli, Martin, dacă vrem ca ordinul nostru să supraviețuiască. William mi-a încredințat mie această grea sarcină și știința de care e nevoie pentru a fi înfăptuită, însă... Se opri brusc, tușind apăsat, după care își șterse gura cu mâna și continuă: Călătoria mea se încheie aici, și tu știi asta la fel de bine ca mine. Protestă tăcut ridicând ușor o mână când Martin vru să-l contrazică, grăbindu-se să vorbească. Trebuie și eu la rândul meu să-i încredințez cuiva secretul, Martin, și acel cineva ești tu. Ție-ți va reveni acum sarcina de a duce la bun sfârșit ceea ce eu abia am început.

Auzind cuvintele bătrânului, pe Martin începu să-l mustre conștiința că se îndoise de bunele sale intenții.

— Vino și așază-te aici lângă mine, îl invită Aimard, așteptând până ce Martin se așeză lângă foc, după care trase adânc aer în piept și începu: Mulți ani doar câțiva membri ai ordinului nostru au știut secretul de care-ți spuneam, și l-au păstrat cu sfințenie. La începutul începuturilor, numai nouă cavaleri îl cunoșteau, și de atunci încolo numărul celor care îl știau a fost păstrat același. E un fel de lege nescrisă care spune că niciodată mai mult de nouă cavaleri nu trebuie să afle taina, care stă de altfel la baza ordinului nostru, fiind sursa temerilor și a invidiei Bisericii.

Aimard merse mai departe cu povestirea, în timp ce Martin îl asculta curios, dar din ce în ce mai neîncrezător, până când în cele din urmă se arătă șocat de ce aflase, dacă nu chiar scandalizat. Ținând cont însă că Aimard era cel care-i povestea toate lucrurile acelea, știa că bătrânul nu poate să-l mintă. Nu, povestea

trebuia să fie purul adevăr.

Aimard vorbi întruna, toată noaptea, cu vocea tremurândă și din ce în ce mai slăbită, și pe măsură ce el avansa cu povestea, Martin simțea cum ceva înlăuntrul lui se transformă, cum furia i se preschimbă mai întâi în teamă, și apoi într-un puternic simț al datoriei care-i înfierbântă mințile. Aimard îi era ca un tată și Martin nu putea să nu-i admire devotamentul neclintit față de cauza ordinului, simțind cum încetul cu încetul începe să se molipsească de aceeași senzație minunată care parcă i se incrusta în suflet cu fiecare vorbă a bătrânului.

Răsăritul îi găsi tot vorbind. Când Aimard termină în sfârșit ce avea de spus, Martin rămase pe gânduri câteva minute, după care-l întrebă:

— Ce trebuie eu să fac?

— Am aici o scrisoare pe care-am scris-o azi-noapte, începu Aimard. Ea trebuie cu orice preț s-ajungă la Marele Maestru din Paris și nimeni altcineva în afară de el nu trebuie s-o vadă.

Îi înmână hârtia, peste care Martin își aruncă ochii în fugă, neputând însă s-o citească. Aimard înțelese și-i arătă mașinăria de lângă el cu o mișcare a capului.

— E codificată. O simplă măsură de precauție, în caz că nimerește în mâini dușmane. Nu uita că ne aflăm pe pământ străin și n-ați mai rămas decât patru. Stați împreună atât cât e nevoie, după care împărțiți-vă în două și mergeți către Paris pe drumuri diferite. Uite, am făcut o copie, ca să aveți fiecare câte una. Grăbește-i și pe ceilalți și-ncearcă să-i convingi de importanța misiunii, dar nu le spune, rogu-te, adevărul pe care ți l-am dezvăluit, decât atunci când vei fi sigur că ți-a sunat ceasul cel din urmă.

— Dar ce se-ntâmplă dacă murim cu toții pe drum? întrebă Martin, studiind fața lividă a bătrânului. Ce se va alege de ordin?

— Nu suntem noi ultimii, îl încurajă Aimard. Mai sunt și alți frați de-ai noștri, unii în Paris, alții prin alte părți. N-avea grijă, adevărul nu va pieri niciodată. Unele dintre lucrurile scrise în epistolă le știu numai eu, deși, după câte bănuiesc, Hugh a ghicit deja o parte dintre ele. Nu-ți fie teamă, n-o să te tragă de limbă, îl cunosc. Nu e un membru al ordinului, e-adevărat, însă e un om loial, așa că te poți încrede în el fără rezerve, așa cum mă încred și eu în tine.

Își vârî apoi mâna în sân, de unde scoase două pachete subțiri învelite în pânză gudronată.

— Ia-le. Dă unul celorlalți doi.

— Adică cui, lui Hugh?

— Nu, dădu Aimard din cap. Din păcate, Hugh nu face parte din ordinul nostru, și trebuie să ne gândim că va veni poate o vreme când Marele Maestru din Templul din Paris nu va fi dispus să plece urechea decât la vorbele unuia dintre ai noștri. Dacă mă gândesc mai bine, cred c-ar trebui să faci echipă cu Hugh.

Martin asculta atent, încuviințând în tăcere.

— Dar cu dumneata cum rămâne? întrebă el.

Aimard tuși și scuipă iar sânge, ștergându-și apoi barba cu dosul palmei.

— Până acum putem spune c-am avut noroc, zise el, însă veți mai avea multe pericole de-nfruntat și obstacole de trecut pe parcursul anevoioasei voastre călătorii. E o chestiune de maximă urgență, așa că nu vă veți putea opri nici măcar ca să vă îngrijiți bolnavii sau răniții. Așa va fi, și-așa trebuie să fie și acum. Plecați cât mai repede, și pe mine lăsați-mă să-mi închei călătoria aici!

— Dar nu putem să te lăsăm în urmă, protestă Martin.

— După accidentul de pe corabie, zise Aimard ducându-și mâna la rană și scrâșnind din dinți, mă mir c-am mai rezistat până aici. Nu mai am mult de trăit, Martin. Ia scrisorile și du-te. Trebuie neapărat să ajungi la Paris. O mare răspundere îți apasă pe umeri, și multe depind de izbânda ta.

Martin de Carmaux nu mai zise nimic, mulțumindu-se să încuviințeze în tăcere. Înainte de a se ridica să se ducă afară la ceilalți care-l așteptau lângă caii pregătiți, își îmbrățișă mentorul pentru ultima oară.

După o scurtă discuție cu cei trei, intrară cu toții în biserică să-și ia rămas-bun de la Aimard de Villiers, care-i privi pe fiecare în ochi preț de-o secundă, după care se ridică încetișor și-o porni către fântână șchiopătând, cu ciudata mașinărie în brațe. Martin rămase mut de uimire când îl văzu pe bătrân lovind aparatul cu putere de peretele de piatră, zdrobindu-l și făcându-l bucăți, pe care apoi le aruncă în puțul adânc.

— Dumnezeu fie cu tine, zise Martin cu vocea înecată, și cu noi toți.

Fără să mai piardă apoi nicio clipă, apucă hamul unuia dintre cai și-și făcu vânt în șa, plecând în galop către nord, urmat îndeaproape de ceilalți trei, și ei călări, care în curând îl ajunseră din urmă și se înșiruiră după el. Caii rămași fără stăpân le flancau spatele, cu șeile lor împodobite și goale.

Niciunul nu știa ce-i așteaptă sau ce pericole aveau să mai înfrunte în lunga lor călătorie către Franța.

48

Mintea lui Tess încă mai hoinărea pe teritorii de mult apuse, printre temuții mameluci, când vocea groasă a lui Jansson o trezi din mica reverie medievală și-o aduse înapoi cu picioarele pe pământ, în America secolului XXI.

— Probabil că până acum a apucat și Vance să decodeze documentele astea. Trebuie să ținem cont și de asta, zise el.

— Categoric, fu Reilly de acord.

Tess încerca să-și revină și, aducându-și aminte unde se află, îl privi insistent pe fiecare dintre cei prezenți, cu mâinile încă încleștate pe copia dată de Kendricks. Niciunul nu părea la fel de pătruns ca ea de solemnitatea momentului. Era totuși ceva incitant să poți pătrunde cu puterea minții în viețile, faptele, gândurile sau chiar moartea unor oameni care au trăit cu sute de ani în urmă. Mai era, pe de altă parte, și o confirmare a tuturor bănuielilor și presimțirilor de care nu mai putea scăpa de când cu cele întâmplate la muzeu. Nu-și mai găsea locul, nerăbdătoare să-și vadă teoriile demonstrate. Asta putea fi șansa ei cea mare, un alt fel de descoperire a Troiei antice sau a mormântului lui Tutankhamon. Se întreba dacă și ceilalți erau la fel de entuziasmați de conținutul foilor pe care le aveau în față și mai ales de lucrurile la care făceau ele aluzie, sau dacă scrisoarea li se părea interesantă mai degrabă pentru că-i ajuta să rezolve un caz încâlcit.

Expresia de pe fața lui Jansson era destul de elocventă în acest sens.

— Bun, continuă el, ideea e că încă nu știm exact tot ce poate face drăcia asta sau cum trebuie folosită. Ceea ce știm însă este că e destul de mică pentru a încăpea într-un săculeț și cel puțin avem o pistă: *Fonsalis*.

În acel moment îi aruncă lui Kendricks o privire întrebătoare, așteptându-se probabil ca el să intervină.

— Îmi pare rău, zise acesta sobru. Nu te pot ajuta în privința asta. Am niște oameni care se ocupă de problemă chiar acum, însă deocamdată n-au găsit nimic, e ca și cum s-ar lovi de un perete invizibil. N-au găsit niciun document care să ateste existența unui oraș cu numele ăsta.

— Chiar nimic? se încruntă Jansson enervat.

— Nimic. Deocamdată, cel puțin. Vorbim totuși de secolul al XIII-lea, e cam greu să găsești informații documentate. Cartografia era pe atunci o știință rudimentară și primitivă și am găsit foarte puține hărți care să dateze din perioada respectivă, ca să nu mai vorbim de texte scrise. Analizăm tot ce avem din secolul al XIII-lea încoace, până în prezent – scrisori, jurnale, genul ăsta de documente scrise. O să dureze ceva.

Jansson se rezemă de spătarul scaunului, trecându-şi nervos mâna prin păr, cu o față preocupată. Era clar că nu-i plăcea să-i fie stricate socotelile, mai ales dacă era vorba de informații clare şi precise.

— Atunci, poate că nici Vance nu știe unde e, sugeră Aparo.

Tess avu un moment de ezitare, după care își luă inima în dinți și spuse:

— Eu nu m-aș baza prea mult pe asta. E chiar domeniul lui de specializare. Se prea poate ca referiri la orașe de mult dispărute să nu figureze în baza voastră de date, unde probabil că aveți în general doar publicații de largă circulație, însă ele pot apărea în vechi manuscrise din vremea respectivă, genul de lucrări obscure pe care numai unul ca Vance ar ști unde să le găsească.

Jansson o privea, părând că meditează la cele spuse. De Angelis o privea şi el insistent, cu o expresie pe care Tess nu o putea pătrunde. De altfel, se aşteptase ca măcar el să înțeleagă valoarea extraordinară a documentului pe care tocmai avuseseră prilejul să-l studieze. Însă el rămase tăcut pe tot parcursul şedinței, nedând nici cel mai mic semn de preocupare.

— Oricum, e foarte important să-i dăm de cap chestiunii ăsteia, dacă vrem să-l prindem pe tip, zise Jansson încă iritat, după care se-ntoarse către De Angelis:

— Părinte, colegii dumitale ne pot fi de mare folos în rezolvarea problemei, remarcă el.

— Categoric, răspunse De Angelis amabil. O să am grijă să-i convoc pe cei mai de seamă învățați, care vor căuta în arhivele bibliotecii noastre. Este imensă, într-adevăr, însă sunt convins că e doar o chestiune de timp până vom găsi răspunsul.

— Mda, stăm cam prost cu timpul, ăsta-i purul adevăr, zise Jansson descumpănit, întorcându-se către Reilly. Probabil că omul nostru se pregătește deja de plecare, dacă n-a plecat deja.

— O să iau legătură cu cei de la Poliția de Frontieră, să fie cu ochii-n patru. Biroul Protecției Vamale se ocupă cu verificarea tuturor persoanelor sau obiectelor care intră sau părăsesc teritoriul țării. Dar oricum, indiferent de locul exact, trebuie să fie undeva în zona de est a Mediteranei, nu? întrebă el privind către Tess. N-am putea totuși să mai restrângem aria geografică a căutărilor?

Tess tuşi uşor, cântărind sugestia lui Reilly.

— Ar putea fi oriunde, nu neapărat în zona Mediteranei. După o asemenea furtună puteau naufragia oriunde, în principiu. Ai cumva o hartă la îndemână?

— Sigur că da, zise Kendricks aplecându-se și trăgând tastatura către el.

După câteva manevre, pe ecranul cu plasmă din față apăru o hartă a lumii. Mai apăsă câteva taste și imaginea se mută de câteva ori până când văzură o hartă detaliată a Mediteranei de Est. Tess se ridică și se apropie.

— Conform scrisorii, au plecat din Acra, care era cam pe unde e Haifa acum, însă ceva mai la nord, și s-au îndreptat spre Cipru. Probabil că înainte s-o cotească spre vest au mers un timp spre nord, însă cel mai probabil furtuna i-a lovit înainte de a se apropia de destinație.

Se opri apoi, studiind harta cu atenție. Gândurile îi zburară iar către acele vremuri de mult apuse, trezindu-i imagini atât de vii și de reale, încât parcă ar fi fost și ea acolo, însoțindu-i pas cu pas în călătoria anevoioasă. Încercă să revină la realitate și să se concentreze asupra sarcinii ce-o aștepta.

— Cheia e direcția în care i-a împins furtuna, continuă ea. Dac-am știi asta, misterul ar fi ca și rezolvat. Presupunând că i-a purtat undeva la est de Cipru, ar fi putut să naufragieze oriunde pe coasta Siriei sau aici, în partea de sud-est a țărmului Turciei. Pe de altă parte, în cazul în care ar fi fost împinși la vest de Cipru, ar fi ajuns pe undeva pe aici, pe coasta de sud-vest a Turciei, între Golful Antaliei și Rhodos.

— E o arie destul de extinsă, remarcă Jansson deloc entuziasmat.

— Problema e că relieful e peste tot cam la fel, mai spuse Tess, așa că scrisoarea nu prea ne ajută în privința asta, deoarece nu menționează nimic ieșit din comun. Dar după părerea mea nu puteau să fie chiar așa departe de coastă, dac-au reușit să vadă pământ în mijlocul furtunii dezlănțuite.

Reilly o aprobă în tăcere, cu ochii ațintiți la hartă.

— Am putea începe prin a le da de știre oamenilor noștri din Turcia și Siria. Ar fi un început.

Jansson însă nu părea deloc lămurit.

— Stai niței! zise el încruntându-și sprâncenele. Vrei să spui că Vance ăsta chiar crede că lucrul îngropat de naufragiații ăia acum sute de ani mai e încă acolo? Se pare totuși că scrisoarea a ajuns în Franța până la urmă. De unde știe el că templierii n-au trimis pe cineva să recupereze obiectul respectiv?

Tess își adună gândurile, încercând să-și amintească povestea spusă de Vance. *Se zice că tânărul călugăr n-a mai zâmbit niciodată de atunci*.

— Cheia e când exact s-au întâmplat toate astea. Vance a spus că bătrânul care i-a arătat călugărului manuscrisul – acel preot tânăr care pare-se că a albit la aflarea secretului, dacă vă amintiți – a zis că *bătrânul era unul dintre ultimii templieri în viață*. De Molay și ceilalți au fost arși pe rug în 1314, așa că bătrânul ăsta trebuie să fi supraviețuit prigoanei, ceea ce înseamnă că povestea s-a petrecut la peste douăzeci de ani după ce corabia s-a scufundat. Probabil că Vance se gândește că dacă n-au găsit nimic până atunci, după aceea n-a mai avut cine să

caute.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală. Informațiile pe care tocmai le auziseră nu erau ușor de asimilat, mai ales pentru cineva care nu era la fel de priceput ca ea în tainele istoriei.

La un moment dat, Kendricks se hotărî să rupă tăcerea, fiind, probabil, dacă nu la fel de inițiat ca ea în a aprecia valoarea istorică a documentului, măcar cel mai în măsură să emită o teorie.

— O să facem pe calculator niște simulări cu toate rutele posibile înainte de naufragiu, luând desigur în considerație vânturile sezoniere sau zonale, ori direcția curenților de apă, precum și alți factori determinanți de genul ăsta. Să vedem ce obținem. Am putea eventual și să comparăm geografia locului cu descrierea din text, să vedem dacă reușim să identificăm cel puțin zona, dacă nu chiar locul exact.

— Ar fi o idee să verificăm și ce date avem despre epavele sau rămășițele vaselor care s-au scufundat în zonă. Cine știe, una dintre ele poate fi chiar *Templul Șoimului*, zise Jansson fâțâindu-se nervos în scaun, semn că întrunirea avea să se sfârșească în curând. Se întoarse apoi către De Angelis cu o ultimă remarcă: Monseniore, ne veți ține la curent, sper...

— Desigur. Cum aflu ceva, vă dau de știre negreșit, spuse acesta la fel de calm și de reținut ca-ntotdeauna.

Reilly o conduse pe Tess la lifturile din hol. Erau doar ei doi pe culoar și, când să apese pe buton ca să cheme liftul, Tess se răzgândi brusc și se întoarse către el cu o expresie nedumerită:

— Nu mă așteptam să mă chemi azi, sincer. Mai ales după prelegerea de deunăzi cu „trebuie să renunți, să-ți iei gândul de la teoriile tale...”

Reilly se strâmbă încurcat, masându-și apăsat fruntea și privind în jos. Fusese o după-amiază lungă și obositoare.

— Mda, știu, și probabil că foarte curând o să-ncep să regret că am făcut-o, glumi el, căpătând pe urmă o mină gravă. Ca să fiu sincer, am avut îndoieli la început.

— Ei, atunci mă bucur că până la urmă a învins jumătatea care ține cu mine, râse ea vesel.

Atunci își dădu el seama cât de drag îi era zâmbetul acela strengăresc. De fapt totul la ea îl atrăgea cu forța unui magnet. Își aminti de figura pe care o făcuse la vederea codificatorului în sala de conferințe, și cât de entuziasmată păruse. Toată fața i se iluminase dintr-odată într-un zâmbet de adâncă satisfacție și atunci simțise cum această fericire îl cuprinde și pe el în egală măsură. Îl molipsea cu pofta ei de viață, cu puterea ei de-a găsi plăceri intense și sincere în cele mai neașteptate și comune lucruri, plăceri pe care mulți nu puteau sau nu știau să le descopere,

inclusiv el, care nici nu-şi mai aducea aminte când fusese fericit sau măcar mulţumit ultima oară.

— Uite ce e, Tess, începu el grav. Ştiu cât de mult înseamnă asta pentru tine, dar...

— Vrei să spui că pentru tine nu înseamnă la fel? îl întrerupse ea. De fapt, chiar aşa, ce-nseamnă pentru tine tot ce s-a discutat azi?

Şovăi înainte să răspundă, nefiind obişnuit cu întrebări atât de directe, mai ales când era vorba de părerile referitoare la un anume caz.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să ştiu dacă singurul tău scop e să-l prinzi pe Vance şi să-l bagi după gratii. Asta-i tot ce vrei să obţii din ancheta asta?

— Deocamdată, da, asta-i prioritatea. Nu-mi permit să mă gândesc mai departe. Spera ca răspunsul, aşa simplu cum era, să-i fie de ajuns pentru moment, însă nu reuşi decât s-o înfurie.

— Nu cred nicio iotă, şi nici măcar tu nu crezi ce spui! se înfierbântă ea. Zău aşa, Sean! De ce nu vrei să recunoşti că eşti la fel de intrigat ca şi mine? E vorba despre un mesaj codificat, pentru Dumnezeu! Un mesaj care vorbeşte de ceva ce ar fi putut să le schimbe destinele şi pentru care au ars pe rug şi-au fost omorâţi până la ultimul om! Nu eşti chiar deloc curios să ştii ce e îngropat sub lespedea aia?

Îi era extrem de greu să nu se lase molipsit de entuziasmul şi patima cu care Tess îşi pleda cauza, însă rezistă tentaţiei.

— Eu zic să-l prindem mai întâi pe Vance. Au murit deja prea mulţi şi devine riscant.

— Da, într-adevăr, au fost prea multe morţi, dacă-i pui la socoteală şi pe toţi acei templieri care au fost omorâţi atunci.

Cuvintele ei îl făcură să-nţeleagă parcă pentru prima dată adevărata amploare a implicaţiilor acestui caz şi aşa destul de încâlcit. De-abia acum începea să vadă lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă, care schimba semnificativ datele problemei. Ştia însă că va trebui să mai aştepte înainte de a se avânta în teorii nefondate. Primul lucru pe lista de priorităţi era rezolvarea dosarului METRAID.

— Vezi, exact despre asta vorbeam. Mi-a fost teamă c-o să reacţionezi aşa, de asta n-aş fi vrut să te mai implic. Obsesia asta a ta te-a acaparat întru totul şi asta mă cam îngrijorează.

— Şi totuşi m-ai sunat.

Îi surprinse iarăşi zâmbetul şiret.

— Mda, aşa e. M-am gândit c-o să avem nevoie de ajutorul şi cunoştinţele tale. Cu puţin noroc, poate reuşim să-l prindem la graniţă, însă nu neg c-ar fi şi mai bine dac-am avea pe cineva care să-l aştepte deja la Fonsalis, în caz că ajunge până acolo. Mă rog, presupunând c-am şti unde e.

Tess se hotărî în sfârşit să cheme liftul.

— O să-mi pun capul la contribuţie negreşit, îi zise ea amuzată.

Reilly o privea fascinat cum îi zâmbeşte iar, cu aceiaşi ochi verzi scânteietori şi colţul gurii uşor ridicat într-un surâs. Clătină din cap dojenitor, fără să-şi poată înfrâna un chicotit scurt, după care adăugă:

— Păi, ştiam că nu-l scoţi niciodată, râse el. Din priză, vreau să zic.

— Am mai avut şi mici scăpări, crede-mă, îi zise ea cu aceeaşi mimică şireată. Nu foarte des, slavă Domnului, însă s-a mai întâmplat.

Se auziră atunci două sunete cristaline unul după altul, semn că liftul sosise. Imediat uşile metalice se deschiseră silenţioase către cabina în care Tess păşi având grijă să nu se împiedice de pragul uşor înălţat.

— Promiţi să nu intri-n bucluc?

— Nici vorbă! Intenţionez să fiu totalmente, fatalmente şi iremediabil nesăbuită, i-o întoarse ţinând uşile cu mâinile, după care se trase iute înăuntru şi liftul coborî, lăsându-l fără replică.

Mai rămase câteva secunde în faţa liftului tăcut, având încă proaspătă în minte imaginea feţei ei luminoase, când piuitul scurt şi strident al unui alt lift care sosea îl trezi din reverie şi-l aduse înapoi la realitate.

Când Tess părăsi clădirea FBI, avea încă acel zâmbet întipărit pe faţă. Ştia acum cu certitudine că între ea şi Reilly începea să se contureze ceva şi ideea îi surâdea. Îi plăcea senzaţia, căci trecuse ceva timp de când nu se mai îndrăgostise de cineva, şi-ntotdeauna cel mai mult îi plăcuseră aceste momente de la început, tatonarea şi aşteptarea, lucru care era valabil şi-n meseria ei. *Ia te uită, am ajuns să fac studii comparative între arheologie şi bărbaţi!* Gândul o făcu să se-ncrunte, căci îşi dădu seama cu amărăciune că, la fel ca în arheologie, în viaţa ei amoroasă de până atunci cel puţin, misterul, speranţele şi optimismul cu care pornise de fiecare dată la drum se spulberaseră inevitabil pe parcurs şi că nicio relaţie – şi nici săpăturile, de altfel – nu se ridicase la nivelul aşteptărilor iniţiale.

Dar poate că de data asta nu va fi la fel. Pe ambele planuri, personal şi profesional.

Vezi să nu! încercă ea să fie realistă.

Înfruntând aerul răcoros de început de primăvară, mergea alene către casă, cu gândul la întrunirea din Federal Plaza. Totul mersese bine, însă ceea ce nu înţelegea încă era de ce De Angelis încercase să-i convingă că secretul pe care încercau să-l descopere avea de-a face cu alchimia. Ideea nu-i dădea pace deloc şi cu cât se gândea mai mult, cu atât o găsea mai ridicolă. Cu toate astea, trimisul Vaticanului părea extrem de convins că dreptatea e de partea lui. O formulă cu ajutorul căreia puteai transforma plumbul în aur... Suna într-adevăr tentant. Oricine ar fi avut această formulă ar fi fost probabil în stare de orice, ca ea să nu ajungă în

mâinile cui nu trebuie. Ceva nu se lega totuși, dar Tess nu știa încă ce.

Ce o intriga însă și mai tare era faptul că Aimard crezuse că furtuna fusese stârnită de voia Domnului. Că providența voise ca marea să se răzvrătească împotriva lor și să înghită pe vecie taina pe care o purtau cu ei. Ce-l făcuse oare să creadă așa ceva? Pe urmă, mai era și chestiunea dimensiunilor. Un relicvar, o casetă. Ce secret ascundea ea oare pentru ca atâția oameni să fie dispuși să moară și să ucidă pentru a-l păstra?

Fonsalis.

Trebuia neapărat să-i dea de urmă dacă voia să rămână în joc și știa că va trebui să facă două-trei nopți albe pentru cercetările de rigoare. Mai mult, trebuia să verifice neapărat dacă pașaportul mai era încă valabil.

O îngrozea gândul că va trebui s-o înfrunte pe maică-sa la telefon și să-i explice că nu mai poate veni în Arizona, cel puțin nu în următoarele zile.

De Angelis se întoarse în camera lui de la hotel, însă doar pentru scurt timp, căci mai avea ceva treburi de rezolvat. Îngrijorat de eventualele probleme care ar putea apărea, se așeză pe marginea patului și sună la Roma. Avu grijă să vorbească direct cu un coleg care nu făcea parte din cercul de apropiați ai cardinalului Mauro, căci voia să evite orice fel de întrebări sâcâitoare.

Era conștient că nu-i mai folosea la nimic să facă parte din echipa de investigații a FBI. Această stratagemă se dovedise extrem de folositoare la timpul ei, când își propusese și reușise să le dea de urmă celor patru călăreți, însă acum nu mai avea rost. Făcuse în așa fel încât să lase totul în ordine când avea să plece, și-acel moment nu era foarte departe. Oricum, atunci când o va face, o va face repede.

După ce termină de vorbit, scoase un teanc de fotografii din servietă, pe care le răsfiră pe pat, și le examină în liniște, una câte una. Tess intrând în clădirea FBI-ului din Federal Plaza; Tess părăsind aceeași clădire; Tess intrând și ieșind din casa ei din Mamaroneck; biroul ei de la Institutul Manoukian și tot așa. Toate o înfățișau pe ea, unele făcute de la distanță, altele ceva mai de aproape, plus câteva prim-planuri. Deși nu erau decât niște simple imagini bidimensionale pe alocuri neclare, încrederea și hotărârea tinerei femei răzbăteau parcă dincolo de suprafața lucioasă. Dovedise în nenumărate rânduri că are o imaginație debordantă și că ține foarte mult la propria-i părere, mai ales atunci când știa că are dreptate. Spre deosebire de toți ceilalți, fusese singura care simțise de la bun început că în spatele atacului se acundea ceva mult mai însemnat decât un simplu furt.

Vastele cunoștințe pe care le avea și faptul că-l cunoscuse destul de bine pe Vance înainte ca acesta s-o atace făceau din ea un aliat util, dar și un oponent de temut.

Luă o fotografie și-i ciocăni fruntea cu degetul. *Deșteaptă fata. Deșteaptă*

foc. Dacă îi era dat cuiva să descopere marele secret, atunci ea va fi aceea. N-avea nici cea mai mică îndoială. Și-ar fi pariat toți banii pe asta. Dar la fel de bine știa că nu e genul care să-mpartă secrete cu străinii.

Nu-i nimic, va trebui atunci să găsească o altă metodă ca să scoată adevărul de la ea.

49

Tess pierduse de mult noțiunea timpului, însă judecând după cele câteva cești de cafea de pe birou și după energia și neliniștea pe care le resimțea din cauza cofeinei, își dădu seama că trecuseră câteva ore bune de când stătea în fața calculatorului în biroul ei de la institut.

Nu mai era nimeni acolo, iar afară, în curtea interioară, vrăbiile și porumbeii plecaseră de mult. Grădina era cufundată în întuneric și tăcere. O aștepta o altă noapte lungă de căutări și nervi întinși la maximum.

Își amintea de ultimele două zile ca prin ceață. Se dusese mai întâi la Biblioteca Butler a Universității Columbia, unde stătuse până la ora unsprezece seara, când o invitaseră mai mult sau mai puțin politicos să plece. Nu plecase însă fără să împrumute câteva cărți peste care să se uite și acasă, unde ajunsese puțin după miezul nopții. Continuase să rămână trează, răsfoindu-le și studiindu-le, și nu se duse să se culce decât spre dimineață, când afară soarele abia răsărea, luminându-i timid fereastra de la dormitor. N-apucase să doarmă însă decât vreo nouăzeci de minute, la capătul cărora fusese trezită de sunetul strident al ceasului deșteptător.

Acum era iar la serviciu, stând la birou cu nasul în alte cărți, unele de la bibliotecă, altele pe care le luase chiar de aici, de la institut. Din când în când i se părea că a găsit ceva interesant, și se-ntorcea grăbită și plină de speranță către calculator ca să caute mai multe informații pe internet, binecuvântând Google pentru toate orele de studiu și de nesomn de care o scutea sau înjurându-l de mama focului dacă nu găsea ce voia.

Se părea că șansa nu era de partea ei, căci își petrecuse mai mult timp înjurând decât bucurându-se.

Se ridică de la birou și se duse lângă fereastră, privind afară și frecându-și ochii încercănați și obosiți. Grădina era învăluită în umbrele nopții târzii, care se-ngemănau reci și umede. Nu se putea concentra deloc și ochii parcă n-o mai ascultau, dar poate că nu era tocmai rău, fiindcă avea nevoie de o pauză. Nu mai știa de când nu mai citise așa de mult într-un timp atât de scurt.

Nu-şi putea scoate din minte cuvântul *Fonsalis*. O obseda într-atât, încât parcă-l şi vedea scris dinaintea ochilor, ca şi cum i s-ar fi lipit de retină.

Privind în gol pe fereastră în noapte, ochii îi căzură din întâmplare pe salcia masivă care trona în mijlocul grădinii, dominând-o. Stătea la locul ei tăcută şi bătrână, cu crengile-i dese şi plecate mişcându-se uşor în adierea blândă a nopţii şi cu silueta-i maiestuoasă conturată de luminile strălucitoare ale oraşului ce se răsfrângeau difuze de dincolo de zidul înalt din spate.

Privi apoi banca goală de sub crengile unduioase. Arăta stingheră aici, în inima oraşului, ca de altfel întregul peisaj, atât de tăcut şi de idilic. Ar fi vrut să se ducă în grădină şi să se cuibărească pe banca singuratică, să tragă un somn sănătos timp de câteva zile.

Dar exact în acel moment avu o străfulgerare subită. Una derutantă.

Se gândi la placa de bronz fixată pe micul stâlp de metal la tulpina salciei, a cărei inscripţie o citise poate de sute de ori.

Proprietarul armean, care donase ulterior clădirea Institutului Manoukian, adusese salcia în America în urmă cu cincizeci de ani tocmai din cătunul uitat de lume în care îşi petrecuse copilăria şi unde tatăl său fusese omorât alături de alţi două sute de intelectuali şi lideri ai comunităţii armene în primele zile ale genocidului din 1915. Ministrul de Interne al Turciei la acea vreme se lăudase că va da comunităţii armene o lovitură atât de puternică, încât să nu-şi mai revină nici după jumătate de secol, şi se pare că din nefericire avusese dreptate, căci tragediile s-au ţinut apoi lanţ, iar poporul armean a intrat într-o eră întunecată şi nefastă din care doar acum se pare că iese la liman.

Copacul fusese ales înainte de toate pentru simbolistica sa, care trimitea la ideea de lacrimi, şi prin urmare la tristeţe şi doliu. Sălciile plângătoare plantate lângă morminte erau de altfel un motiv destul de des întâlnit, din Europa până în China. Asocierea data de pe vremea Vechiului Testament, care povesteşte cum într-o noapte doi îngeri i s-au arătat lui David, după căsătoria lui cu Batşeba, convingându-l că a păcătuit unindu-se cu ea. Cuprins de cea mai mare deznădejde, David s-a aruncat la pământ şi a vărsat lacrimi amare de pocăinţă patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, tot atâtea cât pentru întreaga omenire şi pentru toate păcatele ei de atunci şi până-n Ziua de Apoi. Cele două râuri formate din lacrimile lui au inundat grădina, unde după un timp au răsărit doi copaci: Copacul de Smirnă, care plânge întruna cu lacrimi de durere, şi Salcia Plângătoare, cu crengi care, în loc să crească în sus, se pleacă triste la pământ.

Tess scruta în minte inscripţia de pe placă. Parcă o vedea aievea. Menţiona că arborele face parte din genul *Vitisalix*. Îşi aminti însă şi ce scria mai jos, clasificarea toxonomică a salciei: *Salix Babilonica.*

La fel de clar ca lumina zilei.

50

A doua zi dimineață, Reilly și Aparo, din biroul lor din Federal Plaza, dădeau telefoane. Reilly vorbea cu Kendricks, care-l punea la curent cu ultimele noutăți, din păcate nu foarte încurajatoare. Geniile de la Agenția Națională de Securitate încă își băteau capul cu Fonsalis, despre care nu găsiseră niciun fel de informații, și Kendricks îl avertizase că, dacă până acum nu găsiseră nimic, existau puține șanse s-o mai facă de acum încolo. Încercaseră totul. Luaseră legătura cu experți din toată lumea, dar niciunul nu putuse să-i lămurească sau să le dea măcar o pistă de plecare. Căutaseră în toate bazele de date existente, și tot degeaba. În disperare de cauză se văzuseră nevoiți să adopte metoda tradițională și să studieze tomurile de literatură, pagină cu pagină, în căutarea unei referiri oricât de vagi la amplasarea mormântului.

Dar Reilly nu era foarte optimist.

Aparo nu părea nici el prea încântat de ceea ce i se comunica la telefon și-i aruncă colegului o privire posomorâtă înainte să termine de vorbit. După expresia lui, Reilly își dădu seama că, deși veștile nu erau cu nimic mai îmbucurătoare, măcar părea a fi ceva urgent.

Bănuielile i se confirmară când află că vorbise cu Buchinski, care-l anunțase că dis-de-dimineață poliția din Queens descoperise cadavrul unui bărbat pe o alee laterală din spatele unui bloc din Astoria. Singura legătură cu cazul lor era că-i detectaseră urme de Lidocaină în sânge și semne de înțepături în zona gâtului. Numele victimei era Mitch Adeson.

Reilly simțea că pierd controlul asupra cazului.

— Ți-a zis cum a murit?

— A căzut de pe acoperiș. Mă rog, a căzut, a sărit sau a fost împins – ce vrei tu.

Reilly se lăsă pe spate în scaun, frecându-se la ochi obosit.

— Cu ăsta sunt trei. Ne mai trebuie unul. Întrebarea de baraj este dacă o să apară și el la un moment dat cu urme de înțepături în ceafă sau e deja în drum spre Europa.

Aruncându-şi privirea roată prin birou îl zări pe De Angelis intrând pe uşile duble. Faptul că venise nu putea însemna decât un singur lucru: că nici el nu aflase ceva nou. Reilly se convinse de acest lucru în momentul în care monseniorul se aşeză la biroul lui. Avea o faţă lungă şi serioasă.

— Mi-e teamă că nici colegii mei de la Roma n-au avut succes în căutările lor, deşi nu renunţă ei cu una, cu două. Încă mai fac cercetări, deşi..., se opri el cu o mină dezamăgită. Să înţeleg că nici?... Însă nu mai continuă, căci răspunsul era mai mult decât evident.

— Mda, confirmă Reilly, nici noi n-avem deocamdată nimic.

— Păi..., oftă el, după care se strădui să pară mai optimist. Dacă nici învăţaţii Vaticanului şi nici experţii dumneavoastră n-au reuşit să descopere nimic pân-acum... atunci poate că nici el n-a făcut-o, nu?

Lui Reilly i-ar fi plăcut să creadă că aşa stau lucrurile, dar ştia că nu era bine să te îmbeţi cu apă rece. Trimiseseră pozele lui Vance tuturor bibliotecilor din DC şi până-n Boston, dar nu primiseră încă niciun telefon, aşa că nu existau decât două posibilităţi: ori ştia deja unde să se ducă, ori se documenta pe alte căi, nedescoperite încă de FBI. Oricum, niciuna nu era de bine.

— Dar domnişoara Chaykin? zise De Angelis după o scurtă tăcere. Dânsa ce părere are? Pare o femeie extrem de... întreprinzătoare.

Caracterizarea îl făcu pe Reilly să zâmbească, deşi era mort de oboseală.

— Sunt absolut convins că-n momentul ăsta munceşte la fel de mult ca şi noi, dacă nu chiar mai mult, încercând să găsească un răspuns.

De Angelis fu mulţumit să-şi vadă bănuielile confirmate.

— Aţi mai vorbit cu ea de la ultima şedinţă?

— Nu, încă nu.

Monseniorul dădu din cap absent, însă era clar că ceva îl macină, ceva ce nu voia să spună.

— Părinte, ce s-a întâmplat?

— A, nu, nimic, spuse el, părând uşor stânjenit. De fapt... Nu ştiu. Sunt doar puţin îngrijorat, atâta tot.

— În ce privinţă?

Clericul îşi ţuguie buzele subţiri înainte de-a răspunde:

— Sunteţi sigur c-o să vă sune? Când sau dacă află ceva, vreau să zic...

Reilly rămase mut de uimire, auzind asemenea cuvinte tocmai din gura lui De Angelis. N-avea încredere în ea? De ce oare?

— Ce vă face să spuneţi asta, părinte?

— Cum să spun... Pare foarte pătrunsă şi împătimită. La urma urmei e şi normal, doar e domeniul în care lucrează. Iar o descoperire de asemenea anvergură... Alţii şi-au făcut un nume din mult mai puţin. Punându-mă chiar şi numai pentru o secundă în locul ei, nu ştiu dacă nu mi-aş schimba priorităţile.

Prinderea acestui Vance sau o descoperire pentru care orice arheolog și-ar da și ochii din cap. Nu știu dac-aș risca să pierd toate astea informând autoritățile, renunțând astfel la glorie. Vorbea cu o voce joasă și blândă, însă părea extrem de încrezător în ceea ce spunea. Nu face niciun secret din faptul că e foarte ambițioasă, iar ambiția... îi poate determina chiar și pe cei mai buni dintre noi să aleagă uneori calea mai puțin... mărinimoasă.

Mult timp după ce monseniorul plecase, Reilly nu reuși să-și scoată din minte vorbele lui.

Ar suna Tess? Până acum nici prin cap nu-i trecuse să se-ndoiască de ea. Și dacă De Angelis avea dreptate? Ce-ar fi putut-o motiva să sune, la urma urmei? Dacă într-adevăr ar descoperi locul și l-ar comunica agenților, la ce se putea aștepta? FBI-ul și-ar trimite oamenii acolo ca să încerce să-l prindă pe Vance, ca să nu mai vorbim de echipajele locale de poliție, o concentrare de forțe în mijlocul căreia ea n-ar mai avea cum să-și ducă cercetările la bun sfârșit. Locul s-ar transforma într-o adevărată viermuială, căci prioritatea autorităților era prinderea suspectului, și abia apoi restul. Cum ar fi o mare descoperire arheologică, de exemplu.

Și totuși... Parcă n-ar fi crezut-o în stare de așa ceva. Sau ar fi trebuit poate să ia și această posibilitate în considerare? *Ei! Doar n-o să se ducă acolo de una singură!*

Simțea că nu mai are stare și se tot fâțâia de colo-colo. *Nu, nu poate fi chiar atât de nesăbuită...*

Ridică receptorul și formă numărul ei de acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Mai formă o dată și lăsă telefonul să sune până când se activă robotul, dar nu știu ce să spună, așa că închise. O sună apoi pe mobil, dar tot degeaba. La al cincilea apel fu direcționat către serviciul de mesagerie, însă nici de data asta nu-i lăsă niciun mesaj.

Tot mai neliniștit, Reilly închise și sună apoi la centrală, cerând să i se facă imediat legătura cu ofițerul care stătea de pază în fața casei lui Tess.

— Ai văzut-o azi cumva? A ieșit din casă?

— Nu, n-a ieșit deloc de aseară de la miezul nopții. Atunci a ajuns acasă, îl informă polițistul pe un ton oficial.

Reilly se îngrijoră și mai tare. Ceva nu era în ordine.

— Ascultă, vreau să te duci imediat și să bați în ușă, să vezi doar dacă totul e în ordine și dacă ea e bine. Eu o să aștept pe fir.

— Am înțeles, se conformă ofițerul care, după fâșâiala din telefon, ieșise deja din mașină.

Reilly rămase cu telefonul la ureche, așteptând și numărând secundele în gând. Parcă îl vedea traversând strada și cotind-o pe aleea îngustă care ducea către

curtea din fața casei, apoi urcând scările treaptă cu treaptă și apăsând în sfârșit pe butonul soneriei. Ar fi trebuit să mai treacă încă alte câteva secunde până ca ea să coboare și să-i deschidă, dacă într-adevăr era sus. Acum și-o închipui și pe ea deschizând ușa, cu zâmbetul ei vesel.

Dar nu se auzea nimic, nicio voce sau frânturi de conversație, astfel că Reilly deveni din ce în ce mai agitat. I se părea că timpul se oprise în loc. Vocea ofițerului îi curmă în sfârșit așteptarea:

— Nu răspunde. M-am dus să mă uit un pic și în spate, dar n-am găsit nimic suspect. Toate-s la locul lor și nu există niciun semn că ușa ar fi fost forțată, dar nu cred că-i acasă.

Reilly intrase deja în priză.

— Bine, bine. Ascultă-mă, zise el hotărât în telefon în timp ce-i făcea semne disperate lui Aparo, o să te rog să intri chiar acum și să-mi confirmi că nu e nimeni acasă. Forțează intrarea dacă e nevoie: e un ordin.

Aparo îl văzu pe Reilly gesticulând de zor în direcția lui, așa că se ridică din scaun și veni mai aproape.

— Ce-i? Ce se întâmplă?

Fără să-i răspundă, Reilly închise și sună iar la centrală.

— Fă-mi legătura *urgent* cu Biroul Vamal, zise el febril, după care astupă receptorul cu palma și ridică către Aparo o privire în care se citeau furie și frustrare.

— Cred că Tess s-a hotărât să acționeze pe cont propriu.

51

Tess ajunsese la aeroport și se așezase la coadă la ghișeul de verificare a biletelor al companiei Turkish Airlines, când începu să-i sune mobilul. Pentru că nu apărea pe ecran cine-o apelează, hotărî să nu răspundă. Știa că o sună probabil de la o centrală sau de la un telefon fix și posibilitățile erau destul de limitate. Oricum, n-avea chef să vorbească cu nimeni. Nici cu Leo de la institut, nici cu Lizzie, secretara, care probabil că apucase deja să anunțe în stânga și-n dreapta că șefa ei va lipsi un timp, după cum o informase Tess printr-un bilet destul de confuz în care invoca tot felul de bazaconii ca să-și justifice absența. Și în niciun caz nu cu Doug, care o suna probabil din Los Angeles ca s-o mai sâcâie cu alte întrebări. Dacă era într-adevăr el, chiar că nu avea de ce s-o mustre conștiința. Cu Reilly însă era cu totul altă poveste... Dacă era el? Îi era ciudă că nu poate să-i răspundă și se simțea foarte vinovată față de el. N-ar fi vrut să plece fără să-i spună și o durea inima că trebuie să facă asta, însă odată decizia luată nu mai era loc de-ntors, cu atât mai mult cu cât se hotărâse atât de greu. Nu putea să discute cu el, cel puțin nu încă.

Poate c-o să-l sune după ce va părăsi țara.

Puse telefonul înapoi în buzunar și-n curând ajunse în dreptul ghișeului, unde începu lunga și plictisitoarea procedură de îmbarcare. După ce-i verificară biletul și bagajele, urmă indicatoarele până-n sala de așteptare, unde se duse și-și cumpără cafeaua la care tânjise de când ajunsese la aeroport. Trecu pe lângă un stand de ziare, de unde-și luă niște romane de buzunar pe care tot intenționase să le citească atunci când va avea timp. Nu știa dacă-și va putea ține în frâu imaginația îndeajuns încât să se concentreze chiar și asupra unei lecturi ușoare, după toate cele întâmplate în ultimele zile, însă asta nu mai conta acum.

Ajunse apoi în sala de așteptare, unde se trânti pe un scaun și-și destinse în sfârșit mușchii încordați.

Încă nu-i venea să creadă ce se-ntâmplă. Parcă nu era ea cea care aștepta ca zborul să-i fie anunțat dintr-o clipă-n alta, în sfârșit relaxată. De-abia acum simțea că în sfârșit își poate trage sufletul și relaxa mintea, și că se poate detașa de

evenimentele ultimelor zile ca să le poată analiza în detaliu și în profunzime, lucru care – deși nu părea – nu era poate cel mai nimerit la momentul respectiv. În ultimele douăzeci și patru de ore trecuse prin diferite stări, unele contradictorii, altele care generaseră mai multă adrenalină decât era nevoie, de la simpla presimțire că e pe cale să descopere ceva măreț până la descoperirea în sine, și totul se petrecuse ca prin vis, fiind învăluit în ceața și nesiguranța lipsei acute de somn și a oboselii excesive.

Acum se pregătea să zboare către celălalt capăt al lumii, singură în noapte, și noi temeri o năpădiră dintr-odată, temeri care până atunci stătuseră cuibărite undeva înlăuntrul ei, și care acum se strecurau afară una câte una, hrănindu-se tocmai din dorința ei de a analiza lucrurile la rece.

Ce naiba cauți aici? Ce-a fost în capul tău? Cum să te duci de una singură în pustiurile Turciei, fără niciun fel de ajutor? Dacă te-ntâlnești cu Vance acolo? Dacă dai de alți nenorociți? Turcia nu e tocmai cea mai sigură țară din lume, hai să fim cinstiți. În plus, gândește-te în primul rând că ești singură, că ești femeie, ca să nu mai punem la socoteală că ești și americancă pe deasupra. Ți-ai pierdut mințile?

În curând însă panica ce o cuprinsese în legătură cu siguranța ei fizică păli în fața unei neliniști de o cu totul altă natură.

Era vorba de Reilly și de sentimentul puternic de vină care o cuprindea ori de câte ori se gândea la el. Oricum o dădea, adevărul era că-l mințise. A doua oară. Mă rog, se hotărâse să nu-i spună că pleacă, însă până la urmă tot minciună era, ce mai... De data asta era cu totul altceva decât atunci, când plecase cu manuscrisul fără să-l avertizeze că Vance o șantaja și că o așteaptă la ea acasă. Știa că se petrece ceva între ei, era mai mult decât evident, și-ar fi vrut din tot sufletul să marșeze și să descopere unde putea duce o astfel de relație, deși simțea că el are oarecare rețineri pe care Tess nu și le putea explica încă. Se întreba acum dacă nu cumva, făcând asta, nu dădea cu piciorul oricărei șanse de a fi împreună. Scăpase o dată basma curată, fără ca Reilly să se supere pe ea prea tare. Dar atunci avusese circumstanțe atenuante, iar el fusese extrem de înțelegător și se purtase minunat. Acum însă... s-ar putea s-o dea în bară de tot.

Cât de important e lucrul ăsta pentru tine, Tess? se autoanaliza ea.

Însă autocritica nu dură prea mult, căci șirul gândurilor îi fu întrerupt de silueta cuiva care stătea în dreptul ei, luându-i din lumină. Se uită în sus și-l zări pe Reilly, profilat pe fundalul fluorescent. Stătea acolo nemișcat, dominând-o cu umbra lui masivă, și nu părea deloc încântat. Din contră, era furios la culme.

Vorbi el primul, spărgând tăcerea electrizantă:

— Ce naiba crezi că faci?

Tess nu știa ce ar trebui să spună, așa că rămase tăcută. Exact în acel moment o voce nazală anunță că s-au deschis porțile pentru îmbarcare. În jur

călătorii grăbiți se ridicară de pe scaune și-ncepură să-și adune bagajele de mână, strângându-se apoi în câteva șiruri neregulate care se uneau în dreptul ghișeului de la biroul de verificare. Noroc cu ei, că altfel ar fi trebuit să-l înfrunte pe Reilly imediat și nu era pregătită.

El îi privi enervat și-n cele din urmă se așeză în scaunul de lângă ea, izbutind să se stăpânească.

— Când voiai să-mi spui și mie că pleci?

Tess trase aer în piept.

— După ce ajungeam, zise ea moale.

— Aha, presupun că voiai să-mi trimiți o vedere, nu? La naiba, Tess! Tu chiar nu poți să asculți de nimeni? Tot ce ți-am spus ți-a intrat pe-o ureche și ți-a ieșit pe cealaltă...

— Ascultă, eu…

Însă el nu mai voia s-o asculte. Dădu dezamăgit din cap în momentul în care Tess încercă să se justifice, ridicând mâinile și întrerupând-o:

— Știu, știu. Îți pare rău, dar chestia asta e foarte importantă pentru tine, o șansă unică în viață, un punct de cotitură în cariera ta... Știu placa pe dinafară, Tess. Am mai auzit asta de nenumărate ori. Ceea ce nu înțeleg e de ce vrei tu cu tot dinadinsul să mori. E ca și cum ai căuta-o cu lumânarea, zău așa...

Tess oftă adânc, simțindu-se încolțită.

— Dar nu pot nici să stau cu mâinile-n sân și să las o asemenea șansă să-mi scape printre degete, nu? se apără ea.

Reilly dădu din cap în tăcere, privind în jur înainte de a-i răspunde pe un ton șoptit:

— Ceilalți trei călăreți sunt morți, înțelegi? Toți. Și n-au murit în somn, crede-mă.

Tess se îndreptă în scaun.

— Crezi că Vance i-a omorât? îl întrebă ea.

— Ori el, ori altcineva care lucrează cu el. În orice caz, ideea este că autorul acestor crime este încă în libertate și se pare că se distrează de minune omorând oameni.

Tess se frecă la ochi cu degete tremurânde.

— Și dacă totuși Vance n-a descoperit încă nimic? Despre Fonsalis, vreau să spun...

— Dacă într-adevăr ar fi cum zici tu, cred c-ai mai fi primit și alte vizite până acum. Eu zic că știe deja.

— Și acum ce facem? întrebă ea oftând iar.

Reilly o studie insistent.

— Ești absolut sigură că ai descoperit adevărul?

— Sunt foarte sigură, dădu ea din cap.

— Și... o să-mi spui și mie unde e?

— Aș prefera să n-o fac deocamdată. Deși sunt sigură că poți găsi metode să mă faci să vorbesc, nu?

Vocea nazală se făcu iar auzită, invitându-i pe călători să se îndrepte către porțile de îmbarcare și apoi la avion.

— Ăsta-i zborul meu, zise ea privindu-l în ochi.

La poartă nu mai erau decât câțiva pasageri întârziați, ajunși pe ultima sută de metri.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Sunt sigură.

— Tess, de ce nu vrei să ne lași pe noi să ne ocupăm de asta? Îți promit că, indiferent de ce vom descoperi, meritele și recunoașterea îți vor aparține. Îți garantez asta. Dar lasă-ne să-l prindem mai întâi pe Vance.

Își afundă ochii verzi într-ai lui.

— Nu e vorba de merite sau recunoaștere. E vorba de... meseria mea, de ceea ce am făcut toată viața. Trebuie să fac asta. Spera să citească pe fața lui o urmă de încuviințare, sau măcar de simpatie, un semn că-i înțelege motivele. De altfel, s-ar putea să nu depindă de tine. Știi cum e cu convențiile internaționale. S-ar putea ca autoritățile locale să-și bage nasul și să impună anumite reguli, și atunci lucrurile chiar c-ar scăpa de sub control. Încercă să zâmbească. Așadar, am voie să plec sau ai de gând să mă arestezi?

— Mă mai gândesc încă, zise el strângând din buze înfuriat.

Fața lui era la fel de rigidă și de serioasă ca la-nceput. Era evident că nu-i ardea de glume.

— Ce motive ai putea invoca pentru a mă aresta?

— Nu știu, dar aș putea găsi ceva, nu asta-i problema. Să-ți pun niște pliculețe cu cocaină în geantă, zise el, prefăcându-se că-și pipăie buzunarele. Parcă aici le aveam, ce naiba, mai zise el zâmbind, cu o față ceva mai destinsă.

Tess zâmbi și ea.

— Ce pot să fac ca să te răzgândești?

Lui Tess îi plăcu tare mult cum sunaseră cuvintele, felul în care le rostise. *Poate că nu-i totul pierdut*, își zise ea, după care se ridică și răspunse:

— N-o să pățesc nimic, ai să vezi.

Nu era însă prea convinsă.

Se ridică și el și timp de câteva secunde stătură nemișcați față-n față. Tess aștepta ca el să mai spună ceva, însă Reilly rămase tăcut, mulțumindu-se doar s-o privească. O parte din ea spera chiar ca el s-o ia în brațe și s-o implore să nu plece, însă nici asta nu făcu. Într-un sfârșit își dezlipi ochii de pe fața lui și privi înspre poartă, dar pe urmă îl fixă din nou.

— Pe curând!

Reilly nu-i răspunse, aşa că ea se îndepărtă şi, odată ajunsă în dreptul porţii, îi dădu femeii paşaportul, iar aceasta, excesiv de amabilă şi vorbăreaţă, o controlă cu scannerul. În momentul în care îi dădu înapoi paşaportul, Tess îşi întoarse capul către Reilly, care rămăsese în acelaşi loc, urmărind-o cu privirea. Îi zâmbi pierit şi vinovat înainte de a se întoarce către tunelul la capătul căruia o aştepta avionul.

Cele patru motoare turbo fuseseră pornite deja când Tess se aşeză pe locul ei de la fereastră, observând cum membrii echipajului se tot fâţâiau încolo şi-ncoace pe culoarul strâmt, făcând ultimele pregătiri pentru decolare. Constatase cu plăcere că locul de lângă ea era liber, mai cu seamă că avea în faţă zece ore de zbor. Îi observa pe fereastră pe cei din echipajul de la sol, care îndepărtau echipamentele din jurul avionului cu mişcări grăbite, şi se simţi deodată cuprinsă de un amestec bizar de exaltare şi teamă. Avea un presentiment ciudat. Sigur că era nerăbdătoare să înfrunte necunoscutul, să vadă ce-i oferă această călătorie aventuroasă, însă pe de altă parte veştile primite de la Reilly în legătură cu cel de-al treilea călăreţ găsit mort o nelinişteau mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască. Încercă să-şi alunge gândul din minte, spunându-şi că n-o să păţească nimic atât timp cât îşi ia anumite măsuri de precauţie.

Cel puţin putea să spere.

Tocmai se întinse după revista oferită pasagerilor pe parcursul călătoriei, când observă că în faţă se iscase o oarece agitaţie. Privind mai atentă, îl zări pe Reilly, care se certa cu una dintre însoţitoarele de zbor. Simţi că-i îngheaţă sângele în vene când îl văzu apoi înaintând pe culoar către ea.

La naiba! Să vezi că s-a răzgândit. Vine să mă dea jos din avion.

Holbându-se la el înmărmurită, simţi cum i se urcă sângele la cap. Reilly ajunse în dreptul rândului ei de scaune.

— Reilly, nu face asta, îl imploră ea lipindu-se de fereastră. Nu vreau să cobor. N-ai niciun drept să mă opreşti. Ţi-am spus că o să am grijă, nu? Ţi-am promis doar! Pentru Dumnezeu, doar ai oameni şi acolo, care mă pot supraveghea. Lasă-mă să fac asta, ştiu că pot s-o fac!

El însă părea impasibil, ca şi când cuvintele ei nu l-ar fi impresionat deloc.

— Sigur că poţi, nici nu mă-ndoiesc, spuse el grav, după care se aşeză sprinten pe scaunul liber de lângă.

Tess nu mai înţelegea nimic, privindu-l mută de uimire, cu gura întredeschisă. Ar fi vrut să mai spună ceva, însă cuvintele i se opreau încăpăţânate pe buze.

Foarte destins, Reilly îşi puse centura de siguranţă, după care îi luă revista din mână, adâncindu-se în lecturarea ei.

— Şi ia zi, o întrebă el, au ceva filme bune sau iar trebuie să ne uităm la

porcării?

52

Spre deosebire de cei doi, bărbatul care stătea la șase rânduri în spatele lor nu părea deloc la fel de relaxat. Ura călătoriile cu avionul, și nu pentru c-ar fi fost claustrofob sau pentru că i-ar fi fost pur și simplu frică să se afle la câteva mii de metri în aer, ci pentru simplul motiv că nu suporta să stea închis atâtea ore într-o conservă de metal fără să poată fuma. *Zece ore, drăcia dracului!* Fără să mai pună la socoteală și timpul petrecut în sala de așteptare și în terminal, unde de asemenea nu se fuma.

Asta-i țara gumei de mestecat, fir-ar să fie!

Cu toate astea, avusese noroc. I se încredințase importanta misiune de a n-o pierde din ochi pe Tess, ceea ce nu fusese tocmai ușor, din cauza patrulei de poliție care-i păzea casa zi și noapte, obligându-l astfel s-o urmărească de la distanță. Tot răul spre bine până la urmă, căci dacă ar fi fost mai aproape în ziua când Tess se strecurase afară pe sub nasul polițistului, n-ar fi zărit-o nici el poate, și i-ar fi pierdut urma. Așa, o urmărise furișându-se pe ușa din spate și traversând alte două curți învecinate, ieșind în cele din urmă în stradă la câteva case mai sus unde, parcat la numai vreo cinci-șase metri distanță de mașina lui, o aștepta taxiul pe care-l chemase din timp.

Îl anunțase imediat pe De Angelis, care-i spusese s-o urmărească, așa că venise după ea la JFK și acum se aflau în același avion. Îi urmărise pe ea și pe Reilly în sala de așteptare. Niciunul nu părea bănuitor. Habar n-aveau că sunt urmăriți.

În tot acest timp luase legătura cu De Angelis de două ori. Prima dată ca să-i spună că Tess își cumpărase bilet și că se părea că până la urmă va putea totuși să plece, iar a doua oară îl sunase chiar din avion, însă nici n-apucase bine să-i povestească despre venirea neașteptată a lui Reilly, când o însoțitoare de bord le întrerupsese conversația, insistând să închidă mobilul imediat.

Se aplecă către culoar și-i privi pe deasupra scaunelor, în timp ce învârtea între degete un disc micuț. Văzuse că Reilly n-avea niciun fel de bagaje de mână. Dar ce mai conta? Tess avea o geantă de voiaj destul de voluminoasă pe care o

îndesase în compartimentul pentru bagaje de deasupra. Dar pe el nu Reilly, ci Tess îl interesa.

Îi observă cum discută liniștiți și hotărî să nu grăbească lucrurile. Îi aștepta un zbor lung și obositor, și fără-ndoială că la un moment dat toți pasagerii, inclusiv ei, or să ațipească în scaunele lor. Era inevitabil. Hotărî așadar să aibă răbdare și să aștepte momentul propice în care să-și plaseze dispozitivul de urmărire. Se consola cu gândul că planificarea acestei mici strategii îl va face să mai uite de plictisul călătoriei.

Se trase înapoi în scaun deloc încântat când o zări pe însoțitoarea de bord care venea pe culoar uitându-se în stânga și-n dreapta ca să se asigure că toți pasagerii aveau centura de siguranță. Ura rigiditatea tuturor acestor proceduri și se simțea de parc-ar fi fost iar la școală în clasa a șasea. *N-aveți voie să fumați, n-aveți voie să vorbiți la telefon, n-aveți voie una, n-aveți voie alta. N-avea voie nici măcar să le spună stewardese. Mai lipsea să ceară voie ca să meargă la toaletă...*

Privi înfuriat pe fereastră în întunericul de afară, vârându-și în gură alte două lame de Nicorette.

De Angelis tocmai ajunsese la aeroportul Teterboro din New Jersey când primi telefonul lui Plunkett. Alesese acest aeroport tocmai pentru că era mai mic decât celelalte și deci mai puțin aglomerat, fiind așadar alegerea perfectă pentru plecarea planificată în mare grabă. Situat la doar zece kilometri de Manhattan, era preferat în principal de celebrități sau de oameni de afaceri care de cele mai multe ori foloseau pistele pentru avioanele lor particulare.

Lăfăindu-se pe bancheta din spate a unui Lincoln imens, monseniorul era acum de nerecunoscut. Renunțase la veșmântul sobru, pe care îl înlocuise cu un costum negru și elegant marca Zegna. Era de altfel obișnuit cu astfel de haine scumpe, căci așa se îmbrăca de obicei și, deși avea ușoare remușcări de fiecare dată când lăsa deoparte gulerul bisericesc, de data asta parcă nu-i venise chiar atât de greu, alegând în schimb o cămașă albastru-deschis. Se descotorosise cu mare plăcere și de ochelarii pătați pe care-i purtase pe timpul ședерii în Manhattan, revenind la perechea lui obișnuită fără rame. Servieta ponosită și roasă dispăruse și ea, în locul ei făcându-și apariția una subțire și lucioasă de aluminiu, care se afla în dreapta lui pe bancheta de piele a limuzinei, care opri exact în dreptul scării avionului.

Urcă grăbit la bordul aeronavei Gulfstream IV, verificându-și ceasul și calculând repede cam pe la ce oră va ajunge la Roma. Era bine, chiar foarte bine. Avea mari șanse să aterizeze înainte ca Tess și Reilly să ajungă la destinație, la Istanbul. G-IV făcea parte dintre acele tipuri rare de avioane private care nu numai că puteau parcurge o distanță însemnată – de exemplu până la Roma – fără să realimenteze, ci puteau atinge o viteză mult mai mare decât un Airbus cu patru

motoare.

Mai avea aşadar ceva timp la dispoziţie ca să facă rost de echipamentul necesar pentru a-şi duce la capăt misiunea începută, căci oricum ajungea înaintea lor, indiferent unde ar fi hotărât ei să se ducă.

Se aşează comod în scaun, muncindu-şi mintea cu aceeaşi dilemă: ce era de făcut în legătură cu Tess Chaykin? De Reilly nu se sinchisea prea mult. Ştia că nu voia decât să pună mâna pe Vance şi să-l bage la închisoare, ca să rezolve dosarul jafului de la muzeu. Asta era prioritatea lui. Cu ea însă... era cu totul altă poveste. Nici chiar cu Vance după gratii ea nu s-ar fi potolit. O ştia el bine. O citise din prima. Ar fi continuat să caute, să-şi bage nasul, să scormonească piatră cu piatră, şi nu s-ar fi lăsat până când n-ar fi găsit ce căuta.

Nu, n-avea altă soluţie. Odată şi-odată, după ce nu-i va mai fi utilă, tot va trebui să se decidă. Deocamdată Reilly îi cam stricase ploile când se hotărâse s-o însoţească.

Închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, rezemându-l de tetiera moale de catifea a scaunului rotativ. Nici măcar nu era îngrijorat. Era doar o complicaţie de care va trebui să se ocupe la timpul potrivit.

53

După ce avionul decolase și căpătase deja altitudine, Tess începu să-i povestească lui Reilly ce descoperise.

— Problema e că noi căutam un loc care de fapt nu există, asta-i tot.

Pe fereastră se profilau luminile Manhattanului, oscilând între nuanțe aurii și albăstrui din pricina apusului aprins, cu locul în care odinioară se înălțaseră Turnurile Gemene acum gol și stingher, făcându-le astfel absența parcă și mai acută. Oricum, de sus panorama era cu mult mai crudă și mai sinistră. În curând, avionul viră și, turând motoarele, se avântă în norii alburii de deasupra, ridicându-se treptat la peste zece mii de metri altitudine. Nu mai era mult până să se-ntunece de-a binelea.

— Aimard de Villiers nu era deloc prost și știa prea bine că omul ce-i va citi scrisoarea, Marele Maestru al Templului din Paris, era la fel de ager la minte ca și el, începu Tess entuziasmată. Nu există niciun loc cu numele de *Fonsalis*. Nu există și nici n-a existat vreodată. În latină *fons* înseamnă puț, fântână, iar *salis* înseamnă salcie.

— Adică Fântâna Salciei?

— Exact, aprobă Tess. Și apoi, să nu uităm că atunci când Aimard a scris scrisoarea se aflau în teritorii ostile, după cum chiar el mărturisește. După câte se pare, musulmanii puseseră stăpânire pe satul respectiv, și asta m-a pus pe gânduri. De ce-ar fi folosit Aimard numele latin al satului? Sau cum se face că-l știa? Dacă e să ne luăm după spusele lui, satul probabil că avea deja un nume arab, dat de musulmanii cuceritori. Iar bătrânul păstor ar fi trebuit și el să le spună tot noul nume, nu cel latin. Însă Aimard a făcut-o înadins. A schimbat intenționat numele cătunului, în caz că scrisoarea ajungea în mâinile cui nu trebuie.

— Așadar satul se chema Fântâna Salciei? Asta e?

— Exact. Multe sate sau orașe erau denumite după un element caracteristic, era o practică obișnuită în acea vreme.

O privi nu foarte convins. Era ceva ce-l deranja în argumentația ei.

— Bine, dar ca să știe chestia asta ar fi trebuit să vorbească limba lor, zise

el.

— Păi, da. Probabil că vorbea araba, sau dacă nu el, atunci cel puțin unul dintre ceilalți supraviețuitori. După ultima cruciadă, foarte mulți dintre cavaleri se născuseră deja acolo, în Țara Sfântă. Li se spunea *poulains*. Mai mult, templierii au avut dintotdeauna afinități destul de ciudate pentru unii musulmani. Am citit că făceau tot felul de schimburi cu ei, și nu cu bunuri, ci cu informații referitoare la descoperiri științifice sau chiar de natură mistică. Se crede chiar că au mers până acolo încât nu de puține ori i-au angajat pe faimoșii *hashasheen* – asasini musulmani de mare clasă, fumători de ierburi – ca să le rezolve anumite... probleme.

Reilly ridică sprâncenele.

— Adică foloseau asasini din rândul dușmanilor? Nu mai înțeleg nimic. Parcă se luptau cu ei.

— Știi cum se zice, dacă stai prea mult cu dracu' sfârșești prin a te împrieteni cu el, zise ea zâmbind.

— Bine, fie, se-nvoi Reilly. Dar care-i numele în arabă?

— *Beer el Sifsaaf*.

— Pe care l-ai descoperit... cum anume?

Tess zâmbi satisfăcută.

— Din jurnalele lui Al-Idrissi, un călător arab foarte cunoscut și unul dintre marii cartografi ai vremii. A călătorit foarte mult prin Africa și prin toată lumea musulmană, iar unele dintre jurnalele lui extrem de detaliate și de documentate s-au păstrat.

— În engleză? întrebă el mirat.

— Nu, în franceză, dar n-a fost chiar așa de greu. Tess scoase din geantă o hartă și câteva fotocopii din vechea carte a călătorului arab, pe care o găsise la bibliotecă, adăugând: Idrissi menționează orașul și biserica în paragină într-unul dintre jurnalele sale. A trecut și el prin satul ăsta, venind dinspre Antalia și trecând apoi prin Mira către coastă, spre Izmir. Zona asta de țărm e presărată cu așezăminte istorice de mare însemnătate, bizantine, liciene... Mă rog, dă foarte multe detalii despre zonă în general, însă tot ce trebuie noi să facem este să-i urmăm traseul, până ce dăm de orașul nostru... și de biserică.

Reilly privea harta fascinat.

— Văd că până la urmă i-ai dat de cap, cum era de altfel și de așteptat. Dar având în vedere că nu ți-a fost chiar așa de greu, putem oare presupune că și Vance a descifrat misterul?

Tess se-ncruntă:

— M-aș mira să nu fie deja pe drum într-acolo.

Reilly dădu din cap amărât. Și el avea aceeași bănuială.

— Mă duc să transmit un mesaj prin stație, zise el ridicându-se și-

ndreptându-se spre cabina piloților.

Când se întoarse, o găsi pe Tess așezată comod în scaun și sorbind ultima gură de suc de roșii condimentat, o porție așteptându-l și pe el. Tess îi comandase și lui un pahar. Îl privi cu coada ochiului cum îl dă pe gât, înfiorată la gândul că stă acolo lângă el, îndreptându-se către un loc necunoscut și exotic, și nu în ultimul rând plin de aventuri neașteptate. *Dacă acum două săptămâni mi-ar fi spus cineva că o să mi se întâmple asta...*

Reilly îi surprinse surâsul discret.

— Ce e? De ce zâmbești?

— Nimic, doar așa... Încă nu-mi vine să cred că ești aici.

— Stai să vezi cum i-o veni șefului meu să creadă!

— Doar n-ai plecat fără să anunți!

— Să spunem doar că nu e tocmai încântat că am plecat. Dar din moment ce zici că nu știi locul *exact*, și având în vedere că singura soluție de a-l găsi este să cauți personal...

— Da, dar tu nu știai asta când te-ai urcat în avion, îl tachină ea.

Reilly îi zâmbi sec, prefăcându-se ofensat.

— Întotdeauna îți place să despici firu-n patru sau ai ceva cu mine?

Tess dădu din cap că nu, amuzată de cele aflate. Aha, deci amândoi mergeau la risc. *Și el vrea să fie aici la fel de mult ca și mine*, își zise ea.

Îl privea în tăcere, dându-și seama că nu știe foarte multe despre bărbatul de lângă ea. Reușise să-și facă o oarecare părere în seara aceea când o condusese acasă și-l invitase înăuntru. În primul rând, gusturile lui muzicale, apoi remarcile lui spirituale și umorul de calitate, deși uneori ușor abrupt. Ar fi vrut să-l cunoască mai bine, și așa avea de gând să utilizeze cele zece ore de zbor care de-abia începuseră. Aveau suficient timp la dispoziție să afle cât mai multe lucruri unul despre celălalt – dacă nu cumva o să i se facă somn și o să adoarmă, căci își simțea pleoapele din ce în ce mai grele. Începea să se resimtă după oboseala acumulată în ultimele zile. Se tot învârti în scaun până-și găsi în sfârșit o poziție comodă, cu spatele la fereastră și fața spre el.

— Și cum se face că ai putut să te sui în avion așa, în ultimul moment? Nu te așteaptă nimeni acasă, cineva despre care să te bat și eu la cap, așa cum îmi faci tu cu Kim?

— Nu, nimeni, zise el înțelegând aluzia. Nu sunt însurat.

— Divorțat?

— Nici, zise el scurt, însă privirea ei insistentă îl îmboldi să se explice. E greu să găsești pe cineva care să se-mpace cu o slujbă ca a mea.

— Normal, mai ales atunci când te urci în avioane după fete pe care de-abia le cunoști, râse ea. Nici mie nu mi-ar plăcea un asemenea soț.

Reilly fu ușurat de turnura conversației, căci n-avea chef să intre și-n alte detalii despre viața lui personală.

— Că tot vorbim despre soți, ce s-a întâmplat cu tine și cu Doug?

Expresia ei relaxată se înăspri brusc și zâmbetul îi dispăru de pe buze, în timp ce-n ochi i se aprinse o licărire de furie atenuată de o ușoară melancolie.

— Cu Doug am făcut o mare greșeală. Eram tânără, mă rog, *mai tânără*, se corectă ea dregându-și vocea, și pe vremea aia lucram cu tatăl meu, așa că nu eram încă pe cont propriu și nu aveam cea mai strălucită carieră, dacă înțelegi ce vreau să zic. Ți-am spus cum stă treaba cu arheologia. Mă rog, când l-am întâlnit, Doug era un tip foarte sigur de sine, ca o vedetă TV. Poate fi șarmant când vrea, ce să zic, însă tot ticălos rămâne... Și m-a fermecat. Tatăl meu era un arheolog de renume și foarte multă lume îl admira, însă era un om extrem de serios, uneori chiar prea serios, înțelegi? Și-i plăcea să comande pe toată lumea. Mie în schimb nu-mi plăcea deloc atitudinea lui dominatoare, și simțeam nevoia să scap de ea. Doug... cred c-a fost calea mea de scăpare. M-am lăsat păcălită de îngâmfarea lui de cuceritor.

— Și cum tu ai o slăbiciune pentru îngâmfați...

Tess se strâmbă supărată.

— Ba nu am. Mă rog, poate c-am avut, atunci. Puțin. Oricum, tot timpul cât am fost împreună înainte de a ne căsători s-a declarat foarte mulțumit că sunt o femeie de carieră, și m-a susținut. După căsătorie însă, a schimbat placa radical, peste noapte. A devenit chiar mai posesiv decât tata, de parcă mă cumpărase ca să mă pună în vitrină și să se laude cu mine. Am rămas însărcinată cu Kim înainte să-mi dau seama de enormitatea greșelii pe care-o făcusem, și apoi am acceptat cu inima îndoită oferta tatălui meu de a-l însoți în Turcia.

— Scuze, o întrerupse el, e vorba de aceeași călătorie în care l-ai întâlnit prima dată pe Vance?

— Da, aceeași. În orice caz, continuă ea, m-am dus în Turcia în ideea că un răgaz departe de Doug mi-ar prinde bine și intenționam să mă gândesc serios la ce voi face în continuare. Ca să aflu când m-am întors că el de fapt avusese o aventură cât se poate de previzibilă.

— Cu fata de la meteo?

— Ești pe aproape, râse ea oftând. Nu, cu producătoarea lui. Oricum, asta a pus capăt definitiv relației noastre.

— Probabil că tot atunci ai revenit la numele tău de domnișoară, nu?

— Da. Nu strică să ai un astfel de nume când lucrezi în branșa asta, nu neg, însă motivul principal a fost că pur și simplu n-am mai vrut să-mi leg numele de al unui ticălos de teapa lui.

Această înțeleaptă decizie se dovedise de real ajutor și în cariera ei ulterioară, ajutând-o de altfel să obțină slujba de la Institutul Manoukian. Poate că

tocmai de asta era atât de încrâncenată când venea vorba de descoperiri importante. Voia cu orice preț să demonstreze că poate fi la fel de bună ca tatăl ei în ceea ce face și că se poate descurca și singură, în ciuda numelui pe care-l poartă. Astfel, importanta descoperire care o aștepta la capătul călătoriei era șansa ei de a-și împlini acest vis și de a demonstra lumii întregi că poate reuși pe cont propriu.

Cu condiția, desigur, ca ea și nu altcineva să fie cea care descoperă ce era de descoperit.

Avea ochii încețoșați și roșii. Era frântă de oboseală și avea nevoie de un somn bun, ca și el, de altfel.

Îl privi cu ochi calzi și după un moment de tăcere spuse:

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot, zise ea aplecându-se și sărutându-l scurt pe obraz.

Afară stelele străluceau în întuneric atât de aproape, încât aveai impresia că le poți atinge. Trase jaluzeaua și se întoarse pe partea cealaltă, închizând ochii și simțind cum alunecă aproape instantaneu în lumea viselor.

54

Era deja după-amiaza târziu când Reilly şi Tess coborâră scările de metal şi păşiră pe pista de aterizare a aeroportului Dalaman, simţindu-se amândoi la fel de istoviţi după lunga călătorie. Apucaseră să aţipească vreo două ore în avion, însă nu fusese îndeajuns. Ar fi avut nevoie de alte câteva ore sănătoase de somn, de preferabil într-un pat, înainte să-şi vadă mai departe de drum, însă timpul îi presa. Astfel, în loc să caute un hotel unde să se odihnească, mai pierdură încă trei ore în sala de aşteptare a aeroportului din Istanbul, prelungindu-şi chinul în aşteptarea legăturii care urma să-i ducă pe coasta sudică a Turciei, de unde intenţionau să-şi înceapă expediţia.

În timpul celor trei ore de aşteptare în aeroportul din Istanbul, Reilly vorbise la telefon aproape continuu, ba cu Aparo, pe care-l pusese la curent cu ultimele ştiri, ba cu Jansson, cu care avusese o discuţie destul de aprinsă, probabil din cauza faptului că acesta dezaproba decizia lui de a o însoţi pe Tess, în loc s-o aducă frumos la biroul din Federal Plaza şi s-o pună să le explice ce descoperise. În restul timpului vorbise cu Vedat Ertugrul, ofiţerul de legătură al Biroului în zonă, o namilă de om care-i aşteptase la aeroport şi care se ocupase de toate formalităţile pentru ca Reilly să poată intra legal în Turcia, având în vedere că nu avea paşaportul la el. Cu numai câteva zile înainte de sosirea lor fusese informat că era posibil ca Vance să încerce să intre în ţară şi-l asigură pe Reilly că deocamdată nu i se raportase nimic suspect de la niciunul din punctele de frontieră şi că se ocupase de toate aranjamentele necesare, începând de la logistică până la forţele de întărire. FBI nu avea agenţi permanenţi în Turcia şi nici sedii zonale. Cei mai apropiaţi agenţi din zonă erau momentan în Atena, unde colaborau cu poliţia locală la anchetarea unui recent atentat cu bombă. Relaţiile FBI-ului cu guvernul turc erau destul de încordate din cauza situaţiei din Irak.

Ertugrul îl întrebă dacă nu voia să aranjeze să fie aşteptaţi la Dalaman de poliţişti, dar Reilly îl refuză, mulţumindu-i amabil. Prefera să evite pe cât posibil orice probleme legate de limbă sau de birocraţie. Îl rugă în schimb să-şi anunţe colegii de sosirea lui, promiţându-i că va ţine legătura şi că la nevoie va apela la

trupele locale, deși bănuia că în caz de urgență va trebui să se descurce singur, fără mijlocirea lui Ertugrul.

Reilly profită de popasul în Istanbul ca să-și cumpere niște haine mai adecvate, pe cele vechi punându-le în rucsacul cumpărat tot din aeroport, lângă hârtiile oficiale pe care Ertugrul i le dăduse în loc de pașaport. Îi mai dăduse și un mobil conectat la portalul din Hawaii prin intermediul serviciilor de telefonie prin satelit Iridium ale Departamentului Apărării și datorită cărora Reilly putea lua legătura cu oricine din orice punct de pe planetă, indiferent unde s-ar fi aflat. Și acesta se afla tot în rucsacul nou, pus bine alături de Browningul său, pentru care tot Ertugrul îi dăduse gloanțe și cartușe de rezervă.

Tess profitase și ea de răgaz ca să sune în Arizona la mătușa ei și să vorbească cu Kim și cu Eileen. De câte ori le auzea îșsi simțea inima grea, căci îi era tare dor de Kim și parcă i se făcu și mai dor când îi auzi vocea cristalină și zglobie în telefon, dar se mai consolă cu gândul că e în siguranță și că se distrează la ferma mătușii Hazel. Cu Kim fusese simplu, dar trebuia să-i spună mamei ei unde era și ce avea de gând să facă. Cum să-i explice fără să urmeze un potop de întrebări? După ce o puse pe scurt la curent, încercă din răsputeri s-o liniștească și s-o asigure că totul va fi bine, recurgând în disperare de cauză și la măsuri extreme, spunându-i că nu e singură, că e și Reilly cu ea – fapt care nu reuși decât să-i sporească îngrijorarea. De ce avea nevoie de protecția unui agent FBI dacă nu era niciun pericol? Tess îi spuse primul lucru care-i trecu prin minte, și anume că ea se afla acolo doar în calitate de expert consultant, fără să fie implicată direct în ancheta federală, după care se folosi de anunțul asurzitor ce răsuna în megafoanele sălii, ultima strigare pentru nu știu ce îmbarcare, ca să scurteze conversația, pretinzând că trebuie să plece. După ce închise, rămase însă cu un gust amar. Se simțea cuprinsă de remușcări. Cu toate astea, se împăcă cu gândul că, orice i-ar fi spus mamei ei, ea tot s-ar fi alarmat, așa cum făcea de obicei. Ca să n-o îngrijoreze ar fi trebuit poate să nici nu-i spună că a plecat din țară, ceea ce ar fi fost mult mai rău.

Imediat după interogatoriul de la telefon, Tess se duse la toaletă să se schimbe, cu geanta de voiaj după ea. Înaintând cu greu pe culoarul aglomerat, se lovi pe neașteptate de un bărbat venind din direcție opusă și care se-mpiedică din greșeală chiar în dreptul ei, smulgându-i fără să vrea valiza pe rotile din mâna dreaptă. Tot el însă foarte amabil o recuperă și i-o înmână, cerându-și mii de scuze pentru stângăcia lui și asigurându-se că n-a pățit nimic. Tess nu putu să nu remarce duhoarea de tutun îmbâcsit și stătut, fapt care n-o miră foarte tare deoarece știa că turcii sunt fumători înrăiți. Nu băgă însă de seamă bumbul negru de mărimea unui nasture pe care Plunkett reușise să-l fixeze pe axul roții valizei.

Se întoarse la Reilly în sala de așteptare și porniră împreună către biroul de închirieri auto, care se afla la capătul unui terminal întortocheat și haotic. Ertugrul

le procurase în grabă o parte din cele necesare excursiei, adică o navetă de apă îmbuteliată, doi saci de dormit şi un cort de nailon.

La scurt timp se văzură în sfârşit într-un Mitsubishi Pajero nu foarte bine întreţinut, dar ce mai conta, atât timp cât urma să-i ducă pe urmele cavalerilor şi marinarilor naufragiaţi pe aceste pământuri cu sute de ani în urmă?

Reilly conducea în timp ce Tess făcea pe copilotul pe scaunul din dreapta, îngropată în hărţi şi foi cu notiţe, încercând să urmărească pe hartă ruta parcursă odinioară de Al-Idrissi, cu copiile după jurnalele lui alături, pe care le compara cu scrisoarea lui Aimard, sperând să găsească eventuale elemente comune.

Lăsară ţărmul undeva în urmă, iar căsuţele înghesuite şi blocurile joase cu doar câteva etaje fură în curând înlocuite de o privelişte mult mai calmă şi mai senină. Înainte să se construiască aeroportul din Dalamar, fâşii întregi de pe coasta Liciei fuseseră protejate de guvern, fiind considerate zone de conservare specială, oprind astfel dezvoltarea masivă a staţiunilor turistice sau a reşedinţelor luxoase în acest perimetru. Aşa se face că Tess şi Reilly putură în curând admira peisajul pastoral ce se-ntindea cât vedeai cu ochii de o parte şi de alta a şoselei, unde printre pini şi verdeaţă se-nălţau vechi conace înconjurate de ziduri de piatră neşlefuită sau de garduri de fier forjat ruginite pe alocuri. Pământul părea fertil şi bogat, îmbrăcat în iarba crudă a primăverii, peste care tronau puzderie de arbuşti de toate soiurile şi pâlcuri mai răzleţe de copaci. Merseră mai departe, observând că pe partea dreaptă îi însoţea acum o colină domoală şi mai bogată în tufişuri, arbori şi verdeaţă.

Ajunseră la Köycegiz în mai puţin de o oră. Era un orăşel liniştit pe malul unui lac întins, ce formase odinioară un port natural. Dealurile care înconjurau lacul erau presărate cu morminte săpate în piatră, mărturie a uneia dintre marile civilizaţii ce trăise pe aceste pământuri în vremuri demult apuse.

Făcuseră ceva mai mult de trei kilometri de la ieşirea din oraş, când Tess îi spuse lui Reilly s-o ia la dreapta, ieşind astfel de pe şoseaua principală. Drumul pe care o apucaseră era prost asfaltat şi plin de gropi. Îi aştepta o călătorie zdruncinată, însă deocamdată suspensiile slăbite ale maşinii de teren îşi făceau datoria mai mult decât onorabil, având în vedere condiţiile vitrege de drum.

Trecură pe lângă livezi de măslini şi lămâi, pe lângă câmpuri de porumb şi roşii, o cotiră pe drumuri sinuoase mărginite pe ambele părţi de arbori de tămâie, simţind cum coloritul viu dimprejur şi aroma dulce a aerului îi mai trezesc din amorţeală.

Urmă apoi o costişă lină care-i duse între nişte dealuri ceva mai înalte, îmbrăcate în păduri dese şi umbroase, întrerupte pe ici, pe colo de acoperişurile adormite ale câte unui sătuc de munte.

Oriunde priveau îi întâmpinau semnele unei vieţi de mult uitate, care parcă

rămăsese neschimbată de acum un mileniu și ceva, într-un peisaj simplu și rudimentar, însă extrem de pitoresc și de fermecător în simplitatea lui, cu totul diferit de complexitatea și sofisticarea lumii occidentale. Imagini surprinzătoare care încântau privirea răsăreau la fiecare pas, ca desprinse din poveste: ba o tânără păstoriță care depăna un sul de lână în timp ce-și veghea turma de oi, ba un tăietor de lemne încovoiat sub încărcătura grea și aproape înc-o dată cât el, mergând agale pe marginea drumului, ba o pereche de boi puși la jug ce trăgeau plictisiți un trunchi de copac gros și noduros, toate profilate pe cerul aprins de nuanțele apusului.

Din când în când, Tess sălta în sus de bucurie în scaunul din dreapta, entuziasmându-se la descoperirea câte unui fragment din jurnalele lui Al-Idrissi care părea să se potrivească cu relieful care-i încânta atât de mult. Însă ce o preocupa cu adevărat nu era traseul urmat de călătorul arab, ci dacă, cu atâta amar de vreme în urmă, cavalerii care supraviețuiseră naufragiului apucaseră pe aceleași drumuri de țară.

Începea să se lase întunericul și Reilly aprinse farurile ca să le lumineze calea, căci mergeau acum pe un drum de țară îngust și pietruit.

— Cred c-ar trebui să ne oprim undeva, zise el. Ajunge pentru o zi.

Tess se uită pe hartă.

— Dar nu mai e mult, cred c-ar mai fi doar vreo cincizeci de kilometri de mers.

— Se prea poate, însă se-ntunecă și nu mai văd bine pe unde merg și n-aș vrea să lovesc mașina de vreo piatră sau mai știu eu ce.

Tess ar fi vrut să continue drumul, dar Reilly trăsese deja mașina pe dreapta, pe o porțiune netedă de pământ, și oprise motorul, așa că trebui să se dea bătută. De fapt, avea dreptate: aici, până și cea mai banală pană se putea transforma într-o mare neplăcere.

Coborâră și aruncară o privire în jur. Cerul senin mai strălucea în pete difuze de lumină gălbuie-roșiatică ce răzbăteau din spatele norilor pufoși și cenușii, semn că apusul era pe sfârșite și că-n curând se va întuneca. Într-o parte, silueta ceruită a lunii în primul pătrar părea nefiresc de aproape, încât aveau senzația că pot s-o atingă cu mâna. Munții ce-i înconjurau din toate părțile erau cufundați într-o tăcere mormântală, uitați în încremenirea lor, ceva cu totul nou pentru Reilly.

— Sunt ceva orașe prin apropiere, unde am putea înnopta? o întrebă el, încă fascinat de liniștea din jur.

Tess consultă iar harta.

— Nu, nu-i nimic aproape. Cel mai apropiat oraș a fost ultimul prin care am trecut, la vreo cincisprezece kilometri distanță înapoi.

După ce mai aruncă o privire în jur, Reilly hotărî că locul e la fel de bun ca

oricare altul pentru un popas de o noapte, așa că se duse la mașină și scoase din portbagaj pachetul pregătit de Ertugrul.

— Ia să vedem ce surprize ne-a pregătit amicul nostru de la Istanbul.

În timp ce Reilly sfârși de ridicat și al doilea cort, Tess reuși să aprindă focul. Cercetară apoi împreună proviziile din cutia de la Ertugrul, descoperind cârnăciori uscați basterma și *boreks* cu brânză kasseri, pe care le asortară cu apa minerală, mâncând pe săturate.

Reilly o privi amuzat când desfăcu o cutie mică de carton și scoase o felie de *lokma*, pe care o studie mai întâi cu priviri lacome și apoi o vârî iute în gură, mestecând mulțumită, în timp ce siropul i se prelingea pe degete.

— Prietenul ăsta al tău e o comoară, zise ea cu gura plină și mai luă o bucată. Ia și tu una, sunt delicioase. Țin minte că ultima dată când am fost aici nu mă mai săturam, îmi venea să mănânc întruna numai d-astea. Desigur, aveam și scuza că eram însărcinată.

— Și Vance până la urmă de ce a venit încoace? întrebă el ascultându-i sfatul și gustând din prăjitură.

— Tatăl meu făcea săpături undeva la poalele Muntelui Ararat, nu foarte departe de zona vestitei „anomalii”[7]. Vance era foarte curios, și voia să arunce și el o privire, așa că tata l-a invitat cu plăcere.

Tess îi explică apoi cum în 1959 un avion-spion al CIA care se întorcea dintr-un zbor de recunoaștere deasupra Uniunii Sovietice a făcut niște fotografii exact în zona Muntelui Ararat, imagini care ani întregi le-au dat mare bătaie de cap analiștilor din cadrul agenției. Mult mai târziu, în urma unei scurgeri de informații, aceștia s-au văzut nevoiți să facă publice fotografiile, ceea ce s-a întâmplat pe la începutul anilor ’90, imaginile creând o adevărată senzație. Spre vârful înaltelor culmi armene, de fapt chiar sub creastă, se profila un obiect cu o formă ciudată, ce semăna cu o corabie. Prim-planurile imaginilor respective arătau trei grinzi imense și arcuite de lemn, care semănau cu carena unei corăbii.

— Arca lui Noe, zise Reilly amintindu-și de efectul produs la acea vreme de titlurile de o șchioapă din ziare.

— Da. Mulți oameni au fost intrigați și interesați de astfel de teorii, chiar și tata. Problema era că, deși efectele Războiul Rece începuseră să se mai atenueze, zona rămăsese una sensibilă. Să nu uităm că Muntele Ararat se află la doar optsprezece kilometri de granița rusă și la mai puțin de treizeci de cea cu Iranul. Au fost foarte puțini cei care au obținut permisiunea să-l escaladeze și să vadă cu ochii lor locul cu pricina, ca să-și facă o părere. James Irwin s-a numărat printre ei. Sigur îl știi sau ai auzit de el. E astronautul care, după ce s-a întors din expediția pe Lună, s-a convertit și a devenit un creștin ardent. A încercat de două ori să urce pe munte ca să studieze „anomalia” mai îndeaproape. Aici Tess făcu o pauză,

suficientă ca să mențină suspansul, după care încheie într-o notă gravă: La a doua încercare a căzut și a murit.

Reilly se încruntă.

— Și tu ce crezi? E chiar Arca lui Noe?

— Părerea generală e că nu. Cei mai mulți dintre specialiștii chemați au concluzionat că e vorba de o formațiune stâncoasă mai aparte, atâta tot.

— Bine, bine, dar tu ce crezi?

— Nu știu ce să cred. Nimeni n-a ajuns până acolo și nimeni n-a atins obiectul cu mâna lui, ca să se convingă. Ceea ce știm însă este că povestea unui potop și a unui om cu o corabie mare în care au încăput numeroase specii de animale apare în foarte multe scrieri, unele provenind din Mesopotamia și precedând Biblia cu câteva mii de ani. Ceea ce mă face să cred că poate evenimentul chiar a avut loc. Nu că toată lumea ar fi fost acoperită de ape, desigur, ci doar o zonă foarte întinsă din partea asta a globului. Întâmplarea a făcut ca un om să supraviețuiască grație corabiei lui și de aici până la legendă n-a fost decât un pas.

— Ce ciudat..., zise Reilly.

Nu că el ar fi crezut neapărat în Arca lui Noe, dar fusese ceva foarte hotărât în felul în care ea vorbise, ceva ce suna a finalitate.

— Ce-i ciudat?

— Aș fi crezut că arheologii sunt primii care se simt atrași de misterele trecutului și că o fac cu o minte mult mai deschisă decât alții, sau cu o curiozitate caracteristică meseriei. Am crezut că, dintre toți, voi sunteți cei mai interesați să aflați ce s-a întâmplat sau ce e posibil să se fi întâmplat în vremuri de mult apuse. Și totuși, abordarea ta este atât de rațională și de analitică, încât nu pot să nu fiu surprins. Nu știrbește cu nimic... știu și eu cum să-i spun... magia cercetării sau fiorul descoperirii?

Lui Tess însă nu i se părea nimic ciudat.

— Sean, ca și tine, sunt un om de știință și lucrez cu fapte și realități, nu cu teorii. Ca și tine, am nevoie de dovezi clare înainte de a accepta ceva. Când mă duc și sap, caut mărturii palpabile care să-mi spună cum au trăit și au murit oamenii, cum s-au luptat în războaie și cum și-au construit cetăți. Legendele și miturile rămân așadar în seama altora.

— Aha, deci dacă nu se poate dovedi pe calea științei..., începu el.

— Atunci înseamnă că n-a existat sau că nu s-a întâmplat, termină ea fraza în locul lui, lăsând jos cutia cu *lokma* și ștergându-și fața cu un șervețel, după care se întoarse spre el.

— Vreau să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Acolo, la aeroport..., începu ea alene.

— Da...

— Cum se face că nu m-ai dat jos cu forța? Vreau să spun că puteai să mă arestezi la o adică, nu? De ce n-ai făcut-o?

Reilly o privi scurt și-i surprinse iar zâmbetul poznaș din colțul buzelor și sclipirea din ochi, înțelegând ce voia să spună de fapt. Lua ea taurul de coarne deci, ceea ce nici că putea fi mai bine, având în vedere că el avea unele ezitări dacă să facă vreo mișcare sau nu. Momentan însă hotărî să nu răspundă provocării, mulțumindu-se să replice cu o glumă inocentă:

— Păi, știam ce circ ai fi fost în stare să faci. Ai fi început să țipi pân-ai fi spart geamurile sau mai știu eu ce...

— Normal c-așa aș fi făcut, râse ea și se trase mai aproape.

Reilly simți cum îl gâdilă ceva în piept, și-și schimbă și el poziția, întinzându-și picioarele și aplecându-se spre ea, astfel că acum erau foarte aproape unul de celălalt, față în față.

— Și în plus..., continuă el, mi-am zis eu așa, în sinea mea: „Ia să mă conving dacă este chiar așa de isteață pe cât se crede.”

Tess se trase și mai aproape. Fețele lor erau acum la doar câteva zeci de centimetri distanță, iar ea îl privea cu ochi pătrunzători.

— Vai, ce gest mărinimos din partea ta!

Totul în jur era perfect. Cerul senin și-nstelat de deasupra, pădurea întunecoasă, focul... Era ca în povești. Privirile îi fură atrase de buzele ei întredeschise, care parcă iradiau căldură și-l trăgeau spre ele ca un magnet. Pentru o clipă, simți cum totul în jur dispare în noapte, cum lumea întreagă se dezintegrează într-o secundă, și nu mai sunt decât ei și focul mocnit.

— Ce să zic... M-ai prins, sunt un tip extrem de mărinimos, mai ales cu cei care pleacă de capul lor într-un fel de... *pelerinaj* personal în căutarea adevărurilor nedescoperite încă.

— Și din moment ce ești aici ca să mă protejezi și să ai grijă de mine, zise ea șoptit, presupun că te pot numi propriul meu cavaler templier, nu?

— Mda, așa ceva.

— Știi, zise ea privindu-l șiret, conform manualului oficial, templierul care-i însoțește pe pelerini trebuie să stea de veghe toată noaptea în timp ce aceștia se odihnesc.

— Ești absolut sigură că așa scrie?

— Foarte sigură. Poți verifica la capitolul șase, alineatul al patrulea.

Amândoi se simțeau ca de pe altă lume.

— Deci... Crezi că ești în stare? Să nu închizi un ochi toată noaptea?

— Floare la ureche, râse el. Noi, templierii, suntem obișnuiți cu asta.

Tess zâmbi și atunci el își ridică ușor capul și o sărută, trăgându-se mai aproape de ea când sărutul deveni mai intens. Se lăsară purtați de euforia

momentului, cu mințile golite de orice altceva decât imaginea celuilalt, îmbătându-se în multitudinea sublimă de senzații care le invadară trupurile, îmbrățișându-se, simțind mirosul dulce al pielii celuilalt, gustul umed al buzelor pline de dorință. La un moment dat însă ceva păru să-l distragă, o senzație sâcâitoare, dar familiară, și mintea îl purtă către copilărie, trezindu-i amintiri dureroase în care îi apăru mai întâi fața contorsionată de durere a mamei sale și-apoi imaginea unui bărbat în fotoliu, tatăl său, ale cărui mâini atârnau inerte deasupra armei care zăcea pe covor, în timp ce peretele din spate era plin de pete roșii de sânge.

Se retrase din îmbrățișarea pasională, ferindu-și privirea.

— Ce e, ce s-a întâmplat? întrebă Tess încă prinsă în vraja momentului.

El se ridică grăbit în capul oaselor, încruntându-se. Privirea îi devenise dintr-odată distantă și chinuitoare.

— Nu-i... nu-i o idee bună, Tess.

Se ridică și ea și se apropie de el, trecându-i o mână prin păr și trăgându-l către ea.

— Ba eu nu-s deloc de acord. Cred că este o idee cum nu se poate mai bună, zise ea sărutându-l din nou, dar în momentul când îi atinse buzele, el se retrase din nou.

— Vorbesc serios.

Tess se ridică într-un cot, nemaiștiind ce să creadă. Îi văzu privirea pierdută și neputincioasă.

— Doamne, tu chiar nu glumești, constată ea privindu-l uimită. Doar nu-i vorba de abstinența din postul Paștelui, încercă ea o glumă, ca să mai destindă atmosfera.

— Nicidecum.

— Bun, atunci care-i problema? Căsătorit nu ești, homosexual n-ai cum să fii, deși..., se opri, părând că stă pe gânduri o secundă, cu o privire de genul „Sau, poate, cine știe?”, după care continuă: Și ultima dată știam că arăt bine. Așadar, unde-i baiul?

Reilly era încurcat, încercând să găsească o cale să-i poată explica, însă pur și simplu nu-și găsea cuvintele. Nu era prima dată când i se întâmpla așa ceva, dar nu în ultima vreme. De altfel, nu mai avusese asemenea sentimente pentru cineva de și mai mult timp.

— E greu de explicat.

— Încearcă măcar, n-ai ce să pierzi.

Reilly chiar încerca, dar nu era deloc ușor.

— Știu că nu ne cunoaștem foarte bine și poate că exagerez eu, însă te plac cu adevărat și trebuie să știi mai întâi anumite lucruri despre mine, chiar dacă…

Aici se opri brusc, fără să-și ducă ideea la capăt. Continuarea însă nu era greu de ghicit. *Chiar dacă te voi pierde spunându-ți-le.* E vorba despre tatăl meu.

Ea fu realmente surprinsă.

— Dar ce legătură are tatăl tău cu noi? Mi-ai povestit că a murit când erai mic și că te-a afectat extrem de tare, dar e normal să fie așa.

Îi observă tresărirea nervoasă. Încă din seara aceea de la ea de acasă, când el adusese vorba despre acest incident din copilărie, Tess avusese impresia că e un subiect delicat și că atinsese o coardă sensibilă. Acum însă voia neapărat să afle totul.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

— S-a împușcat. Fără niciun motiv.

Tess se simți dintr-odată mult mai ușurată, de parcă i s-ar fi luat o povară de pe inimă. Își închipuise lucruri mult mai grave.

— Cum adică fără motiv? Întotdeauna există o cauză.

Reilly dădu din cap și pe față i se văzu o umbră de amărăciune.

— Păi asta-i problema, că n-a existat. Pur și simplu n-avea de ce s-o facă. Nu l-am văzut niciodată morocănos sau prost dispus, nici măcar cu toane. Am aflat mai târziu că era bolnav, se pare că suferea de depresie, dar nici pentru asta nu avea motiv. Avea o slujbă bună și sigură, îi plăcea ceea ce făcea, o duceam destul de bine, avea alături o soție iubitoare. Văzută din afară, viața lui era liniștită și senină, însă asta nu l-a împiedicat să-și zboare creierii.

Tess își sprijini capul de pieptul lui.

— Dar asta e o boală, Sean. O afecțiune medicală, un dezechilibru chimic al corpului, spune-i cum vrei. Chiar tu ai spus că era bolnav.

— Da, știu. Din păcate, e o boală ereditară. Există un risc de unu la patru să sufăr și eu de maladia asta.

— Adică șaptezeci și cinci la sută șanse să nu fii bolnav, îi zise ea încurajator, însă nu cu foarte mare efect. Dar nu făcea niciun fel de tratament contra depresiei?

— Nu, din câte știu. Asta înainte să-nceapă să înghită Prozacul ca pe aspirine.

Tess rămase o clipă pe gânduri.

— Și tu nu te-ai dus niciodată să-ți faci un control?

— Păi, la serviciu avem evaluări psihologice destul de des, așa că...

— Și? Care-au fost rezultatele până acum?

— N-au găsit nimic în neregulă.

— Deștepți băieți! râse ea. Foarte bine, pentru că nici eu nu văd nimic suspect.

— Cum adică nu *vezi*?

— Da, nu văd nimic. În ochii tăi, zâmbi ea privindu-l intens. De fapt, ceea ce văd e o ușoară distanță, ca și cum vrei să-ți construiești niște ziduri de apărare în spatele cărora să te ascunzi. La început am pus-o pe seama meseriei, gândindu-mă

că așa... operezi tu de obicei, că vrei să rămâi undeva mai în umbră și să lași insigna să vorbească. Mi-am zis că ești genul de bărbat care tace și face. Sean, de ce te încăpățânezi să crezi c-o să ți se întâmple și ție?

— Și dacă mi se întâmplă? Am văzut ce efect devastator a avut asupra mamei și nu vreau să-i pun pe cei dragi – și în niciun caz pe tine – să treacă prin așa ceva.

— Așa c-ai hotărât că-i mai sănătos să îndepărtezi pe toată lumea și să te izolezi, nu? Zău așa, Sean! E la fel ca și cum mi-ai spune că nu trebuie să fim împreună pentru că... știu și eu... pentru că tatăl tău a murit de cancer. Care dintre noi știe cu certitudine ce-i rezervă viitorul? Tot ce putem face e să ne trăim viața și să sperăm că totul va fi bine.

— Da, dar nu toată lumea se trezește într-o dimineață cu gândul să-și tragă un glonț în cap ca să ajungă mai repede pe lumea cealaltă. Am câteodată impresia că mă urmărește, îl recunosc în anumite gesturi pe care le fac involuntar. Nu era cu mult mai în vârstă decât mine când s-a sinucis. Mă uit câteodată în oglindă și parcă-l văd pe el, îi văd fața și căutătura și chestia asta mă înspăimântă.

Tess clătină din cap dojenitor.

— Ziceai ceva de preotul vostru paroh, care te-a ajutat să treci mai ușor peste tragedie.

Reilly aprobă dând din cap în tăcere.

— Tatăl meu nu era religios din fire, iar mama... i-a urmat exemplul, deși nici ea nu avea un interes deosebit pentru religie. După moartea lui, m-am închis în mine complet. Nu-mi puteam explica gestul lui, nu înțelegeam de ce nu ne-am dat seama din timp, ca să-l împiedicăm. Mama era distrusă, și în suferința ei a început să petreacă din ce în ce mai mult timp discutând cu preotul, care mă sfătuia și vorbea și cu mine. El m-a ajutat să înțeleg că niciunul dintre noi nu e de vină pentru ce s-a întâmplat și mi-a deschis ochii către o nouă perspectivă asupra vieții. Am transformat biserica într-un fel de sanctuar, unde mă refugiam când simțeam nevoia și nici azi n-am uitat asta.

Tess trase adânc aer în piept, evident pregătindu-se pentru un alt minidiscurs înflăcărat.

— Uite ce e, începu ea rar. Apreciez faptul că-ți faci griji pentru mine și că m-ai avertizat din timp, e un gest cavaleresc din partea ta, dar pe mine nu mă sperie nimic din toate astea. Ai ținut morțiș să aflu și acum am aflat. Nu cred totuși că mai poți continua așa, cu tot zbuciumul și îndoielile astea. Nu te poți lăsa doborât de ceva ce s-ar putea să nici nu se întâmple. Și dacă te gândești doar la asta, la un moment dat o să ți se pară că te-ai și îmbolnăvit. Tu singur o să ajungi să te convingi că te prinde din urmă trecutul. Tu nu ești tatăl tău și trebuie să-ți intre asta bine în cap! Trebuie să lași totul în urmă și să-ncepi să-ți trăiești viața, și dacă vezi că nu merge... înseamnă că poate n-o trăiești cum trebuie și că e nevoie

să schimbi radical anumite lucruri. În primul rând, n-ai pe nimeni alături, ceea ce din start e o mare greşeală, şi-n al doilea rând... nici nu ţi-ai ales o meserie care să te-nveselească şi să te facă să mai uiţi de necazurile vieţii, ba dimpotrivă...

— Da, ştiu, dar e meseria pe care am ales-o şi asta trebuie să fac.

— Ba deloc! Poate c-ar trebui să faci altceva, surâse ea în stilu-i caracteristic exact la momentul oportun. Cum ar fi să taci din gură şi să mă săruţi.

Reilly o privi intens, plimbându-şi ochii pe faţa ei zâmbitoare. Femeia asta frumoasă pe care nici n-o cunoştea foarte bine încerca din răsputeri să-i înţeleagă viaţa şi să-i insufle optimismul ei molipsitor. Descoperi atunci acea senzaţie de mult uitată, un sentiment ciudat care nu apărea decât atunci când se afla în preajma ei. Într-un cuvânt, simţea că a prins viaţă şi că trăieşte din nou.

Se aplecă spre ea şi o trase către el, îmbrăţişând-o strâns.

Cele două siluete de pe ecran se apropiară din ce în ce mai mult una de cealaltă, până deveniră într-un final o singură pată oscilantă şi neregulată de un portocaliu-aprins, semn că corpul fiecăruia emitea acum mult mai multă energie şi căldură. Murmurul înfundat şi difuz al vocilor dispăru şi el, fiind înlocuit acum de fâşâitul moale al hainelor aruncate şi de sunetul nedesluşit al celor două trupuri mişcându-se la unison.

De Angelis ţinea în mână o ceaşcă de cafea, privind plictisit ecranul din faţă. Parcaseră pe o creastă ferită, undeva deasupra văii în care Tess şi Reilly îşi instalaseră tabăra peste noapte. Capota din spate era ridicată, iar în portbagaj erau instalate două ecrane, unul mai mic şi altul mult mai mare, strălucind uşor în întunecimea nopţii. Unul dintre ele era un laptop conectat printr-un fir subţire la o cameră de luat vederi Raytheon Thermal-Eye fixată pe un trepied la câţiva metri mai încolo, dominând peisajul de dedesubt. Lângă el era un al doilea trepied, pe care se odihnea o antenă parabolică direcţională, prevăzută cu microfon. Celălalt ecran era al unei agende electronice care indica poziţia emiţătorului GPS din geanta de voiaj a lui Tess sub forma unui punct mic şi roşu.

Monseniorul îşi întoarse privirile către valea învăluită în întuneric de dedesubt. Era mulţumit de modul în care se derulaseră lucrurile până-n prezent. Totul era sub control şi asta nu putea decât să-l bucure, căci îi plăcea să fie în avantaj şi să comande. Erau pe drumul cel bun, foarte aproape de marea descoperire, şi cu puţin noroc poate că aveau s-ajungă la destinaţie înaintea lui Vance, indiferent unde era acesta. Îl irita puţin că nu ştia încotro se-ndreaptă şi de-asta i-ar fi plăcut să le pună un microfon în maşină, însă Plunkett nu putuse să facă asta. Oricum, nu mai conta acum. O să se ţină de ei ca scaiul şi, orice ar găsi ei, va şti implicit şi el şi va avea grijă să se convingă cu ochii lui.

Dar nu asta era problema, ci întrebarea care-l urmărise încă de la bun început: Cum o să scape de ei, odată încheiată călătoria?

Zvârlind ultima gură de cafea în tufișurile de lângă el, De Angelis își mai aruncă o dată ochii pe ecranul galben-portocaliu din față, hotărând să nu mai piardă timpul și să se ducă mai bine la culcare.

7 La începutul anilor ’90, CIA a căutat vestita Arcă a lui Noe, iar expedițiile în Turcia, la Muntele Ararat, au descoperit ceea ce ei au numit o „anomalie” la 39 de grade și 42 de minute latitudine nordică și 44 de grade și 16 minute longitudine estică. Anomalia se referă de fapt la un obiect ale cărui natură și proveniență sunt controversate, unii crezând că este artificial, alții că este vorba de o simplă stâncă. Nu s-au mai putut face analize ulterioare, deoarece autoritățile turce au interzis accesul în zonă. Textul explică de altfel istoria acestei așa-zise „anomalii” (n. tr.).

55

Când Tess se trezi a doua zi de dimineață, lumina zilei se infiltra deja timidă prin pânza lucioasă a cortului. Adormită încă, întinse mâna în căutarea lui Reilly, însă nu găsi decât căptușeala moale a sacilor de dormit pe care-i uniseră seara trecută. Dădu să se ridice, însă își aduse aminte că e dezbrăcată și-ncepu să-și adune hainele aruncate alături seara trecută.

Ieșind din cort, constată că e mai târziu decât se așteptase, și ceasul de la mână îi confirmă bănuielile. Era aproape nouă și soarele se ridicase deja binișor pe cerul de un albastru-intens, senin și fără urmă de nor. Își miji ochii încă sensibili la lumină, în căutarea lui Reilly, pe care-l zări stând în picioare lângă mașină, doar cu pantalonii pe el. Se bărbierea meticulos, încălzind apa cu un termoplonjor conectat la bricheta din mașină.

Când o zări apropiindu-se, se întoarse și-i spuse zâmbind:

— Am făcut cafea.

— Cât îl iubesc eu pe Ertugrul ăsta al tău! zise ea îl loc de răspuns, adulmecând aburii ce ieșeau din termos. Se simți dintr-odată înviorată de aroma tare și-nmiresmată a cafelei negre. Da’ știu că vouă, ăstora de la FBI, vă place să vă respectați când plecați la drum, nu glumă!

— Și tu care credeai că plătești impozite degeaba, nu?

Se șterse de ultimele urme de spumă și o sărută, iar Tess putu să vadă la lumina zilei lanțul fin și subțire de care era agățat un mic crucifix delicat, pe care-l simțise la gâtul lui în noaptea precedentă. Nu era ceva foarte obișnuit, mai ales după ultimele standarde ale modei, și nu mai văzuse niciun bărbat să poarte așa ceva. Totuși, avea ceva diafan și misterios, un aer de demult, din vremuri străvechi parcă, și asta o fascina. N-ar fi crezut că poate găsi atrăgător un astfel de accesoriu la bărbați, dar la el parcă arăta altfel. I se potrivea de minune, era ca și cum așa trebuia să fie, ca și cum s-ar fi aflat la gâtul lui de când lumea.

Porniră în curând iar la drum, zdruncinați mai mult decât ar fi vrut de gropile și denivelările din cale. Trecură pe lângă câteva case în paragină și apoi și pe lângă o fermă ceva mai măricică înainte să iasă de pe drumul îngust de țară și s-

o ia pe unul și mai strâmt, un drum forestier care urca pe un povârniș abrupt.

Trecând prin dreptul unui pâlc de copaci din care un tânăr extrăgea seva rășinoasă ce îmbălsăma aerul, Tess zări în sfârșit crestele înalte ale munților profilându-se în zare și sări în sus de bucurie.

— Acolo, îi vezi? Îi vezi? Cocoașa dublă de pe creasta Kenjik.

Se afundă iar între foi și hărți, căutând cu ochi lacomi posibile similarități între jurnalele lui Idrissi, relieful reprezentat pe hartă și realitatea înconjurătoare.

— Am ajuns. Ar trebui să găsim satul în valea aflată de cealaltă parte a muntelui.

Cărarea îi duse printr-o mică pădurice de pini deasă și întunecoasă, la capătul căreia îi întâmpină un dâmb domol pe care-l ocoliră fără probleme și-și continuară urcușul abrupt, forțând la maximum tracțiunea pe spate a mașinii până ce ajunseră pe coama înaltă.

Acolo, privind panorama ce i se deschidea înainte, Tess rămase înmărmurită. Nu-i venea să creadă ce vede. Cât vedeai cu ochii, valea dintre cele două coline îmbrăcate în desișul pinilor era scăldată de apele limpezi ale unui lac imens.

56

Tess stătea lipită de scaun, neştiind ce să zică sau ce să facă. Era mută de uimire. Ca în transă, deschise portiera, ieşind înainte s-apuce Reilly să oprească motorul. Se repezi până aproape de margine şi privi siderată de jur împrejur, către nemişcarea verde a pădurilor. Jos, în fundul văii adânci, lacul era la fel de tăcut, cu apa lui netedă părând mai degrabă neagră din cauza verdelui închis al munţilor ce se reflecta în apele-i netulburate.

— Dar nu înţeleg..., bâigui ea. Ar trebui să fie chiar aici, în valea asta.

Reilly o ajunse din urmă.

— Probabil c-am greşit drumul la un moment dat şi nu ne-am dat seama. Om fi făcut dreapta îl loc să facem la stânga, sau mai ştii...

— Nu, e imposibil să fi greşit, ripostă ea frustrată, rememorând toate momentele călătoriei, străduindu-se să-şi amintească toate cotiturile şi panourile indicatoare pe lângă care trecuseră. Totul se potrivea atât de bine, chiar nu pricep... Am urmărit rând cu rând şi jurnalele, şi scrisoarea. Aici ar trebui să fie!

Încăpăţânându-se să refuze realitatea, o luă la vale printre copaci şi se duse mai la dreapta, ca să aibă o panoramă mai bună. Reilly se luă după ea. Lacul se-ntindea până departe în zare, iar de cealaltă parte nu se vedea exact unde se termină, căci zona era împădurită.

Tess privea nervoasă apa placidă.

— Pur şi simplu nu pricep. Chestia asta mă depăşeşte.

Reilly scrută împrejurimile.

— Poate nu suntem totuşi chiar atât de departe. Trebuie să fie pe aici pe undeva. Îţi spun eu c-am greşit drumul, asta-i singura explicaţie posibilă.

— Bine, bine, dar unde anume am greşit? Am parcurs fiecare pas ca la carte, până aici, la culmile gemene, de care pomeneşte şi-n scrisoare. Aşa că aici ar trebui să fie. Luă harta şi o studie iar. Lacul ăsta n-are ce căuta aici, nu-i nici măcar trecut pe hartă! bufni ea la capătul răbdării.

Îşi ridică apoi privirea către el, oftând adânc. Reilly o luă în braţe, încercând s-o împace.

— Tess, hai, nu fii așa! Îți spun eu că suntem pe aproape. Am fost toată ziua pe drum și suntem obosiți și cu nervii întinși la maximum. Eu zic să căutăm un oraș undeva aproape, unde să mâncăm. Am putea să ne mai uităm o dată peste hârtiile tale acolo, în liniște.

Se suiră înapoi în mașină și opriră în prima localitate, un sătuc cu o singură *lokanta*, și aceea foarte mică, proprietatea unei familii de prin partea locului. Intrară în mica sală de mese a hanului, unde un bătrân tras la față și cu tenul măsliniu îi întâmpină și le luă comanda, privindu-i curios cu ochii lui mărunți și gri ca două pietricele. Din moment ce niciunul nu vorbea limba celuilalt, acceptară tot ce le arăta el că ar putea să le ofere, ceea ce se concretiză pentru început în două sticle de bere Efes și un platou cu o specialitate locală, foi de viță umplute cu carne, pe care le aduse îndată.

Deși se mai calmase, Tess tot nu voia să lase hârtiile din mână. Era încă dezamăgită și destul de prost dispusă.

— Tess, lasă alea și mănâncă! o dojeni el. E mai bine să fii bosumflat cu burta plină, ascultă-mă pe mine.

— Da’ nu-s deloc bosumflată, se împotrivi ea, privindu-l supărată.

— Lăsă-mă să mă uit și eu.

— La ce să te uiți? îl săgetă ea și mai arțăgoasă.

— La notițele alea, la ce altceva? Hai s-o luăm de la capăt, pas cu pas.

Tess le îngrămădi și le împinse către el peste masă, lăsându-se pe spate exasperată, cu pumnii strânși de ciudă.

— Aah, simt că suntem foarte aproape și cu toate astea parcă-mi scapă printre degete.

Bătrânul se întoarse cu două porții de *dolma* cu varză și frigărui de miel la grătar. Reilly îl urmărea aranjând farfuriile pe masă, apoi îi mulțumi cu o plecăciune adâncă a capului, venindu-i brusc o idee.

— Ce-ar fi să-l întrebăm și pe el? Poate știe ceva...

— *Beer el Sifsaaf* nu mai e trecut pe hartă de sute de ani, mormăi ea. O fi el bătrân, dar nici chiar așa.

Reilly însă n-o mai asculta, căci îl studia atent pe bătrân, care la auzul cuvântului arab începu să zâmbească, dezvelind o dantură șubredă, cu mulți dinți lipsă. Reilly simți cum se înfierbântă, la ideea că a găsit în sfârșit o pistă.

— *Beer el Sifsaaf*, repetă el răspicat către bătrân. Știi cumva unde e?

Bătrânul dădu din cap încrezător, zâmbind întruna.

— *Beer el Sifsaaf*, repetă el. *Evet*.

Auzindu-l, Tess sări ca arsă din scaun, cu ochi din nou scânteietori.

— Ce-ai spus? îl întrebă ea. Dar el nu făcea decât să dea întruna din cap. Unde anume e?

Omul zâmbea aprobându-i fiecare cuvânt, evident neînțelegând ce vrea de la el. Căpătase o expresie confuză. Tess se-ncruntă înciudată și încercă din nou:

— *Nerede?* se bâlbâi ea.

Bătrânul îi arătă dealul pe care-l coborâseră. Tess urmări cu atenție direcția degetului său noduros, care arăta undeva înspre nord. În doi timpi și trei mișcări, Tess era deja lângă mașină.

După numai câteva minute, mașina escalada din nou costișa abruptă, luptându-se cu panta alunecoasă. Pe scaunul din față, bătrânul se ținea cu amândouă mâinile de mânerul de deasupra geamului, privind înspăimântat cum roțile mașinii masive de teren mușcă din pietrișul îndărătnic, în timp ce broboane minuscule de sudoare i se formau pe frunte în ciuda vântului biciuitor ce pătrundea prin geamurile deschise. La răstimpuri se mai trezea strigând: *Yavas, yavas!* și asta nu făcea decât să-l întărâte și mai tare pe Reilly, care se opintea să strunească mașina în urcușul anevoios. Pe bancheta din spate, Tess scruta peisajul în căutarea posibilelor indicii.

Înainte s-ajungă pe coama muntelui, de unde văzuseră lacul ceva mai devreme, bătrânul începu să strige iar: *Göl, göl!,* arătându-le o cărăruie ascunsă undeva în dreapta, pe care ei n-o observaseră prima dată. Reilly trase brusc de volan și coti pe poteca îngustă, încadrată pe ambele părți de arbori groși ale căror crengi se loveau de laturile mașinii. Înaintau încet prin întunecimea cupolei dese de frunze, care se rări considerabil după vreun kilometru de mers, și văzură că se îndreaptă către o altă creastă.

Bătrânul râdea nervos și agitat, arătându-le cu degetul valea de dincolo de culme.

— *Orayy, orayy! Ibte!*

Odată ajunși în vârf, lui Tess nu-i veni să-și creadă ochilor. *Nu iar! Doamne, iar lacul!* Jos în vale, maiestuos în tăcerea și neclintirea lui, li se arătă același lac de mai devreme.

Tess îi aruncă o privire dușmănoasă și plină de consternare în timp ce Reilly întoarse cheia în contact și opri mașina. Coborâră cu toții și merseră până la capătul luminișului, aproape de marginea crestei, bătrânul clătinându-și capul mai departe și zâmbind mulțumit. Tess îl privea înfuriată și se întoarse către Reilly exasperată.

— Dintre toți moșii din sat, a trebuit să-l găsim p-ăla senil! tună ea și se întoarse iar către bătrânul localnic. *Beer el Sifsaaf?* îl imploră ea cu ultimele resurse de amabilitate. *Nerede, nerede?*

Bătrânul se încruntă atunci încurcat.

— *Orayy*, se încăpățână el, arătând cu degetul către lacul de dedesubt.

Reilly înaintă câțiva pași până foarte aproape de marginea prăpastiei,

scrutând și mai atent valea de sub ei. Din poziția unde era se putea vedea lacul în întregime, inclusiv malul de vest, care din locul în care fuseseră ei mai devreme nu se vedea sub desișul de pini. Se întoarse către Tess cu un mic zâmbet pe față.

— Ah, necredincioaso!

— Ce vrei să spui cu asta? se arătă ea mirată, privind circumspectă mâna pe care Reilly i-o întinsese ca să vină mai aproape.

Se uită și la bătrân, care dădu din cap zâmbitor, încurajând-o, după care coborî și privi în jos. La vreo doi kilometri distanță se profila un zăgaz solid de beton ce unea cele două coline împădurite, probabil partea superioară a unui vechi dig.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Tess.

Reilly avea în buzunarul hainei un carnețel de notițe pe care-l scoase și-ncepu să schițeze o panoramă transversală a celor două creste muntoase, trasând o linie dreaptă între ele ce reprezenta suprafața lacului, sub care desenă apoi în grabă conturul simplu al unor case pe fundul lacului. Îi dădu schița bătrânului, care îi luă stiloul din mână și desenă la rându-i un X mare lângă case, deci tot pe fundul lacului, spunând:

— *Köy suyun altinda. Beer el Sifsaaf*.

Reilly îi arătă pe urmă și lui Tess mâzgăleala de pe foaie.

— E sub apă, zise el. Probabil că digul a cedat la un moment dat și întreaga vale a fost inundată, cu tot cu rămășițele cătunului străvechi. Satul nostru e chiar aici, Tess, pe fundul lacului.

57

Înaintară pe cărarea îngustă, cu Reilly din nou la volan şi bătrânul pe scaunul din dreapta, de data asta însă mult mai liniştit şi mai tăcut. Merseră încet pe drumul accidentat ce cobora la vale, atenţi la fiecare bolovan sau piatră mai mare, până când ajunseră pe malul lacului.

Întinderea părea nesfârşită, iar suprafaţa netedă şi-ncremenită semăna cu o cuvertură imensă de mătase lucitoare. Pe malul celălalt se vedeau mai mulţi stâlpi şi Reilly se gândi c-or fi stâlpi de telegraf legaţi între ei cu cabluri electrice şi telefonice care mărgineau cel mai probabil o şosea. Şi dinspre barajul imens se zăreau mai mulţi piloni înşiruiţi către nord, care se continuau şi peste alte câteva dealuri, îndreptându-se către civilizaţie. Cu excepţia digului şi a lacului artificial ce-l înconjura, nimic altceva nu trăda prezenţa omului în zonă, care rămăsese neatinsă de stigmatele lumii moderne. Relieful regiunii, dur şi nedomesticit, nici nu era de altfel prielnic aşezărilor omeneşti, cu munţi împăduriţi la poale şi creste golaşe şi abrupte ce se înălţau semeţe către cer. Reilly avea impresia că timpul trecuse peste toate fără să-şi lase amprenta şi că acei cavaleri templieri de acum şapte sute de ani îşi plimbaseră privirile obosite peste aceleaşi culmi înalte.

Ajunse în dreptul barajului şi o apucă pe asfalt, la fel de nerăbdător ca şi Tess să ajungă la destinaţie. Mări puţin viteza pe şoseaua netedă, fiind totuşi precaut, căci în stânga prăpastia ce se căsca avea cel puţin şaizeci de metri. La capăt se vedea o clădire, probabil o staţie hidrotehnică, şi după semnele bătrânului acolo trebuiau să ajungă, căci el le tot arăta cu degetul înainte.

Pe măsură ce înaintau pe drumul de pe dig, Reilly se uita când la malurile îndepărtate ale lacului, când la şoseaua asfaltată din faţă, nedetectând însă niciun semn de viaţă şi nicio mişcare, cel puţin la prima vedere. Copacii erau deşi, oferind oricui ar fi dorit să se ferească de priviri indiscrete o ascunzătoare mai mult decât sigură. Era cu ochii-n patru de ceva timp, de când intraseră pe ultima sută de metri a călătoriei lor, atent fie ca Vance să nu cumva să fie pe urmele lor, fie să nu dea ei buzna peste el pe neaşteptate. Zona părea însă calmă şi liniştită, necălcată de alţi vizitatori, ceea ce bănuia că nu se întâmplă şi în toiul verii, în plin sezon estival,

când probabil că gemea de turiști gălăgioși.

Cu toate astea, aparenta lor singurătate în pustietatea naturii nu avu darul să-l liniștească prea tare. Până în prezent, Vance se arătase destul de inteligent ca să fie mereu cu un pas înaintea lor și demonstrase nu o dată că, atunci când voia ceva cu adevărat, era gata să meargă până-n pânzele albe.

Reilly simțea că e undeva pe aproape, urmărindu-i.

Se folosi de timpul petrecut rulând cu viteză redusă pe dig ca să-l întrebe pe bătrân dacă se mai interesase și altcineva de curând de satul cu pricina. După eforturi de ambele părți, de gesturi ample și tentative de pantomimă, Reilly înțelese că nu mai întrebase nimeni de *Beer el Sifsaaf*, cel puțin nu pe el. *Poate că de data asta i-am luat-o înainte*, își zise scrutând împrejurimile pentru a suta oară și oprind în cele din urmă mașina în dreptul stației de întreținere.

Chiar în față era parcat un Fiat alb ruginit, iar în spatele lui văzu un drum șerpuit ce părea să lege digul de colina aflată pe cealaltă parte. Șoseaua părea totuși bine întreținută și relativ nouă.

— Dacă drumul ăsta e ceea ce cred eu că e, îi zise el lui Tess, puteam să venim pe aici și să scutim o groază de timp.

— După ce terminăm ce avem de făcut aici, o s-o luăm pe aici la întoarcere, zise ea dintr-odată mai binedispusă, zâmbindu-i cald înainte de a coborî din mașină ca să-l urmeze pe bătrân, care tocmai îl saluta pe un tânăr ce le ieșise în întâmpinare din clădirea scorojită.

Reilly mai zăbovi câteva secunde în mașină, urmărind-o prin parbriz cum înaintează către cei doi bărbați, cu picioarele ei lungi și alura hotărâtă. Era incorigibilă. *Ce mă fac eu cu ea? Oare știu în ce mă bag?* se întrebă el, privind-o. Îi propusese să telefoneze și să anunțe Biroul în legătură cu noile dovezi și să aștepte sosirea unei echipe de specialiști, asigurând-o în fel și chip că meritul descoperirii îi va fi întru totul recunoscut, însă Tess nici nu voise să audă, respingând toate argumentele și implorându-l să nu telefoneze. Până la urmă Reilly acceptase, deși instinctul îi spunea cu totul altceva, dar pur și simplu nu putea rezista în fața entuziasmului ei molipsitor. Nu acceptase niciun fel de compromis, insistând chiar ca Reilly să nu folosească nici telefonul cu legătură prin satelit, cel puțin nu încă, până ce nu se lămurea ea despre ce este vorba.

Tess ajunsese în dreptul celor doi și-ncepuse o discuție însuflețită cu tânărul localnic, care era inginer de meserie și-l chema Okan. Era mic de statură și subțirel, cu părul des și negru și cu o mustață lungă, sub care Reilly îi întrezări rânjetul mai mult decât amabil cu care o onora pe Tess, semn că orice teamă sau reținere se risipiseră ca prin minune sub farmecul ei debordant, de care știa să se folosească din plin. Faptul că vorbea ceva engleză contribui și el la reușita discuției, fără-ndoială, căci altfel s-ar fi înțeles destul de greu.

În timp ce Reilly o privea din mașină, Tess îi explică lui Okan că sunt

arheologi și că îi interesează în mod deosebit vechile lăcașe de cult din zonă și mai cu seamă biserica de pe fundul lacului. Inginerul îi explică atunci în engleza lui aproximativă că valea fusese inundată în 1973 – la doi ani după ce fusese întocmită harta pe care o avea ea – și că digul e principala sursă de electricitate pentru întreaga coastă sudică a Turciei.

— Cred că aveți echipament pentru scufundări aici, nu? îl întrebă ea. Pentru verificarea digului, vreau să zic.

Reilly încremeni lângă mașină când o auzi. Okan păru și el la fel de surprins.

— Da, da, avem, se bâlbâi el. Dar de ce?

— Păi, am vrea să împrumutăm și noi două costume, dacă se poate, zise ea cu o voce hotărâtă.

— Adică... vreți să vă scufundați și să căutați biserica? întrebă el, cu o față pe care se citea nedumerirea.

— Da, spuse Tess ca și cum ar fi cerut un pahar cu apă. E o zi perfectă pentru scufundări, nu credeți?

Inginerul se uită mai întâi la Reilly, care între timp se apropiase, și apoi la bătrân, neștiind ce să zică sau cum să reacționeze.

— Avem ceva echipament, însă... nu e folosit decât o dată sau de două ori pe an. Trebuie neapărat verificat și nu știu dacă...

Tess îl întrerupse brusc:

— Nu-i nimic, îl verificăm noi, adică eu și colegul meu. Ne pricepem la asta, pentru că facem scufundări destul de des. Vreți să vă ajutăm să-l scoateți?

Reilly o fixa confuz, așa că Tess se întoarse și-i aruncă o privire hotărâtă, care însemna „Știu eu ce fac, n-ai nicio grijă”. De unde o fi scos-o că sunt scafandri antrenați? Ce absurditate! Ea o fi fost, însă el n-avea nici în clin, nici în mânecă cu scufundările. Dacă apucase s-o facă de vreo trei, patru ori, cu ocazia unor antrenamente de rutină și mult prea rudimentare. Cu toate astea, nu voia să-i strice cheful sau s-o dea de gol, în niciun caz nu aici, în fața celor doi străini. Era chiar curios până unde e în stare să meargă.

Era evident că Okan nu era foarte încântat de intenția lor.

— Nu știu ce să zic... nu cred că... se tot fâstâcea el. Nu cred c-am voie să fac așa ceva.

— Da’ de unde, încercă Tess să-l liniștească. Ce mare scofală? Sunt convinsă că nu-i nimic grav, adăugă ea zâmbindu-i cuceritor. Dacă vreți, am putea chiar să semnăm o declarație de asumare a răspunderii. Sigur că dacă se percepe o taxă..., zise ea accentuând cuvântul și oprindu-se exact la țanc. O vom plăti fără comentarii. Întotdeauna știuse să-și aleagă cuvintele, și mai ales să calculeze pauzele dintre ele. Dacă și-ar fi continuat fraza prea repede, era posibil ca Okan să nu înțeleagă, iar dac-ar fi prelungit tăcerea, exista riscul să se simtă insultat de

maniera ei deloc subtilă de a-l mitui.

Însă ca de obicei, și de data asta obținu efectul scontat, căci omul o fixă câteva secunde cu privirea, după care mișcă nonșalant din mustăți și-i spuse, ridicând din umeri:

— Prea bine. Veniți să vedeți ce am.

Oficiul sărăcăcios avea într-o parte o pivniță folosită drept cameră de depozitare, în care se cobora pe niște scări înguste și șubrede și care era împânzită cu echipamente de scufundare și tot felul de ustensile împrăștiate în dezordine sub lumina chioară a unei lămpi fluorescente ce bâzâia și pâlpâia.

În lumina alb-albastră, Reilly observă un aparat de sudură cu arc electric, butelii cu butan, un generator oxiacetilenic și în final, în colțul cel mai îndepărtat, mai multe costume de scafandru aruncate unele peste altele.

Lui Tess îi reveni sarcina de a le sorta și, urmărind-o cum le ia pe fiecare în parte și le studiază atentă, lui Reilly parcă îi mai veni inima la loc, căci chiar părea că știe ce face.

— Nu sunt tocmai ultimul răcnet, glumi ea, dar cred c-o să ne descurcăm.

Din păcate, nu găsise niciun ceas pentru scufundări, așa că trebuia să se descurce fără. Zări pe perete o hartă cu zona subacvatică și-l întrebă pe Okan cam cât de adânc e lacul. Acesta îi spuse că aproximativ treizeci sau chiar patruzeci de metri. Tess studie harta mai de aproape și se încruntă.

— Asta înseamnă că nu avem prea mult timp ca să cercetăm fundul lacului. Va trebui să ne scufundăm chiar deasupra satului, ca să nu pierdem timpul.

Se întoarse către Okan, întrebându-l dacă are vreo hartă care să indice poziția exactă a satului înghițit de ape. Tânărul rămase pe gânduri, încercând să-și aducă aminte.

— Cu Rüstem trebuie vorbit, eu chiar nu știu, zise el până la urmă. El a locuit în sat înainte de a fi inundat și n-a vrut să se mute din zonă. Dacă e cineva care să cunoască biserica, el e.

Reilly mai așteptă câteva momente după ce Okan părăsi încăperea și pe urmă o luă în primire:

— Tess, asta-i nebunie curată! Ar trebui s-o lăsăm pe seama celor care știu s-o facă, nu să ne băgăm așa, cu capul înainte!

— Dar tu uiți că eu chiar știu să fac chestia asta. Am mai făcut scufundări de mii de ori pân-acum, se încăpățână ea.

— Bravo ție, însă nu așa, nu în condițiile astea. Nu mă încântă deloc ideea să ne afundăm amândoi în apele astea, fără să stea nimeni de pază afară.

— Da, știu, dar merită să încercăm, nu crezi? Haide, Sean, tu ai zis că s-ar putea să fi ajuns înaintea lui Vance și că zona ți se pare sigură. Nu putem da înapoi tocmai acum. Suntem atât de aproape, ar fi mare păcat!

— Bine, dar o dată și gata. După care sun la Birou.

Dar ea nu-l mai asculta.

— Hai, ce mai stai! Grăbește-te să dăm lovitura! îi strigă din dreptul ușii, unde ajunsese, nerăbdătoare să-și înceapă aventura subacvatică.

Cărară echipamentele afară pe scara îngustă și le îngrămădiră pe bancheta din spate a mașinii. Okan o invită pe Tess să-l însoțească în Fiatul său alb și ruginit, rugându-l pe Reilly să-i urmeze îndeaproape împreună cu bătrânul. Reilly o privi îndoit, însă Tess îi făcu cu ochiul conspirativ și urcă în mașina inginerului, strecurându-se cu picioarele îndoite în spațiul mic din față, spre vădita încântare a acestuia.

La volan, Reilly se ținu după Fiatul alb pe drumul asfaltat din spatele stației preț de vreun kilometru, la capătul căruia Okan opri în dreptul unui complex delimitat de un gard prin care se puteau vedea grămezi de plăci de beton, bucăți de țevi de canalizare și zeci de bidoane de motorină, toate goale, evident ce mai rămăsese după terminarea unui proiect de construcție. Înăuntru, un bărbat în vârstă îmbrăcat în haine tradiționale, cu turban pe cap și robă lungă și largă, își făcea de lucru. Reilly avu o bănuială că omul scotocea locul în folos propriu, astfel că nu-l miră deloc când Okan li-l prezentă ca fiind unchiul lui.

Rüstem le zâmbi, dezvăluind niște gingii fără dinți, și apoi discută ceva cu nepotul său. La capătul scurtei conversații, se întoarse către ei și-ncepu să gesticuleze energic, dând din cap aprobator și vânturându-și mâinile prin aer.

— Unchiul meu zice că-și amintește satul foarte bine. Obișnuia să meargă cu caprele pe-acolo foarte des, mai ales în ultimii ani, dar zice că biserica e pe jumătate dărâmată, după câte-și amintește el. Aici Okan se opri, ridicând neputincios din umeri, după care adăugă: Așa era, cel puțin, înainte ca valea să fie inundată. Mai era parcă și o fântână undeva în apropiere, și unchiul zice că-și mai amintește și de..., se împotmoli el, negăsind cuvântul potrivit... de rădăcina moartă a unui copac foarte mare.

— O buturugă, adică, îl ajută Tess.

— Da, da, buturugă, da. A unei sălcii.

Tess se întoarse către Reilly, cu ochi triumfători.

— Deci, ce zici, colega? Merită să ne scufundăm? o întrebă el.

— Știu și eu... Dacă zici tu că trebuie, îi răspunse ea pe măsură.

Îi mulțumiră lui Okan și bătrânului, care plecară, iar inginerul îi mai aruncă lui Tess o ultimă privire. Îmbrăcară apoi costumele și duseră restul echipamentului la marginea apei, unde Rüstem avea ancorate două bărci cu vâsle. Se urcară într-una dintre ele și Rüstem o împinse înainte să se suie și el, după care apucă vâslele și se puse serios pe treabă, cu o ușurință în mișcări ce sugera o practică îndelungată.

Tess profită de scurta călătorie ca să-i reamintească lui Reilly regulile de bază ale scufundărilor, pe care el bineînțeles că le uitase de acum patru ani, când se scufundase în timpul unui scurt concediu în insulele Cayman. Rüstem se opri din vâslit cam pe la mijlocul distanței dintre malul estic și cel dinspre vest și la aproximativ un kilometru de baraj. Bombănind pe limba lui cuvinte neînțelese, începu să studieze atent priveliștea dimprejur, mijindu-și ochii mai întâi către un deal din apropiere, apoi înspre un altul, folosind în același timp una dintre vâsle ca să mute barca în diferite poziții, încercând probabil să determine zona exactă a satului sub apă. Între timp, Reilly se aplecase peste marginea îngustă și clăti în apă cele două măști de scafandru.

— Ce crezi c-o să găsim acolo jos? o întrebă el pe Tess.

— Habar n-am, zise ea sinceră, privind în gol apa lucioasă. Întâi și-ntâi să găsim satul, și pe-urmă restul..., adăugă ea ușor melancolică.

Se priviră câteva clipe, dar imediat îșI dădură seama că bătrânul își terminase ritualul și acum le zâmbea victorios și fericit cu gingiile lui albicioase, arătând cu degetul către suprafața netedă de dedesubt.

— *Kilise suyun altinda,* le spuse el cu acele vorbe neînțelese, dar familiare, căci și bătrânul de la restaurant folosise aproximativ aceleași cuvinte.

— *Șükran,* îi răspunse Tess.

— Ce-a zis?

— Naiba știe! râse ea încălecând marginea bărcii, gata să-și dea drumul. *Kilise* cred că-nseamnă biserică, așa că suntem probabil pe drumul cel bun, mai adăugă ea, invitându-l în adâncuri cu o mișcare subtilă a capului: Vii sau ce faci?

Înainte ca Reilly s-apuce să-i răspundă, își trase masca pe față și-și dădu drumul în apă cu o mișcare atât de sprintenă și de lină, încât de-abia stârni câțiva stropi răzleți. El își îndreptă privirea către Rüstem, care vădit încântat de abilitatea lui Tess, ridică degetul mare de la o mână și i-l plimbă prin față câteva secunde, într-un gest demn de un om al lumii moderne. Reilly își puse și el masca și o urmă, cu mișcări nici pe departe la fel de grațioase ca plonjonul lui Tess.

58

Coborând în întunecimea rece a lacului, Tess fu dintr-odată cuprinsă de o nerăbdare bine cunoscută, pe care n-o mai simțise de mult și de care avea mare nevoie. Era o senzație aproape mistică această anticipație a descoperirii, gândul că o să poată vedea lucruri nemaivăzute de alții secole de-a rândul. Sigur că în meseria ei de zi cu zi, de fiecare dată când era pe punctul de a scoate la lumină relicve ale unor vechi civilizații, ce o așteptau să le dezgroape de sub miile de straturi de țărână unde istoria le îngropase, se simțea la fel de agitată și de emoționată, însă acum, plutind spre adâncurile misterioase și obscure, exaltarea îi era și mai mare.

Scufundarea asta era de fapt mult mai importată decât orice excavație în căutarea mărturiilor trecutului. Era apogeul carierei ei, și dacă totul se termina cu bine, așa cum spera, îi va întrece de departe toate celelalte realizări, mai mult sau mai puțin însemnate. Nu de puține ori i se întâmplase să înceapă un astfel de proiect plină de așteptări și de speranțe, pentru ca mai apoi toate visele de glorie să i se spulbere și să fie iar dezamăgită.

De data asta însă era cu totul altceva. Avea o presimțire că e pe cale să-și vadă visul cu ochii. De altfel, toate indiciile care îi ghidaseră aici, pe fundul lacului ăsta uitat de lume, conținutul scrisorii decodate de FBI și perseverența ieșită din comun a unora ca Vance de a afla cu orice preț marele secret, toate o făceau să creadă că e foarte aproape de o descoperire nu numai epocală, ci și cu mult mai șocantă și mai neașteptată decât oricare alta de până atunci.

Erau deja la o adâncime de mai bine de șase metri și coborau încetișor către fund. Tess nu mai știa dacă-i e frig sau cald, căci pe de o parte apa era foarte rece, însă pe de alta simțea cum îi fierbe sângele de nerăbdare. Avea impresia că fiecare por de pe trupul ei înfrigurat prinsese viață și emană energie. Privi în sus către suprafața netedă și luminoasă în care razele soarelui se răsfrângeau. Exact deasupra zări și fundul bărcii, care se legăna în vântul molcom cu apa clipocind în jur. Vizibilitatea era destul de bună, ținând cont că lacul fusese format artificial și că era blocat de baraj dintr-o parte, însă pe măsură ce înaintau către fund se făcea

din ce în ce mai întuneric.

Plutiră mai jos și tot mai jos, dar nici urmă de solul mâlos de pe fund. Tess aprinse lanterna pe care o avea în mână, însă dură câteva secunde până ce becul ajunse la intensitate maximă, iluminând cu raze tăioase obscuritatea ce o înconjura din toate părțile.

Raza gălbuie lumină particulele minuscule de alge și mâl răscolit ce dansau ușurel în curentul molcom al adâncului, plutind lin către baraj. Își întoarse privirea către Reilly, aflat alături, speriind un mic banc de păstrăvi.

Îl zări apoi făcându-i semn în jos și observă prin apa tulbure fundul lacului nu foarte departe. La început priveliștea o nedumeri întrucâtva, căci trecuseră ceva ani de când barajul fusese construit și aluviunile ar fi avut timp suficient să se depună și să se taseze, dar nimic nu aducea cu obișnuitele straturi de depuneri marine pe care Tess le studiase cu alte ocazii. Valea inundată rămăsese aproape intactă, presărată cu bolovani mai mici sau mai mari și copaci morți din care nu mai rămăsese decât trunchiul golaș și deșirat, toate acoperite de un strat gros și dens de alge ce păreau aproape negre în lumina difuză.

Înotară unul lângă altul, dând târcoale de jur împrejur, unduindu-se printre trunchiurile stinghere și deasupra bolovanilor erodați, până ce Tess zări ceva prin perdeaua deasă de alge. Coborâră mai mult, descoperind ceea ce părea a fi o stradă mărginită de niște case. Merseră mai departe, plutind încetișor deasupra ruinelor în întunecimea lugubră și cercetându-le cu atenție, simțindu-se ca niște exploratori extratereștri care planează deasupra unui oraș în nava lor silențioasă, studiindu-i minuțios pe cei de dedesubt. Priveliștea era de domeniul fantasticului, cu crengile golașe unduindu-se subțiri și alungite în curentul blând, asemenea brațelor unor biete suflete încătușate între ape, ce implorau îndurare ridicându-se sau împreunându-se către cer.

Cu coada ochiului, Tess observă ceva mișcându-se brusc undeva în stânga, și întorcându-se zări un alt banc de pești aurii ce dispărură care încotro, întrerupți din festinul lor tihnit cu resturi de alge. Revenind la cele câteva case, văzu un spațiu destul de larg undeva în spatele lor și o porni degrabă într-acolo, cu Reilly pe urmele ei. La un moment dat ochii îi căzură peste trunchiul ciuntit și înnegrit al unui copac gros, ale cărui crengi fusiforme păreau aproape inerte în unduirea lină și tăcută a adâncurilor. Aceasta era, desigur, buturuga faimoasei sălcii. O găsiseră în sfârșit.

Fără să-și dea seama, Tess oftă prelung, un oftat de ușurare ce eliberă o puzderie de bule de aer din tubul de oxigen, tulburând apa cenușie și îndreptându-se ca o săgeată direct către suprafață.

Scrută împrejurimile cu ochi iscoditori și curioși, în căutarea fântânii. Știa că trebuie să fie undeva aproape. O zări exact în momentul când Reilly o ajunse din urmă, la doar câțiva metri mai sus de buturuga groasă, cu zidurile-i curbate

măcinate și surpate aproape în întregime. Înotă cu avânt într-acolo, în timp ce lumina tăioasă a lanternei spinteca întunericul, răzbătând până dincolo de pereții de piatră ai fântânii.

Odată ajunsă deasupra lor, observă în imediata apropiere și biserica, cu pereții șubrezi și înclinați ridicându-se totuși câțiva metri de la temelie, încă măreți și maiestuoși în felul lor, cu un aer ușor melancolic.

Se întoarse către Reilly, care venise lângă ea și sorbea din priviri peisajul subacvatic la fel de fascinat și de uimit ca și ea. Înaintă emoționată, apropiindu-se și mai mult de clădirea într-o rână, peste zidurile căreia apa își lăsase urmele-i inconfundabile, înveșmântându-le în straturi de mâl amestecat cu mușchi și alge, oferindu-le însă astfel întăritura necesară ca să rămână în picioare.

Din păcate, acoperișul nu era într-o stare similară, fiind surpat cu totul. Direcționând raza de lumină de-a lungul și de-a latul pereților căptușiți cu vegetație marină, Tess își dădu seama că probabil biserica se afla într-o stare mult mai gravă decât în urmă cu șapte sute de ani, când cavalerii templieri o găsiseră aproape în paragină.

Cu Reilly urmând-o îndeaproape, coborî și mai mult, și cu iuțeala unei păsări în zbor, își luă avânt și se strecură ca o săgeată pe sub portalul vechii biserici, a cărui ușă masivă de lemn mai atârna încă strâmbă și pe jumătate putrezită în țâțânile șubrede și mâncate de rugină.

Zidurile groase ținuseră algele și mâlul departe de interiorul lăcașului, astfel încât panorama era mult mai clară aici. Înaintau fără să se depărteze prea mult unul de celălalt, în vreme ce raza oscilantă din mâna lui Tess descria cercuri alternative de lumini și umbre de o parte și de cealaltă a pereților.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Tess cercetă locul, oprindu-se asupra fiecărei umbre, asupra fiecărui contur sau detaliu, oricât de neînsemnat părea. Lăsaseră de mult intrarea în urmă, învăluită acum în întuneric, înaintând încet printre coloane. La un moment dat îi făcu semn lui Reilly să coboare și-n curând se-ndreptau amândoi către fund, tăind apa pe diagonală. În față le apăru un dreptunghi alb, brăzdat din loc în loc. Era o lespede sfărâmată ici și colo, și Tess bănui că e o bucată din altar. Apropiindu-se, constată că e acoperită de alge și observă mai multe languste ce mișunau leneșe pe suprafața netedă. Își verifică ceasul, după care îi arătă lui Reilly degetele de la ambele mâini, semnalându-i că în maximum zece minute trebuie să iasă la suprafață. Din păcate, aerul din tuburile de oxigen nu era suficient ca să le permită o perioadă de decompresie lungă.

Tess simțea că sunt foarte aproape de găsirea mormântului descris în scrisoarea lui Aimard. Alunecând lin la doar câțiva centimetri de podea, încercă să dea la o parte aluviunile depuse, străduindu-se în același timp să nu tulbure apa prea tare. Nu dădu însă de nicio lespede, ci doar de bolovani și pietre acoperite de mușchi și afundate sub numeroase straturi de sedimente, pe unde se mai ascundeau

și câțiva țipari, al căror culcuș îl răscoli în căutările ei febrile. Simți apoi cum Reilly o apucă de braț, încercând să-i spună ceva, însă ea nu auzi decât niște bolboroseli neînțelese cu ecouri metalice, bruiate și de sunetul fâsâit al bulelor de aer. Reilly îi atrase atunci atenția asupra unui anumit punct undeva pe fund, către care se-ndreptă iute, înlăturând grăbit mâlul gros și pietrișul de deasupra și scoțând la iveală un mic alcov scobit în pardoseală, pe a cărui piatră erau gravate câteva litere, probabil un epitaf. Tess începu să respire din ce în ce mai precipitată și se grăbi să pipăie cuvântul cu degete tremurânde, căci altfel nu prea era vizibil. Descifră astfel un prim nume: *Caio*. Se uită la Reilly cu ochi ce scânteiară dintr-odată în întuneric, străfulgerați de o exaltare fără margini. El îi întoarse privirea, zâmbindu-i la fel de nerăbdător. Se năpustiră și dădură la o parte nămolul dens și lipicios, descoperind rând pe rând alte lespezi, pe care le pipăiră și le cercetară cu aceeași minuțiozitate și atenție. Tess simțea cum tot sângele i se urcase la cap, tâmplele palpitându-i în ritmul bătăilor inimii, gata să-i plesnească. Urechile îi vâjâiau și ele asurzitor, și simțea presiunea adâncimii în timpane, însă degetele ei nu se lăsară, pipăind febrile literă cu literă, nume după nume, până ce în sfârșit descoperiră cuvântul îndelung căutat: *Romiti*.

Așadar, scrisoarea lui Aimard nu era o păcăleală. Copia codificatorului construită de FBI își făcuse datoria cu vârf și îndesat, furnizând informații precise, însă pentru Tess cel mai important lucru era că își văzuse teoriile demonstrate sau cel puțin susținute de dovezi de netăgăduit.

Avusese dreptate în tot acest timp, și acum găsiseră în sfârșit dovada incontestabilă a tuturor bănuielilor ei de până atunci.

59

Cu mişcări din ce în ce mai grăbite, începură să dea la o parte nămolul şi pietrişul de pe suprafaţa lespezii şi dimprejurul ei, ca să aibă loc de desfăşurare.

Reilly încercă să-şi vâre degetele pe sub deschizătura minusculă ca să urnească cât de cât piatra din loc, însă atât faptul că spaţiul era extrem de strâmt, cât mai ales flotabilitatea lui, care nu-l ajuta deloc să-şi concentreze forţele, îi zădărniciră orice efort în acest sens. Tess se uită din nou la ceas. Nu mai aveau decât cinci minute. Îşi roti ochii disperată căutând vreo unealtă sau orice altceva i-ar fi putut ajuta să mişte placa din loc, când zări nişte bare de fier îndoite şi încovoiate ce se ieşeau dintr-una dintre coloanele prăbuşite în apropiere. Înotă grăbită într-acolo, apucând zdravăn de una şi trăgând de ea cu putere, până ce reuşi în cele din urmă s-o desprindă din structura de piatră, iscând însă şi o mică avalanşă de bolovani ce tulbură apa pe o rază de câţiva metri în jur. Se întoarse la Reilly cât putu de repede, dându-i bara pe care el o apucă bine dintr-o parte, împingând celălalt vârf în spaţiul îngust de sub placa de piatră. Odată vârful fixat în deschizătură, începură amândoi să se lase cât puteau de tare pe capătul rămas liber, în speranţa că vor reuşi să mişte lespedea din nişa fixă, chiar şi cu numai câţiva centimetri.

Auziră deodată un pârâit înfundat, însă nu dinspre piatră, ci de undeva de deasupra. Privind în sus intrigată, Tess observă câţiva bolovani desprinzându-se din coloana de unde smulsese bara de fier şi prăbuşindu-se cu viteză către fund. Să fi fost oare doar din cauza curenţilor, sau partea superioară a coloanei ceda, nemaiavând sprijinul structurii metalice de dedesubt? Îi aruncă lui Reilly o privire îngrijorată. El îi arătă cu degetul bara de fier, sugerându-i o ultimă încercare, şi când Tess încuviinţă, apucând-o cu amândouă mâinile, se lăsară iar cu toată greutatea pe ea, de data asta cu folos, căci lespedea se urni puţin, însă nu suficient ca să-ncapă o mână dedesubt. Cu un ultim efort apăsară iar bucata de fier şi lespedea se mişcă parcă ceva mai mult, de data asta săltându-se chiar câţiva milimetri în sus, moment în care se formă o bulă imensă de aer care alunecă pe lângă ei şi o porni vijelios înspre tavanul surpat de deasupra, de unde în secunda

imediat următoare se auzi un alt pârâit, ceva mai puternic decât primul.

Privind în sus, Tess observă că partea superioară a coloanei înclinate de la mijloc începea să se desprindă de bază, legănându-se amenințător deasupra lor. După câte se părea, bucata de fier pe care o smulse ceva mai devreme provocase prăbușirea jumătății de sus, slăbind structura de bază, și așa precară. Deasupra, norii de praf de la piatra sfărâmată rămaseră suspendați în apa densă preț de câteva momente, înainte să se risipească în mii de particule minuscule ce semănau cu niște explozii silențioase repetate. Își întoarse privirea către Reilly, care încă se lupta cu placa îndărătnică, și-i văzu degetul îndreptat către spațiul de dedesubt, acum destul de mare ca să-și strecoare palma înăuntru. Se aplecă și întinse mâna către deschizătura generoasă, amintindu-și de o scurtă secvență dintr-un vechi film de groază, în care un țipar feroce înhață pe neașteptate mâna iscoditoare a scafandrului. Îndepărtându-și imaginea din minte, își vârî degetele pe sub lespedea rece, pipăind spațiul de dedesubt, încercând în același timp să ignore atât pârâitul amenințător de deasupra, cât și fragilitatea pereților ce-i înconjurau și care se puteau prăbuși oricând.

Tot bâjbâind prin spațiul umed și strâmt, dădu cu mâna de ceva solid și-l fixă pe Reilly, implorându-l din priviri să mai ridice puțin placa, încât să-și poată mișca brațul în voie. El își întări strânsoarea, trăgând cu putere de lespedea pe care o apucase cu antebrațul, respirând anevoie din cauza efortului, numeroase bule mici de aer ieșindu-i precipitate din tubul de oxigen. Tess apucă obiectul cu degetele, încercând să-l tragă prin spațiul căscat fără să-l strice.

Reilly trase cu un ultim efort și placa mai cedă câțiva centimetri, permițând obiectului să iasă fără probleme. Era un săculeț de piele strâns la gură cu un șiret lung, de mărimea unui rucsac nu foarte mare, înăuntrul căruia părea să fie ceva voluminos și destul de greu. Exact în momentul în care Tess reuși să-l tragă afară, bara de fier se rupse cu o pocnitură scurtă și lespedea căzu la loc peste scobitura acum goală și plină cu apă, cu un ecou prelung, răscolind nămolul dimprejur într-un vârtej gros și persistent de particule cenușii. De deasupra, pârâitul gros se înteți, urmat de zgomotul scrâșnit al bolovanilor ce se loveau sau se frecau unul de celălalt în cădere liberă. Partea superioară a coloanei se înclina din ce în ce mai tare, în timp ce tavanul într-o rână se prăbuși peste ea în momentul în care aceasta cedă în cele din urmă, prăvălindu-se către ei.

Tess și Reilly se priviră scurt înainte s-o apuce către ieșire, însă ceva o trase înapoi, smucind-o ușor. Șiretul săculețului se prinsese sub piatra grea.

În timp ce Tess trăgea disperată de el, încercând să-l scoată sau să-l rupă, Reilly cerceta podeaua, căutând un alt obiect pe care să-l folosească drept levier, dar nu găsi nimic. În curând se abătu asupra lor o ploaie de pietre și bolovani, învăluindu-i într-o perdea deasă de praf fin amestecat cu particule minuscule de pământ nămolos ridicat de pe fund. Tess nu renunța, trăgând îndârjită mai departe,

sub privirile alarmate ale lui Reilly, care nu știa ce să mai facă. Ochii li se întâlniră preț de o secundă, moment în care ea clătină deznădăjduită din cap, dându-i de înțeles că nu poate să-l scoată. Pereții bisericii păreau gata să se surpe, și dacă nu plecau mai repede riscau să fie prinși între ruine, însă asta ar fi însemnat să renunțe la prețiosul săculeț pentru care bătuseră atâta amar de drum. Lui Tess nici prin gând nu-i trecea să plece fără el și nu voia să-i dea drumul, cu degetele încleștate pe pielea tocită.

Reilly înconjura nervos lespedea înțepenită, încercând să-și strecoare din nou degetele pe dedesubt, fără să reușească însă. Adunându-și apoi ultimele forțe, își opinti un picior de o parte, trăgând de cealaltă cât putu de tare cu amândouă mâinile. O grindă uriașă se prăbuși pe neașteptate din tavanul surpat, aterizând la doar câțiva centimetri de piciorul său. Cu un efort supraomenesc, mai făcu o sforțare și mișcă placa aproape imperceptibil, însă suficient cât să elibereze șnurul subțire prins dedesubt. Îi dădu drumul cu o mișcare bruscă, arătând cu degetul înspre porticul de la intrare, către care se năpustiră fără să mai piardă nicio secundă, în timp ce bucăți întregi de tavan se prăbușiră greoaie și zgomotoase în jur. Începură să înoate foarte repede, încercând să se ferească din calea stâlpilor masivi ce se prăvăleau vertiginos către fund, făcând slalom printre bolovanii colțuroși și bucățile de zidărie desprinse din structura măcinată de piatră. Ajunseră în curând în dreptul intrării impunătoare, trecând ca vântul dincolo și ieșind în sfârșit la lumină, în ape ceva mai limpezi și mai puțin periculoase.

Plutiră un timp ceva mai relaxați în zona din apropierea bisericii, privind-o cum se surpă încetul cu încetul și cum bucăți imense de zidărie se desprind din pereții înveliți în alge, sfărâmându-se ca pâinea uscată și dând naștere unor nori imenși de praf și mâl, învolburând și tulburând apele cu fiecare nouă bucată prăbușită. Tess își simțea inima bătându-i cu putere, chiar și acum, că scăpaseră de primejdie. Încercă să se liniștească, știind că rezerva de oxigen era pe terminate și cu gândul la ascensiunea deloc ușoară ce-i aștepta. Privi curioasă săculețul pe care-l găsise, întrebându-se ce era înăuntru și dacă obiectul mai era întreg după atâția amar de ani, sperând ca apa să nu-l fi deteriorat. Aruncă o ultimă privire spre fântână, în semn de bun-rămas, și pentru un scurt moment mintea o purtă iar în acele vremuri de demult, în noaptea când Aimard ascunsese săculețul sub lespedea din biserică. Probabil că atunci, în zorii acelei zile îndepărtate, lui Aimard nici prin gând nu-i trecuse că peste șapte sute de ani satul și întreaga vale aveau să zacă pe fundul unui lac făcut de mâna omului, și că ascunzătoarea lui secretă se va afla la câteva zeci de metri sub apă.

Reilly o privea pe ascuns, dar ea îi surprinse privirea și ochii li se întâlniră pentru câteva clipe, dincolo de plasticul măștilor. Reilly îi putea citi exaltarea și mulțumirea întipărite pe față. O zări apoi uitându-se îngrijorată la ceas. Aveau să rămână în curând fără oxigen. Îi făcu semn către suprafață și el încuviință prin

semne, începându-şi precauţi ascensiunea şi având grijă să nu înainteze mai repede decât bulele de aer ce ieşeau din tuburile de oxigen.

Pe măsură ce înaintau către suprafaţa luminoasă, lăsând tot mai în urmă norii de praf şi sedimentele mâloase răscolite din adâncuri, apa devenea parcă din ce în ce mai curată şi mai clară. Ascensiunea părea că nu se mai termină, până când zăriră în sfârşit primele raze firave de lumină ce răzbăteau din lumea de dincolo de pelicula netedă de deasupra. Privind în sus plină de speranţă, Tess constată cu stupoare că se schimbase ceva în peisajul pe care-l părăsiseră nu cu foarte mult timp în urmă. Păli dintr-odată, încercând să-l apuce pe Reilly de mână şi să-i arate şi lui, însă după muşchii încordaţi ai braţului său îşi dădu seama că şi el băgase de seamă schimbarea.

Deasupra, în loc de profilul alungit al unei singure bărci, se conturau acum două.

Se mai afla cineva acolo, însă nu aveau altă soluţie decât să iasă şi să vadă despre ce era vorba, căci mai era puţin şi li se termina rezerva de aer. Tess avea bănuielile ei şi nu era deloc încântată, iar în momentul când ieşiră în sfârşit la suprafaţă, îndepărtându-şi măştile de pe faţă, temerile îi fură pe deplin confirmate, căci în barca de lângă Rüstem, care îi întâmpină cu o mutră speriată şi plângăcioasă, nu era nimeni altul decât William Vance.

Ţinea un pistol lipit de piept şi-i privea încântat, cu acel tip de zâmbet mulţumit cu care profesorul îi onorează întotdeauna pe cei mai inteligenţi şi silitori elevi ai săi.

60

În timp ce Reilly o ajută pe Tess să urce în barcă, aruncă o privire către mal, unde zări o camionetă Toyota maro, parcată chiar lângă Pajeroul lor, și doi bărbați care stăteau foarte aproape de marginea apei, dar niciunul nu era Okan, inginerul. Primul era oricum mult prea înalt și solid ca să fie el, iar celui de-al doilea, deși ușor adus de spate și cam de aceeași înălțime cu nepotul lui Rüstem, îi lipsea părul negru și des al acestuia. Reilly mai observă un alt detaliu, deloc de neglijat: amândoi aveau arme, care de la distanță păreau puști de vânătoare, însă era greu de spus exact. Primul lucru care-i trecu prin minte era că Vance probabil făcuse rost de niște ajutoare de prin partea locului, și se întrebă dacă își pusese deja gorilele să scotocească prin mașina lor și dacă găsiseră Browningul pe care-l ascunsese sub scaun.

Îl studie pe Vance cu atenție, pentru că era prima dată când îl vedea în carne și oase. *Deci el e creierul întregii operațiuni*. În minte i se perindau imagini cu ceilalți trei călăreți omorâți în New York și încerca să descifreze pe fața omului dinaintea lui vreun semn care să-l lege atât de cruzimea acelor crime, cât și de toate celelalte evenimente care culminaseră cu venirea lor aici, în locul ăsta uitat de lume. Vance nu păru câtuși de puțin impresionat aflând că Reilly e agent FBI. Își păstră aceeași mină calmă și degajată, care-l făcea să semene întrucâtva cu distinsul profesor universitar de odinioară, și Reilly se întrebă cum de un astfel de om sofisticat și educat se poate transforma peste noapte într-un criminal fugar care ia ostatici și îi amenință cu arma la tâmplă, cum un om cu trecutul și pregătirea lui reușise să organizeze o lovitură de asemenea anvergură și, mai mult, cum de fusese în stare să-și omoare complicii cu sânge rece, unul câte unul, cu cruzimea și precizia unui adevărat prădător.

Nu, ceva nu se potrivea în tot scenariul ăsta.

Observă că Vance nu-și putea lua ochii de la săculețul pe care Tess îl strângea în palme.

— Ușurel și cu grijă! o sfătui când ea se urcă în sfârșit în barcă. Să nu cumva să-l strici tocmai acum, după atâta muncă și efort! Acum te rog să mi-l dai,

adăugă apoi pe un ton detașat, întinzând o mână către ea.

Tess îl privi îngrijorată pe Reilly, neștiind ce să facă. Acesta se întoarse către Vance, urmărindu-l cum își rotește calm cealaltă mână, îndreptând pistolul în direcția lor. Avea o expresie aproape rușinată, însă ochii săi neclintiți priveau reci. Tess se ridică și, aplecându-se către el, îi dădu săculețul, pe care Vance îl înșfăcă și-l așeză lângă piciorul său, adăugând:

— Eu propun să ne întoarcem pe uscat, că-i mai sigur.

Coborând cu greu din bărci odată ajunși la mal, Reilly constată că nu se înșelase. Cei doi aveau într-adevăr puști de vânătoare. Cel mai înalt dintre ei, o namilă de om cu o ceafă groasă și lată ca trunchiul unui copac, îi cântări cu o privire de oțel, după care le făcu semn să se-ndepărteze de bărci cu pușca îndreptată amenințător către ei. Nu părea foarte nouă, însă arăta destul de periculoasă, cu toate că nu era genul de armă pe care te-ai fi așteptat s-o vezi la un ucigaș plătit. Reilly se gândi că probabil Vance nu prea avusese de unde alege și trebuise să se mulțumească cu ce găsise. Îi trecu atunci prin minte că asta putea să fie în avantajul lor mai târziu, mai ales dacă Browningul rămăsese la locul lui în mașină. Deocamdată hotărî să nu facă nicio mișcare, întrucât erau extenuați după scufundare, plus că mai aveau și costumele de scafandru pe ei, fiind așadar încă mult prea vulnerabili.

Se întoarseră la șantierul clandestin al lui Rüstem, unde printre grămezile de moloz Vance găsi o masă veche și șubredă, pe care își așeză pistolul.

— Se pare că nu sunt singurul fan al lui Al-Idrissi..., îi spuse lui Tess înviorându-se brusc. Sincer să-ți spun, continuă el, aș fi vrut să fiu eu primul care-l găsește, însă... Se opri brusc, punând săculețul de piele pe masă, lângă pistol, uitându-se la ea în tăcere câteva secunde, cu ochi pierduți și cu gândul aiurea. Totuși, reveni el la realitate, mă bucur c-ai venit. Nu știu dacă flăcăii ăștia ar fi fost la fel de eficienți ca tine.

Întinse mâna și-ncepu să pipăie săculețul cu degetele, ca și cum ar fi încercat să ghicească ce se afla înăuntru. Tocmai se pregătea să-i desfacă șnurul, când se opri dintr-odată, ca străfulgerat de o idee.

— Vino aici lângă mine, Tess, o invită el amabil. În mare parte e și descoperirea ta.

Tess îi aruncă lui Reilly o privire confuză, neștiind dacă trebuia să accepte sau să refuze oferta lui Vance. Cu o ușoară înclinare a capului, Reilly o îndemnă să se ducă. Dar când Tess se ridică, turcul slăbănog și cu început de chelie se apropie prompt de ea, împungând-o cu pușca. Vance se răsti la el în turcă și bărbatul se dădu în lături resemnat, lăsându-i lui Tess cale liberă.

— Să sperăm că a meritat toată bătaia de cap, îi zise el încet când Tess ajunse în dreptul mesei prăfuite, aplecându-se să desfacă legătura încă udă.

Deznodă șiretul cu mare grijă și-și vârî mâinile înăuntru, scoțând la iveală

un obiect învelit în pânză gudronată, pe care-l așează pe masă. La început se încruntă, părând ușor nedumerit la vederea unei alte învelitori. Îndată însă dădu la o parte pânza groasă cu degete tremurânde, dezvăluind un cerc de aramă cu diferite ornamentații, al cărui diametru avea cam douăzeci și cinci de centimetri. Pe marginea exterioară se puteau vedea niște gradații minuscule, crestături subțiri dispuse la intervale regulate. În mijloc avea un braț rotor cu dublă direcție și dedesubt alte două limbi secundare, ceva mai mici.

Reilly se uita când la ciudatul obiect, când la turcul masiv care-l păzea și care îl privea atât pe el, cât și obiectul de pe masă. Simți cum i se încordează toți mușchii când la un moment dat vru să profite de neatenția paznicului, care însă îi citi gândul și-l amenință cu pușca ridicată. Reilly se trase înapoi, observând pe fruntea lui Rüstem mici broboane de sudoare.

— Ce-i asta? întrebă Tess, privind obiectul rotund de pe masa șubredă.

— E un astrolab, zise Vance după o scurtă tăcere, în care studiase obiectul cu mare atenție. Apoi își ridică privirea către ea și-i citi probabil nedumerirea. E un instrument folosit în navigație, un fel de strămoș al sextantului, dacă vrei, îi explică el. Sigur că pe vremea aia nu știau ei despre longitudine, dar...

Cunoscut și ca „rigla de calcul către Eden”, astrolabul, descoperit în jurul anului 150 î.Hr., a fost primul instrument științific folosit în navigație. Inventat de învățații greci din Alexandria, utilizarea lui a devenit în curând o practică și în Europa, odată cu cucerirea Spaniei de către musulmani. Astronomii arabi îl foloseau frecvent în încercările lor de a determina ora exactă măsurând altitudinea soarelui și așa se face că în secolul al XV-lea navigatorii portughezi îl utilizau cu mare succes ca să calculeze latitudinea. Același instrument se pare că a fost cheia tuturor evenimentelor care l-au ajutat pe prințul Henric Navigatorul, fiul lui Joao, regele Portugaliei din acea vreme, să capete faima aferentă unui astfel de nume. Ani la rând, flota sa a fost singura capabilă să străbată oceanele și să înfrunte mările, navigând cu mare precizie, și asta numai datorită acestui astrolab, a cărui existență prințul a avut grijă s-o țină secretă. Se pare așadar că întreaga epocă de aur a Portugaliei în materie de mari descoperiri și cuceriri maritime se datorează acestui instrument atât de ingenios.

Desigur că nici faptul că prințul Henric a fost guvernatorul Ordinului lui Hristos din 1420 și până la moartea sa, în 1460, nu e o pură întâmplare. Deși întemeiată în Portugalia, această organizație era tot de factură militară, fiind în fapt continuatoarea Ordinului Cavalerilor Templieri.

Vance examina netulburat obiectul, întorcându-l când pe o parte, când pe cealaltă, concentrându-se mai ales asupra inscripțiilor de pe exterior.

— E cu adevărat remarcabil! exclamă el dintr-odată. Dacă într-adevăr datează de pe vremea templierilor, înseamnă că e mai vechi cu aproximativ o sută de ani decât primul astrolab din istoria navigației!

Avea vocea gâtuită de emoția descoperirii. Scotoci iar înăuntrul sacului, scoțând de data asta o legătură ceva mai mică, tot de piele, pe care o desfăcu la fel de atent.

Era un pergament, pe care se vedea scris ceva.

Reilly recunoscu imediat scrisul, căci era identic cu cel din manuscrisele analizate de FBI. Exista însă o mică, dar însemnată diferență: de data asta cuvintele erau separate de spații, semn că scrisoarea nu era codată.

— E de la Aimard! exclamă Tess, observând similitudinea izbitoare.

Vance însă n-o mai asculta. Se trăsese ceva mai încolo, cufundat în lectură. Se lăsă apoi o tăcere încordată, care parcă nu se mai termina, pe care tot el o întrerupse când reveni lângă masă, cu o expresie resemnată pe față, vădit descurajat.

— Se pare că mai avem ceva de muncă, spuse el pe un ton sobru.

Tess simți că o ia cu amețeală și i se puse un nod în gât. Cu chiu, cu vai, reuși totuși să rostească întrebarea chinuitoare, al cărei răspuns știa dinainte că n-o să-i placă:

— Ce scrie?

61

ESTUL MEDITERANEI – MAI 1291

— Daţi drumul barcazului în larg! se auzi vocea căpitanului.

În ciuda huruitului asurzitor al furtunii ce-i înconjura din toate părţile, aruncând galera de pe coama unui val pe altul, strigătul căpitanului răzbătu până la Aimard, răsunându-i surd în urechi. Cu gândul la relicvar, porni către provă, exact în momentul în care un nou zid compact de apă izbi corabia din plin.

Trebuie neapărat să-l salvez.

Îşi aminti de prima noapte a călătoriei lor, când se furişase împreună cu Hugh către provă, după ce ceilalţi fraţi adormiseră. El ducea sub braţ cufărul cu incrustaţii fine pe care însuşi William de Beaujeu i-l încredinţase. Erau vremuri de restrişte pentru templieri, care aveau duşmani peste tot, iar acum, după înfrângerea de la Acra, poziţia lor era cu atât mai vulnerabilă. Trebuia neapărat să pună cufărul la adăpost, să-l ascundă atât de bine, încât să nu fie în veci găsit de cei ce râvneau la bogăţiile lor. Îndată după fuga din Acra, Aimard se consultase cu Hugh, împărtăşindu-i îngrijorarea. Atât el, cât şi Beaujeu aveau încredere deplină în căpitan, care era un om pe cinste şi de mare ajutor. Soluţia pe care i-o sugerase i se păruse genială.

Îşi aduse aminte cum Hugh îl condusese chiar deasupra copastiei, arătându-i la lumina pâlpâitoare a torţei o gaură adâncă şi nu cu mult mai mare decât cufărul, scobită în gâtul de lemn al şoimului de la etravă. Hugh se căţărase apoi pe capul acvilei, încălecându-l, în timp ce pe punte Aimard ridicase cufărul şi, aruncându-i o ultimă privire, i-l dăduse şi-l urmărise apoi cum îl introduce cu grijă în deschizătură. În imediata apropiere, un alămar ardea mocnit sub un vas plin cu smoală topită, care se legăna compactă în ritmul mişcărilor greoaie ale corabiei supraîncărcate. Odată cufărul vârât în ascunzătoarea ce parcă-i fusese menită, Aimard se întinsese după oala mică de lângă alămar şi scosese o primă şarjă de smoală aburindă, pe care Hugh o folosise să umple spaţiul rămas liber, ca să fixeze şi mai bine cufărul înăuntru. Turnaseră pe urmă o găleată cu apă rece peste smoala

fierbinte, care sfârâise amenințător, învăluindu-i în nori groşi de abur cald. Trecuseră apoi la faza finală a operațiunii, când Aimard îi întinsese o bucată groasă de lemn luată tot din gâtul păsării, pe care Hugh o aşezase deasupra scobiturii căptuşite acum cu smoală stinsă. Cu ajutorul mai multor piroane de lemn, Hugh bătuse scândura cu un ciocan greu până când aceasta intrase perfect în nişa strâmtă. Turnaseră din nou smoală fierbinte deasupra, şi imediat încă o găleată cu apă rece, ca să se întărească smoala mai repede. Terminându-şi treaba, Hugh se dăduse jos sprinten de pe capul şoimului, sărind pe punte.

Aimard privise în jur, asigurându-se că nu-i urmărise nimeni. Se gândise pe urmă la Martin de Carmaux, care dormea dus în cală. Deşi era protejatul său, n-avea de gând să-i spună unde ascunsese cufărul. Cel puțin nu deocamdată. Îi va povesti poate, dacă va fi nevoie, când vor ancora undeva, însă până atunci numai el şi Hugh aveau să ştie adevărul. Cât despre ce era înăuntru... Asta era o cu totul altă poveste, una pe care tânărul Martin nu era încă pregătit s-o asculte.

Bubuitul năprasnic al unui tunet undeva în apropiere îl trezi pe Aimard din reverie, amintindu-i de cumplita soartă ce-i aştepta, căci nu vedea cum puteau ține piept furtunii dezlănțuite. Îşi continuă totuşi drumul către provă, printre rafalele de ploaie tăioasă şi rece, şi aproape că ajunse lângă etravă când corabia fu izbită de un alt val uriaş, care-l smuci violent şi-l zvârli cât colo, izbindu-l cu coastele de colțul mesei cu hărți. Martin îi sări imediat în ajutor şi, fără să ia în seamă rugămințile lui de a-l lăsa în urmă, îi trecu brațul de după gât şi-l târî către barcaz, împingându-l practic peste bord.

În ciuda durerii chinuitoare pe care o simțea în coaste, Aimard se ridică şi se uită după Hugh, pe care-l văzu escaladând balustrada şi sărind în barcă alături de ceilalți opt. Ținea în mână un mecanism ciudat, un instrument circular de metal adesea utilizat în navigație, pe care Aimard îl mai văzuse folosindu-l şi cu alte ocazii. Acum Hugh se străduia să-i fixeze poziția.

Nemaiputându-şi stăpâni mânia, bătrânul cavaler lovi marginea barcazului cu pumnul, strângând din dinți în vreme ce privea neputincios cum corabia se scufundă sub ochii lor, capul de şoim capitulând ultimul cu un pârâit prelung, în urma căruia se rupse în două şi fu înghițit de spuma albă a valurilor.

62

Tess oftă adânc, simțind cum o greutate invizibilă îi apasă inima.

— Cum adică, gata, asta-i tot?! strigă ea scandalizată. După tot ce-am făcut ca s-ajung aici, vrei să-mi spui că marele secret zace undeva pe fundul mării?

Simți cum i se urcă sângele la cap și tâmplele începură să-i palpite. *Nu pot să cred! Din nou...* Nu mai înțelegea nimic, și toate i se amestecau în minte.

— Și atunci, cum rămâne cu marea aură de mister? se răzvrăti ea. Care mai e rostul scrisorii codificate? Dacă au pierdut cufărul în furtună, de ce nu i-au anunțat pe cei din Paris că nu-l mai au?

— Ca să ducă șarada mai departe, de ce crezi? sugeră Vance. Atâta vreme cât numai ei știau unde e, cauza lor era încă vie, iar ei în siguranță.

— Până când șarada n-a mai funcționat.

— Exact, aprobă el. Nu uita, cufărul ăsta și ce are el înăuntru – indiferent despre ce e vorba – era extrem de important pentru templieri. Doar nu-ți închipui că Aimard a renunțat să-i înregistreze poziția, indiferent dacă aveau șanse sau nu să-l mai recupereze.

Tess căzu pe gânduri, cântărindu-i spusele. Se așeză pe unul dintre scaunele de lemn din jurul mesei, frecându-se la ochi obosită în vreme ce prin minte îi treceau imagini care mai de care mai grotești, cu oameni târâți către ruguri aprinse și cavaleri străbătând pustiuri pline de primejdii. Deschizând ochii în lumina orbitoare, privirile îi căzură din nou pe astrolabul de pe masă. *Tot drumul până aici, toată osteneala și pericolele prin care am trecut, riscurile pe care mi le-am asumat... Toate pentru un afurisit de inel de fier, vechi și ruginit!*

— Au fost atât de aproape! zise Vance ca în transă, vorbind parcă cu sine. Se uita fascinat la instrumentul de navigație și la gradațiile fine. Dac-ar fi reușit să mai reziste încă vreo două ore poate, *Templul Șoimului* ar fi ajuns întreg la țărm, de unde-ar fi putut vâsli către una dintre insulele grecești din apropiere, unde ar fi găsit adăpost și și-ar fi reparat catargul și vela, putând pe urmă să se ducă în liniște fie în Cipru, fie în Franța. Făcu o scurtă pauză, după care continuă la fel de prins: Și probabil că lumea în care trăim astăzi ar fi arătat cu totul altfel.

Reilly se ridică în picioare, nemaiputând rezista să nu zică nimic. Știa că i-ar fi putut face față atât lui Vance, cât și celor doi turci dacă se mișca rapid, însă n-ar fi vrut să-i pună în pericol pe Tess și pe Rüstem. Cu toate astea, impulsul de-a reacționa nu se datora pur și simplu orgoliului rănit. Era ceva mult mai subtil, un gând ce-i încolțise în minte mai demult și care parcă abia acum căpăta un oarecare sens. Își dădu seama că la un moment dat ceva se schimbase. Dintr-o simplă urmărire a unui suspect, totul se transformase în ceva mult mai insidios: începuse să se simtă amenințat personal, însă nu era ceva fizic. Nu putea să spună însă cu exactitate ce anume. De fapt încă de când decodaseră manuscrisele îl bântuiau tot felul de întrebări fără răspuns și gânduri ce izvorau de undeva dinlăuntrul ființei lui, într-atât încât ajunsese să se simtă uneori profund tulburat și vulnerabil.

— O altfel de lume, zici? pufni el. Cum așa? Datorită unei formule magice care transformă totul în aur?

Pe Vance îl umflă râsul.

— Agent Reilly, te rog să nu pângărești memoria templierilor cu povești d-astea ieftine despre alchimie, ripostă el disprețuitor. E dovedit istoric că averile lor se datorează donațiilor făcute de foarte mulți nobili creștini din Europa, cu binecuvântarea Vaticanului. I-au fericit care mai de care cu bănet și pământuri pentru că în ochii lor ei erau acei cavaleri curajoși și milostivi care-și riscau viața pentru apărarea pelerinilor... dar mai era ceva. Se credea că misiunea lor e sacră, că se află în căutarea unui lucru minunat și nemaivăzut care va mântui omenirea. Aici Vance zâmbi ușor, iar zâmbetul îi mai înmuie parcă trăsăturile ferme. Ceea ce oamenii nu știau însă, continuă el, era că, dacă templierii ar fi găsit într-adevăr acel minunat secret, el ar fi fost în folosul *întregii* omeniri, nu doar al celor aleși, așa cum le plăcea creștinilor din Europa să se autointituleze.

— Despre ce tot vorbești acolo? se răsti Reilly.

— Una dintre principalele acuzații aduse templierilor și care în cele din urmă le-a pecetluit soarta a fost apropierea lor de ceilalți locuitorii ai Țării Sfinte – musulmanii și evreii. Existau zvonuri că făceau tot felul de târguri cu ei, și mai ales schimb de informații legate de diverse practici mistice. Aceste zvonuri erau întemeiate, dar nu pentru asta au fost ei prigoniți, ci pentru altele mult mai picante și mai scandaloase, pe care cred că le cunoașteți prea bine. Atât papa, cât și regele – care era, nu-i așa, unsul lui Dumnezeu, și-și dorea cu disperare să arate lumii că e cel mai bun creștin – au preferat să ascundă faptul că aleșii lor fraternizaseră cu păgânii, oricât de tentați ar fi fost să mai adauge încă o acuzație pe lista și așa lungă, și nu una oarecare, ci una care chiar era adevărată și care ar fi cântărit cu siguranță extrem de greu la condamnarea lor definitivă. Problema era nu doar că templierii își împărtășeau cunoștințele și convingerile mistice cu dușmanul. Chestiunea era de fapt cu mult mai pragmatică. Plănuiau împreună ceva extrem de îndrăzneț, ceva ce necesita o doză uriașă de curaj și care ar fi afectat până și cele

mai îndepărtate colțuri ale lumii. E vorba de un act de curată nebunie – cum ar zice unii – sau poate de un curaj nemaiîntâlnit, de care doar oamenii cu viziune pot da dovadă.

Vance făcu o pauză destul de lungă, emoționat, după care își întoarse din nou privirea către Reilly, fixându-l contemplativ.

— Viziunea lor era unificarea celor trei mari religii. Își mută privirea către munții din depărtare, privind în gol, apoi adăugă râzând nervos: Unificarea celor trei credințe, asta da idee! Închipuiți-vă numai: creștini, evrei și musulmani, toți la un loc. Și de ce nu, la urma urmei? Cu toții venerăm același Dumnezeu. Nu suntem noi *copiii lui Avraam?* E un subiect de meditație. Închipuiți-vă cum ar arăta azi omenirea dacă ei ar fi reușit. Am fi trăit într-o lume infinit mai bună. Atâta vărsare de sânge și durere care ar fi putut fi evitate... astăzi mai mult decât oricând. Viețile a milioane de oameni care au murit fără rost ar fi putut fi salvate, n-ar mai fi existat nici Inchiziția, nici Holocaustul, nici războaie peste războaie în Balcani și-n Orientul Mijlociu, nici avioane deturnate și dirijate în zgârie-norii americani... Mă tem că pentru tine nu ar fi fost foarte avantajos, agent Reilly, căci într-o astfel de lume ai fi probabil șomer, conchise el.

Reilly nu ripostă imediat, confuz încă în urma revelației. *Să fie oare posibil?* Își aminti de conversația pe care o avusese cu Tess la început, când ea îi povestise despre cei nouă ani în care templierii stătuseră închiși în Templu, pentru ca apoi să adune averi și putere peste măsură, iar pe urmă îi veni în minte inscripția în latină despre care tot ea îi spusese.

Veritas vos liberabit.

Adevărul vă va elibera.

Îl privi pe Vance neîncrezător.

— Așadar, crezi că șantajau Biserica? Chiar crezi că Vaticanul a stat cu mîinile-n sân și i-a lăsat să acumuleze averi nemăsurate?

— N-au avut încotro. Oficialii Bisericii erau speriați de moarte.

— De ce erau așa de speriați? Și cu ce puteau totuși să-i șantajeze, încât ei să nu miște un deget?

Vance se apropie de el și pipăi ușor crucifixul firav care-i atârna la gât în V-ul fermoarului desfăcut al costumului de scafandru. Îl apucă deodată crispat între degete și trase tare, smulgându-i-l de la gât și rupând lănțișorul subțire.

— Cu adevărul din spatele basmului ăsta, tună el fixându-l cu ochi de gheață.

63

Se lăsă o tăcere prelungă, în care cuvintele lui Vance încă le mai răsunau în urechi, tăioase precum lama unei ghilotine.

El se uita cu ochi sticloși și goi la micul crucifix auriu pe care-l strângea în podul palmei, însă dintr-odată se întunecă la față și se întoarse către ei:

— Ce ciudat, nu? Iată-ne aici, două mii de ani mai târziu, cu toate câte am realizat, cu tot ce știm, și totuși talismanul ăsta minuscul încă are puterea să afecteze sau chiar să decidă viața și... chiar moartea multora dintre noi.

Reilly simți un fior rece străbătându-l din cap până-n picioare, probabil și din cauza costumului cauciucat pe care nu și-l scosese. Se uită neliniștit la Tess, care-l urmărea pe Vance absorbită, cu o privire pe care nu reuși s-o pătrundă.

— De unde știi toate astea? îl întrebă ea ezitând.

Vance își desprinse privirea de la crucifixul lui Reilly și se uită la ea.

— Îți aduci aminte de Hugo de Payens, fondatorul ordinului? Ei, când am fost în sudul Franței am aflat ceva foarte interesant despre el.

Subit, îi veni în minte articolul istoricului francez referitor la teoriile lui Vance.

— Ce anume, faptul că provenea de acolo, din Languedoc, și că era catar?

— Bravo, bravo, văd că ți-ai făcut temele, remarcă el evident surprins, ridicând din sprâncene.

— Dar n-are nicio logică, ripostă ea. Inițial s-au dus acolo ca să-i apere pe pelerinii creștini.

Vance continuă să zâmbească, însă vocea îi deveni mult mai gravă:

— Nu, s-au dus pentru că aveau o misiune precisă, și anume să recupereze ceva ce predecesorii lor pierduseră în urmă cu o mie de ani, un lucru pe care marii preoți îl ascunseseră de legiunile lui Titus. Și ce deghizare mai bună ar fi putut găsi decât să se pretindă suporteri înfocați ai papei și ai cruciadelor duse în numele creștinătății? Însă vezi tu, ei nu erau deloc nechibzuiți și au făcut lucrurile cu cap. Nu s-au pus de-a curmezișul Bisericii de la început, nu înainte de a aduna destule averi și putere ca să se asigure că vor putea supraviețui unei asemenea provocări

anevoioase. Vaticanul era cunoscut pentru practicile crude și lipsite de scrupule prin care anihila pe oricine îndrăznea să-i pună fundamentele sub semnul întrebării, contestând astfel „credința cea adevărată”. Istoria e plină de exemple în acest sens. Sate întregi asediate, femei și copii masacrați fără milă pentru simplul fapt că îndrăzniseră să-și urmeze credința în care se născuseră. Așa că au așteptat momentul oportun și au urzit între timp un plan. Știau foarte bine că pentru a ataca Biserica aveau nevoie de arme pe măsură – precum și de influența necesară. Și au fost foarte aproape de realizarea planului lor măreț, căci au găsit ce căutau. Au format și ordinul, sub oblăduirea căruia au câștigat putere militară și și-au sporit considerabil influența. Ceea ce n-au anticipat însă a fost că aveau să fie izgoniți – și ei, și armatele creștine – din Țara Sfântă înainte să-și pună la punct planul de atac. Și când în 1291 au fost într-adevăr expulzați după înfrângerea de la Acra, pierderea a fost imensă. Și nu mă refer neapărat la castelele și armatele lor din teritoriile arabe sau la poziția lor demnă de invidiat, ci mai degrabă la trofeul lor secret, la misterioasa armă infailibilă cu care îi ținuseră în șah pe mai-marii Bisericii Catolice timp de două sute de ani, dar pe care au pierdut-o în momentul în care *Templul Șoimului* a fost înghițit de ape. De aici și până la exterminarea lor n-a mai fost decât un pas, încheie el pe un ton patetic, fără să-i slăbească din priviri. Doar că acum – cu puțin noroc – mai adăugă el, s-ar putea ca tocmai *noi* să le ducem intențiile la bun sfârșit.

Se lăsă din nou o tăcere apăsătoare, întreruptă de o bubuitură înfricoșătoare. Capul unuia dintre oamenii lui Vance explodă, forța impactului smulgându-i trupul de pe pământ și transformându-l într-o masă însângerată.

64

Instinctiv, Reilly se aruncă în direcţia lui Tess, însă Vance o apucase deja de mijloc, trăgând-o la adăpost după camionetă. Reilly se târî şi el în spatele Pajeroului, ferindu-se din calea gloanţelor ce-i şuierau deasupra capului unul după altul, încercând să-şi dea seama de la ce distanţă se trage. Trei gloanţe nimeriră în capota maşinii, străpungând-o ca pe o foaie de hârtie şi trecând apoi prin blocul motor până la anvelopa din dreapta. Lunetistul se ascundea undeva după pâlcul de copaci dinspre sud, fiind aşadar în avantaj. Oricum era imposibil să nimereşti pe cineva cu pistolul de la o asemenea distanţă.

Apoi pădurea fu cuprinsă de o tăcere ameninţătoare. După un scurt moment de ezitare, Reilly îşi luă inima în dinţi şi se aplecă în afară ca să estimeze pagubele. Cauciucul maşinii era făcut praf, aşa că-şi putea lua gândul de la ea. Ceva mai încolo, masa la care stătuseră zăcea răsturnată, iar în spatele ei stătea chircit turcul chelios, cu o faţă îngrozită. Zări apoi ceva mişcare în baraca alăturată, o dungă neregulată şi albăstrie, şi îl văzu pe Rüstem ieşind cu o puşcă în mână, o armă de calibru mic pe care bătrânul o folosea probabil ca să vâneze iepuri. Rămase nemişcat în dreptul uşii, privind copacii din depărtare şi-ncercând să se hotărască unde să tragă. Imediat dinspre pădure se auziră alte două răpăituri puternice, foarte rapid una după cealaltă, şi Reilly începu să-i facă semne disperate şi să ţipe, însă era prea târziu, căci pieptul bătrânului fu străpuns de unul dintre gloanţe, care-l izbi violent de peretele barăcii de parc-ar fi fost o păpuşă de cârpe. Celălalt ricoşă cu un şuierat scurt în tuburile masive de beton îngrămădite undeva în apropiere.

Încă ascuns în spatele lat al Pajeroului, Reilly îl văzu pe Vance lipit de o latură a camionetei, cu Tess în spatele lui, înaintând către uşa din faţă pe care reuşi s-o deschidă cu vârful degetelor, împingând-o mai întâi pe Tess înăuntru şi urcându-se iute în urma ei. Porni motorul şi băgă maşina în viteză, demarând în trombă, către porţile şantierului. Chiar înainte de a coti către ieşire, turcul ascuns după masa răsturnată îşi luă avânt şi se aruncă în remorca deschisă a camionetei.

Reilly îşi dădu seama că va trebui să facă şi el aceeaşi mişcare, căci maşina

lui era pe butuci și nici nu mai avea timp să-și ia Browningul de sub scaun. Astfel, aruncând priviri nervoase către dealul împădurit, ieși la vedere și se luă după Toyota lui Vance, care între timp prinsese viteză.

Alergând de să-i iasă inima din piept, ajunse camioneta din urmă și se agăță de marginea din spate exact când era foarte aproape de porțile mari, moment în care alte două gloanțe se înfipseră în partea expusă a mașinii. Încercând să țină direcția, Vance se izbi totuși de unul din stâlpii groși de beton, dar nu încetini, încercând pe cât posibil să nu iasă de pe drumul îngust. Reilly își încleștase mâinile pe marginea remorcii, care trepida cumplit din cauza vitezei și a denivelărilor drumului, în timp ce picioarele îi atârnau neputincioase, atingând pământul și luând în plin fiecare dâmb sau bolovan. La un moment dat lovi cu piciorul stâng o piatră colțuroasă din mijlocul drumului și simți o durere ascuțită care i se propagă în sus pe șira spinării ca o suliță fierbinte. Avea senzația că toți mușchii i se încordează la unison, gata să-i ia foc, și mâinile i se înmuiară dintr-odată, fiind pe punctul să-și dea drumul.

Dar nu se lăsă. Gândul că Tess e în cabină îl motivă să lupte cu durerea. Nu putea s-o piardă. Nu aici și nu acum.

Aruncând o privire prin remorcă, observă un mâner pe marginea din stânga, destul de aproape ca să ajungă la el. Adunându-și ultimele forțe, se lăsă pe genunchi și-și luă avânt din pământ, săltându-se peste margine și întinzând în același timp mâna ca să apuce mânerul. Îl prinse și cu cealaltă mână și trase cu toată puterea, împingându-se în sus și reușind în cele din urmă să se basculeze pe podeaua remorcii.

Turcul era ceva mai încolo, lipit de margine și ținându-și pușca strâns la piept, aruncând din când în când priviri înspăimântate către drum. La auzul zgomotului se întoarse și-l zări pe Reilly săltându-se peste margine și, speriat, îndreptă pușca spre el. Cu o mișcare abilă, Reilly apucă iute țeava și o îndreptă în sus, auzind împușcătura undeva deasupra și simțind vibrația armei în momentul în care individul apăsă pe trăgaci. Se învârti apoi la fel de iute și-i trase un picior zdravăn în burtă, dezechilibrându-l, după care, fără să-l lase să se dezmeticească, se năpusti asupra lui și-ncepură să se lupte.

La un moment dat, Reilly zări ceva nedeslușit în depărtare și, uitându-se peste cabină, văzu un Landcruiser de culoare bej parcat exact în mijlocul drumului, la o distanță de aproximativ o sută de metri în față. Turcul băgase și el de seamă și acum se întrebau cu îngrijorare de ce Vance nu încetinește. Uitându-se prin geamul din spate al cabinei întâlni pentru un moment privirea disperată a lui Tess, care se-ntoarse cu fața imediat către drum, încleștându-și mâinile pe bord.

Turcul și Reilly se apucară cu mâinile de cabină, ținându-se cât putură mai bine în momentul în care camioneta viră brusc și ieși de pe șosea, apucând-o pe terenul accidentat de lângă și strecurându-se exact la timp prin spațiul strâmt dintre

colină și Landcruiser, agățându-i botul și târându-l după ea câțiva metri, într-o explozie de cioburi și mii de bucăți de plastic, înainte de a-și vedea mai departe de drum, cu aceeași viteză.

Privind în urmă la mașina avariată, Reilly fu de părere că lunetistul nu o va mai putea folosi prea curând, însă când își întoarse privirea constată că turcul tot nu se potolise, încercând să-i smulgă pușca din mână. Începură iar să se lupte și-n timp ce-și dădeau pumni și se-mbrânceau, Vance ajunse cu mașina în dreptul barajului și o apucă pe șoseaua netedă și îngustă fără să încetinească.

Conducea nebunește pe coama digului înalt, grăbit să ajungă de cealaltă parte. Reilly reușise între timp să se ridice în picioare și stătea deasupra turcului căruia îi administra pumni unul după altul, izbutind în cele din urmă să-i smulgă pușca din mâini, însă acesta tot nu se lăsă, încleștându-și brațele în jurul lui și strângând cât putea de tare. Fiind prea aproape ca să-și folosească genunchiul, îi trase una în fluierul piciorului și turcul mai slăbi strânsoarea, moment în care Reilly reuși să-l împingă mai încolo, însă cheliosul se năpusti iar peste el, lipindu-l de cabină. Aruncându-și fugitiv ochii pe geam o zări pe Tess care la rându-i se lupta cu Vance, încercând să-l convingă să oprească mașina. La un moment dat apucă volanul, trăgând de el cu putere, și mașina se puse de-a curmezișul șoselei, lovind parapetul. Reilly scăpă pușca din mână, care alunecă pe podeaua remorcii căzând apoi jos, spre disperarea turcului care nu-și mai lua ochii de la punctul din ce în ce mai mic rămas în urmă pe mijlocul drumului. Cuprins de panică, se aruncă iar asupra lui Reilly, care se rostogoli instinctiv din calea lui, după care se întoarse sprinten și, ridicându-și ambele picioare deodată, îl păli din plin, trimițându-l dincolo de cabină, pe capota din față. Exact în acel moment camioneta se izbi iar de parapetul de protecție și turcul zbură peste acesta, pe partea digului unde nu era apă, urletele lui disperate fiind acoperite de turațiile motorului.

Ajunseră în sfârșit la capătul barajului și Vance trase de volan ca s-o ia pe drumeagul șerpuit din spatele stației, cel pe care veniseră și ei de dimineață. Văzându-se în spatele coamei de deal, Reilly se mai liniști la gândul că măcar scăpaseră de lunetist. Din cauza drumului prost și plin de șanțuri, Vance se văzu nevoit să mai încetinească, însă deocamdată Reilly n-avea de gând să facă nicio mișcare pripită.

Îl lăsă să mai conducă în liniște încă vreo doi, trei kilometri, după care bătu cu pumnul în peretele cabinei. Profesorul dădu din cap în semn de aprobare și după câteva secunde trase pe dreapta și opri motorul.

65

Reilly coborî din remorcă şi smulse cheile din contact, după care înconjură camioneta ca să vadă în ce stare e. Scăpaseră destul de ieftin, căci în afară de câteva vânătăi şi durerea surdă din piciorul lui stâng, erau întregi cu toţii, cu excepţia unor mici zgârieturi sau tăieturi şi, cu toate că tabla maşinii era ciuruită pe alocuri şi îndoită, Reilly era cu adevărat impresionat de cât de bine rezistase.

Vance deschise portiera cu un scârţâit ascuţit şi coborî imediat după Tess. Amândoi se clătinau pe picioare şi păreau zguduiţi în urma celor întâmplate. Reilly se aşteptase s-o vadă pe Tess aşa, însă nu şi pe el. *Să mă fi înşelat oare în privinţa lui?* Îl fixă cu privirea şi citi în ochii lui aceeaşi nedumerire şi confuzie care-l frământau şi pe el. *Pare la fel de uimit ca şi mine. Nici el nu ştie ce-i cu ăia*. Avu în sfârşit confirmarea unei bănuieli mai vechi, care-i tot dădea târcoale de când îl văzuse pentru prima oară, în barcă. Din momentul în care turcul musculos căzuse secerat lângă ei, lui Reilly îi încolţise o idee în minte, care i se părea din ce în ce mai plauzibilă.

Nu Vance i-a omorât pe ceilalţi trei cavaleri. Mai e cineva în ecuaţie, cineva care a fost mereu pe urmele lui.

Reilly nu era deloc încântat de descoperire. Nu-i plăceau astfel de complicaţii. Totuşi, ipoteza nu era chiar atât de absurdă, având în vedere că o luaseră şi ei în calcul la un moment dat, când cei trei călăreţi muriseră unul după altul. Pe urmă însă renunţaseră la ideea unui „observator” extern, suspectându-l în schimb pe Vance, pe care toate probele îl incriminau direct în legătură cu moartea complicilor. Cu toate astea, incidentul cu turcul dovedea contrarul. Mai era şi altcineva implicat, dar cine? Cine altcineva mai putea şti despre planurile lui şi mai cu seamă cine era dispus să omoare atâţia oameni ca să afle secretul?

— Unde-i astrolabul? o întrebă Vance pe Tess.

— L-am pus bine, stai liniştit, îl asigură ea, tresărind la întrebarea lui subită.

Intră în cabină şi i-l aduse, iar Vance dădu din cap mulţumit la vederea obiectului, privindu-l cu ochi mari. Îşi mută apoi privirea către creasta pe care

tocmai coborâseră. Reilly îl urmări scrutând împrejurimile, având impresia că zăreşte urme de resemnare în ochii profesorului, care însă dintr-odată căpătară o căutătură insolentă şi hotărâtă.

Tess se apropie de Reilly, întrebându-l în şoaptă:

— Ai idee ce naiba s-a întâmplat mai devreme?

— Cum te simţi? o întrebă el drept răspuns, dezlipindu-şi ochii de pe faţa lui Vance şi uitându-se îngrijorat la o zgârietură de pe fruntea ei.

— N-am nimic, sunt bine, zise ea depărtându-se puţin, privind linia compactă de copaci ce-i înconjurau ca un gard înalt. Pădurea era cufundată într-o tăcere stranie, ce părea cu atât mai suspectă cu cât venea după haosul şi tensiunea extremă prin care tocmai trecuseră.

— Ce naiba se-ntâmplă? Cine crezi că ne urmăreşte?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Reilly studiind copacii cu atenţie. Totul în jur părea neclintit şi liniştit.

— Ba eu am o listă întreagă! interveni Vance. Ştiu eu vreo câţiva cărora nu le-ar conveni ca un secret ca ăsta să iasă la iveală! spuse el cu un rânjet satisfăcut pe buze. Se pare că nu mai au răbdare, ceea ce-nseamnă că suntem aproape...

— Mă rog, eu unul m-aş simţi mai bine dacă ne-am depărta ceva mai mult, zise Reilly arătând înspre camionetă. Haideţi, grăbiţi-vă! îi îmboldi el să se suie mai repede.

El se urcă la volan, iar pe Tess o înghesuiră la mijloc pe bancheta din cabină. Băgă apoi maşina în viteză şi porniră la drum în tăcere, fiecare gândindu-se la ce-i aşteaptă de acum încolo.

În secunda în care zări camioneta ieşind în viteză pe porţile şantierului, De Angelis ştiu că n-a făcut bine să lase Landcruiserul în mijlocul drumului, în ideea unei eventuale retrageri. Bubuitura puternică produsă de impactul camionetei cu jeepul lor şi zgomotul asurzitor de faruri sparte şi tablă îndoită ce-i urmă nu prevesteau nimic bun, iar când ajunse în sfârşit la faţa locului, atât aripa dreaptă, cât şi grilajul din faţă – ambele făcute ţăndări – îi confirmară îngrijorarea.

Era clar că maşina nu mai putea fi folosită. Deschise portbagajul şi cotrobăi prin echipamente, găsind în sfârşit monitorul cu care o urmărea pe Tess, pe care îl porni nervos. Punctul roşu şi intermitent apăru imediat pe ecran, rămânând însă în aceeaşi poziţie, semn că stăteau pe loc. De Angelis se încruntă, privind ecranul cu atenţie, căci recunoscuse coordonatele. Acestea indicau şantierul lui Rüstem, însă era imposibil să se fi întors acolo. De-abia atunci îşi dădu seama că geanta de voiaj a lui Tess probabil că rămăsese în Pajero. Trebuia aşadar să găsească o altă cale de a-i localiza, ceea ce nu era deloc uşor într-o astfel de zonă deluroasă şi împădurită.

Monseniorul opri monitorul şi-l aruncă înapoi în portbagaj, întorcându-se

cu fața către lac și strângând din dinți de ciudă. Știa că n-are de ce să-l învinovățească pe Plunkett pentru dezastrul în care se aflau. Atunci își mai dădu seama de ceva.

Căzuse în păcatul vanității.

Prea se încrezuse că lucrurile vor ieși așa cum vrea el.

Fusese mândru, mult prea mândru. Iată un subiect demn de spovedanie.

— Hai înapoi la șantier, îi zise lui Plunkett. Mitsubishiul lor e încă acolo, poate-l folosim noi.

Cu pușca în brațe, Plunkett se pregăti de drum, însă monseniorul rămase nemișcat lângă Landcruiser, studiind lacul cu o privire calmă, imobilă.

— Toate la timpul lor, zise el sobru. Dă-mi stația radio.

66

Reilly se întoarse şi privi drumul, cu urechile ciulite. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia ciripitului vesel al păsărilor, care părea deconcertant în circumstanţele date. Merseseră vreo paisprezece kilometri înainte să se lase întunericul, văzându-se nevoiţi să găsească un loc în care să înnopteze. Reilly decise să părăsească drumul pe care mergeau, luând-o pe o cărare care-i duse în cele din urmă într-un luminiş pe malul unui pârâu. Se hotărâră să rămână acolo peste noapte, iar dis-de-dimineaţă să-şi continue drumul către coastă fără să mai piardă timpul.

După cum arăta Landcruiserul după impactul cu camioneta, era absolut sigur că nu mai putea fi pornit, iar pe jos urmăritorii n-aveau cum să-i ajungă aşa uşor. Probabil că erau la câteva ore în urma lor. Oricum, şi dac-ar fi găsit altă maşină, tot i-ar fi auzit apropiindu-se. Privind ultimele raze ale apusului dispărând după crestele împădurite, Reilly spera ca măcar întunericul ce-i învăluia ca o pătură groasă să le ofere un adăpost cât de cât sigur, căci nici nu se punea problema să aprindă focul. Ar fi fost mult prea periculos.

Vance stătea jos lângă camionetă, cu mâinile legate la spate cu o sfoară prinsă de una din roţile remorcii. Scurta percheziţie prin cabină nu relevase nicio armă ascunsă, dar Reilly găsi bucuros câteva conserve şi un mic aragaz cu butelie. Vestea proastă era că nu aveau haine de schimb, aşa că deocamdată trebuiau să rămână cu costumele de scafandru pe ei.

Tess era lângă apă şi Reilly se duse şi el şi îngenunche pe malul moale, sorbind cu nesaţ apa rece de munte, după care se aşeză pe un bolovan din apropiere. Mintea îi era un amalgam de planuri şi ipoteze şi nu mai ştia de care să se-ngrijească mai întâi sau de care să se teamă. Avea cel puţin conştiinţa împăcată că-şi făcuse datoria. Îl prinsese în sfârşit pe Vance şi tot ce mai avea de făcut acum era să-l ducă în siguranţă înapoi în Statele Unite, unde va fi deferit justiţiei. Însă şansele să-l scoată din ţară fără prea mare tam-tam erau foarte mici, căci era vorba de crime săvârşite pe teritoriul Turciei, cu victime locale. Nu va fi uşor deloc şi Reilly ştia asta prea bine. În momentul când va demara procedurile de extrădare,

va avea probleme cu autoritățile turce. Însă pentru moment, grija lui cea mai mare era să scape mai repede dintre munți și să ajungă din nou pe coastă, unde ar fi fost mult mai în siguranță. Îl îngrijora abordarea urmăritorilor, ceva de genul „Mai întâi îi împușcăm și apoi îi luăm la întrebări”, cu atât mai mult cu cât ei erau acum vulnerabili, fără arme, fără stație radio și într-o zonă fără semnal.

Deși toate aceste îngrijorări reprezentau o prioritate, gândurile îl purtară către o altă problemă care-l preocupase de ceva timp încoace. Își ridică ochii către Tess, pe fața căreia observă aceeași neliniște.

— Întotdeauna m-am întrebat ce-a simțit Howard Carter când a descoperit mormântul faraonului Tutankhamon, zise ea nostalgică.

— Păi... Presupun c-a fost ceva mai entuziasmat decât suntem noi acum.

— N-aș băga mâna-n foc, să știi... A trebuit să se-mpace și cu blestemul ce plana asupra celui ce avea să pângărească mormântul. Așa că e cu două tăișuri, nu? zise ea luminându-se la față pentru un scurt moment, cu un zâmbet pe buze.

Reilly zâmbi și el, însă asta nu-l ajută să uite de neliniști. Avea încă senzația aceea în stomac, ca și când ar fi înghițit un bolovan ce-i apăsa măruntaiele. Știa că n-o să-i treacă dacă încearcă s-o ignore pur și simplu, și că singura soluție era să capete niște răspunsuri clare, ca să poată în sfârșit înțelege pe de-a-ntregul în ce se băgase.

Se ridică hotărât și se duse către Vance, urmat îndeaproape de Tess. Îngenunche lângă el și-i verifică încă o dată sfoara de la încheieturi. Vance îl privi în tăcere cu ochi obosiți, părând resemnat cu noul său statut de prizonier. La început, Reilly avu anumite rețineri, nefiind hotărât dacă e momentul să deschidă sau nu subiectul, dar simțea că nu mai putea amâna.

— Vreau să știu anumite lucruri. Când ai zis mai devreme „adevărul despre basmul ăsta”... la ce anume te refereai? Ce crezi că era ascuns pe *Templul Șoimului?*

Vance își ridică privirea către ei, ochii lui cenușii strălucind deodată interesați.

— Nu sunt foarte sigur, însă orice ar fi fost, mă îndoiesc că tu îl vei putea accepta cu obiectivitate.

— Asta e treaba mea, ripostă Reilly.

Vance îl privi fix.

— Problema ta – ca a multor creștini, de altfel – este că nu te-ai gândit niciodată cu adevărat la diferența dintre credință și realitate, dintre Iisus Hristos Mântuitorul, sau Mesia, și omul numit Iisus Hristos, care a existat într-adevăr în istorie. E vorba aici de diferența dintre adevăr și... hai să-i spunem ficțiune.

I se păru că detectează o ușoară ironie în tonul lui, însă nu-i dădu atenție.

— Nu cred c-am simțit nevoia s-o fac, zise el.

— Și te mulțumești să iei drept bun tot ce scrie în Biblie, nu? Presupun că

crezi în poveștile alea sau mă înșel? Cum a înfăptuit toate acele minuni, cum a mers pe apă, cum i-a redat orbului vederea, cum... a înviat din morți.

— Bineînțeles că da.

Buzele lui Vance se arcuiră într-un zâmbet ironic.

— Foarte bine. Atunci să te întreb altceva: Ce știi exact despre proveniența acestor scrieri? De unde vin ele? Cine-a scris Biblia sau, mă rog, Noul Testament, pe care îl cunoaștem cu toții?

Reilly nu era deloc sigur.

— Vorbești despre cele patru Evanghelii ale apostolilor Ioan, Luca, Marcu și Matei?

— Exact. De unde au apărut? Sau și mai simplu: când au fost scrise?

Reilly simțea că pășește pe teren minat.

— Nu știu exact..., bâigui el. Au fost discipolii lui Iisus, așa că presupun că nu mult după moartea Lui, nu?

Vance își întoarse privirea către Tess și râse zeflemitor, după care îl fixă iar cu ochi pătrunzători.

— De ce nu mă miră oare? Cu toate astea, mi se pare de necrezut că mai sunt miliarde ca tine, oameni care cred orbește în Biblie și care acceptă ca un dat tot ce scrie în ea, luând fiecare cuvințel drept mărturia incontestabilă a înțelepciunii lui Dumnezeu, fără să se întrebe nici măcar o secundă de unde vin scripturile, pentru care în schimb sunt în stare să-și dea viața sau să se măcelărească între ei...

Reilly simți că-i crește pulsul, iar tonul superior și atotștiutor al lui Vance nu-l ajuta deloc să-și stăpânească nervii.

— Bine, dar e vorba de Biblie! E cea mai veche carte...

Se opri însă în mijlocul frazei, căci îl văzu pe Vance țuguindu-și buzele și clătinând din cap.

— Aha, și asta îi dă valoare absolută sau ce? Dacă e veche nu înseamnă neapărat că e și adevărată..., zise el lăsându-se pe spate, cu ochii pironiți în gol. Am fost și eu ca tine odată, demult. Luam totul de-a gata, fără să-mi pun niciun fel de întrebări. Era mai simplu, cred. Puneam totul pe seama... *credinței*. Dar, ascultă la mine: odată ce-ncepi să cauți răspunsuri... nu-i deloc plăcut, mai zise el străpungându-l cu privirea-i întunecată.

67

— Ceea ce trebuie să înțelegi, îi explică Vance, este că începuturile creștinătății sunt învăluite în neguri încă nedesluşite, chiar şi pentru învățații și experții în domeniu, mai ales când vine vorba de documentarea sau verificarea anumitor ipoteze. Însă chiar dacă nu putem spune cu exactitate ce s-a întâmplat în Țara Sfântă acum două mii de ani, un lucru e sigur: niciuna dintre cele patru Evanghelii ce alcătuiesc Noul Testament nu a fost scrisă de contemporani ai lui Iisus. Fapt care, spuse el ridicând glasul și făcând o scurtă pauză observând reacția lui Reilly, fapt care întotdeauna îi șochează pe cei ca tine. Cea mai veche dintre cele patru Evanghelii, continuă el, cea a lui Marcu – sau, mă rog, cea la care ne referim sub această titulatură, având în vedere că nu se știe precis cine a scris-o, fiind un obicei frecvent la acea vreme ca diverse opere anonime să fie atribuite unor oameni de seamă –, se pare că a fost scrisă la cel puțin patruzeci de ani după moartea lui Iisus. Asta înseamnă că timp de aproape jumătate de secol nimeni n-a mai auzit nimic despre El sau despre viața Lui, nici la CNN, nici din interviuri înregistrate, nici de pe internet, unde ar fi putut găsi mărturii elaborate ale celor care L-au văzut cu ochii lor sau L-au cunoscut personal. Așa că varianta cea mai plauzibilă este că avem de-a face cu simple povești transmise de-a lungul timpului, de la unul la altul, fără ca nimeni să le aștearnă pe hârtie. Sunt foarte curios, agent Reilly: Dac-ai conduce o investigație cu astfel de date, cât temei ai pune pe niște dovezi adunate de-a lungul a patruzeci de ani de niște oameni primitivi, analfabeți și mai cu seamă superstițioși, care spuneau povești în jurul focului?

Până s-apuce el să răspundă, Vance își reluă discursul:

— Însă cu mult mai interesant, dar și mai neliniștitor – după părerea mea – este modul în care au ajuns cele patru Evanghelii să fie incluse în Noul Testament. Vezi tu, în cei două sute de ani care au trecut după scrierea Evangheliei lui Marcu au mai fost scrise și altele, destul de multe la număr și toate povestind diverse întâmplări din viața lui Iisus. Pe măsură ce mișcarea creștină a devenit din ce în ce mai populară, răspândindu-se în sânul mai multor comunități, aceste povești despre viața lui Iisus au început să capete culoare locală, fiind influențate de tot felul de

evenimente din viața comunității respective. Așa s-a ajuns la situația în care mai bine de douăsprezece astfel de documente circulau concomitent pe o zonă nu foarte întinsă, unele chiar contradictorii. E un fapt dovedit și verificat, pentru că în decembrie 1945 niște țărani arabi care săpau câmpul undeva în zona munților Jabal al-Tarif din nordul Egiptului, aproape de orașul Nag Hammadi, au descoperit un vas de lut înalt de aproximativ un metru și jumătate, pe care la început s-au temut să-l spargă, de frică să nu cumva să elibereze *djinn*-ul dinăuntru – un spirit malefic. În cele din urmă l-au spart totuși, crezând că vor găsi aur, fără să știe că de fapt erau primii martori ai celei mai zguduitoare descoperiri arheologice din toate timpurile. Spre marea lor dezamăgire, în loc de aur au dat de treisprezece suluri de papirus, legate în piele tăbăcită de gazelă, pe care însă n-au pus prea mare preț, astfel că o parte au sfârșit în foc, iar altele s-au pierdut pe drum în timpul transportului la Muzeul Copt din Cairo. Până în prezent n-au mai rămas decât cincizeci și două de texte, care încă fac subiectul unor controverse aprinse între oamenii de știință care se ocupă cu studiul Bibliei, pentru că fragmentele astea – cunoscute și sub numele de *Evangheliile Gnostice* – îl prezintă pe Iisus într-o cu totul altă lumină, atribuindu-i precepte și învățături care contrazic Noul Testament.

— Gnostice, zici? Cum erau catarii? întrebă Reilly curios.

— Exact, zâmbi Vance. Unul dintre texte este Evanghelia după Toma, care conform conținutului se pare că e o scriere secretă. Primul rând sună așa: „Acestea sunt adevăratele cuvinte tăinuite pe care Iisus le-a rostit și care-au fost scrise de geamănul său, Iuda Toma.” Exact așa, *geamăn*, accentuă Vance. Și asta nu e tot. În aceeași legătură mai era și Evanghelia după Filip, care vorbește fără ocolișuri despre relația lui Iisus cu Maria Magdalena, care se pare că era foarte strânsă. Maria are de altfel propriul ei text, Evanghelia Mariei Magdalena, din care reiese că se număra printre discipolii lui Iisus și păstorea un mic grup de creștini. Mai e și Evanghelia după Petru, cea a Egiptenilor, cartea secretă a lui Ioan, pe urmă Evanghelia Adevărului, care are trimiteri clare către budism... Și lista ar putea continua. Adevărata amenințare pe care o reprezintă toate aceste texte, continuă el, în afară de faptul că îi atribuie lui Iisus fapte și vorbe care diferă radical de cele din Evangheliile Noului Testament, este că tratează fundamente ale credinței creștine cum ar fi virginitatea Fecioarei Maria sau Învierea lui Iisus drept simple închipuiri ale minților naive. Mai rău decât atât, toate au o vădită influență gnostică, pentru că, deși vorbesc despre Iisus și discipolii lui, transmit un alt mesaj: cunoașterea de sine până la cel mai profund nivel înseamnă de fapt cunoașterea lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, căutând înlăuntrul tău sursa bucuriei sau a durerii, a iubirii sau a urii, îl vei găsi pe Dumnezeu.

Vance le povesti apoi cum creștinismul începuse ca o mișcare clandestină, interzisă, și cum tocmai din această cauză a avut nevoie de o bază teoretică destul de puternică pentru a-și găsi adepți și a supraviețui.

— Răspândirea periculoasă a Evangheliilor contradictorii risca să-i submineze poziția și să-l fragmenteze iremediabil, așa că s-a impus găsirea unei doctrine comune, lucru imposibil dacă fiecare comunitate s-ar fi ghidat după propria-i Evanghelie sau după anumite principii caracteristice doar ei. Către sfârșitul secolului al II-lea, începuse deja să se contureze o structură ierarhică. În foarte multe comunități s-au format cercuri de influență pe trei niveluri, începând cu episcopi, cărora le urmau preoții și în cele din urmă diaconii, cu toții pretinzând că vorbesc în numele comunității, ale cărei interese și adevărată credință își propuneau să le apere. Acum nu vreau să insinuez că oamenii ăștia n-ar fi fost bine intenționați sau că erau însetați de putere. Dacă stăm să ne gândim, erau oameni cu inițiativă, foarte curajoși în încercările lor lăudabile de a-și ține comunitatea unită. Poate că pe drept cuvânt erau îngrijorați de posibilitatea separatismului și credeau cu inima curată că numai anumite reguli stricte și acceptate de toți ar fi salvat mișcarea de la moartea sigură spre care părea să se îndrepte.

Îi povesti apoi lui Reilly despre riscurile la care se expuneau practicanții creștinismului din acea vreme, fiind persecutați sau chiar omorâți, și cum, din acest motiv, supraviețuirea Bisericii necesita constituirea unei structuri ordonate. Cu timpul, aceasta a crescut și s-a extins până când Iranaeus, episcopul de Lyon, a instituit în anul 180 o dogmă unică, impusă tuturor creștinilor. Drept urmare, orice păreri sau practici care o contraziceau au fost de atunci considerate erezii și pedepsite în consecință. Doctrina lui Iranaeus era simplă și clară: nu exista mântuire decât dacă îmbrățișai calea Bisericii, ai cărei membri trebuiau să fie *ortodocși*, termen care înseamnă „dreptcredincios”; Biserica urma să fie *catolică*, adică „universală”, ceea ce însemna că circulația diverselor Evanghelii trebuia oprită cu orice preț. Iranaeus a hotărât să aleagă doar patru dintre numeroasele Evanghelii existente, care aveau să fie singurele recunoscute și acceptate, pe simplul considerent – destul de ciudat – că universul are patru colțuri și că există patru vânturi principale, așadar și Evangheliile vor fi tot patru. A scris apoi cinci volume de învățături, intitulate *Distrugerea și defăimarea falsei cunoașteri așa-zise drepte*, în care a denunțat toate celelalte scrieri ca fiind blasfemii, proclamând cele patru Evanghelii ce azi se regăsesc în Noul Testament drept singurele și adevăratele mărturii ale cuvântului Domnului – incontestabile și fără cusur și, oricum, mai mult decât suficiente pentru nevoile adepților din acea vreme.

E foarte interesant că niciuna dintre celelalte Evanghelii, cele gnostice, nu face referire la patimile lui Hristos. În schimb, cele patru alese de Iranaeus vorbesc toate despre acest subiect, despre răstignirea lui Iisus pe cruce și apoi despre Învierea Sa, făcând astfel trimiteri la sfânta taină a euharistiei, la Cina cea de Taină. Și când te gândești că la origini nici măcar astea nu menționau așa ceva! În versiunea lui originară, primul document ales între cele patru, Evanghelia după Marcu, nu vorbește de nicio fecioară care să-i fi dat naștere lui Mesia și nici despre

Înviere. Pur și simplu se termină cu imaginea mormântului gol al lui Iisus, unde un tânăr misterios, o ființă transcendentală aidoma unui înger, le întâmpină pe femeile care vin la mormânt spunându-le că Iisus le așteaptă în Galileea. Această veste le sperie cumplit, femeile fug și hotărăsc să nu mai spună nimănui ce s-a-ntâmplat – ceea ce te face să te-ntrebi de unde a aflat Marcu, sau, mă rog, cum l-o fi chemat pe autorul Evangheliei, despre acest incident. Dar așa se încheia Evanghelia după Marcu. Astfel de referiri se regăsesc într-adevăr la Matei – cincizeci de ani mai târziu – și-apoi în Evanghelia lui Luca, după alți zece ani, care relatează despre diversele apariții ale lui Iisus după moartea Sa, fapt ce a determinat ca finalul Evangheliei lui Marcu să fie ulterior modificat, rescris în întregime.

Au mai trecut alți o sută de ani până când, în 367, s-a ajuns în sfârșit la un acord final asupra documentelor oficial acceptate și care sunt aceleași douăzeci și șapte de texte ce fac parte și astăzi din Noul Testament. Astfel, chiar înainte de sfârșitul secolului al IV-lea, creștinismul a devenit o religie recunoscută oficial, iar deținerea sau răspândirea oricăror alte texte sau înscrisuri în afară de cele autorizate de Biserică erau considerate erezii și pedepsite. A urmat apoi depistarea celorlalte Evanghelii care-au fost arse în întregime, sau cel puțin așa s-a crezut până la descoperirea sulurilor de papirus la Nag Hammadi, care, precum v-am mai spus, îl prezintă pe Iisus într-o ipostază mult mai umană, nicidecum supranatural. Tocmai ăsta a fost și motivul pentru care au fost interzise, căci personajul central e un simplu învățător iluminat ce propovăduiește o viață de pribegie departe de orice posesiuni materiale, cu acceptarea necondiționată a tuturor semenilor. Menirea lui nu e nici să ne izbăvească de păcate, nici să ne salveze de la osânda veșnică, ci pur și simplu aceea de a ne arăta calea către un alt fel de înțelegere spirituală a lumii. Astfel, odată ce discipolul accede la starea de iluminare interioară – termen care trebuie să-i fi dat mult de furcă lui Iranaeus, care probabil că a pierdut destule nopți încercând să-i descifreze sensul ascuns – prezența maestrului devine redundantă, în sensul că învățătorul și ucenicul său ocupă acum poziții de egalitate. Lucrurile nu stau deloc la fel în cele patru Evanghelii din canonul creștin al Noului Testament, care îl prezintă pe Iisus drept Mântuitorul nostru, Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Creștinii ortodocși – precum și evreii ortodocși, de altfel – pleacă de la premisa de necontestat a unei separări radicale între om și Creatorul său. Evangheliile găsite la Nag Hammadi contrazic însă acest precept, din moment ce avansează ideea că adevărata cunoaștere de sine duce la cunoașterea lui Dumnezeu. În consecință, sinele și divinitatea se suprapun, fiind unul și același lucru. Mai rău chiar, vorbind despre Iisus ca despre un învățător, ca despre un înțelept luminat, îl consideră automat un simplu *om*, unul al cărui exemplu îl poate urma oricine, și sigur că asta nu le-a convenit lui Iranaeus și acoliților săi. Nu era de ajuns să fi fost doar un simplu om. Aveau nevoie de ceva cu mult mai impresionant și mai convingător. Acel Iisus de care aveau ei nevoie trebuia să fie

însuși Fiul lui Dumnezeu, *unic* și irepetabil, căci astfel și Biserica devenea *unică*, adică singura cale către mântuirea sufletului. Prezentându-L în această ipostază, întemeitorii Bisericii creștine se credeau îndreptățiți să persecute pe oricine refuza să li se alăture sau să se supună regulilor instituite de ei.

Vance tăcu, studiindu-i fața lui Reilly ca să vadă efectul pe care spusele sale îl produseseră asupra acestuia, după care se aplecă spre el și continuă cu o voce șoptită, care spintecă tăcerea adâncă:

— Ceea ce încerc eu de fapt să-ți spun este că în mare parte toate practicile creștine din ziua de azi, pe care mii de oameni le respectă cu sfințenie și le-au respectat încă din secolul al IV-lea, cum ar fi împărtășania și zilele sfinte, de sărbătoare, n-au făcut niciodată parte din obiceiurile apropiaților lui Iisus. Nu sunt decât scorneli atent calculate, ce au la bază ritualuri și credințe păgâne preluate de la alte religii, începând cu Învierea și până la sărbătoarea Crăciunului. Însă trebuie să recunosc că părinții Bisericii au făcut o treabă jos pălăria. Cel mai longeviv bestseller din istoria omenirii, dar... Cred că templierii au avut dreptate. Deja lucrurile scăpaseră de sub control încă de pe vremea lor, oamenii fiind uciși fără milă dacă îndrăzneau să iasă din cuvântul Bisericii. Și uitându-mă la starea în care a ajuns lumea azi, încheie Vance îndreptând furios un deget spre Reilly, aș zice că a venit vremea să dăm cartea asta jos din rafturi!

68

— Și asta crezi că era în cufărul ascuns pe *Templul Șoimului?* îl întrebă Reilly neîncrezător. Dovezi că Evangheliile din Noul Testament sunt... scorneli, așa cum îți place ție să le numești? Dovada că Iisus n-a fost de fapt fiul lui Dumnezeu? Presupunând că tot ce spui e adevărat – ceea ce ar explica de ce Biserica se temea de templieri și de ce a vrut să-i reducă la tăcere –, tot nu înțeleg în ce măsură i-ar fi ajutat să unifice cele trei religii, dacă asta urmăreau de fapt.

— Au luat-o pas cu pas și, cum e și normal, au început cu religia care le era cel mai aproape și pe care o cunoșteau cel mai bine, îi explică Vance sigur de sine, cu cea ale cărei excese le văzuseră ei înșiși. Probabil că formaseră deja alianțe cu membri ai comunităților musulmane și evreiești, care urmau să întreprindă aceleași demersuri în sânul propriilor cercuri religioase, punând sub semnul întrebării anumite credințe și dogme împământenite, și odată ce ei înșiși ar fi reușit să... *demitizeze* creștinismul și să expună falsa ideologie a Bisericii, probabil că ar fi mers mai departe și împreună ar fi încercat să pună bazele unei noi viziuni asupra lumii.

— Mda, o viziune construită pe seama unei omeniri în derivă, care-și va fi pierdut principiile și credința, replică Reilly mai mult pentru sine.

Vance însă nu păru câtuși de puțin impresionat.

— Eu cred că, dacă privim lucrurile în perspectivă, lumea ar fi fost acum un loc mult mai bun. Nu ești de aceeași părere?

— Deloc, ripostă Reilly sec. Am mari îndoieli în privința asta, dar la urma urmei nici nu mă miră, venind de la cineva ca tine. Știm amândoi cât înseamnă pentru tine viața unui om.

— O, scutește-mă de indignarea asta virtuoasă și deschide ochii odată! Tu chiar nu vezi cât de ridicoli suntem? Am ajuns în secolul XXI și cu toate astea trăim tot pe tărâmul fanteziei. De fapt, nu suntem cu mult mai avansați decât amărâții ăia de troieni! Toată planeta suferă de amăgire cronică în masă. Unii urlă pentru creștinism, alții pentru iudaism, alții pentru islamism. Cu toții sunt gata să moară apărând până-n pânzele albe fiece cuvințel din cărțile lor sfinte, despre

originile cărora de fapt nu știu mai nimic. Pe ce se bazează ele? Pe legende sau mituri de acum nu știu câte mii de ani? Tu chiar crezi povestea asta a lui Avraam, care – dacă e să te iei după ce scrie în Vechiul Testament – a devenit tată la frageda vârstă de o sută de ani și care a mai trăit pe urmă alți șaptezeci și cinci? Ți se pare firesc că oamenii încă își ghidează viața după o grămadă de aiureli care mai de care mai amuzante?

Studiile au arătat în repetate rânduri că majoritatea creștinilor, a evreilor și a musulmanilor nu știu nimic despre originea comună a religiilor lor și nici despre Avraam, patriarhul celor trei religii și fondatorul monoteismului, continuă Vance cu explicațiile. Paradoxal, conform Genezei, Dumnezeu l-a trimis pe Avraam pe pământ cu misiunea de a aplana disensiunile dintre oameni și de a-i împăca. Mesajul pe care trebuia să-l transmită el era că, indiferent de limba sau cultura fiecăruia, cu toții facem parte dintr-o mare familie, din familia unei omeniri unite în fața unui Dumnezeu unic, care e apărătorul Creației în esența sa. Din păcate însă, acest minunat și generos mesaj s-a cam pierdut pe drum, fiind pervertit după bunul plac al unuia sau al altuia, ca un episod prost din *Dallas*. Sara, soția lui Avraam, era stearpă, așa că omul și-a găsit o a doua consoartă, pe Agar, una dintre servitoarele sale arabe, care i-a dăruit un fiu numit Ismael. După treisprezece ani, Sara reușește totuși să-i dea și ea un fiu, pe Isaac. După moartea lui Avraam, Sara o izgonește pe Agar cu tot cu fiul ei, și astfel rasa semitică se împarte între arabi și iudei.

Vance se opri pentru câteva momente, clătinând din cap și râzând ca pentru sine.

— Însă știi care-i partea cea mai amuzantă din toată povestea asta? Toate trei religiile pretind a crede în același Dumnezeu, în Dumnezeul lui Avraam. Lucrurile s-au zăpăcit doar atunci când oamenii au început să se certe care dintre diversele reprezentări ale lui Dumnezeu e cea adevărată. Rădăcinile iudaismului se află în învățăturile lui Moise, cel mai important profet al lor, care e descendentul lui Isaac și al tatălui acestuia, Avraam, fapt dovedit și documentat de evrei. Câteva sute de ani mai târziu apare un alt profet, Iisus, cu un alt set de reguli și credințe, deci propria sa viziune asupra religiei lui Avraam. După alte câteva secole își face apariția și Mahomed, un om ce pretinde că el ar fi de fapt adevăratul mesager al lui Dumnezeu, denunțându-i pe ceilalți doi drept șarlatani și mincinoși și promițând o reîntoarcere la credința și dogmele de început ale profetului Avraam, de data asta – atenție! – prin prisma celuilalt fiu al acestuia, Ismael, și uite așa se naște islamul. Nici nu-i de mirare că liderii creștini ai vremii considerau islamismul mai degrabă o erezie decât o nouă religie care pur și simplu nu coincidea cu propriile lor concepții și ideologii. Oricum, imediat după moartea lui Mahomed, islamul s-a scindat și el în două mari secte – șiiții și sunniții – în urma unui conflict de succesiune. Și așa mai departe. Nebunie în cel mai înalt grad.

Îi avem aşadar pe creştini, care-i disprețuiesc pe de o parte pe evrei din cauză că se călăuzesc după o versiune mai veche şi implicit incompletă a cuvântului divin, şi pe de alta pe musulmani, care fac acelaşi lucru la adresa creştinilor, deşi nu-l reneagă pe Iisus, ci pur şi simplu îl privesc ca pe un mesager depăşit al lui Dumnezeu şi în niciun caz ca pe fiul Lui. Nu ți se pare de-a dreptul patetic? Ştiai că musulmanii practicanți îl proslăvesc pe Avraam de şaptesprezece ori pe zi? Iar vestitul *Hajf* – pelerinajul la Mecca, datoria sfântă a oricărui musulman, în cursul căruia milioane de oameni înfruntă călduri infernale şi chiar riscul de a fi călcați în picioare – ştii ce urmăreşte de fapt? Bat atâta drum prin nisipuri şi arşiță nimicitoare ca să comemoreze mărinimia lui Dumnezeu față de Ismael, fiul lui Avraam! Trebuie să te duci la Hebron ca să vezi cu ochii tăi la ce absurdități s-a ajuns! Arabi şi evrei deopotrivă luptându-se şi-mbrâncindu-se care s-ajungă primii la cel mai contestat loc de pelerinaj de pe glob, adică la mormântul lui Avraam, o mică peşteră cu spații de vizitare separate pentru fiecare grup în parte. Sărmanul Avraam – dacă chiar o fi existat – probabil că se răsuceşte în mormânt când îşi vede urmaşii nesăbuiți pizmuindu-se unii pe alții. Asta da familie disfuncțională! zise el oftând. E foarte uşor să dai vina pe politică şi pe lăcomie când vine vorba de marile conflicte ale lumii, continuă Vance cu aceeaşi vervă, şi sigur că îşi au şi ele rolul lor... însă adevăratul catalizator a fost de fapt religia. Ea a fost tăciunele care a ținut mocnite atâtea secole la rând ura şi intoleranța. Mai mult, tot religia e cea care ne îngrădeşte şi ne limitează, refuzându-ne anumite adevăruri fundamentale, atât despre noi înşine şi despre cum am ajuns să fim ceea ce suntem azi, cât şi despre numeroasele descoperiri făcute de ştiință, a căror semnificație continuă s-o camufleze sau s-o nege de-a dreptul, interzicându-i astfel omului libertatea de a fi propriul său stăpân, singurul responsabil pentru acțiunile şi pentru viața sa. Nu mai suntem ca triburile primitive de acum câteva mii de ani care, speriate de tot ce se-ntâmpla în jur, aveau nevoie de o explicație mistică a lucrurilor. Să zicem că pentru ei religia a fost mijlocul prin care înțelegeau sau îşi explicau anumite fenomene cum ar fi misterul vieții şi al morții, capriciile bolilor, ale vremii, ale culturilor neroditoare sau dezastrele naturale. Noi însă ştim prea bine de ce se-ntâmplă toate astea. Ba mai mult, putem comunica prin intermediul telefonului mobil cu cineva care se află la celălalt capăt al lumii. O simplă apăsare şi gata, îi auzim vocea sau îl şi vedem! Putem chiar trimite sonde spațiale pe Marte şi putem crea viață în eprubetă. Şi am fi în stare de mult mai multe, crede-mă. De asta zic că a sosit timpul să ne eliberăm de superstițiile astea vechi de când lumea şi să privim obiectiv ceea ce suntem cu adevărat, să acceptăm că după considerentele unuia care a trăit acum o sută de ani am devenit deja nişte zei. Trebuie să înțelegem foarte clar de ce suntem într-adevăr în stare, fără să ne aşteptăm ca la fiece mic obstacol o forță divină să se pogoare din cer să ne ajute.

— Mie unuia mi se pare că nu priveşti lucrurile în ansamblu, ripostă Reilly

iritat. Te încăpățânezi să vezi doar o latură a lor. Cum rămâne însă cu tot binele pe care religia îl aduce în lume? Nu poți tăgădui că propune totuși un anume cod etic și moral care nu este deloc neînsemnat. Alinarea pe care o aduce celor în suferință, ca să nu mai zic de actele de binefacere care le asigură hrană și adăpost celor săraci și nevoiași. Unii dintre noi chiar nu au altceva – sau nu le-a mai rămas altceva – decât credința în Iisus și milioane de oameni își întorc fața către Biserică și către religie ca să găsească puterea sau voința să-și ducă viața mai departe. Însă tu ești orb la astfel de lucruri, după câte văd. Pe tine nu te obsedează decât evenimentul tragic prin care ai trecut împreună cu familia și care ți-a distrus viața, pervertindu-ți viziunea asupra lumii, în care se pare că refuzi să mai vezi și altceva decât rău și prefăcătorie la tot pasul.

Fața lui Vance căpătă o expresie distantă și preocupată, ca și cum gândurile l-ar fi purtat într-un alt timp, într-o altă viață.

— Nu-i adevărat. Tot ce văd e durerea și suferința fără rost pe care religia le-a cauzat și continuă încă s-o facă nu numai mie, ci milioanelor de oameni din lumea asta și din cele care au trecut. Făcu o pauză prelungă, uitându-se în jos, după care își ridică privirea și o fixă iar asupra lui Reilly, continuând pe un ton ceva mai grav: La începuturile creștinismului, această nouă doctrină a servit un scop într-adevăr nobil. Le-a dat oamenilor speranță, a ajutat la abolirea tiraniei, a servit nevoilor comunității de atunci, oferindu-i un fel de ajutor social, dacă vrei. Însă în lumea de azi ce nevoi mai servește, te întreb? În afara încercărilor de a pune piedici în cercetarea medicală și de a justifica războaiele și crima? Râdem când auzim de zeii ridicoli pe care incașii sau vechii egipteni îi venerau, dar cu ce suntem noi mai presus? Ce vor crede urmașii noștri peste o mie de ani, când vor afla despre propriile noastre credințe și superstiții? Oare or să râdă și ei la fel de tare? Încă dansăm după cum au cântat alții cu mult înaintea noastră, alții care erau convinși că furtuna e semnul mâniei lui Dumnezeu. Iar asta, agent Reilly, asta trebuie neapărat să înceteze, o dată pentru totdeauna.

Profitând de faptul că Vance își întrerupsese discursul, Reilly se întoarse către Tess, care nu scosese un cuvânt în tot acest timp.

— Tu ce zici, Tess? Care-i părerea ta despre toate astea? Ești de acord cu el?

Tess se întunecă la față, evitându-i privirea. Încerca să-și aleagă cuvintele.

— Sean, e vorba de fapte istorice care au fost documentate pe larg, acceptate drept juste și valide. Avu o ezitare înainte de a continua. Cred că Evangheliile au fost scrise cu scopul inițial de a transmite un mesaj spiritual, însă mai cred și că între timp s-au transformat în altceva. Au căpătat o mai mare semnificație, în scopuri politice. Să nu uităm că Iisus s-a născut și a trăit într-o țară ocupată de romani, și deci într-o perioadă primejdioasă. Imperiul Roman din acea

perioadă era caracterizat de inegalități flagrante între masele sărace și bogăția opulentă a clasei superioare, destul de puțin numeroasă de altfel. Au fost timpuri grele, încercate de foamete, boli și sărăcie, și nu trebuie să fii geniu ca să-ți dai seama cât de repede a prins în astfel de vremuri violente și vrăjmașe mesajul de pace și izbăvire al creștinismului. Însăși premisa de la care pleca – aceea a unui Dumnezeu milostiv care le cere și oamenilor să dea dovadă de aceeași milostenie unii față de alții, dincolo de granițele familiei sau chiar ale comunității căreia îi aparțin – era revoluționară și poate chiar vizionară, căci le oferea tuturor celor care se converteau, indiferent de unde veneau, o cultură închegată și coerentă, sentimentul că sunt cu toții egali și că aparțin și se supun aceleiași ideologii fără să li se ceară în schimb abandonarea etniei în care se născuseră. Creștinismul le dădea alternativa unei vieți demne, în care cu toții erau egali. Flămânzii aveau să fie hrăniți, iar bolnavii și bătrânii aveau să fie oblojiți și ocrotiți. Mai mult decât atât, aveau să se bucure cu toții de nemurirea sufletului, de o viață de apoi fără sfârșit, în îndestulare și alături unii de alții, departe de suferință și nevoi. Era o concepție cu totul nouă asupra umanității, un mesaj plin de dragoste și de compasiune față de semeni, propovăduit într-o lume măcinată de lupte acerbe pentru putere și prinsă într-o cultură ce nu punea prea mare preț pe viață.

N-aș putea spune că sunt o cunoscătoare în domeniu, în niciun caz la nivelul lui, zise ea mai departe arătând către Vance, însă are dreptate. Niciodată nu m-am dat în vânt după toate credințele astea supranaturale. Mă îndoiesc că în adâncul sufletului am crezut vreodată cu adevărat în divinitatea lui Iisus, în faptul că ar fi unicul fiu al lui Dumnezeu și al Fecioarei Maria. Adevărul neplăcut este că nu s-a vorbit despre toate astea decât mult mai târziu, la zeci sau poate sute de ani după Răstignire și abia la Conciliul din Niceea, în anul 325, au fost incluse în documentele acceptate oficial de Biserică. E ca și cum... ca și cum ar fi căutat cu disperare ceva special, un detaliu extraordinar care să prindă la mase. Și ce putea fi mai potrivit într-o lume care accepta supranaturalul ca pe un dat de netăgăduit decât să schimbe povestea simplului dulgher înțelept din Nazareth, transformându-l într-o ființă supraomenească cu promisiunea unei vieți veșnice după moarte?

— Zău așa, Tess, după cum pui tu problema, totul pare o campanie cinică de propagandă în masă... Chiar crezi că ar mai fi avut așa o răspândire și influență sau c-ar mai fi dăinuit două mii de ani dacă nu erau decât minciuni sfruntate? Dintre toți predicatorii și învățații ce cutreierau pământul în lung și-n lat pe vremea aia, doar El a avut puterea să-i convingă pe oameni să-și riște viața ca să-i urmeze învățăturile. El i-a inspirat pe cei din jurul Lui și le-a afectat viețile așa cum nimeni altcineva nu mai reușise s-o facă și acești oameni au simțit nevoia să scrie ce au văzut și ce au învățat de la el.

— Dar tocmai aici e problema, interveni Vance. De ce nu vrei să înțelegi că nu există niciun fel de scriere a vreunui martor direct la aceste evenimente? Nu

există niciun document care să ateste poveștile astea.

— Deci nici care să le conteste, contraatacă Reilly încăpățânat. La asta te-ai gândit vreodată? Nu, așa-i?

— Tot ce pot să spun e că, dacă Vaticanul s-a temut într-atât de templieri și de faptul că ei ar fi putut da în vileag secretul, cred că e clar în care parte se înclină balanța. Iar dacă reușim să terminăm ce au început ei acum șapte sute de ani, zise el întorcându-se brusc către Tess, pe care o privi cu o fervoare alarmantă în ochii-i obosiți, am încheia în sfârșit un capitol esențial al istoriei, care își așteaptă deznodământul încă de pe vremea Iluminismului. N-a trecut chiar așa de mult de când oamenii încă mai credeau că Pământul e centrul universului și că soarele se rotește în jurul lui. A venit apoi Galilei și ne-a demonstrat că de fapt lucrurile stau exact invers, și nu mult a lipsit ca Biserica să-l ardă pe rug pentru blasfemie. Exact același lucru s-a întâmplat și cu Darwin ceva mai târziu. Și atunci mă întorc iar la Evanghelii și te întreb: care e adevărul despre care ne vorbesc ele?

Reilly nu răspunse nimic, părând că meditează asupra celor auzite. Îl deranja că tot ce auzise în decursul ultimelor ore părea nu numai posibil, ci chiar foarte probabil. La urma urmei, Vance avea dreptate cel puțin într-o privință: lumea era divizată în mai multe zone de influență religioasă, toate încercând să câștige câți mai mulți adepți și pretinzând că deține adevărul absolut. Totuși, era imposibil ca dreptatea să fie de partea tuturor. Cu un sentiment de vinovăție recunoscu în sinea lui că, dispus fiind să considere celelalte religii drept iluzii în masă, nu putea să nu se întrebe de ce aceea în care credea el ar fi mai bună decât ele.

— Până la urmă, zise Vance spărgând tăcerea și fixându-și ochii iar pe fața lui Tess, toate aceste neadevăruri și invenții susținute și alimentate de fondatorii Bisericii creștine încep să se năruiască una câte una. Iar aceasta ar fi doar ultima dintre ele, nimic mai mult.

69

Reilly stătea cocoţat pe un dâmb stâncos ceva mai departe de camionetă, adâncit în gânduri, cu faţa spre luminişul în care era parcată maşina. Privise în tăcere cum se întunecă treptat peticul de cer de deasupra, pe care răsăriseră acum mii de stele lucitoare eclipsate însă de luna mare şi sclipitoare cum de mult nu mai văzuse. Era o privelişte minunată, ce ar fi înduioşat până şi cea mai împietrită inimă, însă Reilly nu era deloc într-o dispoziţie meditativă, cel puţin nu într-una care să-i inspire gânduri poetice.

Cuvintele lui Vance îi răsunau încă în urechi, apăsându-i greu pe inimă. Elementele supranaturale ale religiei în care credea constituiseră întotdeauna o provocare neplăcută pentru mintea lui raţională şi analitică, dar niciodată nu simţise nevoia să le cerceteze îndeaproape. Argumentele mai mult decât convingătoare pe care Vance i le aruncase în faţă eliberaseră demonii îndoielii pe care acum îi va fi greu să-i mai potolească.

Profilul camionetei se pierdea pe fundalul din ce în ce mai întunecos, ca şi silueta lui Vance de lângă roată. Oricât ar fi încercat, Reilly nu-şi putea scoate din minte vorbele lui, căutând febril şi aproape fără să-şi dea seama acea spărtură în fundamentul expunerii lui, acea scăpare trecută poate cu vederea de care să se poată lega ca să-i năruie teoria din temelii. Nu găsi însă nimic relevant, nimic destul de însemnat pe care să-şi bazeze contraofensiva. Ba dimpotrivă chiar, rememorând discursul, nu reuşi decât să se convingă şi mai tare de îndreptăţirea argumentelor lui Vance.

Ieşi iute din reveria în care căzuse în momentul când auzi un zgomot difuz undeva în spate. Întorcându-se, o zări pe Tess care încerca să se caţere lângă el pe bucata de stâncă.

— Bună, îi zise ea.

Expresia surâzătoare cu care îl fermeca dispăruse acum, lăsând în loc o mină preocupată.

— Bună, îi răspunse el.

Tess se opri pe marginea dâmbului, trăgând în piept aerul rece al nopţii ce

se lăsa, apoi se așeză lângă el.

— Uite ce e, Sean... Îmi pare rău. Știu că discuțiile astea nu sunt tocmai... plăcute pentru tine.

Reilly ridică din umeri.

— Nu-i vorba de asta, doar că sunt dezamăgit, îi explică el, în timp ce ea îl privea confuză. Tu nu-ți dai seama ce faci. Iei ceva unic, ceva special, și-l reduci la forma lui cea mai meschină, la esența lui brută.

— Și ai vrea să ignor dovezile, faptele concrete?

— Nu, însă dacă alegi calea asta, dacă alegi să despici firul în patru și să analizezi fiecare detaliu în parte, nu faci decât să pierzi adevăratul sens, întreaga semnificație a tuturor acestor evenimente luate laolaltă. Ceea ce nu înțelegi tu este că dovezile științifice n-au ce căuta aici. Problema asta trebuie abordată dintr-o cu totul altă perspectivă decât cea a faptelor documentate sau a analizei raționale. Aici e vorba mai degrabă de *simțăminte*. Mie mi se pare că trebuie să privim totul ca pe o sursă de inspirație, ca pe un mod de viață sau ca o legătură cu... și aici Reilly se opri și-și deschise brațele larg dinainte... cu toate astea, cu tot ce vezi în jur. O privi apoi intens câteva clipe, după care o întrebă grav: Tu n-ai nimic în care să crezi?

— N-are importanță în ce cred eu.

— Ba pentru mine are, insistă el. Serios, chiar aș vrea să aflu. Chiar nu crezi deloc, nimic?

Tess își feri privirea, uitându-se către Vance, care chiar și în întunecimea densă părea c-o fixează cu ochi iscoditori.

— Răspunsul cel mai la îndemână ar fi că sunt de partea lui Jefferson, zise ea încet.

— Care Jefferson? Despre ce vorbești?

— Thomas Jefferson, fostul președinte. Se pare că și el avea îndoielile lui legate de Biblie. Deși era de părere că sistemul etic impus de Iisus era cel mai cuprinzător și mai eficient dintre câte existau pe lume, era convins că atât povestea vieții Lui, cât și cuvintele Sale suferiseră anumite manipulări calculate și transformări nedorite în încercările unora de a-i converti pe necredincioși. Așa că s-a hotărât să studieze Biblia cu atenție, eliminând tot ce considera el neadevărat, încercând astfel să scoată la lumină adevăratele cuvinte ale lui Iisus din „pălăvrăgeala fără rost în care au fost îngropate”, cum spunea el. Cercetările lui s-au concretizat într-o carte intitulată *Viața și morala lui Iisus din Nazareth,* care nu seamănă nici pe departe cu relatările din Noul Testament. În Biblia lui Jefferson nu există nici mama virgină ce-i dă naștere lui Mesia, nici miracolele înfăptuite de acesta și nici Învierea, iar Iisus nu e decât un simplu om.

Îl privi fix în ochi, încercând să găsească un semn de aprobare.

— Să nu mă înțelegi greșit, Sean. Cred că Iisus a fost un mare om al timpului Său, una dintre cele mai importante figuri ale istoriei, un vizionar de

excepție care i-a inspirat și i-a influențat pe mulți dintre semenii Săi. Cred că ideologia Lui e mai mult decât minunată. Cum ar putea fi altfel, când ne îndeamnă să ne iubim aproapele fără nicio urmă de invidie și să ne încredem și să ne ajutăm unii pe alții? O astfel de viziune nu poate aduce decât lucruri bune, cum de altfel a și făcut-o deja. Chiar și Gandhi, care nu era creștin, a declarat la un moment dat că acționează în spiritul doctrinei lui Iisus Hristos. Fără îndoială că a fost un om ieșit din comun, însă... același lucru se poate spune și despre Socrate sau Confucius. Sunt întru totul de acord cu tine că la baza relațiilor interumane ar trebui să stea poveștele Lui despre dragoste și înfrățirea dintre oameni. Dar să fi fost un supraom, o ființă divină? Viziunea lui a fost într-adevăr un dar divin, o iluminare profetică fără precedent, însă partea cu miracolele nu pot s-o cred, cum nu-i cred pe însetații de putere care se consideră unicii reprezentanți ai lui Dumnezeu pe Pământ. Mă îndoiesc că Iisus ar fi vrut ca revoluția Sa să ia formele la care suntem martori astăzi, sau ca învățăturile Sale să se transforme în credința dogmatică și opresivă promovată de Biserică. Din câte știu eu, El era de partea libertății și a bunei înțelegeri, disprețuind orice formă de autoritate sau constrângere. Nu ți se pare atunci paradoxal ce s-a ales de toată ideologia lui?

— Lumea asta e mare, zise Reilly împăciuitor, iar Biserica din ziua de azi nu este altceva decât rezultatul acțiunilor omului asupra ei de-a lungul secolelor. E o organizație pentru că așa și trebuie să fie, altfel nu ar fi funcțională. Iar o astfel de organizație are implicit nevoie de o anumită structură a puterii, fără de care nu și-ar putea transmite și răspândi mesajul printre oameni.

— De acord, dar uită-te cât de ridicol a devenit totul, ripostă ea. Nu te-ai uitat niciodată la evangheliștii ăia de la televizor? Dumnezeule, parc-am fi la un bâlci ieftin de propagandă religioasă în care predicatorii au impresia că ne pot spăla creierii. Pentru cecul cu suma potrivită îți garantează chiar și un locșor călduț în Rai, dacă poți să crezi așa ceva. Ideea e că oamenii nu prea se mai duc la biserică, apelând în schimb la tot felul de metode alternative de înălțare spirituală, de la yoga la Cabala și la tot felul de publicații și întruniri New Age, din simplul motiv că Biserica a pierdut orice contact cu lumea contemporană și nu le mai oferă credincioșilor acel ceva de care au nevoie în tumultul vieții de zi cu zi.

— Și normal că nu mai ține pasul, o întrerupse Reilly, fiindcă noi ne mișcăm mult prea repede. Ne-a fost de ajuns în ultimii aproape două mii de ani, nu? Doar că de câteva decenii încoace omenirea a suferit schimbări radicale într-un ritm extrem de rapid, ceea ce a făcut ca și viziunea asupra Bisericii să se schimbe. Aici e de fapt adevărata problemă, însă asta nu înseamnă că trebuie să ne lepădăm de ea întru totul și să ne orientăm către... către ce, mai exact?

— Nici eu nu știu..., zise Tess amărâtă. Dar îmi place să cred că ne putem purta decent și omenește și fără amenințarea damnării eterne sau promisiunea unei vieți dincolo de moarte. Cine știe, poate c-ar fi spre binele lor dacă oamenii ar

începe să creadă în ei înșiși.

— Chiar crezi asta?

Se întoarse către el și-l privi direct în ochii-i calmi și sinceri, apoi ridică din umeri.

— Nici nu mai contează. Cel puțin până nu găsim epava, ca să vedem ce-i în casetă.

— Da, dar asta nu depinde de noi, nu?

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea încurcată după un scurt moment de tăcere.

— Eu am venit aici ca să-l găsesc pe Vance și să-l aduc înapoi în America. Cât despre epava templierilor... asta deja nu mai e treaba mea.

Nici nu apucă să termine de vorbit și deja își dădu seama că nu spune adevărul pe de-a-ntregul.

— Și atunci ai de gând să pleci pur și simplu? se enervă ea, ridicându-se dintr-odată în picioare.

— Ce-ai vrea să fac, Tess? Să-i las pe cei din New York să aștepte în timp ce mergem împreună la scufundări?

Ochii ei verzi îl sfredeleau indignați.

— Nu-mi vine să cred ce aud! Ce naiba, Sean! Știi foarte bine ce-or să facă odată ce vor afla unde e!

— Cine?

— Vaticanul, cine altcineva! exclamă ea exasperată. Dacă pun mâna pe astrolab și găsesc epava, s-a zis cu ea, cu tot cu casetă. N-o să mai afle nimeni niciodată ce-i în ea. Or să aibă grijă să o facă iar să dispară, și de data asta nu pentru șapte sute de ani, ci pentru totdeauna.

— E treaba lor ce fac cu ea, zise Reilly pe un ton distant. Uneori e mai bine să lași lucrurile în voia sorții.

— Nu poți să faci una ca asta!

— Spune-mi tu atunci ce-ar trebui să fac! se enervă el. Să te ajut să scoți din nămolul de pe fundul mării ceva ce n-a mai văzut nimeni niciodată, ca să rupi tu gura târgului? El a fost foarte clar în privința planurilor pe care le are, zise Reilly arătând cu capul în direcția lui Vance. Vrea să distrugă Biserica. Tu chiar te aștepți să te ajut într-o astfel de încercare?

— Nu, sigur că nu. Gândește-te la faptul că miliarde de oameni din întreaga lume s-ar putea să trăiască într-o mare minciună. Ți se pare drept? Nu crezi că merită să știe adevărul?

— Poate că mai întâi ar trebui să-i întrebăm dacă vor să-l audă, zise el calm.

Se aștepta ca Tess să mai insiste, așa încât fu surprins să constate că ea se mulțumi doar să dea din cap dezarmată, cu o expresie dezamăgită pe față.

— Nu ești curios chiar deloc? îl întrebă ea într-un sfârșit.

Reilly o fixă cu privirea câteva clipe, după care își întoarse capul fără să-i dea niciun răspuns. Avea nevoie de un răgaz de gândire. Tess clătină iar din cap, după care privi înspre luminișul unde-l lăsaseră pe Vance. După alte câteva momente de tăcere apăsătoare, spuse:

— Trebuie... mă duc să beau puțină apă, bâigui ea cu o voce pierită și o apucă pe cărare către pârâu.

Reilly o privi în tăcere cum dispare în noapte.

Îndreptându-se către camionetă, o năpădiră gânduri care mai de care mai confuze, într-o spirală ametitoare. Îngenunche lângă pârâu, sorbind apa rece din mâinile făcute căuș care, când le duse la gură, observă că-i tremurau necontrolat. Închise ochii câteva secunde, trăgând în piept aerul proaspăt și răcoros al nopții, încercând cu disperare să-și mai potolească bătăile inimii și să se liniștească. În zadar însă.

Asta nu depinde neapărat de noi, nu?

Cuvintele astea o urmăriseră tot drumul către pârâu și n-aveau de gând să-i dea pace prea curând.

Privi iar către povârnișul stâncos pe care ședea Reilly, și i se păru că-i distinge silueta în întuneric. În mintea ei, discuția lor de adineauri se derula la nesfârșit, iar și iar, încercând să-i înțeleagă poziția indiferentă în momentul de răscruce în care se aflau. Cu toate astea, gândindu-se la evenimentele sângeroase și la toate întrebările rămase încă fără răspuns, nu putea să nu recunoască în sinea ei că decizia de a-l duce pe Vance înapoi în New York era probabil cea mai bună.

Nu era sigură însă c-o va putea accepta până la capăt. Miza era mult prea mare ca să renunțe atât de ușor.

Aruncă o privire către Vance, care stătea exact în aceeași poziție în care-l lăsaseră, cu spatele lipit de remorcă și cu mâinile legate la spate. În lumina lunii, își dădu seama că ochii lui o privesc.

Și exact în acel moment o lovi. Străfulgerarea unei idei tulburătoare ce reuși să străbată haosul din mintea ei și pe care, oricât ar fi încercat, n-o mai putea izgoni.

În sinea lui, știa că Tess are dreptate. Știuse foarte bine mai devreme cum să pună punctul pe „i”, cum să-i readucă în minte toate îndoielile resimțite ascultându-l pe Vance. Sigur că voia să știe. Sigur că și el aștepta niște răspunsuri. De fapt nu le aștepta, *avea nevoie* să le afle. Însă indiferent de sentimentele contradictorii ce nu-i dădeau pace, trebuia să-și facă datoria. Întotdeauna fusese un om de cuvânt, iar acum nici nu prea avea de ales, de altfel. Nu glumise când îi zisese lui Tess că nu se pot duce ei înșiși în căutarea epavei. Cum să se ducă de capul lor? El era agent FBI, nu scafandru, și treaba lui era în primul și-n primul rând să-l ducă pe Vance – și astrolabul găsit – înapoi în New York.

Dar știa cum se va termina până la urmă toată povestea.

Străpunse întunericul cu privirea căutând-o din ochi pe Tess și-și aduse aminte de figura ei dezamăgită și contrariată de mai devreme, dându-și seama cu durere că și el e la fel de dezamăgit. N-ar fi putut spune unde i-ar fi dus relația ce se-nfiripase între ei în alte condiții, însă în momentul de față se părea că totul apasă pe temeliile credinței lui.

Exact în acel moment auzi dintr-odată zgomotul unui motor. Undeva aproape.

Tresări și, privind în direcția camionetei, o văzu mișcându-se în umbrele nopții. Instinctiv, își duse mâna la buzunar, dar constată că nu are așa ceva, fiind încă în costumul de scafandru. Derulă în minte evenimentele serii până la momentul când ascunsese cheile camionetei sub scaunul din dreapta, aducându-și aminte că Tess era lângă el și deci văzuse.

Și atunci își dădu seama ce se-ntâmplă.

— Tess! urlă el coborând în grabă povârnișul stâncos și alunecând pe pietrișul mărunt. Când ajunse la gura luminișului, tot ce mai rămăsese din mașină era o dâră groasă de fum amestecat cu praf, căci camioneta rula deja cu viteză maximă.

Tess și Vance plecaseră.

Furios pe el și enervat că nu-i anticipase mișcarea, privi deznădăjduit în jur, în căutarea unui ajutor cu care să răstoarne situația în favoarea sa. Zări nu departe o grămadă de conserve și echipamente de campare pe care i le lăsaseră, în mijlocul căreia se vedea ceva alb. Apropiindu-se își dădu seama că e o foaie de hârtie și recunoscu imediat scrisul lui Tess:

Sean,

Oamenii au dreptul să știe adevărul.

Sper din toată inima să mă poți înțelege –

și să mă ierți...

O să trimit ajutoare cât de curând posibil,

T.

70

Când se trezi într-un târziu, capul îi vâjâia greoi şi-l năpădiră gândurile. Încă nu-i venea să creadă că Tess plecase cu Vance şi-l lăsase singur în mijlocul pustietăţii. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îl enerva mai tare, îl rodea şi simţea frustrarea în fiecare por. Pe de o parte era furios că se lăsase dus de nas atât de uşor, pe de alta era încă uimit de decizia ei de a pleca, cu atât mai mult cu cât îl luase şi pe Vance cu ea. Nu se aşteptase la aşa o îndrăzneală din partea ei, fiind totodată îngrijorat de pericolele pe care cu siguranţă avea să le întâmpine iar. Pe lângă toate astea, deşi nu-i plăcea să recunoască, se simţea rănit în orgoliul propriu.

Se ridică şi se frecă la ochi, conştient dintr-odată de lumina orbitoare a dimineţii şi de ciripitul vesel al păsărilor, care-i asaltară simţurile încă amorţite. După ce se vârâse în sacul de dormit pe care i-l lăsaseră, mai trecuseră încă vreo două-trei ore până să adoarmă, căci deşi era mort de oboseală, reuşise cu greu să-şi domine furia şi frustrarea ce-i răscoleau trupul şi mintea. Îşi miji ochii către ceasul de la mână, constatând că nu dormise decât patru ore.

Nu conta. Trebuia să se pregătească şi să plece cât mai repede cu putinţă.

Se spălă pe faţă în apa rece a pârâului, din care şi bău câteva guri, simţind prospeţimea şi răcoarea izvorului de munte. Golul pe care-l avea în stomac îi aminti că nu mai pusese nimic în gură de mai bine de douăzeci şi patru de ore, aşa că mâncă repede o bucată de pâine şi o portocală. Măcar se gândiseră să-i lase ceva mâncare. După ce-şi potoli foamea, îşi mai reveni un pic, simţind că prinde puteri, ceaţa ce-i acoperea mintea începând să se risipească. Îndată însă îl asaltară tot felul de gânduri şi de imagini iritante.

Privi în jur cu atenţie. Peisajul era învăluit într-o tăcere aproape bizară, căci cu excepţia ciripitului acum ceva mai în surdină totul era parcă încremenit, chiar şi aerul, netulburat nici de cea mai mică adiere. Planul era s-o ia înapoi pe drum până la biroul lui Okan din clădirea dărăpănată de la capătul barajului, de unde spera să poată lua legătura prin telefon cu cei din Federal Plaza – nu c-ar fi fost nerăbdător să vorbească şi să le explice ce i se întâmplase, dar nu avea încotro.

Nici n-o apucase bine pe drum când auzi un zgomot difuz în depărtare, ce

semăna cu sunetul ritmat al unui motor. Inima începu să-i bată mai tare, crezând că Tess se întorsese după el cu camioneta, însă zgomotul din ce în ce mai apropiat îi spulberă speranțele, căci era prea sacadat ca să fie motorul Toyotei. În curând își dădu seama că era un elicopter, a cărui elice vâjâia la doar câțiva metri deasupra dealurilor.

În momentul în care ajunse deasupra capului său, Reilly își duse mâna la ochi și studie aparatul de zbor, recunoscând recentul model al unui Bell UH-IY, ale cărui versiuni mai vechi serviseră drept artilerie grea în timpul războaielor din a doua jumătate a secolului XX. După ce pluti câteva minute deasupra crestei de pe partea opusă a drumului se înclină și veni direct înspre el. Nici n-aveau cum să nu-l vadă. Se încordă într-un efort al minții, încercând să-și dea seama cine poate fi la bord: ori Tess se ținuse de cuvânt și trimisese într-adevăr autoritățile după el, ori cei care-i atacaseră deunăzi la lac îl găsiseră. Avea însă o presimțire că nu oamenii legii veniseră să-l caute. Aruncă o privire în jur, încercând să vadă unde s-ar fi putut ascunde, dar în cele din urmă se hotărî să rămână la vedere. Ei erau înarmați, pe când el nu și, în plus, nu avea obiectul pe care îl căutau ei. Mai mult decât atât, era obosit și înfuriat și se săturase să tot fugă.

Privi impasibil cum elicopterul se rotește deasupra lui din ce în ce mai jos și-i zări însemnul de pe coadă, un cerc în alb și roșu ce semăna cu o țintă și părea a fi un soi de emblemă oficială. Se mai liniști puțin, dându-și seama că aparține forțelor aeriene turce. Ateriză în mijlocul luminișului, ridicând un nor gros de praf și ramuri smulse din copacii din apropiere. Acoperindu-și ochii cu mâinile, Reilly se apropie cu pași șovăitori, oprindu-se la câțiva metri distanță de elicopter. Zări apoi prin perdeaua densă de praf cum se deschide ușa și dinăuntru coboară o siluetă măruntă, care se îndreaptă grăbită către el. Când fu îndeajuns de aproape, văzu că era vorba de un bărbat de statură mijlocie ce purta pantaloni kaki, o vestă de protecție și ochelari de soare. Când se apropie la mai puțin de un metru, Reilly îl recunoscu cu stupoare pe De Angelis.

— Monseniore, ce căutați aici? îl întrebă Reilly șocat, privind siderat către elicopter și din nou fața omului dinaintea lui, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Curentul de aer produs de elicea care făcea ultimele rotații iscă o rafală de vânt care-i umflă lui De Angelis vesta la spate, descoperind un Glock prins de cureaua de dedesubt, pe care Reilly îl observă imediat. Uimit de neașteptata descoperire, își îndreptă privirile către cabina elicopterului, unde la picioarele unui individ ce stătea ghemuit și tocmai își aprindea plictisit o țigară zări arma cu lunetă care probabil îi omorâse pe Rüstem și pe turcul corpolent. Vizavi de el mai erau alți doi bărbați, îmbrăcați în uniforma militară a armatei turce, probabil niște soldați pe care De Angelis îi angajase drept ajutoare.

Tot felul de gânduri îi încolțiră în minte, contradictorii, căci nu înțelegea ce caută monseniorul într-un loc ca ăsta și mai cu seamă într-un asemenea anturaj.

— Ce-i cu toate astea? Ce naiba se întâmplă?

De Angelis rămase nemişcat, fără să scoată niciun cuvânt, cu aceeaşi expresie impasibilă. Îşi scoase în cele din urmă ochelarii, şi atunci Reilly îi surprinse o privire pe care nu i-o cunoştea. Ochii monseniorului parcă nu mai erau aceiaşi, el însuşi parcă nu mai era el. Toată acea bunătate şi blândeţe faţă de cei din jur, modestia şi umilinţa atât de potrivite unui om al Bisericii, pe care le afişase cu atâta măiestrie pe parcursul şederii sale în New York, dispăruseră cu desăvârşire din ochii pătrunzători şi tăioşi care-l cântăreau acum fără ascunziş. Probabil că avusese mereu aceeaşi căutătură maliţioasă, însă n-o observase el sub perechea modestă de ochelari pe care o avea mereu pe nas.

— Calmează-te!

— Nu-mi spune mie să mă calmez! izbucni Reilly la capătul răbdării, lăsând la o parte politeţurile. Aproape că ne-ai omorât pe toţi ieri! Cine dracu' eşti de fapt şi ce crezi că faci? Cu ce drept tragi în noi, aşa, din senin? Cei doi au murit...

— Puţin îmi pasă mie de ei, îl întrerupse De Angelis tăios. Vance trebuie oprit. Cu orice preţ. Oamenii lui erau înarmaţi, aşa că i-am eliminat, atâta tot.

Lui Reilly nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Şi se poate şti ce soartă îl aşteaptă? Lasă-mă să ghicesc, ai de gând să-l arzi pe rug? îl luă Reilly peste picior. Să-ţi spun ceva: vremurile Inchiziţiei au apus de mult... *părinte*, mai zise el zeflemitor. Asta presupunând că... eşti într-adevăr omul Bisericii, adăugă Reilly privind spre puşca de la picioarele lui Plunkett. Aşa operează Vaticanul mai nou?

De Angelis îl fixă cu o privire de gheaţă.

— Eu nu primesc ordine de la Vatican.

Dintr-odată lucrurile deveniră mult mai clare în mintea lui Reilly: elicopterul forţelor armate, soldaţii, arma cu lunetă de lângă bărbatul îmbrăcat civil. Privindu-l mai atent, îşi dădu seama că-i mai văzuse figura pe undeva, dar nu ştia exact unde. Rememoră în grabă toate evenimentele de la raid încoace şi avu o străfulgerare.

— Langley, asta e! zise el cu voce tare, siderat. Eşti sperietoarea lui, nu? Tu ai fost tot timpul, constată el mai mult pentru sine, convingându-se acum că instinctul nu-l înşelase în privinţa lui Vance. Waldron, Petrovic... Tu i-ai omorât. Tu i-ai omorât pe toţi trei. Se repezi înspre el şi-l împinse câţiva paşi în spate, încercând să-l apuce de gât. Tu ai fost...

Dar n-avu timp să-şi termine fraza, căci monseniorul se mişcă repede, cu reflexe de invidiat, apucându-i mâinile înainte să i se încleştеze de beregată şi strângându-l tare de una dintre încheieturi până ce-i îndoi braţul la spate, moment în care Reilly căzu în genunchi, răpus de durerea ce-i inundă trupul ca o săgeată.

— N-am timp de prostii, se răsti De Angelis cu degetele încă încleştate pe

brațul lui Reilly, căruia îi dădu apoi drumul pe neașteptate, împingându-l cu fața în țărână.

Reilly se ridică anevoie în capul oaselor, scuipând nisipul pe care-l înghițise fără să vrea și pipăindu-și brațul încă sensibil. De Angelis îl domina din picioare și după alte câteva secunde se apropie și se aplecă, luându-l la întrebări:

— Unde sunt? Unde au dispărut? Ce s-a petrecut aici?

Se ridică cu greu în picioare, surprinzând cu coada ochiului rânjetul satisfăcut cu care-l privea bărbatul din elicopter. Simți atunci cum îl apucă iar o furie nestăpânită. Dacă înainte mai avusese ceva îndoieli în privința implicării monseniorului în crimele din New York, demonstrația de forță de adineauri îl convinse că el era omul pe care-l căuta. Mai văzuse oameni ca el, cu mâini îndeajuns de puternice să omoare pe cineva fără prea mult efort. Se curăță nervos de praf și îl fixă cu privirea.

— Deci, ce ești până la urmă? Un om al Bisericii care-și face dreptate cu pușca sau un pușcaș care are impresia că Dumnezeu îi dă dreptate?

De Angelis ridică din sprânceană, privindu-l curios.

— Ia te uită, niciodată nu mi-am imaginat să poți fi și cinic.

— Atunci cred că suntem chit, pentru că nici eu nu mi-am imaginat că ești un criminal de cea mai joasă speță.

De Angelis oftă adânc, părând că se gândește la o replică pe măsură, însă când vorbi glasul lui sună la fel de indiferent și inflexibil ca înainte:

— Agent Reilly, te rog să te calmezi. Suntem de aceeași parte a baricadei.

— Și atunci, ce-a fost cu împușcăturile de la lac? O demonstrație de prietenie?

De Angelis îi întoarse o privire rece, insolentă.

— În lupta asta, începu el sec, *oricine* poate deveni un obstacol la un moment dat, și atunci nu ne rămâne decât să... facem ce trebuie făcut. Se opri o clipă, ca și cum ar fi vrut să lase cuvintele să-și facă efectul dorit în mintea lui Reilly. Trebuie să înțelegi un lucru esențial, continuă el. Aici e vorba de un război, și nu de unul oarecare, ci de un război care se derulează de mai bine de o mie de ani. Niciodată nu s-a oprit de fapt. Însuși conceptul ăsta de „conflict al civilizațiilor”... nu e un simplu termen teoretic inventat de nu știu ce cap pătrat de la Universitatea din Boston, ci e foarte real. Conflictul ăsta există cu adevărat, se desfășoară chiar acum când noi stăm aici și ne târguim, și se amplifică pe zi ce trece, devenind din ce în ce mai periculos și mai insidios, ceea ce înseamnă că n-are cum să dispară, ba dimpotrivă, aș zice eu. Iar în miezul lui – fie că ne place sau nu – stă religia, pentru că în mod paradoxal ea continuă să constituie o armă extraordinar de puternică și azi. E singura care încă poate atinge inimile oamenilor, determinându-i să facă lucruri pe care chiar nici ei nu și le-ar fi imaginat.

— Cum ar fi să omoare suspecți pe patul de spital?

De Angelis nu răspunse provocării, preferând să continue:

— Acum douăzeci de ani, comunismul se răspândea ca ciuma. Cum crezi c-am reușit să câștigăm Războiul Rece? Care a fost după tine arma care l-a învins? Chiar ai crezut toate bazaconiile alea cu „Războiul Stelelor” propus de Reagan, cu Inițiativa lui de Apărare Strategică? Ai înghițit găluşca cu aşa-zisa incompetență a guvernului de la Moscova? Poate c-au jucat și astea rolul lor, ce să zic, însă adevărata cauză a fost nimeni altul decât papa. Da, un papă polonez care a reușit să se facă iubit de multă lume și care s-a îngrijit de turma lui într-atât încât și-a determinat enoriașii să spargă zidurile separării cu propriile lor mâini. Același lucru l-a făcut și Khomeini, prin discursurile sale din Paris, unde se afla în exil, atingând inimile și conștiințele unei populații însetate de spiritualitate, aflate totuși la mii de kilometri distanță. Cu toate astea, a reușit să le inspire puterea de-a lua poziție și de a-l izgoni pe șah. Mare greșeală... Un astfel de lucru n-ar fi trebuit să se întâmple, căci uite unde ne-a adus... Chestia asta cu religia funcționează întotdeauna. Acum i-a venit rândul lui bin Laden să manipuleze masele...

Se opri preț de câteva clipe, cu o expresie meditativă pe față, după care îl măsură cu privirea-i tăioasă, reluându-și discursul:

— Atât timp cât știi când, ce și cui să-i spui, poți înfăptui lucruri mărețe. Sau le poți distruge, desigur. Și-n ciuda atâtor arme pe care le avem la dispoziție, religia este și va rămâne cea mai importantă, pentru că niciodată nu dă greș. De asta nu ne putem permite să fim dezarmați. Modul nostru de a trăi, principiile pentru care te lupți de când ai intrat în rândurile Biroului, totul, absolut totul se învârte în jurul ei. Așa că întrebarea mea e foarte simplă, de fapt. Ca să-l citez pe dragul de Reagan, care foarte bine a spus la un moment dat: ori ești cu noi, ori... ești împotriva noastră, te întreb: ce alegi?

Reilly se întunecă la față și simți o gheară pe inimă ce-l strângea parcă din ce în ce mai tare, ca niște chingi. Toate acele îndoieli sâcâitoare ce-l măcinaseră și încă îl măcinau după discuția cu Vance căpătară în sfârșit un contur mult mai clar, căci vorbele monseniorului și prezența sa amenințătoare constituiau de fapt o dovadă în sprijinul teoriilor lui Vance.

— Așadar, totul e adevărat? Povestea cu templierii și restul? bâigui el ca trezit dintr-un coșmar.

— Mai contează? veni prompt răspunsul sec și repezit.

Reilly dădu din cap absent. Nu mai era sigur. De Angelis cercetă împrejurimile cu ochi iscoditori, după care se întoarse iar către Reilly.

— Presupun că nu-l mai ai, zise el mai mult ca o constatare decât ca o întrebare.

— Ce anume?

— Astrolabul.

Reilly era stupefiat.

— De unde naiba știi de astrolab!? se răsti el către monsenior, însă vocea îi pieri în curând, căci avu o străfulgerare: Sigur! Probabil că atât el, cât și Tess fuseseră sub supraveghere audio în tot acest timp. Își înghiți cuvintele și-ncercă să-și controleze furia, clătinând apoi din cap impasibil.

— Dar măcar știi unde s-au dus?

Fără să-i dea prea multe detalii și încă neîncrezător, Reilly îl puse în temă cu evenimentele serii precedente. De Angelis cântări informațiile cu o figură sumbră, rămânând tăcut preț de câteva minute.

— N-au putut s-ajungă chiar atât de departe, zise el în cele din urmă, și oricum, știm în mare zona spre care se îndreaptă. Dacă ne grăbim, putem să-i ajungem din urmă.

Apoi se întoarse brusc și, ridicând o mână către elicopter, începu s-o rotească energic prin aer, semnalându-i pilotului să pornească cele două turbine. Îi aruncă apoi o privire fugară lui Reilly, căruia îi porunci scurt:

— Hai să mergem.

Însă Reilly nu se clinti. Rămase locului privindu-l cum se îndreaptă către elicopter, clătinând din cap îndărătnic.

— Nici prin gând nu-mi trece. Și știi ceva? Dacă nu-s decât minciuni de-ale voastre, atunci... atunci sper să vă iasă pe nas.

De Angelis îl privi mirat, și Reilly îi întoarse privirea, fixându-l la rându-i câteva secunde fără să clipească.

— Du-te dracului, îi zise el într-un final, și ia-i cu tine și pe amicii tăi de la CIA sau de unde-or fi ei. Eu am plecat!

Fără să-i aștepte reacția, Reilly îi întoarse spatele și se îndepărtă.

— Avem nevoie de tine! strigă De Angelis în urma lui. Ne poți ajuta să-i găsim mai repede!

— Găsiți-i singuri. Eu unul nu vreau să mă mai amestec, urlă el peste zgomotul motorului pornit, fără să se oprească sau să se întoarcă.

Auzi apoi iarăși vocea clericului, luptându-se și ea să acopere huruitul turbinelor și al elicei de deasupra:

— Și cu Tess cum rămâne? Ai de gând s-o lași pe mâinile lui Vance? Ne poate fi încă de ajutor și dacă e cineva de care să asculte, tu ești acela.

În acel moment Reilly se întoarse și făcu câțiva pași înapoi. Apropiindu-se de monsenior, nu putu să nu-i observe rânjetul complicitar care-l convinse că știe de apropierea dintre el și Tess.

— Asta a fost odată..., ridică el din umeri și plecă din nou.

— Și ce-ai de gând să faci? îi strigă De Angelis. Să mergi pe jos până la New York?

Reilly își văzu de drum liniștit, prefăcându-se că nu-l aude. Monseniorul îl mai strigă încă o dată, pe un ton ceva mai furios, în care se ghicea frustrarea:

— Reilly! Reilly!

Acesta se opri brusc, lăsându-şi capul pe spate exasperat înainte de a se întoarce şi a porni cu paşi mărunţi înspre elicopter. De Angelis îi veni în întâmpinare, zâmbindu-i afabil în colţul gurii în timp ce ochii îi rămaseră la fel de impenetrabili şi reci.

— Dacă eu nu te pot convinge să cooperezi... poate te duc la cineva care o să poată.

71

Cine se ocupase de aranjamentele de călătorie – fie că era vorba de Vatican sau de CIA – își făcuse treaba ca la carte. Elicopterul îi lăsă pe pista unei baze militare de lângă Karacasu, nu departe spre nord de locul în care-l reperaseră pe Reilly. De acolo el și De Angelis se urcară la bordul unui G-IV care-i aștepta cu motoarele pornite, trimis tocmai din Dalaman ca să-i ia, și cât ai clipi se aflau deja în drum spre Italia. Odată ajunși în Roma, trecură surprinzător de repede prin toate formalitățile de la vamă, după care De Angelis îl conduse către un Lexus impunător, ale cărui geamuri fumurii ascundeau răcoarea binefăcătoare a aerului condiționat dinăuntru. Așa se face că-n mai puțin de trei ore de la șocanta apariție a monseniorului dintr-un nor de praf în inima munților, Reilly se trezi împărțind cu el aceeași banchetă comodă a mașinii de lux ce rula grăbită pe străzile Cetății Eterne.

I-ar fi plăcut să aibă mai mult timp să facă un duș și să se schimbe, însă De Angelis era tare grăbit, așa că se văzu nevoit să se spele cum putu mai bine la bordul avionului și apoi să-și schimbe în sfârșit costumul de scafandru cu o pereche de pantaloni de camuflaj și un tricou gri, de care făcu rost de la centrul de aprovizionare al bazei aeriene turce de la Karacasu. N-avea de ce să se plângă, la urma urmei. Materialul destul de aspru al uniformei era oricum mult mai confortabil decât costumul cauciucat și rece în care rămăsese de la scufundare. Mai mult, nici el nu mai avea răbdare să zăbovească inutil, căci era din ce în ce mai îngrijorat pentru Tess. Voia în primul rând s-o găsească și să se asigure că e teafără și nevătămată, evitând deocamdată să-și analizeze motivele. Nici faptul că acceptase invitația lui De Angelis n-avea darul să-l liniștească, ba dimpotrivă. Nu putea ști sigur ce-l așteaptă la capătul călătoriei și-și făcu o socoteală în minte: cu cât scapă de el mai repede și se întoarce în Turcia, cu atât mai bine. Însă acum era cam târziu să dea înapoi. De fapt, motivul pentru care acceptase să-l însoțească fusese insistența monseniorului, care-l convinsese că vizita asta nu era un simplu moft.

Zărise din avion Bazilica Sf. Petru, iar acum, în timp ce mașina își croia

drum prin traficul după-amiezii, o văzu din nou nu departe în față, dominând peisajul urban cu domul ei imens ce se înălța peste haosul și pâcla orașului aglomerat. Până și cea mai împietrită inimă s-ar fi înmuiat la vederea impunătorului edificiu, care te făcea să te simți mic și neînsemnat tocmai prin mărimea copleșitoare, însă Reilly era furios și se simțea trădat, ca și cum încrederea i-ar fi fost înșelată de un vechi și bun prieten. Nu știa foarte multe despre bazilică, în afara faptului că era cea mai mare din lume, găzduind și faimoasa Capelă Sixtină, și că fusese construită pe mormântul Sfântului Petru, fondatorul Bisericii creștine, care murise în acel loc în numele credinței sale, fiind crucificat cu capul în jos. Privind-o prin geamul fumuriu, Reilly se gândea la minunatele operele de artă pe care le adăpostește și la arhitectura impunătoare inspirată de aceeași credință milenară, la fel ca picturile, statuile și locurile de rugăciune create pretutindeni în lume de adepții lui Hristos. Se gândi apoi la miile de copii care-și spun rugăciunea de seară înainte de culcare, la milioanele de credincioși care se duc în fiecare duminică la liturghie, la toți bolnavii care se roagă pentru însănătoșire și la cei care au pierdut pe cineva drag și care se roagă pentru sufletul celui dispărut. Trăiau cu toții o mare minciună? Să fie oare adevărat? Și – ceea ce-ar fi fost și mai rău – Vaticanul știuse asta dintotdeauna?

Mașina o apucă pe Via de Porta Angelica, îndreptându-se către Poarta Sf. Ana, unde un ofițer din Gărzile Elvețiene le deschise porțile înalte de fier. Monseniorul îi făcu șoferului un semn discret, iar acesta intră pe aleea îngustă, introducându-l pe Reilly în cel mai mic stat din lume, centrul universului său spiritual, acum zguduit și șubred.

Mașina se opri în dreptul unei clădiri de piatră și De Angelis coborî repede, făcându-i semn lui Reilly să-l urmeze. Urcară câteva trepte înguste ce dădeau într-un vestibul spațios, mare cât două holuri normale și cufundat în tăcere. Traversară în grabă coridoare lungi al căror mozaic răsuna sub pașii lor apăsați, camere cu tavan înalt și boltit, după care urcară alte scări, de data asta din marmură albă și mult mai late, ajungând în cele din urmă în fața unei uși de lemn cu incrustații complexe, unde monseniorul își scoase ochelarii de soare fumurii, înlocuindu-i cu vechea lui pereche demodată de ochelari de vedere cu rame rotunde. Reilly îl privi apoi schimbându-și mimica sub ochii lui, cu abilitatea și măiestria unui actor ce se pregătește să-și facă apariția pe scenă, abandonând expresia necruțătoare de agent sub acoperire și afișând în schimb aceeași mină blândă și împăciuitoare pe care Reilly o cunoștea foarte bine de pe vremea așa-zisei lor colaborări din New York. Trase adânc aer în piept înainte de a ciocăni la ușă.

Răspunsul fu scurt și prompt, pe un ton aproape șoptit.

— *Avanti.*

De Angelis deschise ușa și intră, urmat de Reilly. Pereții încăperii

cavernoase erau plini de rafturi de sus și până jos, pe care erau îngrămădite sute de cărți. Lemnul de stejar al parchetului în spic nu era protejat de niciun covor, iar într-unul dintre colțuri, lângă șemineu, era o canapea mare încadrată de o parte și de alta de două fotolii asortate. În față erau două ferestre-ușă, înaintea cărora se afla un birou înconjurat de patru scaune, unul capitonat și înalt în spate și trei rotative în față. În cameră nu era decât un singur bărbat în vârstă, cu păr grizonant și alură autoritară – pe măsura staturii sale corpolente – care se ridică și le veni în întâmpinare. Când se apropie, amândoi îi observară expresia solemnă și severă întipărită pe față.

De Angelis i-l prezentă pe cardinalul Brugnone, care îi strânse mâna ferm, ținându-i-o într-a sa câteva clipe, părând că-l studiază în tăcere cu ochi ageri și pătrunzători. Fără să-și dezlipească privirile de pe fața lui Reilly, care începea deja să se simtă stânjenit, Brugnone începu să vorbească în italiană cu De Angelis, astfel încât Reilly nu înțelese mai nimic din ce-și spuseră.

— Vă rog să luați loc, agent Reilly, îl invită în sfârșit cardinalul, arătându-i canapeaua. Vreau să știți că apreciez în mod deosebit tot efortul dumneavoastră de până acum și poate și de acum încolo în ceea ce privește această chestiune... spinoasă. Și mai vreau să vă mulțumesc c-ați acceptat să veniți până aici.

Reilly se așeză pe canapea, în timp ce De Angelis luă loc pe unul dintre fotolii și Brugnone se întoarse la locul lui, pe scaunul din spatele biroului. După cum demarase discuția, era clar că Brugnone nu avea chef de pălăvrăgeală fără rost și că intenționa să treacă direct la subiect.

— Mai întâi trebuie să vă spun că am făcut ceva cercetări în ceea ce vă privește, începu el fixându-l iar pe Reilly, care-și îndreptă imediat ochii către De Angelis, însă acesta se uită în altă parte. Din ce am aflat, se pare că sunteți un om de încredere, căruia nu-i place să-și compromită integritatea.

Aici Brugnone făcu o pauză, privindu-l intens cu ochii săi căprui. Reilly se hotărî să profite de momentul de tăcere, așa că interveni prompt:

— Eu nu vreau decât adevărul. Atâta tot. Doar adevărul.

Brugnone se aplecă în față, împreunându-și mâinile late și noduroase.

— Mi-e teamă că adevărul e tocmai acela de care te temi dumneata, îi spuse el încet, după care tăcu. Se ridică apoi din scaun, îndreptându-se cu pași mărunți către fereastra din spate, privind cu ochii mijiți lumina primăvăratică de afară apoi reluă: Nouă bărbați curajoși... Au apărut din senin în Ierusalim și Balduin le-a dat tot ce au cerut, crezând că sunt de partea noastră, că sunt acolo pentru a-l ajuta să răspândească mesajul creștinătății. Pufni scurt pe nas, cu un sunet care în alte condiții ar fi semănat poate cu un râs zeflemitor, însă Reilly își dădu seama că nu era decât manifestarea sinceră a unei exasperări acumulate în timp. A fost un neghiob că le-a dat crezare! mai zise cardinalul cu o voce guturală, înăbușită de frustrare.

— Și ce au găsit acolo? îl întrebă Reilly.

Brugnone inspiră adânc, ca un oftat prelung și apăsat, după care se întoarse către el și-i răspunse:

— Un jurnal, asta au găsit. Un jurnal personal foarte detaliat, un fel de Evanghelie, dacă vrei. Scrierile unui tâmplar, Iesua din Nazareth pe numele său. Brugnone se opri, fixându-l pe Reilly cu o privire care parcă îl străpunse până-n ceafă. Scrierile unui... *om*.

Pentru o fracțiune de secundă, Reilly simți că se sufocă.

— Scrierile unui om?

Brugnone aprobă în tăcere, cu umerii săi lați ușor îndoiți sub o povară invizibilă.

— Conform propriilor sale scrieri, acest Iesua din Nazareth – Iisus – nu a fost fiul lui Dumnezeu.

Vorbele cardinalului îl loviră parcă în moalele capului și-i învăluiră gândurile și mintea într-o pâclă nedefinită, fără să poată fi absorbite întru totul. Rămase suspendat în acest vârtej amețitor câteva minute ce-i părură mai degrabă o eternitate, după care simți cum i se cască o gaură imensă în stomac, ca un turn de cărămizi ce se surpă într-o clipă, lăsând în urmă doar abis și distrugere.

— Deci totul... toate astea... nu sunt decât..., bâigui el, fără să poată rosti fraza în întregime, ridicând mâinile deznădăjduit și arătând de jur împrejur.

— Toate astea, zise Brugnone pe un ton ridicat, sunt cele mai nobile reușite ale acelui om obișnuit, muritor și temător. Totul a fost creat cu cele mai bune intenții. Să nu te îndoiești de asta. Tu ce-ai fi făcut, să fi fost în locul acelor preoți din vremuri de demult? Sau ce ai vrea să facem noi acum? Timp de aproape două mii de ani am trăit în această credință atât de importantă pentru fondatorii Bisericii și în care credem și noi azi. N-am avut de ales. A trebuit și trebuie să îndepărtăm orice sau pe oricine riscă să pună în pericol această moștenire. Cum ar fi putut cei dinaintea noastră să-i lase pe oameni de izbelițe? Așa cum ei n-au făcut-o, nici noi nu trebuie s-o facem. Mai mult decât atât, să-i lipsești pe oameni de sprijinul și alinarea credinței într-o lume ca aceasta în care trăim noi astăzi ar fi cu mult mai tragic decât în oricare altă epocă. Cum să le spui că totul e...

Cardinalul se opri, căutând cuvântul potrivit.

— O mare păcăleală? îi sugeră Reilly.

— Dar oare chiar așa e? Ce e credința adevărată, dacă nu acceptarea necondiționată a lucrurilor, fără nevoia unor dovezi palpabile? Să crezi înseamnă să accepți ca atare existența unui ideal. Nimeni nu poate spune că idealul creștin n-a fost unul demn. Cu toții avem nevoie să credem în ceva, cu toții avem nevoie de credință.

Credință.

Reilly era de-a dreptul amețit. Aceste cuvinte îi tot răsunau în minte, în

timp ce încerca să pătrundă înțelesul vorbelor lui Brugnone. Își dădu apoi seama că el însuși se aflase într-o astfel de situație, când la o vârstă foarte fragedă credința fusese singura care-l ajutase să treacă peste tragedia morții tatălui său, ca și mai târziu de altfel, căci toate deciziile hotărâtoare ale vieții sale de adult fuseseră luate tot prin prisma religiei. Iar acum, în inima Vaticanului, nucleul de forță al Bisericii Romano-Catolice, un cleric îl anunța că totul nu era decât o mare minciună.

— Bine, dar în afară de idealuri mai avem nevoie și de onestitate, îl contrazise Reilly supărat. Avem nevoie de adevăr.

— Sigur că și adevărul contează, însă mai presus de toate credința rămâne, acum mai mult ca niciodată, nu se lăsă cardinalul. Nu e oare de preferat credința de acum lipsei sale totale?

— La ce vă referiți mai exact? La credința într-o Înviere care de fapt n-a avut loc niciodată, sau într-o lume de apoi care nu există? ripostă Reilly la fel de înverșunat.

— Agent Reilly, crede-mă că mulți oameni de bun-simț ca dumneata au primit la fel de greu veștile, însă pe parcurs au ajuns cu toții la aceeași concluzie, și anume că nimic nu trebuie schimbat. Consecințele ar fi cu mult mai dezastruoase decât recunoașterea adevărului, nici nu ne putem închipui în ce măsură.

— Dar eu nu vorbesc despre cuvintele sau învățăturile lui Iisus, ci despre miracolele și Învierea sa.

— Religia creștină nu s-a închegat și nu s-a consolidat numai datorită învățăturilor unui predicator înțelept, îi explică Brugnone cu o voce inflexibilă. A fost nevoie de ceva mult mai rezonant ca s-o propulseze în rândul maselor, de cuvintele Fiului lui Dumnezeu. Cât despre Înviere... ea nu este doar unul dintre multele miracole, ci însăși piatra de căpătâi a Bisericii. Odată îndepărtată din conștiința oamenilor, tot restul s-ar surpa și ar fi lipsit de sens. Gândește-te la cuvintele Sfântului Pavel din epistola întâi către Corinteni: „Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre.”

— Nu știu în ce măsură cuvintele îi aparțin într-adevăr lui Pavel, căci este știut că fondatorii Bisericii obișnuiau *să aleagă* numai ce le convenea, contracară Reilly. Scopul religiei este să ne ajute să înțelegem care-i rolul nostru pe Pământ, nu? Parcă așa vă place să spuneți. Cum să înțelegem așa ceva, dacă totul începe de la o mare minciună? Născocirea asta deliberată s-a insinuat în toate aspectele vieții de zi cu zi, și asta nu e deloc puțin lucru.

Brugnone expiră prelung, aprobându-l din cap.

— Da, poate că așa este. Poate că dacă acum ne-am afla *noi* în fața deciziei pe care preoții de acum două mii de ani s-au văzut nevoiți s-o ia, am rezolva situația cu totul altfel. Însă acum e mult prea târziu, și decizia a fost deja luată. Tot ce putem noi face este să o luăm ca atare și s-o dăm mai departe la fel precum am primit-o. Orice altă hotărâre mă tem că ne-ar distruge nu numai pe noi, ci ar zgudui

întreaga lume din temelii așa cum n-a mai fost nicicând zguduită. Cardinalul privea acum un punct imaginar undeva dincolo de Reilly, părând transpus și vizibil îndurerat. Am fost în defensivă încă de la început, continuă el, e o stare de fapt cu care ne-am obișnuit deja... E și normal de altfel, având în vedere poziția pe care-am adoptat-o. În ultimul timp însă a devenit din ce în ce mai greu, mai ales că știința și filozofia moderne nu încurajează oamenii să-și îndrepte fața către credință. Sigur că și noi avem partea noastră de vină. Momentul în care Biserica timpurie a fost efectiv acaparată de Constantin și de aliații săi politici a fost începutul unui lung șir de dispute și schisme care au permis tot felul de devieri de la dogmă, facilitând apariția unor neaveniți lacomi și fără măsură care au fraudat și au pervertit preceptele creștine de bază. Așa se face că mesajul inițial al lui Iisus a fost manipulat și răstălmăcit de toți acești bigoți egotiști sau fundamentaliști care s-au folosit de el numai ca să-și atingă scopurile meschine, în timp ce Biserica n-a luat nicio măsură să-i admonesteze în vreun fel. Și astfel de greșeli se fac și-n zilele noastre, fapt care nu poate decât să dăuneze cauzei creștine și morale pe care încercăm s-o apărăm. Biserica se complace în fragilitatea la care lumea modernă o expune zi de zi, evitând să abordeze problemele societății contemporane, tolerând sau închizând ochii la tot felul de abuzuri mai mult sau mai puțin flagrante sau la nedreptăți ce-i vizează tocmai pe cei nevinovați. N-am știut cum să ne adaptăm într-o lume în perpetuă schimbare, și iată-ne din nou vulnerabili, în aceeași situație de acum nouă sute de ani, cu singura diferență că între timp instituția Bisericii a devenit mult mai mare și mai puternică decât și-ar fi imaginat cineva vreodată, astfel încât destrămarea ei ar aduce după sine un haos fără precedent. Poate că dacă azi ar cădea pe umerii noștri responsabilitatea de a întemeia Biserica, mai mult ca sigur am alege o altă cale, una care să nu se bazeze pe o dogmă atât de complexă și confuză. Am face lucrurile într-o manieră mult mai simplă. Uită-te la islam, de pildă. La ei povestea a prins, și asta la doar șapte sute de ani după Răstignire. A venit la un moment dat un bărbat care a spus: „Nu există decât un singur Dumnezeu, iar eu sunt profetul Său.” Vezi dumneata, aici e secretul. N-a pretins a fi nici Mesia, nici fiul lui Allah, n-a pomenit de niciun Duh Sfânt și nici de vreo Treime, căci n-ar fi făcut decât să-i încurce și mai mult pe bieții oameni. A spus doar că e mesagerul Domnului, atâta tot. Foarte simplu și mai mult decât suficient. De fapt, tocmai datorită simplității mesajului înclin să cred că a avut succesul pe care l-a avut, pentru că în mai puțin de o sută de ani urmașii săi aproape că au cucerit lumea, iar azi se pare că e religia cu cei mai mulți adepți... deși au fost mult mai lenți decât Biserica creștină în conștientizarea și acceptarea realităților lumii moderne. Or să aibă și ei fără-ndoială coborâșurile lor din această cauză, însă asta nu schimbă cu nimic faptul că noi nu numai că n-am fost receptivi la nevoile omului modern, ci am fost de-a dreptul aroganți și inflexibili, astfel că tot ce se întâmplă acum este răsplata pentru orgoliul ăsta prostesc. Tragedia e că se întâmplă

tocmai acum, când oamenii au atâta nevoie de noi... Da, da, chiar așa este, întări el încrezător. Au nevoie de noi, de Biserică, au nevoie de un ideal în care să creadă. Suntem înconjurați din toate părțile de neliniști, furie, lăcomie și corupție, toate infestând lumea de sus în jos, de la cei puternici înspre cei mai slabi. Ca să nu mai spun de vidul moral, de lipsa spiritualității și a valorilor de ordin etic de care suferă societatea noastră, pe zi ce trece din ce în ce mai cinică și mai deziluzionată. Oamenii au devenit mai apatici, mai indiferenți și mai egoiști ca niciodată. Nicicând n-am omorât și n-am jefuit mai cu spor. În fiecare zi auzi de un alt scandal în care nu știu ce companie e implicată în afaceri necurate de miliarde de dolari, de războaie ce izbucnesc de la te miri ce sau de masacre în care pier milioane de oameni nevinovați. Se prea poate ca știința să ne fi oferit leacul împotriva variolei, ca și multe ale soluții la grave probleme medicale, însă și-a luat tributul cu vârf și îndesat din alte părți, devastând planeta și transformându-ne în niște ființe izolate, violente și mereu pe fugă. E într-adevăr remarcabil că se pot salva vieți omenești, însă suntem oare mai împliniți sau trăim mai liniștiți datorită miracolului științei? Tare mă îndoiesc... Să fie lumea noastră mai... *civilizată* decât acum două mii de ani? Mă tem că nici pentru asta n-aș băga mâna-n foc. Cel puțin în urmă cu sute de ani nu știam prea multe; doar câțiva oameni știau să citească sau să scrie. Astăzi însă, în așa-zisa epocă a științei, ce scuze am mai putea invoca pentru un asemenea comportament josnic? Foarte bine că mintea și intelectul omului au evoluat considerabil de atunci, dar ce ne facem cu sufletul, care pare să fi rămas mult în urmă, sau chiar mai rău, să fi regresat într-o stare inferioară celei a predecesorilor noștri primitivi? Omul modern a demonstrat în repetate rânduri că este, în esența sa, o fiară feroce, în ciuda îndemnurilor Bisericii și a avertizării acesteia că fiecare e răspunzător la un moment dat pentru faptele sale. Dacă nici asta n-a reușit să ne oprească, ce-o să se întâmple oare când ne vom fi dezis de Biserică și de toate învățăturile ei? Dar este evident că Biserica și-a pierdut puterea de a-i inspira pe oameni, iar ei au renunțat să mai caute alinare în religie, ba mai mult, au început s-o folosească pentru a justifica războaiele și vărsările de sânge. Ne îndreptăm vertiginos către o acută criză spirituală, din care nu văd nicio scăpare. Crede-mă așadar când îți spun că acest impas nici că putea surveni într-un moment mai prost!

Brugnone păru că-și încheiase în sfârșit pledoaria și tăcu privindu-l insistent pe Reilly din celălalt colț al camerei, ca și cum s-ar fi așteptat la o replică.

— Dar poate că așa e scris să se întâmple, zise Reilly într-un sfârșit, rupând tăcerea apăsătoare. Poate că povestea asta și-a servit scopul inițial și acum urmează cursul firesc al lucrurilor, apropiindu-se de deznodământ.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Nu cred c-am fi prea departe de adevăr dac-am spune că Biserica așa cum ne-a fost nouă dat s-o cunoaștem n-are să mai dăinuie mult. Dar la urma urmei asta e soarta tuturor religiilor, iar a noastră a durat

mai mult decât multe altele. Dar o dezvăluire atât de șocantă... Biserica are neajunsurile ei, asta e sigur, însă reprezintă totuși un factor important în viața oamenilor. Milioane de credincioși din lumea largă găsesc în Biserică sprijinul necesar ca să treacă prin viață și foarte mulți își întorc fața spre credință în momente de răscruce ale vieții, chiar dacă în mod normal nu sunt creștini practicanți. Și nu în ultimul rând, credința ne oferă ceva de care pur și simplu nu ne-am putea lipsi și fără de care n-am putea trăi la fel de împăcați, și anume puterea de a ne depăși teama de moarte și de a privi detașați dincolo de acest prag al neființei. În lipsa credinței într-un Iisus înviat și în posibilitatea unui destin similar după moartea pământească, milioane de suflete ar rămâne nealinate și ar rătăci în derivă sau poate chiar mai rău. Pentru mine nu încape îndoială: odată adevărul dat în vileag, lumea are să alunece într-o stare de deznădejde și disperare care o va distruge iremediabil.

Se așternu apoi din nou acea tăcere apăsătoare de mai înainte. Reilly se simțea sufocat de avalanșa de gânduri negre ce-l asaltaseră nemiloase îndată ce cardinalul își încheiase discursul. Mintea îl purtă către momentul când începuse totul și parcă se văzu aievea pe scările Muzeului Metropolitan, discutând cu Aparo despre bizarul atac al celor patru călăreți costumați, chiar în seara incidentului. Se întrebă apoi cum de ajunsese tocmai la Vatican, în epicentrul credinței în jurul căreia își construise toată existența, discutând aprins cu o față bisericească. Ar fi preferat să nu știe nimic din toate astea, să nu fie el cel care poartă această dificilă conversație.

— De când știți adevărul? îl întrebă în cele din urmă pe cardinal.

— Cine, eu, personal?

— Da.

— De când mi-am luat în primire postul pe care îl ocup și astăzi. De treizeci de ani, mai exact.

Reilly clătină din cap sincer impresionat. Treizeci de ani i se păreau o eternitate, mai ales când trebuie să trăiești cu o asemenea povară pe suflet, cu toate mustrările de conștiință sau îndoielile care mai mult ca sigur te macină zi și noapte.

— Să înțeleg că până la urmă v-ați împăcat cu ideea?...

— Cum adică să mă împac cu ideea?

— Adică o acceptați așa cum este și pentru ceea ce este, asta am vrut să spun, se explică Reilly.

Brugnone păru că se gândește la cuvintele lui câteva clipe, cu ochi triști și melancolici.

— Nu o voi accepta niciodată, cel puțin nu în sensul dat de dumneata, zise el hotărât. În timp am învățat însă să mă obișnuiesc cu ideea, să... conviețuiesc cu ea. E tot ce am putut face, mai mult de atât nu pot.

— Și cine mai știe? întrebă Reilly pe un ton acuzator pe care Brugnone îl

sesiză imediat.

— Câțiva de-ai noștri.

Reilly nu era foarte lămurit de răspuns. Ce însemna „câțiva”? *Dar papa? Oare și el știe?* Ținea în mod expres să afle răspunsul la această întrebare – deși nu-și putea imagina ca tocmai papa să nu știe adevărul –, însă nu o rosti cu voce tare. Auzise suficient pentru moment. Astfel de lovituri trebuiau drămuite cu înțelepciune, altfel risca să-nnebunească. Curând însă o altă idee începu să-i dea târcoale, insinuându-se în mintea lui și refuzând să dispară.

— Și cum puteți ști dacă-i adevărat sau nu?

O luminiță apăru atunci în ochii cardinalului, ale cărui buze se arcuiră într-un zâmbet șters. Păru ceva mai înviorat de întrebarea lui Reilly, care dovedea că mai există totuși un licăr de speranță în inima bărbatului dinaintea sa, însă tonul rigid cu care-i răspunse înăbuși orice astfel de nădejde deșartă.

— Papa de atunci i-a trimis la Ierusalim pentru cercetări pe cei mai buni dintre experții Vaticanului, care au studiat cu atenție documentele descoperite de templieri și le-au confirmat autenticitatea.

— Dar asta a fost acum mai bine de șapte sute de ani! S-ar fi putut înșela, sau ar fi putut fi înșelați... Dacă totuși documentele sunt false? Din câte știu și din câte am auzit, n-ar fi exclus ca templierii să fi pus la cale așa ceva, că doar nu duceau lipsă nici de imaginație și nici de mijloacele necesare. Mă miră că Biserica ia drept bune niște hârtii de acum o mie de ani, și mai ales că dumneavoastră credeți conținutul lor fără să le fi văzut măcar... Abia atunci își dădu seama de implicația ascunsă a cuvintelor sale. Ceea ce nu poate să-nsemne decât..., bâigui el copleșit de enormitatea revelației, poticnindu-se la mijlocul frazei... decât că... n-ați crezut niciodată că Scripturile sunt adevărate.

Brugnone îi răspunse la privirea consternată cu o expresie calmă și detașată, ba chiar surâzătoare:

— Agent Reilly, începu el blând, există două tipuri de credincioși: unii cred că povestea vieții, a morții și a învierii lui Iisus a fost dintotdeauna o parabolă și că prin urmare trebuie luată în sensul cel mai metaforic cu putință; pentru ei, a înțelege cu adevărat creștinismul înseamnă să-i pătrunzi mesajul în miezul său și să-i extragi esența. A doua categorie – și cea mai numeroasă – este a acelora care iau cuvântul Evangheliei drept literă de lege; pentru ei, tot ce este scris în Biblie e sfânt. Eu mă situez undeva la confluența celor două. Însă cred că fiecare dintre noi oscilează între tentația de a da frâu liber imaginației și a crede în minunile din Scripturi, și înclinația minții către rațiune și analiză, care mai degrabă ne îmboldește să ne îndoim de veridicitatea lor, sau cel puțin să le considerăm mai mult niște pilde morale decât relatări ale unor episoade reale. Dacă într-adevăr descoperirea templierilor nu e decât o minciună, atunci poate c-am găsi din nou în religie acea forță care ne-a inspirat atâtea secole la rând, însă până când nu aflăm

ce era ascuns pe corabia aceea... Brugnone se opri meditativ, fixându-l pe Reilly cu privirea. Ce zici, o să ne-ajuți?

Reilly nu răspunse imediat, cu ochii pironiți pe fața ridată a bărbatului din spatele biroului impunător. Brugnone părea un om sincer și cu mult bun-simț, ceea ce nu putea spune și despre De Angelis, care rămăsese tăcut pe parcursul discuției. Știa prea bine care-i sunt motivele ascunse și mai știa că, dacă acceptă să-i ajute, ar însemna să colaboreze și cu monseniorul, ceea ce nu-l încânta deloc. Își întoarse privirea către De Angelis, a cărui față era la fel de impasibilă și impenetrabilă precum o știa. Nimic din noutățile ultimei ore nu-i schimbase părerea despre el, și acum mai mult decât oricând era convins de prefăcătoria și duplicitatea lui. Tocmai îl văzuse în acțiune și știa că dacă acceptă propunerea cardinalului va trebui să se gândească la o modalitate de a se ține cât mai departe de el pe viitor. Însă deocamdată altele erau prioritățile. Tess era singură cu Vance undeva în Turcia, habar n-avea pe unde exact, îndreptându-se către o descoperire ce avea să afecteze viața a milioane de suflete.

Se întoarse către Brugnone cu o față imobilă.

— Da, vă ajut, fu răspunsul lui scurt.

72

O briză uşoară ce adia dinspre sud-est mângâia valurile pe care *Savarona* plutea liniştită, umplând aerul de mirosul sărat al mării, pe care Tess aproape că-l putea gusta stând rezemată de balustrada dinspre pupă a traulerului. Se desfăta în prospeţimea înviorătoare a dimineţilor pe mare şi în calmul senin şi solemn al fiecărui apus. Răstimpul dintre cele două era mai greu de umplut, căci i se părea că orele se dilată la nesfârşit pe întinderea albastră.

Avuseseră noroc să găsească o ambarcaţiune aşa de repede, căci activitatea de explorare marină între coasta Caraibelor şi China crescuse considerabil în ultimii ani, ca şi cererea de vase specializate pentru astfel de expediţii subacvatice, care ori erau din ce în ce mai greu de găsit, ori le găseai la preţuri astronomice. Majoritatea clienţilor erau fie biologi marini şi oceanografi, fie companii petroliere sau diverşi documentarişti care voiau să facă filme despre fauna subacvatică. Apăruseră însă între timp alte două noi grupuri care se luptau pentru supremaţia adâncurilor. Pe de o parte erau căutătorii de aventură, cei care n-aveau ce face cu banii şi se scufundau din pură plăcere, fiind dispuşi să plătească zeci de mii de dolari doar ca să vadă cu ochii lor epava *Titanicului* din apele Atlanticului de Nord sau să facă slalom printre gurile hidrotermale la aproape două mii cinci sute de metri adâncime în zona insulelor Azore. De cealaltă parte erau vânătorii de comori sau „arheologii comerciali”, cum le plăcea lor să-şi spună mai nou.

Apelaseră la internet pentru a găsi un vas şi după numai câteva telefoane şi un zbor foarte scurt ajunseseră în Atena, în portul Pireu, unde *Savarona* îi aştepta ancorată la doc. Căpitanul, George Rassoulis, un grec înalt pe care n-aveai cum să nu-l remarci şi a cărui piele măslinie părea aşa de arsă de soare încât îţi venea să crezi că până şi oasele le avea bronzate, era un aventurier de prima mână. Cu toate astea, iniţial refuzase propunerea lui Vance, căci avea altceva programat. Aproape terminase de făcut toate aranjamentele pentru a-i însoţi pe câţiva istorici şi un echipaj de filmare în zona de nord a Mării Egee, în căutarea unor trireme persane, şi nu mai avea la dispoziţie decât maximum trei săptămâni până la începerea expediţiei, ceea ce – după cum îi explicase lui Vance – nu vor fi nici pe departe de

ajuns pentru ce voiau ei să facă. Oricum, corabia lui fusese deja închiriată pentru două luni, din nou – după părerea lui – o perioadă mult prea mică pentru a localiza epavele foarte vechi, o încercare mai mult decât anevoioasă și care semăna mai degrabă cu găsirea acului în carul cu fân. Vance însă avea un avantaj considerabil, de care alții nu se puteau bucura, și anume astrolabul, cu ajutorul căruia spera să poată identifica măcar poziția aproximativă a galerei, pe o arie de cel puțin șaisprezece kilometri pătrați.

Vance îi spusese lui Rassoulis că sunt în căutarea unei corăbii cruciate, dându-i de înțeles că e posibil să aibă ceva aur la bord, alături de alte obiecte de valoare pe care cruciații le sustrăseseră din Țara Sfântă după înfrângerea de la Acra. Intrigat și curios, dar și tentat de comoara de sub ape, Rassoulis acceptase în cele din urmă să-i însoțească, molipsit mai ales de entuziasmul debordant al lui Vance, care era convins că vechiul instrument de navigație îi va conduce la *Templul Șoimului* în timpul pe care-l aveau la dispoziție. Căpitanul îl asigurase pe Vance de totala sa discreție, căci știa prea bine cum stă treaba cu vânătorii de comori – așa-zișii arheologi comerciali – cărora nu le plăcea deloc publicitatea. Oricum, era în interesul lui să-și țină gura și să se asigure că nimeni altcineva nu mai află de expediție, din moment ce-și negociase partea. Îi explicase lui Vance care e strategia standard de inducere în eroare a musafirilor nepoftiți: aveau să se apropie încetișor de locul de explorare, înconjurându-l dinspre exterior spre interior timp de câteva ore, după care vor porni către alte zone, bineînțeles neimportante, unde vor rămâne ale două-trei ore, ca să creeze o diversiune, întorcându-se în cele din urmă în locul inițial. Vance se declară mai mult decât mulțumit de tactica lui Rassoulis.

La bordul micului trauler, Tess își aducea aminte cât de multă răbdare îți trebuie pentru astfel de expediții și cât de lungi și de plictisitoare pot deveni, mai ales pentru ea, care niciodată nu fusese foarte bună la capitolul răbdare, și cu atât mai puțin acum. Ultima dată când făcuse explorări subacvatice se afla în Egipt și lucra împreună cu Clive, cu care făcuse scufundări undeva nu departe de țărmul Alexandriei. Tot atunci se petrecuse și stânjenitorul episod când el îi făcuse avansuri într-o seară la cină, un incident pe care Tess ar fi preferat să și-l șteargă din memorie. Privea apa netedă ce mângâia cala în onduleuri mici și discrete, întrebându-se ce comori ascunde în adâncuri și simțind că e foarte aproape de a o descoperi pe cea pe care o căutau de-atât timp, ceea ce făcea drumul până acolo și mai greu de suportat.

Orele treceau alene una după alta și, neavând altceva de făcut, se trezea adesea visând cu ochii deschiși. Acum, spre exemplu, privea pierdută cele două cabluri groase ce se-ntindeau până dincolo de fundul ambarcațiunii, amestecându-se cu dâra alburie și spumoasă pe care traulerul o lăsa în urmă. De unul dintre cabluri era atașat un sonar care înregistra și analiza orice neregularitate sau

denivelare de pe fundul mării. De celălalt era legat un magnetometru cu rezonanță magnetică, cu ajutorul căruia puteau detecta rămășițele de fier ale epavei. Aparatele le dăduseră speranțe deșarte zilele trecute, făcându-i să se entuziasmeze și să se bucure degeaba. De fiecare dată sonarul detectase ceva, astfel încât sonda corabiei – un dispozitiv comandat de la distanță și foarte inspirat botezat *Dori*, după peștișorul aiurit din filmul *Finding Nemo* – fusese trimisă în recunoaștere pe fund, în timp ce Vance și Tess dăduseră fuga în camera de control, cu sufletul la gură și plini de speranțe, sorbind monitoarele din priviri și-ncercând să distingă ceva relevant printre imaginile neclare trimise de camera lui *Dori*, doar ca să-și vadă visele spulberate la constatarea că sonda nu găsise ceea ce căutau. Prima dată detectase o bucată masivă de stâncă, de mărimea unei corăbii, iar apoi carcasa distrusă a unui vas de pescuit din secolul XX.

În restul timpului nu făcuse altceva decât să spere din nou, să aștepte și să plutească pe întinderea nesfârșită a apei, căutând mereu. Gândurile o purtară către cele mai recente evenimente din viața ei și Tess se surprinse retrăind ultimele săptămâni și întâmplările în urma cărora ajunsese acum la șaizeci de kilometri depărtare de coasta Turciei, alături de bărbatul care pusese la cale bizarul jaf armat de la cel mai mare muzeu din New York, în urma căruia muriseră atâția oameni nevinovați. Se simțise extrem de vinovată pentru decizia de a-l părăsi pe Reilly și de a pleca cu Vance în căutarea galerei, mai ales în primele zile. Avea mustrări de conștiință, îndoieli ce nu-i dădeau pace și n-o lăsau să doarmă noaptea, și chiar și atacuri de panică dese, așa că tot timpul era în continuă mișcare, încercând să-și găsească de lucru și să-și ocupe timpul ca să nu se mai gândească să renunțe. Însă pe zi ce trecea grijile se diminuau și ele, înlocuite de așteptarea și anticiparea marii descoperiri. Mai avea din când în când momente când se întreba dac-a făcut bine plecând cu Vance, însă atunci încerca să fie cât mai obiectivă și mai rațională cu putință, și să-și alunge din minte toate gândurile negre, convingându-se că face ceea ce trebuie. Nu doar pentru ea – deși, după cum îi spusese lui Reilly, o asemenea descoperire sigur că i-ar fi schimbat nu doar cariera, ci și situația financiară –, ci pentru milioanele de oameni care meritau să știe adevărul. De fiecare dată însă ajungea la aceeași concluzie: n-avea niciun rost să-și muncească mintea încercând să găsească o justificare pentru acțiunile ei. Era ceva ce pur și simplu simțea că trebuie să facă și avea de gând să meargă până la capăt.

Gândul la Reilly era singurul care-i umbrea speranțele și entuziasmul. Se trezea gândindu-se la el din ce în ce mai des, întrebându-se ce face, pe unde e sau dacă îi e bine. Retrăia în minte noaptea aceea când îl lăsase singur în mijlocul pustietății, dispărând ca un hoț în întuneric, și nu-și putea înăbuși sentimentul de rușine și de vinovăție ce o cuprindea de fiecare dată. Făcuse o greșeală amarnică, și acum se căia, dar din păcate nu mai era nimic de făcut. Cum putuse oare să-l lase de izbeliște când știa prea bine că erau urmăriți? Dacă-i pusese viața în pericol și

păţise ceva din cauza ei? Îşi dorea din toată inima să-l ştie teafăr, să-şi ceară scuze pentru ce făcuse şi să încerce să-i explice de ce, însă gândul că de data asta mersese poate prea departe o îngrozea. Pe de altă parte, ştia că Vance avea dreptate când spunea că Reilly le-ar fi dejucat planurile, dând descoperirea pe mâinile unora care o vor îngropa mai bine decât fusese până acum. Tess n-avea de gând să lase aşa ceva să se-ntâmple. Oricum o dădea, concluzia era că relaţia lor fusese condamnată încă de la început, iar ironia sorţii făcea ca tocmai lucrul care-i apropiase în primă instanţă să fie acum cauza despărţirii lor.

Savarona îşi schimbă brusc cursul, învolburând apa şi pregătindu-se să arunce încă o privire pe fundul porţiunii deja parcurse. Tess îşi mută privirea de la cele două cabluri paralele către linia îndepărtată a orizontului, unde câţiva nori întunecaţi şi alungiţi pătau ca nişte dungi murdare albastrul senin al cerului. Îşi simţi dintr-odată inima grea. Erau alte gânduri care o măcinau încă de când plecase cu Vance şi care n-o slăbeau deloc, nici zi, nici noapte, iar cu fiece întoarcere a vasului sau sondă coborâtă pentru a nu ştiu câta oară în adâncuri deveneau din ce în ce mai apăsătoare şi mai sumbre. Era oare bine ceea ce făcea? Era într-adevăr mai bine să laşi anumite secrete îngropate şi neştiute? Era o greşeală să se încăpăţâneze în ideea că aflarea adevărului e un scop nobil şi lăudabil? Poate că de data asta era o excepţie, aşa cum zicea el, poate că scormonind prea mult nu făcea decât să dezlănţuie un haos general peste o lume şi-aşa destul de hăituită...

Apariţia siluetei înalte a lui Vance pe punte îi întrerupse brusc şirul gândurilor. Când se apropie de ea, lângă balustradă, Tess observă că e încruntat.

— Tot nimic? îl întrebă.

El dădu din cap dezamăgit.

— După tura asta va trebui să ne retragem din zonă, cel puţin pentru astăzi, îi zise el trăgând adânc aer în piept. Nu e chiar atât de grav, de fapt. În trei zile o să reuşim să acoperim toată zona de explorare pe care ne-am propus-o, şi-atunci o s-o găsim, sunt sigur de asta. E aici undeva, o simt, doar că se lasă greu de găsit.

Un bâzâit surd şi insistent venind din depărtare îi desprinse în sfârşit privirea de pe faţa ei. Vance se întoarse şi scrută atent orizontul albastru, încruntându-se în momentul în care descoperi sursa zgomotului. Tess îi urmări privirea înspre locul cu pricina, unde zări un punct minuscul care crescu până când căpătă conturul unui elicopter care survola marea la câţiva kilometri depărtare, părând a se îndrepta în aceeaşi direcţie ca ei. Rămaseră amândoi cu ochii pironiţi la el, urmărindu-l cu privirea cum înaintează în linie dreaptă înainte de a se întoarce brusc cu spatele şi de a dispărea la fel de repede cum apăruse.

— Era oare pentru noi? îl întrebă ea pe Vance. Pun pariu că pe noi ne caută.

— N-au ce să ne facă aici, o linişti el, suntem în ape internaţionale. Pe de

altă parte, nu știu în ce măsură ne putem baza pe asta, având în vedere că nici până acum n-au jucat foarte corect... Își întoarse privirea înapoi pe punte, uitându-se lung la inginerul care tocmai intra în camera de control. Știi care-i partea cea mai amuzantă?

— N-aș putea spune că da, zise ea sec.

— Numărul membrilor echipajului. Gândește-te și tu, ei sunt șapte, și cu noi doi fac... exact nouă. *Nouă*, repetă el răspicat. Exact ca gașca mare și tare a lui Hugo de Payens. Poetic, nu crezi?

Tess nu păru câtuși de puțin impresionată și nici măcar amuzată de remarca lui Vance, privind absentă în depărtare.

— Mda... Mă întreb dacă și ei erau la fel de chinuiți de întrebări și de îndoieli.

Vance o privi ridicând din sprâncene, fixând-o stăruitor.

— Vrei să spui că încă ai îndoieli? Te pomenești că te-ai răzgândit...

— Dar ce, tu n-ai? ripostă ea cu o voce tremurată, fiind conștientă că Vance își dăduse seama cât e de încordată. Nu te întrebi niciodată ce-o să fie după ce vom găsi ceea ce căutăm – dacă vom găsi. Nu te îngrijorează chiar deloc ce o să se întâmple?

— Să mă îngrijoreze!? se arătă el nedumerit.

— Știi foarte bine la ce mă refer. Nu te-ai gândit niciodată la șocul și haosul pe care le-am putea provoca?

Vance pufni pe nas batjocoritor.

— Tess, știi părerea mea. Omul e o creatură demnă de milă, întotdeauna disperat să găsească pe cineva sau ceva în fața căruia să se închine, însă nu oricum. Ca idolatria lui să aibă valoare nu e suficient ca doar unul sau doi să creadă în acel ceva, ci trebuie ca noi toți, la unison, din toate colțurile lumii, să subscriem la aceeași doctrină. Așa a fost încă de la începuturile omenirii și n-are de ce să se schimbe acum. Iar tu mă întrebi dacă-mi fac griji... Nu, nu-mi fac, de fapt de-abia aștept să-i eliberez pe oameni de această minciună care le-a întunecat judecata. Nu facem altceva decât să urmăm cursul normal al lucrurilor, adică inițiem următoarea etapă în evoluția spirituală a omenirii, care cu siguranță va marca începutul unei noi ere.

— Vorbești despre această „nouă eră” de parc-ar fi un eveniment monden așteptat cu surle și trâmbițe peste tot pe glob, când de fapt știi foarte bine că nu va fi deloc așa. Omenirea a mai trecut prin asemenea crize. Începând cu sasanizii și până la prăbușirea Imperiului Incaș, istoria e presărată cu mii de exemple ale unor civilizații mărețe care s-au năruit aidoma castelelor de nisip după ce și-au văzut zeii discreditați sau demitizați.

Vance rămase neclintit.

— Asta tocmai pentru că fuseseră construite pe minciuni și realități

distorsionate, pe nispuri mișcătoare – cum e de altfel și a noastră. Însă eu cred că-ți faci mult prea multe griji. Trăim cu totul alte vremuri, iar lumea de azi e ceva mai sofisticată decât parții sau incașii.

— Să nu uităm totuși că au fost cele mai dezvoltate civilizații din vremea lor.

— Zău așa, Tess! Ai puțină încredere în semenii noștri, ce naiba! Nu zic c-o să fie ușor să trecem peste asta, departe de mine gândul, dar... părerea mea e c-o să se descurce foarte bine.

— Și dacă nu-i așa? Dacă te înșeli?

Vance ridică mâinile exasperat, însă când deschise gura vocea sa sună extrem de rigidă și de serioasă:

— Dacă mă înșel, atunci asta e și gata.

Tess îl fixă mută de uimire, cu o privire tăioasă și acuzatoare, după care nu mai suportă să-l privească și-i întoarse spatele furioasă, uitându-se în zare. Dungi neregulate de nori cenușii apăruseră ca din senin pe albastrul imaculat al cerului, în timp ce suprafața netedă a mării era tulburată la răstimpuri de valuri înspumate, ale căror creste albe mai înviorau parcă negura apelor din depărtări.

Vance își sprijini brațele de balustradă, trăgându-se ceva mai aproape de ea.

— Sincer vorbind, și eu m-am gândit îndelung la asta, Tess, așa că înțeleg ce te frământă. Am cântărit și-am analizat plusurile și minusurile, și concluzia la care am ajuns e una singură: nu am nicio îndoială că facem ceea ce trebuie. Și sunt convins că în sinea ta îmi dai dreptate.

Tess îl credea, căci simțise că și pe el îl frământă ceva. Știa că întorsese lucrurile pe o parte și pe alta de nenumărate ori, atât din punct de vedere academic, cât mai ales personal, însă problema lui Vance – după părerea ei – era că punctul său de vedere fusese subiectiv și distorsionat încă de la bun început. Luase hotărâri și făcuse demersuri sub imperiul suferinței cauzate de moartea fiicei și a soției, și toate acțiunile sale ulterioare fuseseră dictate de această durere mocnită care-l orbise și-i pervertise viziunea asupra lumii. Cântărise oare cu temei efectele pe care descoperirea le va avea asupra fiecărui muritor? Luase în calcul că nu doar creștinismul va fi pus sub semnul întrebării, ci însăși noțiunea de credință, pe care dușmanii Bisericii se vor grăbi s-o împroaște cu noroi și apoi s-o folosească pentru a-i dezbina pe oameni? Se gândise la milioanele de credincioși care-și vor pierde cel mai important sprijin spiritual?

— Să știi că la început mulți vor refuza categoric să creadă, îi zise Tess, ea însăși surprinsă de tonul optimist al vocii sale. Or să scoată de te miri unde fel de fel de experți care să confirme că totul e o minciună sfruntată, își vor folosi toate resursele posibile și imposibile pentru a demasca ceea ce în ochii lor nu va fi decât o mare păcăleală și... ținând cont de trecutul tău, nici n-o să le fie foarte greu să

reușească.

Imediat îi păru rău că deschisese subiectul, și se simți ușor stânjenită. Vance însă nu păru deloc afectat și o aprobă printr-o scurtă mișcare a capului.

— Da, știu, tocmai de asta mă gândeam c-ar fi mai nimerit dacă tu ai fi cea care va anunța...

Tess păli, privindu-l cu ochi pieriți pe fața-i albă ca varul.

— Eu?! bâigui ea, vădit surprinsă de propunere.

— Firește. În fond, descoperirea asta e în egală măsură și a ta, și pentru că – după cum chiar tu ai zis – comportamentul meu din ultima vreme n-a fost tocmai... Vance făcu o pauză, încercând să găsească cuvântul potrivit. Tocmai... *lăudabil...*

Până s-apuce ea să-i dea un răspuns, auzi motoarele încetinind treptat și simți ambarcațiunea oprindu-se ușurel, înainte să-și schimbe iar direcția. Îl zări apoi pe Rassoulis ieșind de sub punte și strigându-le ceva, însă mintea ei era parcă învăluită într-o pâclă groasă, și nu auzi ce le spunea grecul, gesticulând agitat. Vance rămase cu ochii ațintiți pe fața ei câteva momente, după care se întoarse către căpitan, care-i chema nerăbdător jos în cală, făcându-le semne disperate din mâini și strigând că găsiseră ceva.

73

Rezemat de balustrada din spate a vasului de patrulă *Karadeniz*, Reilly îi urmărea pe De Angelis și pe Karakas, căpitanul, un bărbat solid cu o claie de păr negru și o mustață ciufulită și deasă, concentrați deasupra ecranului radar de la bord, alegând următoarea țintă.

Nu se puteau plânge, căci opțiuni aveau destule. Zeci de puncte intermitente și verzi luminau ecranul întunecat, unele fiind însoțite de un cod alfanumeric, semn că ambarcațiunea respectivă avea un transponder modern. Acestea erau de fapt cel mai ușor de localizat și de eliminat, cu ajutorul bazei de date a Patrulei de Coastă, însă erau din păcate foarte puține, ceea ce le îngreuna munca fiindcă trebuia să verifice pe rând fiecare punct intermitent, reprezentând unul din sutele de vase de pescuit anonime sau zecile de bărci ale amatorilor de navigație care veneau în fiecare an să pescuiască sau să se distreze în zona coastei, din ce în ce mai aglomerată de la an la an. Reilly știa la fel de bine ca și ei că în aceste condiții nu va fi deloc ușor să-i găsească pe Vance și Tess și că trebuia să se înarmeze cu multă răbdare.

Era deja a șasea zi pe mare și se cam săturase. Încă de la început își dăduse seama că n-ar fi fost deloc bun de marinar, deși până acum avusese noroc de o mare liniștită și calmă. Slavă Domnului că nu trebuia să rămână și noaptea în larg! De dormit dormeau pe uscat, ceea ce nu putea decât să-l mulțumească, și-n fiecare dimineață, imediat după ivirea zorilor, ieșeau din Marmaris și-și croiau drum de-a lungul coastei, când în sus, când în jos, acoperind porțiunea cuprinsă între Golful Hisaronu și partea sudică a Arhipelagului Dodecanez. *Karadeniz* era un vas de patrulă din clasa SAR-33, având pe chilă o dungă lată și oblică de culoare roșie, ce însoțea cuvintele *Sahil Güvenlik*, scrise în relief cu litere de-o șchioapă, astfel încât oricine și-ar fi dat seama că aparține Pazei de Coastă turce. Era extrem de rapid și confortabil, putând să parcurgă o distanță surprinzător de mare într-o singură zi. Zona de est era și ea cercetată amănunțit de alte astfel de ambarcațiuni cu baza la Fethiye și Antalia, însă căutarea nu se derula doar pe apă. Fuseseră implicate și elicoptere Augusta A-109 ce survolau zona la joasă înălțime, informându-i apoi pe

cei de pe vas în legătură cu posibilii suspecți și poziția acestora.

Sincronizarea dintre agenții din elicoptere, cei de la bordul vaselor de patrulă și cei rămași pe uscat era perfectă. Se vedea că ofițerii Pazei de Coastă turce aveau experiență în monitorizarea acestei zone mai tot timpul aglomerate. Relațiile dintre Grecia și Turcia nu erau dintre cele mai cordiale, iar apropierea celor douăsprezece insule ale arhipelagului Dodecanez, care se aflau sub jurisdicția Greciei și unde oamenii se îngrămădeau în fiecare an fie ca turiști, fie ca să pescuiască, nu făcea decât să tensioneze și mai mult conflictul mocnit dintre cele două țări. Mai mult, porțiunea îngustă de mare ce le despărțea era o mină de aur pentru călăuze, care-i transportau clandestin pe imigranții turci care doreau să ajungă fie în Grecia, fie în alte state membre UE. Cu toate acestea, porțiunea ce trebuia acoperită nu era deloc neglijabilă, iar sarcina era cu atât mai grea și mai obositoare cu cât majoritatea bărcilor ce străbăteau aceste ape nu erau decât simple vase de croazieră sau de pescuit.

Reilly se apropie de aparatul radar, al cărui operator era cufundat în studiul unor grafice de lângă ecran, în timp ce radiotelegrafistul își compara notițele cu câțiva dintre membrii echipajului de zbor. Se trase mai într-o parte și privi întinderea de apă prin geamul de protecție. Zările păreau să prevestească vreme agitată, mai ales spre sud, unde un pâlc compact de nori negri învăluiau linia orizontului, despărțiți pe ici, pe colo de dâre subțiri și strălucitoare de lumină pal-gălbuie. Era ca-ntr-un tablou suprarealist.

Ceva îi spunea că Tess e foarte aproape și gândul că e acolo, la doar câțiva kilometri distanță, și că poate ajunge la ea în câteva ore – conștient fiind pe de altă parte că distanța dintre ei era poate de neacoperit – îl măcina mai mult decât orice altceva. Se întreba unde e exact în acel moment și ce face. Oare găsiseră deja *Templul Șoimului?* Erau pe cale de a spune lumii întregi... Ce anume? Ce aveau să facă cu descoperirea la care sperau? Și ce fel de descoperire era aceasta? Cum voiau s-o comunice lumii? Se gândise îndelung ce să-i spună în momentul regăsirii și constată cu surprindere că furia inițială pe care o simțise când se văzuse abandonat în mijlocul pădurii dispăruse aproape complet, în locul ei instalându-se pe nesimțite o anume resemnare sau împăcare. Știa că avusese motivele ei și, chiar dacă nu i le împărtășise, putea cel puțin să încerce să le înțeleagă, începând prin a accepta că încăpățânarea și ambiția erau parte integrantă din felul ei de a fi, definind-o în primul rând ca persoană.

Privi de dincolo de cabină, după care își întoarse privirea în direcția opusă, și ce văzu îl neliniști, căci departe în zare, cerul de la nord se întuneca și el amenințător. Marea căpătase la rându-i o nuanță de gri-marmorat, răscolită din când în când de crestele albe ale unor valuri înspumate. Îl văzu pe punte pe timonier schimbând priviri alarmate cu un coleg, prim-ofițerul probabil, căruia îi semnală pericolul cu o mișcare discretă a capului. Păreau prinși la mijloc între

două fronturi atmosferice care aduceau furtună și care se îndreptau vertiginos în direcția lor. Reilly îl privi din nou pe cârmaci, care acum părea îngrijorat, la fel ca și primul-ofițer de altfel, care se duse de-ndată la Karakas, pentru a se consulta cu el.

Căpitanul studie radarul meteo, apoi verifică și barometrul, discutând între timp și cu doi dintre ofițerii echipajului. Reilly nu înțelegea o iotă din ce spuneau, așa că se uită instinctiv către De Angelis, care-i surprinse privirea și-i traduse pe scurt despre ce era vorba:

— Cred că va trebui să ne retragem mai devreme astăzi, căci suntem înconjurați de două fronturi atmosferice de furtună și, dacă mai rămânem, o să ne prindă la mijloc. Monseniorul îl privi descumpănit, întrebându-l apoi ușor amuzat: Îți sună cumva cunoscut?

Reilly se gândise la asemănarea cu episodul descris în scrisoarea lui Aimard înainte ca De Angelis să-i atragă atenția. Îl observă și pe Plunkett, care ieșise pe punte ca să fumeze și studia zările încordat. Își întoarse privirea din nou în cabină, unde cei doi tehnicieni stăteau aplecați peste monitoarele lor sofisticate, butonând și făcând calcule. La răstimpuri regulate aruncau amândoi priviri alarmate către orizontul înnegurat și apoi se cufundau din nou cu nasul în monitoare, semn că situația era destul de îngrijorătoare. La un moment dat, operatorul radar îl strigă pe căpitan, căruia îi îndrugă ceva în turcă. Karakas coborî în cabină, urmat imediat de De Angelis. Reilly se forță să-și dezlipească privirea de la norii învolburați și plumburii din depărtare și se duse lângă cei trei, în fața pupitrului de comandă.

Din traducerea șuntată a căpitanului, Reilly află că operatorul le arăta niște grafice electronice cu traiectoria unor ambarcațiuni pe care le urmărise de ceva timp. Dintre acestea, una singură prezenta anumite neregularități inexplicabile în itinerarul parcurs, reieșind clar din grafic că-și petrecuse majoritatea timpului navigând încoace și-ncolo în aceeași porțiune de mare. Nu asta însă i se păruse anormal, căci erau sute de vase de pescuit ai căror proprietari preferau o anumită zonă și se mutau de ici, colo fără să parcurgă distanțe însemnate, așa cum arătau semnalele de pe ecran. Ceea ce i se păruse omului interesant era că, deși în ultimele câteva zile vasul se tot fâțâise de-a lungul porțiunii cu pricina, aventurându-se chiar și-n alte zone ceva mai depărtate, de mai bine de două-trei ore părea să staționeze. Mai mult, celelalte trei ambarcațiuni prezente în zonă și pe care le monitorizase la fel de atent se îndreptau acum încet către coastă, mai mult ca sigur pentru că observaseră furtuna care se apropia cu rapiditate. În ciuda acestui fapt, cel de-al patrulea rămăsese nemișcat, ceea ce era destul de ciudat având în vedere condițiile atmosferice.

Reilly se apropie de ecran, urmărind cu privirea cele trei puncte în mișcare. Două se îndreptau către țărmul Turciei, iar cel de-al treilea către insula

Rhodos.

De Angelis părea încântat de cele aflate.

— Ei sunt! exclamă el hotărât exact în momentul în care Plunkett intră în cabină. Și motivul pentru care nu se mișcă este că au găsit în sfârșit ce căutau! Se întoarse către Karakas ca un vultur ce tocmai și-a reperat prada. La ce distanță sunt?

Căpitanul privi ecranul.

— În jur de patruzeci de mile marine. Pe vremea asta o să ne ia cam două ore, cel mult două ore și jumătate. Însă furtuna s-ar putea dezlănțui înainte de a ajunge la ei și atunci va trebui să facem cale-ntoarsă. Barometrul arată că presiunea atmosferică e în continuă scădere, și n-am mai văzut de mult așa o scădere bruscă.

— Nu-mi pasă, zise De Angelis sec. Trimite imediat un elicopter în recunoaștere și du-ne acolo cât poți de repede.

74

Sonda aluneca lin prin tenebrele adâncului, trecând pe lângă galaxii de plancton ce-i luminau ecranul minuscul înainte de a dispărea unduitoare din raza micului reflector cu care era prevăzută.

Sus, în camera de control mult prea strâmtă a traulerului, toți priveau cu sufletul la gură imaginile trimise de camera subacvatică. Tess și Vance stăteau în picioare, de o parte și de alta a lui Rassoulis, sprijinindu-se de umerii săi, răstimp în care cei doi tehnicieni erau așezați pe o bancă îngustă în fața monitoarelor. La stânga monitorului care afișa imagini de la camera lui *Dori* se afla un alt monitor de poziționare GPS, care era ceva mai mic și arăta poziția actuală a navei, după ce se învârtise în cerc, întorcându-se apoi pe același curs de mai înainte și-ncercând acum să-și mențină poziția în pofida curenților foarte puternici. Ecranul și mai mic din dreapta afișa versiunea computerizată a imaginilor scanate de sonar, mai exact un cerc mare în interiorul căruia se puteau vedea benzi concentrice albastre, verzi și galbene. Alături, o busolă electronică arăta cursul *Savaronei*, care părea că se îndreaptă ușor către sud. Însă toți priveau spre monitorul central, care era și cel mai mare și care afișa imagini trimise de sonda din adâncuri. Urmăreau în tăcere fundul mării apropiindu-se sau depărtându-se, analizând adâncimea afișată în dreapta ecranului, care la un moment dat ajunse la 173 de metri. La 168 de metri, luminozitatea apei era mai estompată, împiedicând astfel o bună vizibilitate, la 171, reflectorul camerei speriase un grup de languste care fugiseră iute din calea razei iscoditoare. La 173 de metri, ecranul se ilumină brusc, inundat de o lumină galbenă puternică. Sonda aterizase undeva.

„Părintele” lui *Dori*, Pierre Attal, un inginer corsican foarte grijuliu cu aparatele la care lucra, era extrem de concentrat mânuind maneta și pupitrul de comandă cu ajutorul cărora ghida robotul. Se întinse către marginea panoului de comandă, unde era un mic buton pe care începu să-l învârtă cu degete grăbite, timp în care camera se rotea și ea încetișor, răspunzând comenzilor sale și oferindu-le alte imagini din adâncuri, care aduceau foarte mult cu un peisaj selenar sau marțian, arătându-le o lume bizară și misterioasă, nealterată încă de prezența

omului. De jur împrejurul micului intrus mecanizat domneau liniștea și pacea, peste o întindere nesfârșită de nisip fin învăluit în umbre lugubre și unduitoare.

Tess simți cum o străbate un fior rece pe șira spinării de atâta emoție și așteptare încordată. Stătea cu ochii pironiți pe ecran și cu sufletul la gură, deși știa că va mai dura ceva până când vor găsi epava. Sonarul nu le dădea decât poziția aproximativă a oricărei posibile ținte și din acest motiv sonda era de bază, căci se putea manevra cu ușurință de la distanță și sonarul său permitea localizarea exactă a obiectului detectat și examinarea ulterioară a acestuia în detaliu. Tess știa că adâncimea apei în zonă nu depășea 250 de metri și că fundul e presărat cu numeroase recife de corali, multe probabil la fel de mari ca și *Templul Șoimului*, asta presupunând că estimările lor fuseseră cât de cât exacte. Scanările sonarului nu erau așadar destul de concludente ca să poate distinge între o epavă și aceste formațiuni marine naturale, însă aici intrau în scenă magnetometrele, cu ajutorul cărora se putea detecta orice rămășiță de fier sau alt metal dintr-o posibilă corabie naufragiată. Cu toate acestea, deși echipamentele lui Rassoulis erau extrem de bine calibrate și în perfectă stare de funcționare, atât el, cât și ceilalți membri ai echipajului se temeau că, după un popas de șapte sute de ani pe fundul apei, timp în care sarea cu siguranță corodase orice bucată de fier, nu mai rămăsese mare lucru din structura metalică a galerei, poate cel mult vreo patru sute cincizeci de kilograme de fier cu totul. Chiar și în aceste condiții, exista riscul unor alarme false fie din cauza geomagnetismului natural în anumite zone din solul mării, fie cel mai probabil din cauza altor epave, desigur cu mult mai recente.

Privi pentru a treia oară cum aceleași imagini pe care le știa aproape pe de rost se succedau din nou pe monitor, fără nicio diferență semnificativă. Cu mâna încleștată pe maneta pe care o mișca aproape imperceptibil, Attal ghida sonda încetișor pe deasupra nisipului fin, oprind-o din minut în minut pe câte o moviliță, unde cu ajutorul rotiței minuscule de la marginea pupitrului o făcea să parcurgă un cerc complet, putând astfel să înregistreze imagini din imediata apropiere cu o deschidere de 360 de grade. Echipa studia apoi cu atenție scanările trimise, înainte ca Attal să continue, apăsând butoane și învârtind maneta de control, lansând sonda pe un alt parcurs la fel de scurt.

Corsicanul era deja la a șaptea sau a opta manevră de acest gen, când într-unul dintre colțurile ecranului apăru dintr-odată o pată neclară. Attal direcționă sonda înspre locul cu pricina, după care acționă scannerul sonarului. Trecură câteva secunde înainte ca imaginile să apară pe monitor, ținându-i cu respirația întretăiată, după care se văzu o dungă rozalie profilată vag pe un fundal în nuanțe de albastru.

Tess se întoarse către Vance, care o întâmpină cu o privire calmă, reținută. Îl auziră apoi pe Rassoulis adresându-i-se lui Attal, fără să-și ridice privirile către ei:

— Hai să-ncercăm să ne apropiem mai mult.

Sonda se puse iarăși în mișcare, survolând de aproape solul nisipos aidoma unei farfurii zburătoare care sub mâinile pricepute ale lui Attal plutea tăcută și iscoditoare către misterioasa-i țintă. Se opri din nou pe un dâmb mâlos, de unde luă alte imagini, care de data asta se dovediră ceva mai concludente, în sensul că forma rozalie începea să capete un oarecare contur, deși tot nu era clar ce reprezintă.

— Ce părere ai? întrebă Vance.

Rassoulis își ridică privirea către ei, răspunzând:

— Indexul magnetometrului e cam mare, dar... Le arătă cu degetul imaginea de pe ecran. Vedeți porțiunea asta pătrată de aici, din spate, și bucata îndoită înăuntru mai din față? Îi privea cu o expresie optimistă. Nu seamănă deloc cu o stâncă.

Amuțiră cu toții în timp ce urmăreau sonda apropiindu-se și mai mult de locul respectiv. Tess nu-și putea dezlipi ochii de pe monitor, care fu momentan întunecat de un pâlc de alge subțiri și lungi ce păreau aproape imobile în unduirea molcomă a adâncului. Attal direcționă camera câțiva centimetri înapoi, după care o propti iar în nisip, rotind-o cu 360 de grade. La un moment dat, în timpul mișcării circulare, raza camerei lumină ceva nedeslușit nu foarte departe și Tess simți cum pulsul i-o ia razna. Sonda se apropia din ce în ce mai mult, dezvăluind un obiect de formă relativ dreptunghiulară, ale cărui curburi – nu foarte multe – păreau mult prea regulate și simetrice ca să fie creația apelor. Nu, obiectul era categoric făcut de mâna omului.

În câteva secunde pe ecran apăru imaginea cât se poate de clară a unei corăbii naufragiate, sau mai bine zis a ceea ce mai rămăsese din ea. Sonda plutea silențioasă deasupra epavei, fotografiidu-i scheletul măcinat de ape și invadat de alge.

Tess sorbea imaginea din priviri, urmărind fiecare detaliu. La un moment dat i se păru că zărește ceva într-un colț al ecranului și le arătă porțiunea cu degetul.

— Aia ce e? Poți s-o filmezi mai de aproape?

Attal își ghidă robotul în direcția indicată, iar Tess se aplecă peste monitor, încercând să descifreze ce era cu forma respectivă, care semăna cu un butoiaș oval ce părea ruginit aproape în întregime. Era destul de greu să estimezi mărimea relativă a obiectelor de pe ecran și îi trecu prin minte că s-ar putea să fie de fapt un tun, ceea ce o neliniști, căci știa prea bine că o corabie din vremea ultimelor cruciade nu putea avea tunuri la bord. Însă pe măsură ce camera se apropia, obiectul își schimbă forma, părând ceva mai lat și mai aplatizat. Exact în acel moment surprinse cu coada ochiului expresia dezamăgită de pe fața căpitanului.

— E tablă de oțel, zise el amărât, ridicând neajutorat din umeri. Tess

înțelese ce voia să zică înainte să continue. N-are cum să fie corabia noastră, adăugă el posomorât.

Sonda încă se învârtea pe deasupra epavei, trimițând acum imagini înregistrate dintr-un alt unghi. Attal confirmă și el spusele căpitanului, clătinând din cap.

— Priviți pata aia. E sigur vopsea, spuse el ridicându-și privirea către Tess.

Robotul intrase acum în cala cavernoasă a corabiei, deplasându-se de jur împrejur, confirmându-le bănuiala că era vorba de un vas mult mai recent.

— E de pe la mijlocul secolului al XIX-lea, spuse Rassoulis. Îmi pare rău...

Privi apoi pe geamul cabinei către marea care devenea din ce în ce mai agitată și deasupra căreia nori pântecoși și negri se adunau grăbiți sub bătaia vântului tăios, înconjurându-i.

— Cred c-ar fi mai înțelept să plecăm cât mai repede de aici. Cerul nu prevestește nimic bun, le zise el, după care se întoarse către Attal. Adu-o sus pe *Dori*. Am terminat pe ziua de azi.

Tess aprobă din cap șovăielnică, oftând prelung și greu. Tocmai se pregătea să iasă din camera de control, când ceva în colțul ecranului îi atrase atenția. Simți din nou fiorul rece devenit de acum familiar și se întoarse să studieze mai bine punctul cu pricina.

— Ce-i pata asta de aici? îl întrebă ea pe căpitan, ciocănind cu degetul în ecran.

Rassoulis își apropie fața de sticlă, holbându-se la punctul pe care i-l arătase Tess, în timp ce Attal îndreptă sonda spre locul indicat. Tess studia și ea imaginea de pe ecran, încadrată de cei doi bărbați. O protuberanță ovală și destul de lată începea să se prefigureze încet-încet pe monitorul întunecat, semănând cu o buturugă într-o rână, care părea să răsară dintr-o movilă mică de pământ. Attal direcționă camera și mai aproape și Tess văzu că dâmbul pe care stătea obiectul era de fapt un grup de verge dispuse în formă circulară, unele dintre ele fiind acoperite de mușchi și alge ale căror capete subțiri se ondulau lin în mișcarea domoală a apei. Văzându-le, Tess se gândi că poate totuși nu sunt plante marine, ci fâșii spintecate din ce mai rămăsese din velatură. Unele verge erau îndoite și curbate, asemenea coastelor unui schelet, și toată corabia – sau mai degrabă rămășițele ei – purta amprenta anilor petrecuți pe fundul mării, fiind îmbrăcată aproape în întregime în straturi mai groase sau mai subțiri de mâl.

Inima începu să-i bată cu putere. Mai era o corabie acolo, o *altă* corabie mult mai veche, ascunsă exact dedesubtul primeia.

Sonda străpunse tenebrele, strecurându-se printre grinzile epavei, de care se prinseseră o sumedenie de formațiuni strălucitoare de corali. Se îndreptă apoi către protuberanța observată de Tess ceva mai devreme, pe care o găsi în sfârșit,

luminând-o cu raza-i albicioasă.

În acel moment Tess simți că se sufocă, de parcă cineva ar fi aspirat dintr-odată tot aerul din cameră. Nu-și mai putea dezlipi privirea de pe capul de șoim care se ițea din mâlul gros, ca și cum s-ar fi știut studiat și admirat în lumina rece a reflectorului.

75

Rassoulis îi duse pe Vance și Tess la timonă, de unde priviră îngrijorați norii grei de la orizont, în leagănul valurilor ce se întețeau văzând cu ochii. Vântul crescuse și el cu treizeci de noduri, iar întinderea de ape din jurul *Savaronei* era răscolită de spuma albă a mării învolburate, ce începea să semene cu norii cenușii de deasupra.

Attal se conformase ordinului căpitanului, și sonda ce investigase adâncurile fusese scoasă la suprafață și așezată pe punte cu ajutorul unei mici macarale. Cu alți doi membri ai echipajului lângă el, corsicanul cercetă îngrijorat orizontul înainte să înceapă s-o dezlege și s-o dea jos.

— N-ar trebui să plecăm? îl întrebă Tess pe Rassoulis, îndepărtându-și suvițele de păr pe care vântul i le sufla peste față.

Vance însă interveni prompt.

— Aiurea! Sunt sigur că nu-i chiar atât de grav pe cât pare, zise el vrând să pară cât mai calm. E timp suficient să mai trimitem o dată sonda în recunoaștere, nu? adăugă apoi tot un zâmbet către Rassoulis.

Acesta însă nu-i răspunse, studiind mai departe zările vineții. Către sud, un prim fulger spintecă norii cenușii, declanșând în depărtări o ploaie măruntă ce se îndrepta către ei.

— Nu-mi place deloc... O furtună-i una, dar două sunt deja prea mult... Dacă plecăm imediat, am putea ieși din sandvișul ăsta exact la timp. Se întoarse apoi către Vance, pe care încercă să-l consoleze: Nu-ți face griji, furtunile nu durează foarte mult prin părțile astea, iar aparatul GPS are o marjă de eroare de numai un metru, așa că ne putem întoarce fără probleme mâine-dimineață exact în același loc.

Vance nu era deloc mulțumit.

— Aș fi preferat să plec de aici cu ceva palpabil, spuse el fără să-și piardă cumpătul. Cum ar fi capul de șoim, de exemplu. Chiar n-am avea timp să-l luăm înainte de a pleca?

Rassoulis se încruntă, dându-i de înțeles că ideea nu-i surâdea deloc.

— Mă gândeam doar că s-ar putea ca furtuna să dureze mai mult decât ne aşteptăm, insistă Vance, şi cum nu mai e mult până ce va trebui să plecaţi în cealaltă expediţie... Pot trece luni bune până să ne întoarcem şi cine ştie ce se poate întâmpla între timp.

Rassoulis privi din nou cu aceeaşi figură îngrijorată cele două fronturi atmosferice convergente, evaluând situaţia în tăcere, încercând să se decidă dacă să mai rămână sau nu.

— N-o să-ţi pară rău, îţi garantez, insistă Vance. Hai să scoatem capul de şoim şi pe urmă nu te mai bat la cap, promit. Mai mult, poţi să păstrezi orice altceva mai găseşti pe-acolo, restul nu mă interesează.

Rassoulis îl privi neîncrezător.

— Doar atâta vrei? Capul de şoim? îl întrebă el cântărindu-l din priviri. Tess se uita când la unul, când la celălalt, simţindu-se ca un biet observator la un meci de poker cu miză mare. De ce aşa de puţin?

Vance ridică calm din umeri, cu o expresie detaşată pe faţă.

— Fiindcă e o chestiune personală. Hai să spunem pur şi simplu că încerc... să-mi închei socotelile. Dar pierdem timp preţios. Sunt convins că dacă ne grăbim, o să reuşim să-l scoatem în timp util, după care poţi să faci ce vrei cu restul.

Căpitanul păru că se gândeşte câteva clipe la propunerea lui Vance, după care încuviinţă în tăcere şi se depărtă, dându-le noi ordine atât lui Attal, cât şi celorlalţi membri ai echipajului.

Vance se întoarse către Tess, cu o faţă încordată pe care i se citeau nerăbdarea şi nervii întinşi la maximum.

— Nu mai e mult acum, îi murmură el cu o voce joasă, controlată. Suntem extrem de aproape, la o aruncătură de băţ, cum se zice.

— Cât mai avem? strigă De Angelis către Karakas.

Reilly simţea podeaua vasului legănându-se sub tălpi şi pârâind din toate încheieturile, mult mai rău decât înainte. Vreme de o oră nu făcuseră altceva decât să înfrunte pieziş valurile învolburate ce loveau cala din lateral, spărgându-se din ce în ce mai furioase de prova. Cu motoarele turate la maximum şi vântul ce şuiera cu putere, nu se puteau înţelege decât ţipând unul la celălalt cât îi ţineau plămânii.

— Încă vreo douăzeci de mile, îi răspunse căpitanul.

— Şi elicopterul?

Karakas aruncă o privire fugară către operatorul radar, după care strigă:

— Vor stabili contactul în aproximativ cinci minute, chiar mai puţin.

De Angelis oftă exasperat, la capătul răbdării.

— Drăcia asta nu merge mai repede?

— În niciun caz pe aşa o vreme, îi răspunse Karakas.

Reilly se apropie de căpitan.

— O să fie cu mult mai rău când o să-i ajungem din urmă?

Karakas îl privi sumbru, ridicând din umerii-i laţi.

— Dumnezeu ştie.

Tess urmărea fascinată cum degetele abile ale lui Attal făceau sonda să se mişte şi să-i execute toate comenzile. Acum îi dirija unul dintre braţele mobile să ataşeze ultimele frânghii în jurul capului de lemn al şoimului. În ciuda condiţiilor meteorologice, toţi membrii echipajului se mişcaseră extrem de repede, cu precizia unor ofiţeri de armată, ataşând echipamentul necesar şi pregătind sonda înainte de a o scufunda în apa învolburată. Attal manevra maneta ca un adevărat mag, ghidând robotul către adâncuri, unde-l puse să desfăşoare plasa cu o precizie surprinzătoare. Acum tot ce mai aveau de făcut era să tragă încărcătura cu atenţie, umflând în acelaşi timp tot prin comenzi de la distanţă cele trei perne pneumatice, şi să aştepte să iasă la suprafaţă. Attal le făcu semn că totul e pregătit.

— E gata, îl putem trage, însă...

Ridică din umeri, privind către geamul pe care stropii de ploaie răpăiau necontenit şi mărunt în bătaia vântului şuierător. Rassoulis se încruntă, privind şi el către haosul dezlănţuit afară.

— Ştiu la ce te gândeşti. N-o să fie deloc uşor să-l urcăm la bord după ce-l tragem la suprafaţă. Se întoarse apoi către Vance cu o privire aspră. E imposibil să lăsăm la apă Zodiacul gonflabil pe vremea asta şi nici n-am de gând să trimit pe cineva să se scufunde... Vom avea destulă bătaie de cap până să scoatem sonda, dar măcar e securizată şi mobilă. Tăcu apoi, încercând să facă o estimare a evoluţiei vremii, după care păru că luase o hotărâre. N-o să putem să-l scoatem azi, spuse fără drept de replică. O să lăsăm balizele aici şi ne întoarcem după ce trece furtuna.

Lui Vance nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Nu se poate, trebuie să terminăm cu asta acum! S-ar putea să nu mai avem o a doua şansă!

— Despre ce vorbeşti? Doar nu te temi c-o să vină careva să-ţi fure capul de vultur pe aşa o vreme! Fii serios! O să ne întoarcem imediat ce se mai potoleşte furtuna.

— În niciun caz! izbucni Vance furios. Trebuie s-o facem *acum!*

Rassoulis se trase câţiva paşi înapoi, surprins de tonul lui Vance.

— Uite ce e, n-am de gând să pun viaţa nimănui în pericol! Asta-i nebunie curată! Ne întoarcem la ţărm şi gata! ridică şi el tonul nervos, fixându-l pe Vance cu ochi reci, sfredelitori. Se întoarse apoi către Attal, căruia îi zise hotărât:

— Scoate sonda din apă cât mai repede.

Însă înainte să mai poată adăuga ceva, fu întrerupt de huruitul surd şi gutural al motorului unui elicopter, un sunet pe care-l cunoştea deja foarte bine.

Tess îl auzi și ea, și după fața schimonosită a lui Vance își dădu seama că și el reperase aparatul de zbor.

Își puseră în grabă niște jachete impermeabile și ieșiră iute pe punte. Vântul se înteţise, măturând perdeaua de ploaie în toate direcţiile. Tess scrută orizontul înnegurat, încercând să localizeze elicopterul pe fundalul cenușiu, ceea ce reuși în cele din urmă cu destul de mult efort.

— Uite-l acolo! le strigă ea, arătându-l cu degetul.

Survola apele zbuciumate la câteva zeci de metri în față, agitându-le și mai tare din cauza curenților produși de elice. Părea că se îndreaptă direct către ei și în mai puțin de un minut ajunsese deja în dreptul lor, albul lui și mai ales dunga roșie contrastând puternic cu cerul întunecos pe care se profila. Rămase câteva secunde suspendat în aer deasupra traulerului, după care se înclină ușor, rotindu-se scurt și revenind în poziția inițială exact deasupra babordului *Savaronei*. Ținea piept vijeliei dezlănțuite, curentul provocat de elice bătând marea și agitând-o mai ceva decât vântul tăios, și spulberând cât colo spuma pufoasă a valurilor învolburate. Tess nu putu să nu observe însemnele oficiale ale Pazei de Coastă pe fuzelajul aparatului și-l zări apoi pe pilot, care comunica prin radio în timp ce studia vasul cu mare atenție. Le făcu pe urmă semn să-și deschidă stația, arătând cu degetul spre casca cu microfon atașat pe care o avea pe cap.

Pe punte, Reilly îl văzu pe De Angelis luminându-se deodată la față. Pilotul elicopterului tocmai îl anunțase că identificaseră vasul, care părea a fi o navă de scufundări și care, în ciuda vremii dușmănoase, se ținea tare pe poziții. Îi mai raportase că înregistrase ceva agitație pe punte, mai ales în jurul macaralei rulante, ceea ce sugera că erau în mijlocul unei operațiuni de recuperare a unui obiect de pe fundul mării. După descrierile celor doi „suspecți”, omul era sigur că ăsta era vasul pe care-l căutau, căci cele două siluete de pe punte se potriveau perfect profilului. Atunci, monseniorul se convinse și el că în sfârșit dăduseră de Tess și Vance.

— I-am cerut să ia legătura cu ei prin stație, îi spuse Karakas lui De Angelis. Ce să le transmitem?

— Spune-le că sunt pe cale să înfrunte potopul, răspunse acesta fără să stea deloc pe gânduri. Că-i paște o furtună de proporții... biblice, adăugă el sec. Spune-le să plece cât mai repede dacă țin la viața lor.

Reilly se uită la fața lui De Angelis și expresia acestuia îi confirmă amenințarea subtilă pe care o detectase în vocea lui. Planul era să-i gonească fără prada mult căutată. Orice ar fi, obiectul din adâncuri nu trebuia adus la suprafață. Arătase în repetate rânduri cât de puțin preț pune pe viața oamenilor când venea vorba de apărarea intereselor Bisericii. Parcă-l și auzea: *Oricine-i dispensabil, la urma urmei*, așa cum îi spusese fără ocolișuri nu de mult în Turcia. Reilly simțea

că trebuie să facă totuși ceva, și repede.

— N-ar trebui să ne gândim în primul rând la siguranța lor? spuse el. Totuși, vorbim de-un întreg echipaj...

— Exact asta am vrut și eu să spun, interveni De Angelis calm.

— Oricum, nu au prea multe opțiuni, răspunse Karakas studiind ecranul radarului, pe care toate punctele verzi se retrăgeau în aceeași direcție, către țărm. Furtuna i-a înconjurat dinspre nord și sud în același timp, prinzându-i la mijloc ca într-o capcană. N-au decât două opțiuni: fie să se ducă spre est, unde două dintre patrulele noastre au să-i aștepte, fie spre vest, adică exact în direcția noastră. Oricum, de scăpat n-au cum să ne scape. Înaintea noastră n-au cum să ajungă, asta-i sigur.

Zâmbi amar, deși situația nu era deloc amuzantă. Lui Reilly îi încolți un gând în minte: dar dacă Karakas o să aibă chef de o mică urmărire? Combinată cu predispoziția războinică a lui De Angelis, lucrurile n-aveau cum să se termine decât rău, și Reilly era din ce în ce mai îngrijorat.

Privi către provă, unde un tun automat de 23 mm trona pe punte, și simți subit un gol în stomac. Trebuia să găsească o modalitate de a-i avertiza pe Tess și restul echipajului de primejdia care-i pândea.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ei, îi strigă lui Karakas.

De Angelis îi aruncă o privire de gheață, evident luat prin surprindere de cererea lui.

— Ați spus că vreți să vă ajut! insistă Reilly. Habar n-au că suntem aproape și poate că nu știu nici cât de serioasă e furtuna care-i va lovi dintr-o clipă-ntr-alta! Lasă-mă să vorbesc cu ei, să le spun să ne urmeze la țărm!

Căpitanul părea dispus să accepte, însă privi întâi către De Angelis, așteptând decizia sa. Monseniorul avea ochii ațintiți asupra lui Reilly, sfredelindu-l cu căutătura-i rece și calculată. Dădu ușor din cap în cele din urmă, aprobând în tăcere.

— Dă-i și lui un microfon, ordonă el deloc mulțumit.

Când îi auzi vocea prin stația radio, Tess simți că-i îngheață sângele în vene și i se pune un nod în gât. Fără să stea pe gânduri, smulse microfonul din mâinile lui Rassoulis și-ncepu să vorbească cu o voce tremurată:

— Sean! Tess sunt! Se opri cu respirația tăiată, mai să se-nece. Tâmplele îi pulsau la unison cu bătăile inimii. Unde ești?

Elicopterul se retrăsese de ceva vreme, dispărând după negurile umflate de ploaia măruntă.

— Nu suntem foarte departe, veni răspunsul prompt, cu o voce la fel de gâtuită. Sunt pe un vas de patrulă, cam la cincisprezece mile vest de voi. Mai sunt alte două vase spre est. Tess, ascultă-mă cu atenție! Trebuie să lăsați baltă orice

faceți acum și să plecați naibii de-acolo! Furtuna stă să izbucnească și dinspre nord și dinspre sud și cele două fronturi o să se-ntâlnească exact deasupra voastră. Trebuie s-o luați către vest, dar grăbiți-vă! Schimbați cursul pe...

Se opri în mijlocul frazei, așteptând probabil informații exacte de la operator.

— Pe doi-zero-șapte. Doi, zero, șapte, repetă el rar și răspicat. O să vă așteptăm acolo și o să vă escortăm către Marmaris.

Tess zări privirea îngrijorată pe care Rassoulis i-o aruncă în treacăt lui Vance, care nu părea prea vesel. Înainte s-apuce să-i răspundă, căpitanul îi luă microfonul pe neașteptate.

— Aici e căpitanul navei *Savarona*, George Rassoulis. Cu cine vorbesc, vă rog?

— Sean Reilly mă numesc, primi răspuns după câteva clipe în care nu se auziră decât fâșâieli și bruiaje. Sunt agent FBI.

Fața căpitanului se întunecă dintr-odată și-i aruncă lui Vance o privire bănuitoare. Acesta nu zise nimic, stând nemișcat și rigid lângă ei, după care se întoarse ca teleghidat și făcu câțiva pași către spatele cabinei. Cu privirea încă pironită pe Vance, care acum era întors cu spatele, Rassoulis vorbi mai departe în stație:

— Ce treabă are FBI-ul cu noi? Suntem doar un vas de scufundări în mijlocul Mediteranei, departe de America voastră, ce vă pasă dacă ne ducem la fund sau nu?

Fără să se întoarcă, Vance răspunse el în locul lui Reilly:

— Pe mine mă caută.

Când se întoarse în sfârșit, Tess observă pistolul pe care-l avea în mână și pe care-l îndreptase către tâmplele căpitanului.

— Cred că i-am ascultat destul pe prietenii noștri de la FBI, zise el sec și deloc amuzat, după care trase rapid două gloanțe în stația radio, făcând-o pe Tess să țipe speriată în momentul în care bucățile de plastic țâșniră din pupitru, învăluite în fum și scântei. Microfonul începu să țiuie asurzitor, dar după câteva momente se opri.

— Așa, acum ne putem întoarce, vă rog, la treburile noastre? șuieră el amenințător, reușind cu greu să-și stăpânească furia.

76

Tess simțea că nu-și poate mișca nici mâinile, nici picioarele, ca și cum ar fi fost pironită de podea. Stătea împietrită și tăcută într-un colț, privindu-l pe Vance cum se apropie de căpitan și-i dă ordine să reînceapă procedura de recuperare a capului de șoim.

— Dar n-are niciun rost! se împotrivi Rassoulis. Pe vremea asta n-avem cum să-l urcăm pe punte, e practic imposibil!

— Apasă odată pe butonul ăla când îți spun sau vrei te ajut eu? îi strigă Vance lui Attal, care rămăsese nemișcat în fața pupitrului de comandă cu mâna încleștată pe manetă.

Inginerul îl privi pe căpitan, care oftă din greu, apoii dădu din cap în semn de aprobare, moment în care corsicanul începu să apese pe butoane și să învârtă de manetă. Imediat pe monitor apăru imaginea trimisă de camera lui *Dori*, care devenea din ce în ce mai mică pe măsură ce sonda se afunda în apă. În secunda următoare cele trei perne pneumatice portocalii începură să se umfle la loc, una după alta, gata de acțiune în doar câteva clipe.

La început, capul de șoim nu părea dornic deloc să părăsească fundul mării, încăpățânându-se se rămână înfipt în nămolul gros, în ciuda balizelor ce-l trăgeau cu forță către suprafață. Apoi dintr-odată, spre surprinderea tuturor, se desprinse din încleștarea mâloasă a adâncurilor, provocând o explozie de nisip fin și aluviuni vechi de secole. Attal direcționă repede sonda pe un traseu paralel, încercând să nu piardă din cadru spectaculosul traiect subacvatic al acvilei de lemn.

Tess auzi ușa de la cabină trântindu-se în momentul în care unul dintre membrii echipajului intră grăbit. Intrigat de zgomot, Vance își desprinse ochii de pe ecran și întoarse privirea către ușă. Profitând de scurtul moment de neatenție, Rassoulis se năpusti asupra lui și-ncercă să-i smulgă pistolul. Începură să se lupte încrâncenați, în timp ce Tess se dădu câțiva pași înapoi, lipindu-se de perete.

— Nu! strigă ea disperată.

Attal și un alt inginer se grăbiră să-i dea căpitanului o mână de ajutor, dar

nici n-apucară bine să-i sară în spate lui Vance, când pistolul se descărcă cu un pocnet asurzitor, care parcă umplu dintr-odată încăperea.

O fracțiune de secundă, atât Vance, cât și Rassoulis rămaseră nemișcați și tăcuți, încă agățați unul de celălalt, după care căpitanul se înmuie deodată și se prăbuși la podea cât era de greu, nu înainte ca Vance să se tragă din strânsoare și să se dea la o parte din calea bărbatului masiv, care zăcea acum pe jos, cu ochii dați peste cap și înecându-se cu sângele care-i umpluse gura și se scurgea pe pardoseală.

Tess îl privi îngrozită cum se zvârcoli câteva secunde înainte de a înțepeni. Îi aruncă apoi lui Vance o privire în care se citea atât șoc, cât și furie.

— Ce-ai făcut? Ce-ți veni? urlă ea disperată, lăsându-se în genunchi lângă corpul inert al căpitanului, neștiind ce să facă. Se aplecă peste fața acestuia, încercând să vadă dacă mai respiră, după care îi apucă încheietura moale, căutându-i pulsul. În zadar însă.

— E mort! urlă ea. E mort, l-ai omorât!

Attal și ceilalți doi marinari se dădură în lături, nevenindu-le să creadă. După câteva clipe de liniște apăsătoare, cârmaciul își făcu curaj și se năpusti asupra lui Vance, țintind arma din mâna acestuia. Cu o mișcare surprinzător de sprintenă, Vance îl lovi peste față cu patul armei, trimițându-l rapid la podea. Tess ridică privirea către el și pentru o clipă i se păru că e ametit și că se cam clatină pe picioare, însă își reveni imediat, ochii săi căpătând aceeași expresie neîndurătoare.

— Aduceți-mi odată blestematul ăla de cap de șoim și am terminat povestea! tună el poruncitor. Acum!

Șovăitor, prim-ofițerul ieși iute, însoțit de Attal, amândoi ducându-se să vadă în ce stadiu erau pregătirile de recuperare, dând ordine grăbite în stânga și-n dreapta. Tess le auzea strigătele dincolo de pereții cabinei, dar parcă nu mai înțelegea nimic. Își simțea capul greu, ca în ceață, și nu-și putea dezlipi privirea de la Vance, pe care parcă nu-l mai recunoștea, ca și cum ar fi avut în față un străin. Nu-l mai recunoștea nici pe profesorul erudit de odinioară, dar nici pe bărbatul distrus alături de care își petrecuse cea mai mare parte a acestei călătorii. Privirea lui de gheață și rigiditatea sobră îi aduseră în minte o imagine îngropată nu de mult în tenebrele memoriei. Atunci avu revelația. Mai văzuse acei ochi cel puțin o dată și știa exact unde: în noaptea aceea terifiantă de la Muzeul Metropolitan, când o străpunseseră cu cruzimea lor de oțel din spatele coifului lucitor. Acum făceau la fel, sfredelindu-i mintea și-nfricoșând-o mai ceva decât atunci.

Își smulse privirea de la chipul transfigurat al lui Vance, uitându-se din nou la căpitanul întins pe podea. Atunci o cuprinse disperarea. *Dacă o s-o sfârșesc și eu aici, în inima apelor, singură și departe de casă?* Se gândi imediat la Kim, întrebându-se dacă avea să-și mai vadă fiica vreodată.

Reilly se dădu câțiva pași înapoi descumpănit când vocea lui Rassoulis nu

se mai auzi în stație, intrând în panică de-a dreptul când auzi țiuitul strident al microfonului după scurtul interval de tăcere apăsătoare. Simți cum îi trece un fior rece de-a lungul șirei spinării, făcându-i pielea de găină. I se păruse că zgomotul pe care-l auzise chiar înainte de pârâitul asurzitor semănase cu o împușcătură, însă nu putea fi sigur. Poate că era o problemă de transmisie sau un bruiaj, mai ales pe-așa o vreme.

— Alo, căpitane, mă auzi? țipă el în microfon. Tess! Mă aude cineva?

Însă nu primi niciun răspuns. Se întoarse către radiotelegrafist, care era chiar lângă el și, fără să spună nimic, începuse deja să apese butoanele de pe bord, încercând să remedieze situația. La un moment dat însă se opri, strigându-i ceva căpitanului în turcă.

— Am pierdut semnalul, îi explică Karakas. Se pare că au auzit tot ce aveau nevoie să audă...

Furios, Reilly privi iar către larg prin geamul gros, pe care ștergătoarele se agitau în van, căci oricum nu mai făceau față de mult ploii mărunte și dese. Vasul înainta cu greu, luptându-se cu valurile din ce în ce mai agresive. Deși toate discuțiile mai mult sau mai puțin înfocate de pe punte erau în turcă, lui Reilly nu-i fu foarte greu să înțeleagă că echipajul era îngrijorat mai degrabă în legătură cu furtuna ce stătea să izbucnească decât de soarta traulerului pe urma căruia se aflau și care, conform radarului, încă staționa. În condiții atmosferice normale ar fi trebuit să-l zărească deja cu ochiul liber, însă valurile înspumate și ploaia deasă micșorau vizibilitatea și nu-l puteau observa decât în răstimpuri foarte rare și, oricum, foarte prost. Între cele două vase marea vuia și se-nfoia zbuciumată, făcându-le să pară mult mai departe unul de celălalt decât erau în realitate. Reilly încerca să păcălească valurile sau să privească dincolo de ele, surprinzând forma difuză și distantă a navei în mici crâmpeie ce dispăreau la fel de repede cum apăruseră. Gândindu-se la Tess și la cât de speriată trebuie să fie în bătaia valurilor, se simțea mai neajutorat ca niciodată.

Karakas schimbă câteva cuvinte în turcă cu primul-ofițer, după care se întoarse către De Angelis cu o privire îngrijorată.

— Situația ne scapă de sub control. Vântul a ajuns la aproape cincizeci de noduri și în astfel de condiții nu avem cum să-i obligăm să ne urmeze. Fiecare pe cont propriu.

De Angelis rămase neclintit.

— Cât timp ei nu se mișcă, nici noi nu plecăm, zise el sec.

Căpitanul oftă amărât. Se uită apoi la Reilly, ca și cum ar fi căutat un pic de înțelegere din partea agentului federal.

— Nu cred c-ar trebui să mai rămânem, îi zise el cu glas pierit. Devine extrem de periculos.

— Ce tot îndrugi acolo? Ce te tot vaiți atât? se răsti De Angelis la el

enervat. Ți-e frică de niște valuri amărâte? Uite că ei nu-și pun coada pe spinare și nu pleacă! urlă el indignat, arătând cu degetul către *Savarona*. Lor de ce nu le-o fi frică? Ție de ce-ți e?

Karakas amuți și rămase locului, vizibil jignit și înfuriat de ieșirea lui De Angelis. Îl fixă cu o privire încruntată înainte de a se întoarce către primul-ofițer, care era și el cu nervii întinși la maximum și căruia îi dădu câteva ordine răstite. Monseniorul clătină din cap triumfător, după care aruncă o privire fugară spre Plunkett înainte de a se întoarce către pravă și de a privi natura dezlănțuită. De unde se afla, Reilly nu-l putea vedea decât din profil, însă și așa își putu da seama că De Angelis e mulțumit, căci îi zări colțul gurii arcuindu-se într-un rânjet satisfăcut.

Stând lângă Vance, Tess privi marea dezlănțuită prin geamul pe care ploaia răpăia greoaie din toate direcțiile. De jur împrejur apa îi împresura din ce în ce mai agitată, crestele valurilor înspumate măturând puntea goală. Și atunci le zări prin perdeaua densă de stropi, apărând și dispărând între valurile umflate.

Era greu să nu observi portocaliul celor trei balize pe fundalul cenușiu al mării, la babord, spintecând apele aidoma spinării unor balene uriașe.

Tess își miji ochii, încercând să străpungă ploaia și întunecimea dimprejur, și-l întrezări în final, o bucată mare și bulbucată de lemn legănându-se greoaie între cele trei perne de aer. Formele păreau aproape intacte, în ciuda acțiunii apei, a sării și a aluviunilor, căci se puteau distinge clar trăsăturile ascuțite ale unui cap de vultur.

Se uită la Vance și-l văzu luminându-se la față dintr-odată și pentru o fracțiune de secundă se simți și ea molipsită de bucuria lui, de emoția descoperirii mult așteptate, ceea ce o făcu să mai uite de spaimă. Dar nu dură decât o secundă, după care teama o cuprinse din nou, ascuțindu-i toate simțurile.

— Trimiteți scafandrii! îi ordonă Vance primului-ofițer, care bandaja obrazul însângerat al cârmaciului. Omul avu un moment de ezitare, însă Vance îl motivă îndreptând pistolul spre el. Hai, grăbește-te! Nu plecăm de aici până nu-l văd la bord!

Nici n-apucă să-și termine bine fraza că un val izbi puternic nava. *Savarona* se înclină abrupt într-o parte, moment în care timonierul se ridică anevoie în picioare și preluă controlul cârmei de la marinarul clar depășit de situație, încercând s-o strunească și să țină piept valurilor vrăjmașe, menținând vasul drept. Ferindu-se cu abilitate din calea crestelor amenințătoare, reuși în cele din urmă să iasă din zona de pericol, trăgându-se ceva mai aproape de balizele plutitoare, între care era mai ușor să țină direcția. În același timp, doi dintre membrii echipajului își traseră grăbiți costumele de scafandru pe ei, plonjând șovăitori în apele înfuriate, cu cabluri groase de siguranță prinse de spate.

Tess îi privi încordată croindu-şi drum cu greu către balize şi după câteva minute apăsătoare ce-i părură mai degrabă ore zări în sfârşit semnalul mult aşteptat, cele două degete mari ridicate de fiecare scafandru dându-i de înţeles că totul decursese conform planului. Prim-ofiţerul apăsă un buton de la pupitrul de comandă şi-n secunda următoare troliul de pe punte începu să scârţâie sacadat, punându-se în mişcare şi trăgând încărcătura cu sforţări evidente, fiind pus la grea încercare nu numai de marea agitată, ci şi de înaintarea vasului. Încă ancorat de balize, capul de lemn se ridică dintre apele înspumate, despărţindu-le parcă în două pentru câteva secunde şi plutind cam tot atâtea prin aer, îndreptându-se spre punte.

În loc să fie mulţumit, Vance se încruntă deodată, căci ceva de dincolo de balize îi atrase atenţia, nelăsându-l să savureze momentul până la capăt. Attal se lumină însă la faţă, apucând-o pe Tess de braţ şi arătându-i cu degetul ceva în depărtare, către vest. Privind în direcţia respectivă, zări şi ea o formă neclară ce apărea şi dispărea de după valuri. Era vasul de patrulă *Karadeniz*, ce se legăna la fel de vulnerabil în bătaia valurilor, îndreptându-se direct către ei.

— Scoate-ne de aici urgent! îi porunci Vance timonierului, ameninţându-l cu pistolul.

Acesta se chinuia din răsputeri să ţină cârma ca să evite devierea, în timp ce şiroaiele de sudoare i se amestecau cu dârele de sânge de la rana provocată de lovitura lui Vance.

— Să iasă mai întâi oamenii din apă, protestă el.

— Lasă-i naibii! urlă Vance. O să-i ia cei din patrulă! De-abia o să-i mai întârzie...

Cârmaciul aruncă o privire nesigură în jur, verificând apoi viteza vântului pe ecranul radarului.

— Singura ieşire sigură e încolo, zise el în cele din urmă, arătând cu degetul spre *Karadeniz*.

— Nu! Exclus! urlă Vance.

Tess privea tăcută vasul de patrulă, care se apropia cu fiecare secundă.

— Te rog, Bill! Te implor, hai să punem punct! îl rugă ea, întorcându-se spre el. Adevărul e că ne-au înconjurat, şi dacă nu ne mişcăm în timp util, o să sfârşim cu toţii pe fundul mării!

Vance îi întoarse o privire tăioasă, după care privi afară pe geam şi apoi către ecranul radarului.

— Întoarce către sud! porunci el necruţător.

Omul căscă ochii mari, ca şi cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

— Înspre sud?! Dar ne-am îndrepta exact spre inima furtunii! Eşti nebun de legat!

Vance îi îndesă arma în obraz şi fără niciun preaviz apăsă pe trăgaci, având însă grijă să tragă de ţeavă într-o parte, astfel că glonţul îi trecu omului la un

milimetru de față și se înfipse în peretele despărțitor din spate. Îi împunse apoi iar fruntea cu pistolul, privindu-i înverșunat pe toți cei din jur.

— Ai două variante, îi spuse el răspicat și tăios. Te iei la întrecere ori cu valurile, ori cu glonțul de pe țeava asta. Alegerea îți aparține.

Bărbatul îl fixă cu privirea câteva secunde, după care roti cârma și acționă viteza. Traulerul se întoarse ascultător și o porni înainte către inima furtunii, lăsându-i pe cei doi scafandri în urmă, agitându-și disperați mâinile printre valurile potrivnice. Abia când își dezlipi privirea furioasă de la cârmaci, Vance observă că Tess nu mai era pe punte.

77

În cabina de pe punte, De Angelis cerceta apele prin binoclu, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nu pot să cred! izbucni el. L-au scos! Chiar au reuşit să-l tragă la suprafaţă! murmură el printre dinţi.

Reilly zări şi el capul de lemn ieşindu-se din apă şi imediat îl năpădiră tot felul de gânduri negre. *Deci e adevărat până la urmă*. Cum să nu fie, când îl avea dinaintea ochilor, smuls din adâncuri după sute de ani de somn marin, datorită unui singur om şi a tenacităţii lui ieşite din comun.

Tess, ce-ai făcut?

Îngrozit, îşi dădu seama că De Angelis va face orice ca să pună mâna pe el. *Orice*. Primul-ofiţer privea şi el la fel de uimit către traulerul fugar, însă probabil că avea alte griji pe cap.

— Se îndreaptă spre sud, îi anunţă el. Se pare că i-au abandonat pe scafandri.

Auzind asta, Karakas începu să dea ordine înfierbântat. În secunda următoare sirenele începură să sune amplu, urmate de comenzile ce răsunară în rafale la megafoane. Scafandrii începură să se echipeze, în timp ce afară, pe punte, mai mulţi membri ai echipajului pregăteau o barcă pneumatică.

De Angelis se uita la toată agitaţia din jurul său cu ochi miraţi.

— Lăsaţi-i naibii pe scafandrii din apă! urlă el enervat, arătând înspre *Savarona*. Nu vedeţi că ne scapă?! Trebuie să-i oprim cu orice preţ!

— Dar nu putem să-i lăsăm aşa, pur şi simplu! ripostă Karakas. În plus, n-au cum s-ajungă prea departe pe furtuna asta. Valurile sunt prea mari. Şi noi ar trebui să ne grăbim să plecăm, dar nu înainte de a-i recupera şi pe scafandrii lor.

— Nici nu se pune problema, se răsti la el monseniorul. Dacă există şi cea mai mică şansă să răzbească prin furtună, nu putem permite aşa ceva. Privi furios dincolo de geamul cabinei, după care se întoarse brusc către căpitan. Fă-i să se scufunde, îi porunci el fixându-l cu o privire mai mult decât ameninţătoare.

Reilly simţi că nu mai suportă să stea deoparte fără să facă nimic şi se

năpusti asupra lui De Angelis, apucându-l de guler și-ntorcându-l cu fața către el.

— Nu poți să faci așa ceva, nu ai...

Se opri însă la fel de brusc cum începuse, căci fără să piardă nicio secundă, monseniorul scosese de la spate o armă automată pe care i-o înfipse în maxilar.

— Nu te băga, nu e treaba ta! țipă De Angelis, împingându-l încet către spatele cabinei.

Reilly privi pe deasupra țevii, la capătul căreia întâlni ochii reci și severi ai monseniorului, în care mocnea o furie abia stăpânită.

— Prezența ta aici nu ne mai e de niciun folos. Ai înțeles?

Cuvintele sunaseră atât de implacabil, încât pentru un moment Reilly chiar crezu că De Angelis avea de gând să-l împuște. Știa că, dacă va încerca o mișcare, va primi un glonț în cap înainte să apuce să-l atingă. Dădu din cap și se trase mai în spate, încercând să nu-și piardă echilibrul din cauza tangajului.

— Ușurel! zise el calm. Hai să nu ne ambalăm...

De Angelis nu-l slăbea însă din ochi.

— Hai, folosește tunul, înainte să fie prea târziu! îi ordonă căpitanului, cu privirea ațintită tot la Reilly.

Era evident că lui Karakas nu-i surâdea deloc ideea, la fel cum nu era câtuși de puțin încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile.

— Suntem în ape internaționale, îi reaminti el, și dacă asta nu-i de ajuns, să nu uităm că e vorba de un vas grecesc. Mă pui să urmăresc un vas grecesc! Avem și așa destule probleme cu ei ca să mai...

— Puțin îmi pasă mie de problemele voastre! răcni De Angelis întorcându-se către Karakas cu arma ridicată. Deocamdată nava asta e sub pavilion NATO, iar eu, fiind ofițerul cu cel mai înalt grad, îți dau un ordin direct, căpitane, un ordin pe care trebui să-l execuți...

— Nu! îl întrerupse Karakas la rândul său, înfruntându-i privirea. Cu riscul de a ajunge în fața unui tribunal militar, n-am de gând să execut un asemenea ordin!

Urmă un moment de extremă tensiune, în care cei doi se confruntară, De Angelis cu arma îndreptată spre tâmpla căpitanului care nu se clinti din loc. După un scurt schimb de priviri scânteietoare, De Angelis îl împinse brusc într-o parte, întorcându-se către Plunkett, căruia îi ordonă să stea cu ochii pe ei. Ieși apoi în grabă pe ușă, îndreptându-se către punte.

— Dracu’ să vă ia pe toți! îi înjură el scos din sărite. O fac eu, dacă voi nu sunteți în stare!

Plunkett se postă în dreptul ușii, scoțându-și și el pistolul ascuns la curea. Până s-apuce monseniorul să închidă ușa în urma lui, o rafală de vânt aduse în cabină stropi mărunți de ploaie rece.

Nu trecu mult și un val uriaș izbi vasul travers, zgâlțâindu-l din toate

încheieturile, așa încât toți cei aflați la bord se văzură nevoiți să se prindă de ce găsiră la îndemână ca să nu se ducă de-a dura. Fără să stea pe gânduri, Reilly profită de scurtul moment de confuzie și se aruncă asupra lui Plunkett, reușind să-l prindă exact când acesta se agăța de consola de lângă el. Îi imobiliză de la încheietură mâna în care ținea pistolul, apăsându-i-o de pupitru, și-i trase apoi o lovitură puternică în burtă, ce-i slăbi strânsoarea îndeajuns cât să-i smulgă arma din mână. Înfuriat, Plunkett se năpusti și el asupra lui Reilly, însă acesta pară lovitura și-l izbi cu patul pistolului în frunte, lăsându-l inconștient la podea.

Vârându-și calm arma sub curea, Reilly trecu pe lângă căpitan, înșfăcă prima vestă de salvare pe care o găsi, trăgând-o pe el în timp ce ieșea pe urmele lui De Angelis.

Vântul îl întâmpină nu tocmai prietenos, lipindu-l de peretele cabinei de parc-ar fi fost o păpușă de cârpe. Adunându-și forțele, se prinse bine de balustradă și, trăgându-se în sus folosind când o mână, când alta, reuși în cele din urmă să ajungă pe puntea măturată de ape, unde printre picăturile dese de ploaie îl zări pe monsenior, a cărui siluetă își croia drum de-a lungul parapetului, spre tunul automat.

Reilly o apucă grăbit pe urma lui, ținându-și mâna pavăză la ochi și aruncând din când în când priviri înapoi către *Savarona*, care se târa anevoie printre valurile umflate la mai puțin de două sute de metri depărtare, despărțită acum de vasul de patrulă de o mare și mai dezlănțuită.

Dintr-odată însă îngheță, nemaiputând face niciun pas, căci pe puntea traulerului, lângă cabină, zări o siluetă plăpândă agitându-se de zor, ținându-se cu disperare de balustradă. Expiră adânc și greu, golindu-și plămânii de toată rezerva de aer, când își dădu seama că era Tess.

Tess urcă repede scara dintre cele două punți, asaltată de gânduri și cu inima bătându-i să-i spargă pieptul și timpanele, căci nu mai auzea altceva decât bubuitul ei ritmic. Aruncă o privire fugară la pereții dimprejur, încercând să-și aducă aminte unde văzuse toporul.

Când îl zări, deasupra peretelui cambuzei, îl apucă hotărâtă și-ncepu apoi să caute o vestă de salvare, echipându-se cu prima pe care o găsi. Trăgând aer în piept, lovi cu putere ușa închisă ermetic, după care trecu dincolo de marginea tambuchiului, în haosul de pe punte. Știa că Vance nu putea să iasă din cabină, unde era pupitrul de comandă. Cu toporul într-o mână și cu cealaltă ținându-se de parapet ca să nu cadă, înainta încet de-a lungul balustradei, dând drumul pe rând în apă vestelor de salvare în speranța să-i mai poată ajuta pe cei doi scafandri rămași în apă.

Văzu apoi un val imens ridicându-se din adâncuri chiar deasupra provei, și se apucă bine cu amândouă mâinile de balustrada udă și alunecoasă, adunându-și

toate forțele ca să înfrunte zidul de apă ce-o lovi în plin, spărgându-se apoi undeva în spatele ei și măturând puntea cu spuma-i efervescentă. Simți apoi cum podeaua de lemn îi fuge de sub picioare, în momentul în care *Savarona* alunecă brusc de pe creasta abruptă a valului, afundându-se în hăul căscat în urma lui. Se ridică cu chiu, cu vai, și printre șuvițele de păr lipite de față zări capul de șoim legănându-se amenințător în aer, deasupra punții. Se târî către baza troliului, spre butucul pe care era înfășurat cablul gros cu care era asigurat capul de lemn.

Odată ajunsă acolo, se uită pe fereastra cabinei, unde prin perdeaua groasă de ploaie îl zări pe Vance privind-o alarmat. Întorcându-și fața de la el, își luă avânt și ridică toporul deasupra capului cu viteză, lovind cablul cât putu de tare. Tăișul ascuțit ricoșă, făcând-o să se clatine și să se dea câțiva pași înapoi. Îl văzu apoi pe Vance ieșind din cabină, luptându-se din răsputeri cu rafalele potrivnice. Gesticula înfierbântat și părea că răcnește din toți rărunchii ceva ce semăna cu un *Nu!* disperat, însă Tess oricum nu-l putea auzi din pricina vântului șuierător. Fără să se sinchisească de apariția lui pe punte, Tess se pregăti și lovi din nou. Fibrele cablului cedară pe rând, una câte una și din ce în ce mai repede pe măsură ce ea continua să lovească frenetic.

N-avea de gând să-l lase pe mâna lui Vance. În niciun caz nu în asemenea condiții, cu acest preț. Făcuse o mare greșeală să se încreadă în el și să-i găsească tot felul de scuze și venise vremea să facă ceva.

În cele din urmă cedă și ultima fibră și, când *Savarona* cârmi către stânga, capul de șoim căzu greoi în apă, căscând un abis de jur împrejurul căruia marea formă un tunel umflat de spumă.

Aruncând toporul, Tess se strecură cât mai departe de cabina pilotului, ținându-se mereu de balustradă și înaintând pe vine, pentru ca Vance să n-o poată vedea. Privind înapoi, zări balizele portocalii ieșind la suprafață din adâncuri, unde capul de lemn de care erau legate le trăsese după el. Se opri, așteptând cu sufletul la gură să vadă dacă încă mai tractau încărcătura, și răsuflă greu când văzu conturul lucios și rotund străpungând apele întunecate între cele trei perne pneumatice.

Bucuria nu dură însă prea mult, căci aproape imediat o serie de mici explozii loviră *Savarona* pe neașteptate, făcând-o să se clatine. Tess se grăbi să-și caute adăpost pe punte, aruncând o ultimă privire către vasul de patrulă din față, constatând cu uimire că tocmai ei erau cei care-i atacau, căci chiar înainte să se ascundă în spatele parapetului văzu o altă scânteie țâșnind din țeava tunului de pe *Karadeniz*.

Biciuit de ploaia măruntă și de vântul năprasnic, Reilly fugi după De Angelis. Vasul părea gata să se răstoarne, iar scafandrii tocmai îl pescuiseră pe unul dintre cei doi de pe *Savarona* și-l trăgeau în barca pneumatică, iar celălalt se

prinsese disperat de o vestă de salvare ceva mai încolo, aşteptându-i să vină şi după el.

Ajungând pe puntea de la provă, monseniorul se aşeză imediat în dreptul tunului, fixându-şi bine umerii în cele două suporturi semicirculare de o parte şi de cealaltă a ţevii, pe care o scoase abil din făgaş, rotind-o cu viteza unui expert şi îndreptând-o în cele din urmă în direcţia traulerului fugar, asupra căruia lansă câteva obuze incendiare de 23 de mm.

— Nu! Opreşte-te! urlă Reilly din spatele lui, escaladând parapetul şi ajungând dintr-o mişcare pe puntea tunului. În ciuda şuieratului sinistru al vântului, bubuitura îl asurzi.

Se năpusti peste De Angelis, forţându-l să îndrepte ţeava în altă direcţie, reuşind astfel să devieze cursul obuzelor, care schiţară un arc de cerc în aer şi explodară în apă suficient de departe de *Savarona*. Enervat, monseniorul apucă mâna lui Reilly, îndoindu-i degetele în sus până când acesta nu mai suportă, după care îl pocni peste obraz, făcându-l să se clatine şi să se dea înapoi câţiva paşi.

Valul ce mătură puntea tunului în secunda următoare îl prinse total nepregătit, lovindu-l şi împingându-l în direcţia opusă. Încercă disperat să se agaţe de ceva şi la un moment dat dădu cu mâna de o bucată de sfoară care părea destul de rezistentă şi prinsă de ceva solid. O apucă iute şi se ţinu strâns, reuşind chiar să se împingă în sus câţiva centimetri, însă se opri din ascensiune în momentul în care vasul tocmai se înălţa vertiginos pe coama unui val. Îl zări atunci pe De Angelis, care între timp se aşezase din nou în faţa tunului, cu ochii la traulerul fugar. În mai puţin de o secundă se auzi o altă bubuitură. Îngrozit, Reilly privi neputincios ploaia de obuze ce luminau negura cu dârele lor strălucitoare şi fatale, îndreptându-se implacabile către *Savarona* şi lovind-o din plin la pupă.

Ascunsă după un container de oţel, Tess simţea că inima stă să-i spargă pieptul în momentul în care nava se zgudui în rafalele automate trimise de tunul vasului de patrulă.

Obuzele ciuruiau nemiloase puntea dimprejur, când auzi bubuitura înfundată a unei explozii ce părea să vină de undeva dinăuntrul traulerului, din cală şi ţipă disperată. Aproape instantaneu, zări o dâră groasă de fum înălţându-se la pupă, precum şi din coşurile de pe puntea inferioară. Traulerul patină parcă într-o parte, ca şi cum cineva ar fi pus o frână bruscă în timpul mersului. Îşi dădu atunci seama că motorul fusese avariat, dar după câte se părea – cel puţin aşa spera ea – rezervorul de combustibil rămăsese întreg, căci altfel vasul ar fi explodat imediat după impact. Numără secundele în gând, aşteptând dintr-o clipă în alta să audă detunătura chiar sub ea, însă nu se întâmplă nimic.

Nu avea însă motive să se bucure, căci fără motoare vasul şi aşa avariat era vulnerabil şi expus capriciilor mării dezlănţuite. Valurile îl asaltau din toate

direcţiile, izbindu-l necontenit, astfel încât traulerul se rotea nebunește, asemenea unei mașinuțe electrice în parcul de distracții.

Ridicându-și capul ușor, Tess zări îngrozită un alt zid compact de apă înălțându-se la pro vă și spărgându-se apoi peste cabina cârmei. În scurtul interval dintre formarea valului și impact, abia avu timp să se înfășoare cu un cablu de siguranță, pe care îl legă apoi de balustradă, încleștându-și mâinile pe parapet exact în momentul când avalanșa de apă lovi cu putere, măturând puntea cu spuma-i învolburată și crăpând din scurt ferestrele cabinei, groase de peste un centimetru.

Îndepărtându-și șuvițele ude lipite de față, privi către cabina devastată, dar nu-l zări nici pe Vance, nici pe ceilalți membri ai echipajului. O podidiră lacrimile, dar încercă să nu se lase doborâtă, ghemuindu-se și mai tare după parapet, ținându-se de balustradă. Disperată, căută cu privirea vasul de patrulă, sperând să-l zărească acum mult mai aproape de ei, însă parcă-l înghițiseră apele.

Privind în jur, zări grozăvia: un val imens, înalt de vreo optsprezece metri și aproape vertical, cu o creastă masivă ce părea că spulberă totul în calea ei și care, pe măsură ce se apropia de babordul *Savaronei,* trăgea traulerul din ce în ce mai mult în vârtejul ei năprasnic.

Instinctiv, Tess închise ochii și aşteptă lovitura iminentă. Fără motoare, n-aveau nicio șansă să se retragă din calea zidului de apă și nici să întoarcă vasul cu fața, ca să nu-i lovească lateral și, oricum, nu mai era nimeni la cârmă. Dacă una dintre aceste manevre ar fi reușit, traulerul ar fi fost izbit, fiind înghițit de ape în primă fază, după care probabil c-ar fi ieșit din hău cu partea dreaptă în sus.

Monstrul înspumat avea să-i lovească însă din lateral, ceea ce le putea pecetlui soarta. Și când îi izbi în sfârșit cu o putere demnă de dimensiunile-i gigantice, ridică dintr-odată traulerul de 130 de tone către văzduhul înnegurat, învârtindu-l pe vârful coamei ca pe un titirez de jucărie.

Reilly urmări obuzele străpungând pupă traulerului, lăsând o dâră groasă de fum în urma lor, și urlă către De Angelis cât putu de tare, deși știa că n-avea cum să-l audă peste vuietul asurzitor al vântului și zgomotul bubuiturii puternice.

Brusc, căzu pradă unei senzații de extremă oboseală și epuizare, și în acea clipă avu o strălucire. Știa ce are de făcut.

Se ridică în picioare sprijinindu-se de parapet și scoase de la spate pistolul luat de la Plunkett, pe care îl îndreptă în direcția lui De Angelis, străduindu-se să-i țină țeava nemișcată în pofida vijeliei crunte. Apăsă apoi pe trăgaci de câteva ori, zărindu-l pe monsenior arcuindu-și spatele și dându-se câțiva pași înapoi în timp ce stropi mici de sânge îi țâșniră aproape instantaneu din spinare. După ce se clătină încoace și-ncolo preț de câteva clipe, căzu moale peste tunul din față, îndreptându-i țeava către zenitul întunecat.

Reilly aruncă Glockul, încercând din răsputeri să străpungă negura

îndeajuns încât să vadă ce-i cu traulerul. Însă nici urmă de *Savarona*. Împărăția apelor se întindea cât vedeai cu ochii, cu munții ei înspumați și hăurile abrupte scăldate în ploaia măruntă și rece, prin care abia dacă se vedea ceva pe o rază de câțiva metri.

Scafandrii patrulei reușiseră să se întoarcă la bord împreună cu cei doi bărbați lăsați la apă de căpitanul *Savaronei*. Reilly simți cum vasul își schimbă cursul, în timp ce motoarele își accelerară ritmul în încercarea de a scurta atât curba, cât și răstimpul în care vasul se afla în poziție transversală față de valuri. Curând îl cuprinse însă o panică extremă, căci își dădu seama că se retrăgeau din zona de furtună, îndepărtându-se de trauler și de Tess.

Într-un moment de relativă liniște a mării, când valurile părură să fi luat o mică pauză, dându-le răgaz să-și mai tragă sufletul, Reilly întrezări undeva nu foarte departe traulerul răsturnat, cu carena deasupra apei, însă părând că se scufundă cu fiece secundă ce trecea.

Nici urmă de supraviețuitori.

Privind către cabină îl zări pe căpitan făcându-i semne disperate să vină înapoi. Reilly își duse mâna la frunte, protejându-și ochii de vânt și de stropii agasanți de ploaie, arătându-i cu cealaltă către *Savarona*. Înțelegându-i intenția, Karakas se împotrivi înfocat, gesticulând un *Nu* hotărât și îndreptându-și mâna în direcția opusă, semn că trebuia neapărat să se îndepărteze cât mai era timp.

Reilly își încleștă mâinile pe balustradă până ce-i amorțiră degetele, gândindu-se ce să facă. Simțea că-i crapă capul de atâta încordare și oricum ar fi întors-o, ajungea de fiecare dată la aceeași concluzie.

Înaintă anevoie către barca pneumatică pe care scafandrii o legaseră de parapetul de la babord. Silindu-se să-și amintească tot ce învățase la un curs de pregătire pe care FBI-ul îl inițase în colaborare cu Paza de Coastă americană, își luă inima-n dinți și, escaladând balustrada, sări în barcă și trase de pârghia demarorului. Șalupa porni cu o smucitură puternică și Reilly se prinse bine de mânere, ținându-și respirația când porni aproape zburând deasupra valurilor furioase.

78

Accelerând, Reilly scrută perdeaua deasă de ploaie și dirijă ambarcațiunea spre locul în care credea că zărise *Savarona* ultima dată. Încerca s-o strunească, ținând cont de condițiile vitrege și de apele care când se umflau, când se căscau înspre adâncuri. Intuiția și speranța îi rămăseseră singurele repere, căci altfel nici nu mai știa încotro e nordul sau sudul.

Marea se ridica și cobora la răstimpuri regulate, iar valurile dezlănțuite treceau când peste marginile bărcii, inundând-o, când o loveau din lături, aruncând afară apa strânsă înăuntru. Se ținea strâns ori de câte ori escalada sau plonja de pe valurile mai mici sau mai mari ce i se ridicau în cale, acompaniat de huruitul asurzitor al motorului turat la maximum.

După câteva minute ce i se părură nesfârșite, zări o formă colțuroasă de culoare maro-închis ce se legăna parcă în mijlocul unei găuri în apele mării. Încordându-și toți mușchii, direcționă șalupa într-acolo, însă valurile îl tot deviau de la curs, împingându-l fie prea într-o parte, fie înapoi, astfel încât trebuia mereu să schimbe direcția. Reuși să ajungă ceva mai aproape de traulerul avariat. Privi disperat în jur, dar nici urmă de Tess.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât era mai înspăimântat de ce vedea. Carena întoarsă cu fundu-n sus era înconjurată din toate părțile de bucăți de lemn sau aluminiu ce păreau c-o acompaniază într-un dans sinistru al morții, unduindu-se sincron în legănatul valurilor. Puntea de la pupă era în întregime sub apă, în timp ce prora înclinată ieșea stingheră din mare aidoma unui aisberg țuguiat, scufundându-se și ea încet sub asediul valurilor.

Reilly privea febril în jur, căutând posibili supraviețuitori, și bineînțeles pe Tess, entuziasmându-se când credea că zărește ceva, pentru ca mai apoi să cadă iar în cea mai neagră disperare dându-și seama că doar i se păruse. Inima i se umplu de o bucurie imensă în momentul când o văzu în sfârșit în capătul opus al carenei, plutind deasupra apelor în vesta portocalie de salvare, dând din mâini cu disperare.

Îndreptând șalupa către ea, ocoli coca răsturnată și-ncercă să se apropie, evitând pe cât posibil valurile nestăpânite care-i încetineau înaintarea. Când ajunse

suficient de aproape, întinse mâna încercând să apuce brațul lui Tess, dar nu reuși. A doua oară izbuti s-o prindă de degete și s-o tragă mai aproape, ca s-o poată apuca mai bine și s-o ridice în barcă.

Îi zâmbi ușurat în momentul în care o trase peste margine și ea îi răspunse cu zâmbetu-i familiar, acum însă ceva mai șters pe fața-i obosită, care căpătă însă imediat o expresie de frică extremă la vederea bucății masive de lemn din carenajul *Savaronei* care se îndrepta direct către el, purtată de creasta unui val. Nici n-apucă să se întoarcă, zărind-o poate mai puțin de o fracțiune de secundă, când totul se cufundă brusc în întuneric și-și pierdu cunoștința.

Dezorientată și confuză, Tess era convinsă că avea să moară singură în pustietatea apelor, și de aceea crezu că delirează când îl zări pe Reilly îndreptându-se către ea în barca pneumatică. Adunându-și ultimele forțe, reuși să-i prindă mâna întinsă și să se ridice pe jumătate în șalupă, încă nevenindu-i să creadă că-l are dinaintea ochilor, când văzu în spatele lui scândura lată înălțându-se pe creasta unui val și-ndreptându-se vertiginos către el, lovindu-l în cap și azvârlindu-l dincolo de marginea bărcii, în apă.

Tess sări înapoi și-i pescui trupul inert, trecându-i o mână pe după piept în timp ce cu cealaltă se ținea strâns de unul din mânerele șalupei. Observă că are ochii închiși și că gulerul strâns al vestei de salvare nu reușea să-i țină în sus capul moale care se bălăngănea, de parc-ar fi fost frânt. O tăietură adâncă și piezișă îi brăzda fruntea, sângerând abundent.

Încercă să-l ridice peste marginea bărcii, dar după câteva sforțări inutile renunță deznădăjduită, simțind că-i consumă și puținul de energie ce-i mai rămăsese. Curând barca deveni mai degrabă o povară decât o cale de scăpare, căci era din ce în ce mai grea de la apa acumulată înăuntru, plus că valurile o împingeau în ei și Tess simțea că nu mai rezistă mult. Dădu în cele din urmă drumul mânerului, căci altfel ar fi riscat să-l scape pe Reilly.

Privi apoi cum șalupa se îndepărtează din ce în ce mai mult, în vreme ce se străduia să-l țină pe Reilly cu capul la suprafață. Timpul părea să se fi dilatat la nesfârșit, iar ea abia mai rezista, având senzația că-și va pierde cunoștința dintr-o clipă-ntr-alta. Furtuna nu dădea niciun semn c-ar vrea să se mai potolească și Tess știa că nu trebuie să se dea bătută, că trebuie să rămână trează, însă simțea că puterile o lasă treptat, ademenind-o într-o nepăsare dulce și odihnitoare.

Însă exact în acel moment zări o bucată mare de lemn plutind undeva în apropiere, probabil capacul unui tambuchi sau ceva asemănător. Disperată, se îndreptă către ea cât putu de repede, înotând numai cu o mână, cu cealaltă ținându-l pe Reilly. Reuși să ajungă la ea și apucă iute sfoara groasă agățată de scândură, trăgând-o spre ei și izbutind cu chiu, cu vai să urce pe ea și să-l ridice pe Reilly cu o ultimă sforțare supraomenească. Văzându-se cât de cât în siguranță pe pluta

improvizată, folosi sfoara ca să se lege atât pe ea, cât și pe Reilly de scândură, prevenind astfel eventuale alunecări nedorite. Desfăcu apoi bretelele ambelor veste de salvare, legându-le strâns între ele, astfel încât, orice s-ar fi întâmplat, să rămână împreună. În mod bizar, în loc s-o deprime și mai tare, gândul îi deșteptă o licărire de speranță în suflet.

În timp ce furtuna își făcea de cap în jurul și deasupra lor, Tess închise ochii și trase adânc aer în piept, încercând să-și alunge spaima. Orice-ar fi, nu-și putea permite să intre-n panică. Trebuia cu orice preț să-și menajeze ultimele puteri și să nu piardă cumva și bucata asta de lemn, mai ales că acum îl avea în grijă și pe Reilly, care era încă inconștient. Scândura asta era de fapt ultima lor șansă de scăpare și nu-i mai rămânea nimic de făcut decât să stea întinsă, cu ochii închiși, și să se lase în voia sorții.

După ce pluti un timp în derivă, pluta păru că-și mai domolește balansul amețitor, și atunci Tess se încumetă să deschidă ochii, temându-se ca nu cumva această liniște să prevestească ceva rău. Instinctul nu o înșelase, căci exact deasupra lor se ridicase un val înalt cât un zgârie-nori, ce domina văzduhul amenințător și pe lângă care cel ce răsturnase *Savarona* părea o joacă de copii. Stătea drept, compact și nemișcat la doar câțiva metri mai încolo, de parc-ar fi așteptat un semnal ca să se năpustească spre adâncuri.

Tess închise ochii și-și încleștă brațele în jurul lui Reilly, așteptând resemnată momentul fatal, care nu întârzie să vină cu o furie dezlănțuită parcă de pe altă lume. Zidul solid de apă îi izbi cu puterea unei stânci surpate de la mare înălțime, împingându-i în câteva secunde în adâncurile reci și-ntunecoase.

79

TOSCANA, IANUARIE 1293

Cu spatele la vântul aspru ce bătea dinspre nord, Martin de Carmaux stătea ghemuit lângă focul plăpând. Șuieratul sinistru al vântului era acompaniat de vuietul prelung și ritmic al unei cascade, al cărei perete de apă cristalină se frângea înspumat în adâncurile neștiute ale unei râpe din apropiere. Lângă el, învelit într-una dintre pelerinele pe care le luaseră acum câteva luni de la mamelucii cu care se luptaseră în Beer el Sifsaaf, Hugh dormea agitat, zvârcolindu-se în somn din pricina vreunui vis ce nu-i dădea pace.

În timpul lungii călătorii pe care o făcuseră împreună după naufragiul galerei, Martin ajunsese să-l îndrăgească pe bătrânul marinar. Cu excepția lui Aimard de Villiers, nu mai întâlnise pe nimeni la fel de hotărât și devotat, admirând stoicismul cu care Hugh își accepta soarta și înțelepciunea cu care trecuse peste fiece obstacol întâlnit în drum. Fuseseră nevoiți să lupte cu diverși dușmani sau tâlhari, și Hugh se alesese în repetate rânduri cu răni destul de grave sau căzuse de pe cal, însă străbătuse kilometru după kilometru fără să se plângă nici măcar o dată.

Cel puțin până acum câteva zile. Iarna grea îi prinsese din urmă, îngreunându-le înaintarea și așa destul de înceată, căci acum trebuia să înfrunte pe deasupra și frigul și drumurile înghețate și aproape impracticabile. Rafalele reci și tăioase ce băteau dinspre lanțul muntos care-i separa de regatul Franței începeau să-și facă efectul, căci bătrânul părea să se resimtă din ce în ce mai tare din cauza frigului pătrunzător.

În primele săptămâni după plecarea din Beer el Sifsaaf, Martin ținuse grupul unit, astfel că o bună bucată de drum cei patru călătoriseră împreună. Tânărul cavaler considerase că așa era cel mai înțelept, măcar până părăseau teritoriile musulmane, unde primejdiile pândeau la fiecare pas și deci aveau nevoie unul de celălalt. Odată scăpați din zona de pericol, hotărî că a sosit vremea să dea ascultare poveților lui Aimard și să se împartă în două grupuri. Cu toții știau prea

bine că primejdia nu trecuse în totalitate și că încă vor mai avea de-a face cel puțin cu tâlharii de la poalele munților Stara Planina și apoi cu mulți alții ca ei pe care-i vor întâlni cu siguranță de-a lungul miilor de kilometri pe care-i mai aveau de parcurs până s-ajungă în siguranță pe pământ venețian.

Planul lui Martin era simplu. Odată formate grupurile, fiecare va urma o cale dinainte stabilită, la o distanță de jumătate de zi unul față de celălalt. În felul acesta, cei dintâi îi puteau avertiza pe ceilalți în caz de pericol, în timp ce, dacă primilor li se întâmpla ceva, cei din spate aveau să-i ajungă din urmă și să le dea o mână de ajutor.

— Scrisorile sunt cele mai de preț, să țineți minte! le spusese Martin. Să nu care cumva să le pierdem, căci altfel am bătut atâta drum în van! Trebuie să le apărăm chiar cu prețul vieții!

Cei trei îl ascultaseră cu atenție, fără a obiecta.

Nu-și închipuise că drumul va fi atât de anevoios. Întâlniseră în calea lor de toate, de la creste muntoase și prăpăstii adânci până la râuri repezi și păduri dese, așa încât se văzuseră nevoiți nu o dată să ocolească drumul ales și s-o apuce pe căi lăturalnice. Se despărțiseră deja de câteva luni, el și Hugh formând primul grup, și-n tot acest timp nu-și zăriseră tovarășii de drum decât o singură dată, cu multe luni în urmă.

Erau într-o stare așa de deplorabilă pentru că nu mai aveau cai, care fie muriseră în luptă, fie îi dăduseră de bunăvoie în schimbul hranei și al altor lucruri trebuincioase, astfel încât de câteva săptămâni își continuaseră călătoria pe jos. De multe ori noaptea, stând întins lângă un foc stingher în mijlocul pustietății și neputând închide ochii în ciuda oboselii extreme, Martin se gândea la ceilalți doi, întrebându-se dac-or fi avut ceva mai mult noroc decât ei și sperând să fi găsit o cale mai sigură și mai lesnicioasă către Paris.

Oricum, asta n-avea cum să-i schimbe planurile, căci nimic nu l-ar fi putut determina să renunțe. Avea de gând să-și ducă misiunea la bun sfârșit, așa cum îi promisese lui Aimard.

Își plimbă privirea peste silueta lui Hugh, adâncit în vise chinuitoare, întrebându-se cu amărăciune dacă bătrânul avea să reziste până la capăt. Probabil că nu, în starea în care era. Probabil că va ajunge la Paris de unul singur, mai ales că iarna de abia începea să-și arate colții, iar drumul devenea din ce în ce mai greu și mai solicitant, pricinuindu-i lui Hugh accese de tuse mult mai dese și extrem de îngrijorătoare. Chiar înainte să adoarmă, se plânsese de o febră violentă, iar tusea insistentă îl făcuse să scuipe sânge pentru prima oară. Cu inima strânsă, Martin își dăduse seama că momentul în care va trebui să-l lase în urmă și să continue călătoria singur nu era foarte departe. Cu toate astea, nu-l putea abandona chiar așa, bolnav și neajutorat, la poalele munților ce aveau să fie în curând acoperiți de nămeți. Înainte de a-și vedea de drum, trebuia să-i găsească bătrânului un adăpost

sigur.

Zăriseră în ziua precedentă un orășel dincolo de munți, în apropierea unei cariere de piatră pe lângă care trecuseră fără să zăbovească prea mult. Văzuseră în depărtare siluete grăbite lucrând de zor printre norii de praf și lespezile uriașe de marmură. Poate o să găsească pe cineva acolo care să-i poarte de grijă.

Hugh se trezi într-un târziu din somnul său agitat, privindu-l pe Martin cu ochi încă obosiți. Acesta îi împărtăși gândurile care-l frământau și din pricina cărora nu ațipise toată noaptea.

— Nu, nu! se împotrivi bătrânul căpitan. Nu trebuie să te abați din drum, trebuie să duci scrisoarea în Franța cu orice preț. Du-te tu înainte și eu te urmez în ritmul meu. Nu ne putem încrede în străini.

Aici avea dreptate. Oamenii din aceste ținuturi nu aveau o reputație prea bună și lumea se ferea în general să aibă de-a face cu ei, cu atât mai mult cu cât se știa că mai ales în părțile din nordul regiunii, unde se aflau ei acum, jaful și traficul ilegal de sclavi erau la ordinea zilei.

În ciuda protestelor bătrânului, Martin coborî pe stâncile ce mărgineau cascada. Un strat subțire de zăpadă se așternuse peste noapte, învăluind munții într-un imens veșmânt alburiu ce le dădea o alură fantomatică. Înaintând de-a lungul unei crevase înguste, se opri la un moment dat să-și mai tragă răsuflarea și observă într-una dintre stânci niște fisuri ce semănau cu o cruce care aducea bine cu modelul pe care templierii îl aleseseră ca simbol al ordinului. Privirea îi rămase lipită de imaginea bizară pentru câteva momente, văzând în acel semn prevestirea unei minuni. Poate că până la urmă o să-i găsească prietenului său un loc liniștit în valea asta uitată de lume, unde să-și petreacă ultimele zile în pace.

Ajuns în oraș, Martin se duse și bătu la ușa vraciului, un bărbat trupeș ai cărui ochi mari lăcrimară în bătaia vântului tăios când veni să vadă cine-l caută. Cavalerul îi îndrugă o poveste pe care o inventase în timp ce cobora creasta abruptă, cum că el și tovarășul său rănit călătoreau spre Țara Sfântă.

— Avem nevoie de ajutorul dumitale, îl rugă el.

Bărbatul trecut de prima tinerețe îl cântări din priviri neîncrezător. Martin știa prea bine că aspectul nu-l prea ajută, căci arăta ca un cerșetor adunat de pe drumuri.

— De plătit, plătești? se interesă omul cu o voce răgușită.

— Bani nu avem cine știe ce, dar cred că putem plăti găzduirea și hrana pentru câteva zile.

— Prea bine atunci, zise vraciul cu o expresie ceva mai blândă. Nici dumneata n-arăți prea bine, observă el. Ai zice c-o să te prăbușești dintr-o clipă-ntr-alta. Hai înăuntru să îmbuci ceva și să te mai întremezi și explică-mi mie unde ți-ai lăsat prietenul; găsesc niște ajutoare și mă duc eu să-l aduc.

Liniștit de schimbarea bruscă de atitudine, Martin intră în camera joasă și

primi încântat colțul de pâine și bucata de brânză pe care omul i le întinse. Avusese dreptate că era și el extenuat; încet-încet simțea cum prinde puteri înfulecând cu poftă merindele frugale și apa proaspătă și rece, care-i revigorară trupul slăbit. Cu gura plină și fără să aștepte să înghită, îi arătă gazdei creasta muntoasă din depărtare, semn că acolo își lăsase tovarășul, și bărbatul se duse să strângă ajutoare, lăsându-l să-și termine masa.

După ce goli tot ce era pe farfurie, îl năpădiră dintr-odată îndoielile și-și simți inima grea. Se duse la fereastra aburită și o șterse cu dosul palmei, privind afară precaut. Îl zări pe vraci în josul străzii desfundate, discutând cu doi bărbați cărora le tot arăta ceva în spate, spre casă. Se trase din dreptul ferestrei, ca nu cumva cei trei să vadă că sunt urmăriți, după care privi din nou ascuns după rama groasă. Vraciul plecase, însă cei doi bărbați se îndreptau către el.

Își simți mușchii încordându-i-se instinctiv. N-avea de unde să știe de ce veneau către casă, poate că vraciul uitase ceva sau voiau chiar ei să ia niscai unelte depozitate în spate. Însă ceva îi spunea că e mai mult de atât și atunci îl năpădiră cele mai negre temeri. Mai privi o dată pe fereastră și de data asta văzu cu ochii lui cum unul dintre ei scoate un pumnal de sub haină.

Îngrozit, se trase din dreptul ferestrei și-ncepu să caute prin încăpere ceva ce i-ar fi putut servi drept armă de apărare. Curând însă auzi ceva șoapte dincolo de ușa din spate, așa că se îndreptă tiptil într-acolo și își lipi urechea de ușă, ca să asculte ce vorbeau. Imediat zări clanța ridicându-se ușor și se făcu una cu peretele în momentul în care ușa se deschise.

Așteptă până ce primul pași șovăielnic înăuntru și, când ajunse în dreptul lui, Martin tăbărî pe el, lovindu-l mai întâi peste mâini ca să scape pumnalul, după care îl smuci către el și-l izbi puternic de perete. Lovi apoi iute ușa cu piciorul, trântind-o chiar în nasul celui de-al doilea atacator, tocmai când acesta era pe punctul de a trece pragul. Se repezi pe urmă ca fulgerul la pumnalul de pe podea și, cu el în mână, se năpusti peste bărbatul încă năucit, apucându-l de după gât și implântându-i lama ascuțită între coaste.

O singură lovitură fu de ajuns ca să-l răpună, căci în momentul când trase cuțitul afară, trupul bărbatului îi alunecă moale din strânsoare. Se întoarse apoi și-l văzu pe primul cum își vine în fire și se adună de pe jos. Din doi pași fu lângă el și-l lovi iar, trimițându-l pentru a doua oară la podea, după care îi înfipse pumnalul în spate, lăsându-l nemișcat.

Luă apoi repede un săculeț în care adună tot ce găsi de-ale gurii, cu gândul la Hugh. Ieșind pe ușa din spate, ocoli orașul înainte de a găsi cărarea ce ducea către creasta muntelui.

Nu trecu mult și erau deja pe urmele lui, vreo patru sau poate chiar cinci oameni, după vocile ce răzbăteau prin negura pădurii.

Când ajunse în dreptul deschizăturii stâncoase unde făcuse scurtul popas în

drumul către oraș, Martin se opri să-și mai tragă răsuflarea, privind plin de speranță crăpătura în formă de cruce. Văzduhul întunecat începuse deja să-și scuture primii fulgi de nea, și stând acolo în bătaia vântului, Martin își aduse aminte de îndemnul pe care chiar el li-l dăduse tovarășilor săi cu multe luni în urmă: *Scrisoarea lui Aimard nu trebuie sub nicio formă pusă în pericol.* Studie atunci mai atent fisura din stânca masivă.

Era imposibil să uiți un astfel de loc.

Scormoni pământul de la baza stâncii cu ajutorul pumnalului, dând la o parte câțiva bolovani și pietre mai mari, după care îndesă scrisoarea învelită în piele, peste care așeză pietrele cu grijă, bătătorindu-le bine cu călcâiul cizmei ca să nu se observe că au fost scoase din pământ. Își reluă apoi ascensiunea, fără să încerce niciun moment să se ascundă de urmăritori.

Aproape de cascadă, strigătele oamenilor aflați pe urmele sale erau acum mult estompate de vuietul puternic al apei în cădere liberă. Când ajunse, în sfârșit la locul unde poposiseră cu o zi înainte, nici urmă de Hugh. Privind înapoi îi văzu clar pe urmăritori nu foarte departe, ultimul din șirul celor cinci fiind vraciul în care-și pusese toată încrederea și care-l trădase.

Cu mâna pe sabia de la brâu, Martin își reluă urcușul către creasta abruptă, apropiindu-se din ce în ce mai mult de marginea prăpastiei în care cascada se prăbușea zgomotos. Hotărî că acolo e locul cel mai potrivit de unde să-și întâmpine dușmanii.

Bărbatul din fruntea grupului, care părea mai tânăr și mai în putere decât toți ceilalți, se distanțase de restul și înainta sprinten în fața lor, având drept armă o furcă pe care o ținea în mână. Îndreptând-o către Martin, se năpusti asupra acestuia, însă el se aplecă iute pe spate, ferindu-se din calea dinților ascuțiți și retezând în același timp coada furcii dintr-o singură lovitură a sabiei, de parc-ar fi fost o așchie uscată. Omul căzu pe brânci dezechilibrat și, până să se dezmeticească, Martin se aplecă peste el și-l săltă pe umeri, ridicându-se apoi anevoie în picioare și făcându-i vânt în abisul din spate, în adâncurile căruia se făcu una cu apele.

Încă îi mai răsuna în urechi vaietul prelung al tânărului, când alți doi atacatori îl ajunseră din urmă. Erau ceva mai în vârstă și mai obosiți decât primul, însă erau mai bine înarmați. Unul avea în mână o sabie pe care o tot vântura prin fața lui, sperând probabil să-l intimideze, însă pentru un cavaler cu experiența lui un astfel de adversar era floare la ureche. Pară lovitura fără prea mult efort, după care îi smulse arma dintre degete lovind-o și ridicând-o în sus cu propria lui sabie, trimițând-o învârtindu-se în hăul înspumat. Îi spintecă pe urmă omoplatul, mai-mai să-i taie brațul de tot. Îl văzu apoi pe cel de-al treilea pregătindu-se să se năpustească asupra lui și se dădu la o parte în ultimul moment, având grijă totuși să întindă discret un picior într-o parte, astfel încât omul se împiedică și căzu în

genunchi chiar pe marginea abruptă. Martin își apăsă sabia peste ceafa bărbatului, făcându-l să-și plece capul la pământ, după care o întoarse cu tăișul în jos și cu precizia unui călău îi spintecă spinarea de la șale și până la ceafă.

Privind către cărarea ce ducea spre cetate, îl zări pe vraci, care părea că dă bir cu fugiții, făcând cale-ntoarsă. În secunda imediat următoare simți însă o durere agonizantă în spate și, întorcându-se să vadă ce se întâmplă, îl văzu pe cel de-al doilea atacator, care reușise cumva să se ridice în picioare și să-l atace cu furca lăsată de tovarășul său mai tânăr, din ai cărei dinți se prelingeau acum picături negre de sânge. Martin făcu câțiva pași înainte, clătinându-se și gemând involuntar din pricina durerii cumplite. Cu ultimele forțe se aruncă peste el, retezându-i gâtlejul dintr-o singură rotire a sabiei, după care rămase nemișcat, cuprins de o oboseală fără margini. Dar nu trecu mult și peste torentul vijelios al apelor auzi un alt zgomot ce-l făcu să se întoarcă, simțind cum i se taie respirația de durere din cauza mișcării bruște. Era cel de-al patrulea urmăritor, care venea hotărât către el cu o sabie veche și ruginită în mână. Martin parcă încremenise, dar până s-ajungă bărbatul lângă el, Hugh își făcu apariția pe neașteptate dintr-un desiș din apropiere, distrăgându-i atenția. Atacatorul se întoarse către bătrân, apucând sabia cu ambele mâini și spintecându-i pieptul cu forță.

Aproape instantaneu îi dădu sângele pe gură, însă Hugh reuși să rămână totuși în picioare, apropiindu-se de adversarul său și înfigându-se astfel mai tare în sabie, încleștându-și brațele pe umerii atacatorului. Deși deja în agonie, Hugh nu slăbi strânsoarea, înaintând încet, cu pași mărunți, dar siguri, către prăpastia întunecoasă până la care nu mai erau decât vreo trei metri. Bărbatul încerca disperat să se elibereze, însă în zadar. Degetele lui Hugh păreau să i se fi implântat în fibra tare a mușchilor. Ajunseră în cele din urmă pe marginea prăpastiei și bărbatul începu să urle, înțelegând cu groază ce avea să i se întâmple.

Dezmorțit de episodul tulburător ce se desfășura dinaintea ochilor săi, Martin își îndreptă privirea către Hugh, uitându-se cum stă neclintit pe marginea abruptă, cu victima neajutorată zbătându-se în strânsoarea-i fermă. Ochii li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă și i se păru că întrezărește un zâmbet vag în colțul gurii bătrânului marinar, care îl salută pentru ultima dată cu o mișcare discretă a capului, după care se aruncă în gol cu atacatorul după el. Așa-și începu drumul către eternitate vajnicul căpitan al *Templului Șoimului*.

Privind scena șocantă, Martin simți o lovitură violentă în creștet, și tot stomacul păru că i se ridică în gât. Pe punctul de a-și pierde cunoștința, zări ca prin ceață silueta masivă a vraciului aplecată peste el, cu un bolovan în mână.

— Așa un bărbat puternic ca tine o să-mi aducă un profit frumușel la carieră, și acum nu mai trebuie să împart banii cu nimeni, din moment ce i-ai căsăpit pe toți, zise el mulțumit. Ah, și poate vrei să afli că unii dintre cei cărora le-ai făcut de petrecanie sunt rude cu supraveghetorii de la carieră.

Terminând ce avea de zis, vraciul ridică mâna în care ținea bolovanul și Martin închise ochii resemnat, știind că de data asta nu se va mai putea feri de lovitura pe care o aștepta și care avea să-l ducă în sclavie, zădărnicindu-i orice speranță de a recupera scrisoarea și de a-și relua drumul către Paris. Zăcând neputincios pe stratul subțire de zăpadă proaspătă, în minte îi reveni chipul lui Aimard și apoi cel al lui William de Beaujeu, care însă se stinseră odată cu întunericul ce puse stăpânire pe el în momentul în care bolovanul îl izbi.

80

Bubuitul asurzitor al tunetului o trezi pe Tess brusc din somnul agitat în care căzuse nu de mult timp. Tresări încercând să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde se află. Simţea picăturile grele de ploaie udându-i creştetul şi ceafa şi o dureau toţi muşchii până la ultima fibră, de parc-ar fi fost călcată de un elefant. Pe măsură ce-şi revenea încetul cu încetul, auzea din ce în ce mai distinct şuieratul vântului şi vuietul furios al valurilor de jur împrejur, descumpănind-o. Tot ce-şi mai amintea era zidul compact de apă care se pregătea să-i îngroape. O apucă dintr-odată groaza la gândul că s-ar putea să fie tot în larg, în voia furtunii, la cheremul valurilor. Cu toate astea, ceva era diferit. Avea senzaţia distinctă că nu mai e în acelaşi loc, şi abia mai târziu îşi dădu seama de ce: pluta nu se mai mişca. Ajunseseră pe pământ.

Aproape instantaneu groaza fu înlocuită de o uşurare fără margini. Încercă să deschidă ochii, însă o înţepau îngrozitor, aşa că se hotărî s-o ia treptat. Peisajul înconjurător era învăluit în mister, căci încă nu putea să distingă prea bine împrejurimile, ale căror forme erau confuze şi deocamdată nedefinite. Când îşi dădu seama că avea în faţă ceva care-i bloca vederea, o cuprinse o uşoară panică, dar aceasta însă se risipi la fel de repede precum apăruse. Cu mâini tremurânde, îşi dădu la o parte şuviţele de păr ud lipite de faţă şi-şi pipăi pleoapele cu degetele. Erau umflate, la fel ca buzele. Încercă să înghită, dar nu reuşi. Parcă avea un ghemotoc de spini înţepenit în gât. Avea nevoie de apă, de apă dulce.

Încetul cu încetul, imaginile neclare din jur începură să capete contur. Cerul era încă întunecat şi cenuşiu, însă Tess simţi razele soarelui încălzindu-i ceafa şi, ascultând cu atenţie, auzi vuietul valurilor ce se spărgeau de ţărm undeva nu departe în spatele ei. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar braţul drept îi era imobilizat de ceva ce nu voia să se clintească. Trase de el cu putere, însă simţi o durere cumplită ce-i cuprinse în mai puţin de o secundă întregul trup. Pipăindu-şi încheietura cu mâna cealaltă, constată că frânghia cu care era legat braţul îi pătrunsese în carne, făcându-i nişte răni adânci. Se întinse la loc, amintindu-şi cum se legase de Reilly şi apoi de plută cu frânghia agăţată de ea.

Reilly! Unde era?

Dându-și seama că e singură pe scândura scorojită, o cuprinse iar panica. După câteva momente se ridică din nou, încercând să-și desfacă brațul din strânsoarea frânghiei și-n cele din urmă reuși s-o lărgească și să-și tragă mâna afară. Mai întâi în genunchi și apoi cu chiu, cu vai în picioare, Tess începu să scruteze împrejurimile – atât cât îi permiteau ochii umflați. Cât vedea cu ochii nu era decât nisip, o plajă interminabilă ce se întindea într-o parte și-n alta, mărginită de câte o fâșie stâncoasă la ambele capete. Făcu câțiva pași prin deșertul dezolant cu ochii pe jumătate închiși, sperând să vadă ceva sau pe cineva, însă nu zări nimic. Ar fi vrut să-l strige, dar nu ieșea niciun sunet din gâtleju-i uscat. O cuprinse apoi o senzație subită de greață și amețeală și, după alți câțiva pași clătinați și împleticiți, căzu iar în genunchi, simțind cum puțina energie ce-i mai rămăsese i se scurge încet din corp. Îi venea să plângă, însă până și lacrimile îi secaseră.

Nemaigăsind puterea să se ridice, căzu cu fața în nisipul umed, inconștientă.

Când se trezi în cele din urmă, totul părea schimbat în jur. În primul rând era o liniște apăsătoare, fără vuietul constant al valurilor izbindu-se de țărm. Deși auzea răpăitul ploii undeva în depărtare și oarecum înfundat, totul în jurul ei era cufundat într-o tăcere binecuvântată. Mai mult, părea că e întinsă pe un pat adevărat, căci nu mai simțea nici răceala moale a nisipului, nici scândura dură a plutei de lemn.

Înghiți și simți imediat o ameliorare însemnată în gât. Privind în jur avu și explicația: deasupra ei se afla o pungă de perfuzie agățată de o bară de metal lângă pat și cateterul lipit cu un plasture de braț. Încăperea era mică și modest mobilată. Lângă pat erau un scaun simplu de lemn și o noptieră joasă pe care, deasupra unei fețe de masă de dantelă albă și ușor roasă pe margini, se aflau o carafă de apă și un pahar. Pe pereții dați cu var alb nu era decât o cruce de lemn, la căpătâiul patului.

Tess încercă să se ridice, însă capul îi vâjâia cumplit și era încă amețită. Patul scârțâi sub greutatea ei, zgomotul răzbătând probabil până dincolo de pereții camerei. Curând auzi pași grăbiți și frânturi de conversație, urmate de vocea alarmată a unei femei care intră în cameră, zâmbindu-i cald în timp ce o studia îngrijorată. Era solidă, cu tenul măsliniu și păr castaniu și creț prins la spate sub o eșarfă albă, și să fi tot avut vreo patruzeci de ani. Avea o privire în care se citeau bunătate și căldură.

— *Doxa to Theo. Pos esthaneste?*

Înainte ca Tess să apuce să răspundă, un bărbat intră grăbit în cameră, privind-o încântat. Avea ochelari cu rame subțiri, tenul arămiu și părul lins și dat pe spate în șuvițe ce străluceau ca emailul. Bâigui și el câteva cuvinte neînțelese în

aceeași limbă, adresându-se mai întâi femeii și apoi întorcându-se către Tess tot un zâmbet, întrebând-o ceva ce ea evident nu înțelese.

— Îmi pare rău..., murmură ea încurcată, cu o voce tremurândă. Tuși apoi ca să-și dreagă vocea. Nu înțeleg...

Bărbatul păru extrem de mirat, și-i aruncă femeii o privire încurcată înainte de a se întoarce iar către Tess.

— Îmi cer scuze... Am crezut că ești... Ești americancă? o întrebă el încă nedumerit într-o engleză nuanțată de un puternic accent străin, întinzându-i un pahar cu apă.

— Da, răspunse Tess sorbind cu nesaț apa rece.

— Ce ți s-a întâmplat?

Tess își căută cuvintele, neștiind de unde să înceapă.

— Eram într-o barcă, ne-a prins furtuna, și...

În mintea ei era o învălmășeală de amintiri și frânturi de imagini învăluite într-o ceață groasă. O sumedenie de întrebări îi năvăliră pe buze:

— Dar unde sunt? Cum am ajuns aici?

Bărbatul se apropie de pat și-i puse mâna pe frunte.

— Numele meu e Costa Mavromaras, îi zise el. Sunt doctor, iar ea e soția mea, Eleni. Ai fost găsită de niște pescari pe plaja de la Marathounda și ei te-au adus aici, la noi.

Numele lor, precum și accentul cu care vorbeau engleza o puseră pe gânduri.

— *Aici* însemnând... unde exact?

— La noi acasă, zise Mavromaras zâmbind. În Yialos.

Probabil că Tess părea încurcată de răspunsul primit, căci doctorul se încruntă la rându-i, imitându-i reacția.

— Yialos, în Symi, îi explică el răbdător, după care făcu o scurtă pauză, dându-i răgaz să asimileze informația. Tu unde credeai că te afli?

Tess nu răspunse imediat, cu mintea confuză încă.

Symi? Ce Dumnezeu căuta pe o insulă grecească? Zeci de alte întrebări o asaltară toate deodată, amețind-o și mai tare. Știa că Symi este una dintre insulele Arhipelagului Dodecanez, din apropierea coastei Turciei, însă ar fi vrut să știe unde se află exact ca să poată înțelege cum ajunsese aici. Voia să știe și ce zi e, cât trecuse de la furtuna care-i venise de hac *Savaronei* și mai cu seamă cât timp plutise în larg agățată de scândura aia blestemată. Însă toate astea mai puteau aștepta deocamdată, căci altceva o preocupa mai mult.

— Mai era un bărbat cu mine pe plută, zise ea cu o voce pierită, în care se simțea totuși tensiunea. Pescarii n-au mai găsit pe nimeni altcineva?...

Se opri brusc văzând umbra de îngrijorare subită de pe fața doctorului și-l privi cu inima strânsă cum se întoarce către soția sa, cu o privire încurcată. O privi

apoi din nou cu ochi trişti, dând din cap amărât. Tess simţi că leşină.

— Da, au mai găsit pe cineva, pe aceeaşi plajă. Mă tem însă că el nu şi-a revenit aşa de bine ca tine.

Tess se ridică în capul oaselor, dând cearşaful la o parte şi punându-şi picioarele pe podea.

— Vă rog, trebuie neapărat să-l văd.

O conduseră pe un coridor scurt către camera vecină, şi picioarele ei slăbite şi lipsite de vlagă i se tăiară de la genunchi când îl văzu în sfârşit pe Reilly. Avea fruntea înfăşurată într-un bandaj mare, pe care din fericire nu se vedea nicio urmă de sânge, şi o vânătaie în jurul ochiului stâng se întindea în nuanţe vineţii-gălbui pe obraz; pleoapele îi erau umflate, astfel încât nu-şi putea ţine ochii deschişi. Buzele îi erau şi ele crăpate şi tumefiate, şi lângă pat Tess zări o perfuzie al cărui tub se pierdea în braţul bandajat şi el. Faţa îi era însă în mare parte acoperită de o mască legată la un aparat de respiraţie artificială a cărui pompă se ridica şi cobora ritmic. Tess îi observă imediat pielea, care avea o tentă albăstruie către vineţiu ce nu prevestea nimic bun.

Când Mavromaras o ajută să se aşeze într-un scaun de lângă pat, simţi cum o răscoleşte o durere surdă. Privi pe fereastră picăturile de ploaie care cădeau continuu. Doctorul îi spuse cum îi găsiseră pescarii când se duseseră să-şi verifice bărcile lăsate pe coasta de est a insulei. Îi luaseră de pe plajă şi-i aduseseră la el cât putuseră de repede, pe o vreme extrem de potrivnică, pe drumuri udate de ploaie până la clinica din oraş.

Asta se întâmplase acum două zile.

Starea ei fusese destul de bună încă de la început, căci răspunsese imediat la tratamentul administrat. Reuşiseră astfel să-i stabilizeze pulsul şi s-o ţină sub control. Deşi Tess nu-şi aducea aminte mai nimic, Mavromaras îi povesti că-n tot acest timp fusese când conştientă, când inconştientă. Cu totul alta era situaţia lui Reilly, care era într-o stare mult mai gravă. Pe lângă faptul că pierduse mult sânge, plămânii îi erau extrem de slăbiţi. Însă nu asta ar fi fost problema, ci traumatismul cranian. Mavromaras nu putea emite vreun prognostic deoarece pe insulă nu exista aparatură pentru radiografii. Oricum, era cert că traumatismul suferit fusese extrem de serios, căci Reilly nu-şi recăpătase cunoştinţa de când îl aduseseră la clinică.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea simţind cum i se scurge sângele din obraji.

— Semnele vitale sunt stabile, tensiunea arterială e ceva mai bună, respiră destul de greu – dar cel puţin o face singur, fără ajutorul aparatelor. Pe ăsta l-am adus aici doar ca să-l ventilăm mai bine, să ne asigurăm că creierul lui e bine irigat cât timp e-n stare de inconştienţă. În rest...

— Vreţi să spuneţi că e-n comă? bâigui ea cu o voce pierită, încercând să

nu se lasă pradă disperării.

— Da, îi confirmă scurt doctorul, privind-o serios.

— Dar aveți aici tot ce trebuie ca să-l îngrijiți? Adică, n-ar trebui totuși să-l ducem la un spital?

— Mă tem că n-avem niciun spital aici. Symi e o insulă destul de mică. Cea mai apropiată e Rhodos, unde ar fi un spital. Am vorbit deja cu cei de acolo, însă din păcate elicopterul-ambulanță a fost avariat acum trei zile, în timpul unei operațiuni de salvare pe timp de furtună, și acum e nefuncțional. Mi-au spus că așteaptă niște piese de schimb din Atena, ca să-l repare și să-l repună în circuit. Oricum, și dacă n-ar fi fost stricat, tot n-ar fi putut ajunge până aici pe vremea asta groaznică. Să sperăm că până mâine își mai revine, deși... ca să fiu sincer, nu știu dacă-i o idee bună să-l mutăm. În plus, nu știu dacă acolo o să-i fie mai bine, căci nu prea au ce să-i facă altceva decât să-l conecteze la niște aparate ceva mai sofisticate, atâta tot.

Tess simți că se prăbușește dintr-odată în ceața ce părea să fi ieșit din mintea ei, răspândindu-se în încăpere și devenind din ce în ce mai densă.

— Și chiar nu se mai poate face nimic?

— Mă tem că nu, fiindcă e vorba de comă. Sigur, îi putem monitoriza tensiunea arterială sau oxigenarea sângelui, însă e practic imposibil să – aici se opri pentru un scurt moment, căutând cuvântul potrivit – să *trezească* pe cineva din comă. Singurul lucru care ne-a mai rămas e să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Îi era frică să întrebe, însă o făcu în cele din urmă, anticipând un răspuns nu foarte încurajator.

— Cât? Cât e de așteptat?

Mavromaras își desfăcu brațele și ridică ușor din umeri, într-un gest de o sinceritate dezarmantă.

— Ar putea dura ore, dar la fel de bine zile sau chiar luni. N-avem cum să știm...

Tess dădu din cap abătută, fără să mai zică nimic, mulțumindu-i doctorului în gând pentru că nu dăduse glas oribilului gând care ei i se insinuase în minte încă din prima clipă când trecuse pragul salonului.

81

Tot restul zilei, Tess făcu naveta între salonul ei şi al lui Reilly, unde de fiecare dată dădea peste Eleni care veghea tăcută la căpătâiul lui. Tot de atâtea ori femeia o luă cu binişorul şi o conduse înapoi în patul din salonul alăturat, asigurând-o în engleza ei stricată că totul va fi bine şi că va avea grijă de Reilly.

Povestea pe care le-o spusese doctorului şi soţiei acestuia despre evenimentele care-i aduseseră pe insulă nu era tocmai adevărată, omiţând să precizeze de ce se aflau în larg sau faptul că vasul Pazei de Coastă turce deschisese focul asupra lor. Avu grijă să sublinieze că nu fuseseră doar ei pe traulerul naufragiat, în cazul în care ar mai fi apărut şi alţi supravieţuitori. Mavromaras o informă însă sobru că, în afară de câteva rămăşiţe din carcasa distrusă aduse de apă la ţărm, nu auzise să mai fi fost găsit altcineva.

Dădu apoi telefon în Arizona, vorbind mai întâi cu mătuşa ei şi apoi cu Eileen şi Kim, care erau îngrijorate că nu mai dăduse niciun semn de viaţă de câteva zile. Când le spuse că se află pe o mică insulă grecească, tăcerea de la celălalt capăt al firului îi confirmă că le luase cu totul pe nepregătite. Se feri să menţioneze numele insulei, deşi după ce închise se întrebă de ce o făcuse şi tot ea îşi dădu pe urmă şi răspunsul: încă nu era pregătită să înfrunte lumea de afară, cu toate întrebările şi indiscreţiile ei. Deocamdată se simţea mulţumită că putuse lua legătura cu ele, ca să le mai liniştească şi să le asigure că e bine sănătoasă. De fapt le spusese că explorează o zonă extrem de interesantă din regiune, o adevărată şansă pentru viitorul carierei sale, şi că nu ştie exact cât va mai trebui să rămână, însă le promisese că o să le mai sune zilele următoare.

Pe seară, la casa doctorului îşi făcură apariţia două localnice, pe care soţia acestuia le conduse în camera în care se odihnea Tess. Deşi vorbeau engleza foarte prost, înţelese în cele din urmă că erau nevestele pescarilor care o găsiseră pe plajă şi că veniseră să-i aducă nişte haine: o pereche de pantaloni subţiri de bumbac, o cămaşă de noapte, vreo două bluze albe şi o jachetă groasă tot de bumbac pe care Tess o şi îmbrăcă, cuibărindu-se mulţumită în materialul moale. Îi mai aduseseră şi un vas mare de lut plin cu *giouvetsi* aburind care, după cum îi explică Eleni, era o

mâncare tradițională cu carne de miel și orez, un fel de tocană. Tess le mulțumi și gustă curioasă, surprinzându-se pe sine când goli pe nerăsuflate o farfurie cu vârf, înfulecând cu o poftă nestăpânită.

Mai târziu făcu o baie care avu darul s-o învioreze și să-i mai dezmorțească trupul istovit, după care Mavromaras veni și-i schimbă bandajul de la rana de pe braț, ale cărei urme adânci și vinețiipăreau incrustate pe veci în carne. Apoi, ignorând rugămințile insistente ale gazdei, își petrecu restul serii alături de Reilly, stând pe marginea patului și privindu-l tăcută, fără să-i poată spune toate acele vorbe frumoase de încurajare pe care unii oameni le șoptesc celor dragi aflați inconștienți pe patul de spital. Nu era convinsă dacă aveau să-l ajute, și în orice caz, chiar dac-ar fi putut s-o audă, vocea ei nu era probabil cel mai nimerit stimul care să-l scoată din amorțeală, având în vedere toate cele întâmplate între ei în ultimul timp. Deși avea atâtea să-i spună, ar fi preferat s-o facă atunci când el va putea să-i răspundă, fie de bine, fie de rău. Nu voia să-l asedieze cu confesiunile și mărturisirile ei, mai ales acum când tot ce putea face el era doar să asculte, sau în cel mai rău caz să n-o audă.

La miezul nopții o cuprinse o toropeală aproape paralizantă, ce-i învălui atât trupul, cât și mintea, așa că se duse la ea în cameră și se trânti pe pat, adormind în mai puțin de câteva secunde cu capul afundat între perne.

A doua zi dimineață se trezi devreme, simțindu-se îndeajuns de întremată ca să se aventureze afară și să facă puțină mișcare. Vântul încă sufla cu putere, dar ploaia se oprise, și Tess își spuse că o scurtă plimbare are să-i facă bine.

După ce se îmbrăcă, intră puțin la Reilly să vadă ce face. Eleni era acolo, ca de obicei, masându-i piciorul. Nu trecu mult și apăru și Mavromaras, care-l consultă în tăcere și îi explică lui Tess că starea lui e stabilă, dar n-a apărut nicio schimbare între timp. Îi mai spuse și că-n astfel de situații modificările sunt fie bruște și semnificative, fie deloc. Acum ești în comă și-n minutul următor te poți trezi ca dintr-un somn adânc, fără niciun fel de semne anticipative ale recuperării.

Mavromaras își luă rămas-bun, spunându-i că trebuie să viziteze un alt pacient aflat în celălalt capăt al insulei și că revine în vreo două ore. Tess profită de ocazie și-l întrebă dacă nu poate să-l însoțească până la mașină.

— M-au sunat de dimineață cei de la serviciul aerian de ambulanță din Rhodos, îi zise el când părăsiră clădirea. Au spus că vor putea veni mâine cel mai probabil, însă nu știu exact la ce oră.

Deși Tess se arătase la început extrem de nerăbdătoare să-l ducă pe Sean într-un spital mai bine utilat, acum nu mai știa dacă era bine să-l mute.

— M-am tot gândit la ce mi-ați spus, zise ea. Credeți c-ar fi înțelept să-l ducem acolo?

Fața doctorului se lumină dintr-odată într-un zâmbet blând.

— Sincer să fiu, tu trebuie să hotărăşti asta. Tot ce pot să-ţi spun este că spitalul e foarte bun, îl cunosc bine pe director şi cu siguranţă vor avea grijă de el cum se cuvine, de asta te asigur.

Probabil că nesiguranţa rămăsese întipărită pe faţa lui Tess, din moment ce doctorul se văzu nevoit să adauge:

— Dar nu trebuie neapărat să ne hotărâm imediat. Eu zic să aşteptăm până mâine-dimineaţă să vedem cum se mai simte, şi abia atunci să hotărâm ce-i de făcut.

Traversară strada, ocolind bălţile formate în urma ploii şi ajungând în cele din urmă în dreptul unui Peugeot vechi şi ruginit, a cărui portieră Mavromaras o deschise fără s-o fi descuiat mai întâi, spre marea ei surprindere.

Privi de-a lungul străzii înguste. Chiar şi pe o vreme sumbră şi întunecată, peisajul îţi lua respiraţia. Case îngrijite şi cochete, construite în stil neoclasic şi zugrăvite în culori vii, pastelate, se înşiruiau ordonate de o parte şi de cealaltă a străzii ce urmărea panta domoală a unui deal, coborând apoi unduitoare către micul port din apropiere. Majoritatea aveau frontonul în formă de triunghi şi acoperişuri de ţiglă roşie, alcătuind astfel o privelişte armonioasă ce nu putea decât să bucure ochii privitorului. De la atâta ploaie, apa dădea pe-afară în canalizările de pe marginea drumului, scăldând sau pe alocuri chiar inundând treptele abrupte ce duceau către port. Deasupra, cerul vineţiu părea că se pregăteşte pentru o nouă repriză de precipitaţii.

— Asta da furtună, nu glumă! zise Tess mai mult pentru sine, cu ochii pierduţi în zare.

— Într-adevăr, încuviinţă doctorul clătinând din cap şi privind şi el norii cenuşii. A fost cea mai aprigă din câte am văzut noi pân-acum, şi asta o zic chiar şi cei mai bătrâni locuitori ai insulei... Foarte ciudat, mai ales în perioada asta a anului...

Tess se gândi atunci la furtuna care scufundase *Templul Şoimului* cu atâţia amar de ani în urmă, şi fără să-şi dea seama zise:

— Aşa a fost voia lui Dumnezeu.

Mavromaras îi întoarse o privire curioasă, ridicând surprins din sprânceană.

— Da, poate. Dar dacă ţii să vezi o intervenţie divină în toată treaba asta, atunci ia-o mai degrabă ca pe un miracol.

— Cum adică un miracol?

— Aşa bine. Nu e oare un miracol că tu şi prietenul tău aţi fost aduşi de ape tocmai pe ţărmul insulei noastre? Marea e periculoasă şi plină de capricii, mai ales pe timp de furtună. Dacă valurile v-ar fi aruncat la doar câţiva kilometri înspre nord, aţi fi naufragiat pe coasta Turciei, unde e numai teren stâncos şi nici ţipenie de om prin apropiere. Toate oraşele sunt de cealaltă parte a peninsulei. La fel, dac-

ați fi fost împinși mai către sud, ați fi trecut exact pe lângă țărmul nostru și apele v-ar fi purtat în larg, către Marea Egee, și apoi cine știe...

Tăcu, dând din cap atotștiutor, privind-o calm și lăsând-o pe ea să-i continue scenariul sumbru. După câteva secunde ridică din umeri și azvârli trusa medicală pe scaunul din dreapta șoferului.

— Trebuie să plec. Mă întorc după-amiază.

Tess n-ar fi vrut să-l lase să plece așa de repede. Simpla lui prezență avea darul s-o liniștească.

— Doctore, începu ea, chiar nu pot face nimic să-l ajut? Absolut nimic?

— Ascultă-mă, prietenul dumitale se află pe mâini bune. Soția mea este o asistentă desăvârșită și chiar dacă clinica nu seamănă cu spitalele pe care le aveți voi în America, te asigur că avem o experiență bogată legată de tot felul de traumatisme. Oamenii se mai rănesc și au tot soiul de accidente chiar și pe o insulă așa de mică, zise el încercând s-o mai încurajeze, fixând-o cu privirea-i blajină. Ai încercat să vorbești cu el?

Tess chiar nu se așteptase la o astfel de întrebare.

— Să vorbesc cu el!?

— Da, poate că ar trebui să încerci. Vorbele tale ar putea să-l inspire, să-i dea voința de-a lupta. Îi vorbea pe un ton aproape părintesc, zâmbindu-i sincer și privind-o cu blândețe. Pesemne îți închipui că ați încăput pe mâinile unui doctoraș amărât de țară..., glumi Mavromaras. Te asigur că nu-i deloc așa. Mulți doctori renumiți sunt de aceeași părere. Faptul că e în comă nu înseamnă că nu aude, ci doar că nu poate răspunde... încă. Făcu o pauză, privind-o cu ochi plini de speranță și înțelegere. Vorbește-i, și... roagă-te să fie bine.

— Mă tem că nu prea mă pricep la rugăciuni, zise ea oftând, privind în depărtare.

Doctorul însă n-o luă în serios.

— Tu deja te rogi, în felul tău, desigur, deși poate nu-ți dai seama încă, o încurajă el. Simpla ta dorință de a-l vedea revenindu-și e în sine un fel de rugăciune. Plus că și alții se roagă pentru el, nu ești singura, adăugă medicul, arătându-i capela de peste drum.

Tess văzu câțiva localnici stând de vorbă în dreptul intrării, unii plecând și alții intrând.

— Majoritatea bărbaților care trăiesc pe insulă își câștigă existența din pescuit. Asta înseamnă că depind de nestatornicia apelor. În noaptea când a izbucnit furtuna patru pescari erau în larg, așa că familiile lor s-au rugat lui Dumnezeu și arhanghelului Mihail, patronul pribegilor pe mare, ca să se întoarcă acasă teferi și nevătămați, și rugăciunile le-au fost ascultate, căci s-au întors cu toții la cei dragi. Acum ei înalță o altă rugă, una de mulțumire. Și se roagă totodată pentru prietenul dumitale.

— Toți oamenii ăștia se roagă pentru el?

— Da, confirmă el cu o mișcare energică a capului. Cu toții ne rugăm pentru Reilly.

— Dar nici măcar nu-l cunoașteți...

— Asta n-are nicio importanță. Apele au vrut să-l aducă la noi și e de datoria noastră să-l îngrijim până-și revine, ca să-și vadă mai departe de viața lui. Acum chiar trebuie să plec, încheie el grăbit, urcându-se la volan.

Îi mai aruncă un ultim zâmbet de despărțire, făcându-i cu mâna din spatele geamului, și porni către port trecând iute prin bălți, dispărând apoi după suișul domol al colinei.

Tess rămase nemișcată în mijlocul străzii, privind mașina care se îndepărta. Când în sfârșit o pierdu din vedere, se întoarse hotărâtă să intre în casă, dar se răzgândi brusc. Nici nu-și mai amintea de când nu mai fusese într-o biserică, sau cel puțin într-o capelă, cu excepția ocaziilor când se dusese în interes de serviciu și, bineînțeles, a celui mai recent episod, când Vance o târâse în subsolul bisericii incendiate din Manhattan. Făcu câțiva pași de-a lungul străzii, pătrunzând în curtea pietruită și ajungând în cele din urmă în fața ușii pe care o deschise ușor, intrând.

Capela nu era foarte mare și era deja pe jumătate plină de credincioși care se rugau, stând smeriți în stranele tocite de atâția ani de folosință. Tess rămase lângă intrare, cercetând încăperea în tăcere. Decorul era extrem de simplu, iar pe pereții văruiți în alb se puteau vedea fresce datând din secolul al XVIII-lea, luminate de numeroasele lumânări aprinse. Făcu câțiva pași către naos, observând un alcov pe care erau așezate două icoane reprezentându-i pe Sfinții Mihail și Gavriil, turnate în argint și ornate cu pietre prețioase. O cuprinse dintr-odată o senzație ciudată, simțind cum o ia cu amețeală de la fumul lumânărilor și de la zumzetul șoptit și halucinant al vocilor rugându-se în surdină. Simți brusc nevoia să se descarce, să se roage chiar atunci și acolo, însă constatarea o surprinse și o stânjeni, așa că încercă să-și alunge gândul din minte, convinsă că e o ipocrizie din partea ei.

Tocmai se pregătea să se întoarcă spre ieșire, când le zări pe cele două femei care o vizitaseră cu o zi înainte ca să-i aducă mâncare și haine. Erau însoțite de doi bărbați, probabil soții lor. Femeile o văzură și ele și se ridicară grăbite din strană venindu-i în întâmpinare fără să-și ascundă bucuria de a o vedea acolo. Spuneau întruna aceleași cuvinte, repetându-le la nesfârșit: *Doxa to Theo. Doxa to Theo*. Deși habar n-avea ce înseamnă, Tess le zâmbi recunoscătoare, clătinând întruna din cap, emoționată de îngrijorarea lor sinceră și total dezinteresată. Se convinse apoi că cei doi erau bărbații lor, pescarii care-i salvaseră de furia furtunii. O salutară și ei cu căldură, plecându-și capetele respectuos. Una dintre femei îi arătă apoi o nișă în partea din spate a capelei, unde pe un sfeșnic ardeau mai multe lumânări, unele abia aprinse, altele aproape consumate. Femeia îi spuse ceva ce nu

înțelese, dar treptat îi deveni clar: împreună cu cealaltă, aprinsese lumânări pentru Reilly și se rugau pentru însănătoșirea lui.

Tess le mulțumi din inimă și privi în jur la localnicii așezați în stranele lor, rugându-se în lumina difuză a lumânărilor. Mai zăbovi câteva minute, după care se întoarse în vârful picioarelor și ieși, îndreptându-se către casa doctorului.

Restul dimineții și-l petrecu la căpătâiul lui Reilly, încercând să urmeze sfatul lui Mavromaras și să-i vorbească. La început i se păru mai greu și cuvintele parcă i se poticneau pe buze, dar încetul cu încetul își dădu drumul, reușind în cele din urmă să alunge orice urmă de jenă. Evită să vorbească despre evenimentele recente și, deoarece nu știa foarte multe despre el, se hotărî să se rezume la propriul ei trecut, povestindu-i tot felul de aventuri și episoade petrecute pe teren, în timpul săpăturilor la care participase. Îi mai povesti și despre Kim și năzbâtiile pe care le făcea de obicei, în ordinea în care îi veneau în minte, fără să cenzureze absolut nimic.

Pe la prânz apăru și Eleni, care o invită jos în bucătărie să mănânce ceva. Nici că putea nimeri mai bine, căci Tess se apropia de fundul sacului cu povești despre trecut și trebuia să se aventureze către subiecte mai delicate, cum ar fi scurta și tumultuoasa lor relație. Însă tot nu-i surâdea ideea de a-i vorbi despre lucruri importante atât timp cât era încă inconștient.

După ce terminară de mâncat, Mavromaras se întoarse și el acasă și Tess îi spuse că se mai gândise la ideea de a-l muta pe Reilly la spitalul din Rhodos și că până la urmă ajunsese la concluzia că e mai bine să-l lase aici, desigur în condițiile în care doctorul și soția sa erau de acord să-i mai găzduiască măcar câteva zile. Amândoi se arătară încântați de decizia ei, asigurând-o că pot rămâne cât timp vor, cel puțin până ce starea lui Reilly va suferi o schimbare radicală, care-i va obliga să vadă ce-i de făcut mai departe.

Tess își petrecu restul după-amiezii până seara târziu în camera lui Reilly, după care a doua zi se trezi dis-de-dimineață și stătu cu el până după ora prânzului, când coborî să mănânce și simți nevoia să ia o gură de aer. Constatând cu bucurie că furtuna se potolise, hotărî să se aventureze ceva mai departe.

Vântul se potolise considerabil, adiind acum ușor, aducând miresme marine dinspre port, și în sfârșit încetase și ploaia. În ciuda norilor cenușii care încă mai împovărau cerul deasupra insulei, Tess îndrăgi orașul imediat. Avea ceva simplu și primitiv, nefiind atins de niciunul dintre stigmatele arhitecturii moderne. Puteai vedea trecutul în fiece piatră sau lespede de pe marginea drumului, sau cel puțin asta era impresia ei. Străzile strâmte și totuși atât de primitoare, presărate cu case cochete și pitorești, o linișteau și-i dădeau un calm interior de care cam dusese lipsă în ultima vreme, la fel ca și de zâmbetele calde și sincere ale oamenilor pe lângă care trecea pe stradă. Mavromaras îi povestise că insula trecuse prin vremuri

grele imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, când majoritatea locuitorilor își părăsiseră casele și plecaseră prin alte părți din cauza bombardamentelor Aliaților și ale Axei, care se luptaseră pentru supremația în zonă. Din fericire, soarta părea să-i surâdă de ceva ani încoace, de când nu doar atenienii, ci și un număr crescând de străini se arătau din ce în ce mai interesați de farmecul insulei, cumpărând multe dintre vechile vile lăsate în paragină și renovându-le cu mult bun-gust, redându-le gloria de odinioară și înveselind peisajul.

Urcă treptele de piatră din Kali Strata, trecu de vechiul muzeu și ajunse în sfârșit la ruinele castelului construit de cavalerii ioaniți la începutul secolului al XV-lea pe locul unei fortificații mult mai vechi. În timpul războiului, castelul, folosit de naziști ca depozit de muniție, sărise în aer. Tess hoinări o vreme printre ruine, oprindu-se la un moment dat să citească inscripția de pe o placă pe care era gravat numele lui Filibert de Niallac, Marele Maestru francez al ioaniților. *Iar cavaleri!* își zise gândindu-se la templieri și la toate poveștile care circulau pe seama lor. *Oriunde te întorci, dai numai de cavaleri și de ordine cavalerești!* Privi apoi panorama minunată, cu colinele înverzite, drumurile șerpuitoare și portul dincolo de care se întindea suprafața albastră a mării, brăzdată de spuma albă a valurilor acum ceva mai răzlețe. Pe ici, pe colo se înălțau câteva mori de vânt pe care abia le distingeai printre copacii înfrunziți. Cercetând portul cu ochi leneși zări la un moment dat un vas stingher ce se depărta alene de pontonul cufundat în amorțeală. Plimbându-și din nou privirile de-a lungul întinderii nesfârșite de apă, o cuprinse dintr-odată o neliniște inexplicabilă, pe care încercă să și-o alunge hotărând să se ducă pe plaja pe care îi găsiseră pescarii.

Se îndreptă spre piața principală, unde dădu peste un șofer care zicea că merge la mănăstirea din Panormitis, nu departe de satul învecinat, Marathounda. Îl rugă așadar s-o ia cu el și, la capătul unei scurte călătorii destul de zdruncinate, ajunseră la intrarea micii așezări rurale. Păși pe străduța îngustă mărginită de o parte și de alta de case asemănătoare în simplitatea lor, când îi întâlni pe cei doi pescari de la biserică. Amândoi se luminară brusc la față când o văzură, insistând să-i facă cinste cu o cafea la taverna satului, și Tess acceptă cu mare plăcere.

Deși discuția era vizibil îngreunată de faptul că nu prea se înțelegeau între ei, Tess pricepu din gesturile lor că mai apăruseră ceva resturi din vasul scufundat. O conduseră apoi în subsolul tavernei, unde-i arătară toate bucățile de lemn sau de fibră de sticlă pe care le găsiseră în golf. Văzându-le, o năpădiră amintiri sumbre legate de furtună și de traulerul avariat și se întristă gândindu-se la toți cei aflați la bordul *Savaronei*, care probabil pieriseră în furia valurilor și zăceau acum pe fundul mării.

Le mulțumi și apoi își continuă drumul, plimbându-se în voie de-a lungul plajei pustii, mângâiată de adierea dulce a brizei, ce aducea un miros proaspăt de mare învolburată în larg. Deasupra, câteva raze de soare încercau să străpungă

șovăielnice norii suri și grei după o lungă absență nedorită, însă tentativele lor erau parcă prea timide. Se plimbă absentă în susul și-n josul plajei, urmând îndeaproape linia trasată de valurile ce scăldau țărmul, afundându-și picioarele desculțe în nisipul umed și rece, a cărui atingere fină îi trezi imagini de groază din acea dimineață în care se trezise singură pe țărm.

Se avântă până în capătul îndepărtat al plajei, de unde nu se mai vedea nici măcar golful spre care dădea micul sat de pescari. Merse până ajunse în dreptul unui pâlc de stânci negricioase pe care se sui sprintenă, așezându-se pe micul platou din vârf, de unde privi marea în tăcere cu bărbia rezemată pe genunchi și brațele încrucișate peste picioarele trase aproape de trup. Destul de departe în larg zări o stâncă al cărei pisc ieșea din apă ca o suliță albă, spălat din când în când de câte un val mai înalt. Părea amenințătoare, un alt obstacol pe care ea și Reilly reușiseră să treacă. Auzi parcă pentru prima dată vaietul pițigăiat și tânguitor al pescărușilor, și privind în zare văzu doi plonjând jucăuș către mal și luându-se la întrecere pentru un pește mort.

Brusc, își dădu seama că obrajii îi erau scăldați de lacrimile ce i se rostogoleau cu repeziciune spre bărbie. Plângea în tăcere, dar avea senzația că de fapt nu plânge cu adevărat, sau mai degrabă nu-și dăduse seama când începuse să plângă, căci nu scosese nici măcar un suspin, însă lacrimile curgeau întruna, calde și limpezi, de undeva dinlăuntrul ființei ei. După un timp încetară la fel de misterios și de discret cum apăruseră, și atunci își dădu seama că tremură din toate încheieturile, dar nu din cauză că i-ar fi fost frig. Era o senzație cu mult mai profundă, ca și cum ceva tainic din interiorul ei îi provoca acele spasme necontrolate. Încercând să-și vină în fire, se ridică în picioare și coborî de pe platoul stâncos, reluându-și plimbarea de-a curmezișul terenului pietros, până ce găsi o cărare îngustă paralelă cu linia țărmului, pe care o apucă înfrigurată.

Trecu pe lângă alte trei astfel de fiorduri stâncoase, ajungând în dreptul celui de-al patrulea, ceva mai depărtat de celelalte și cu golfulețul deschizându-se spre malul sudic al insulei. Privi în jur, căutând posibile căi de acces într-acolo, însă degeaba. Nu găsi nicio cărare care să coboare înspre plajă. Nu departe se ridica o dună destul de înaltă, al cărei nisip părea intact, dincolo de care se vedea un alt promontoriu ce culmina cu o creastă stâncoasă și zimțată ca dinții unei greble știrbe.

Își aruncă încă o dată ochii peste plaja învăluită în lumina difuză a crepusculului, când privirea îi fu atrasă de o formă ciudată și neclară din depărtare. Se afla pe latura îndepărtată a golfului, chiar la marginea formațiunii stâncoase. Tess își miji ochii, forțându-se din răsputeri să focalizeze imaginea mai bine, conștientă că pulsul i se accelerează și că respiră din ce în ce mai greu, simțindu-și brusc gura uscată.

Nu se poate! își zise ea neîncrezătoare. *Nu, e pur și simplu imposibil!*

În secunda următoare însă o luase deja la sănătoasa pe povârnișul colinei, fără să scape nicio clipă din ochi plaja paralelă cu cărarea îngustă, și-n mai puțin de un minut era la doar câțiva metri distanță de locul cu pricina, cu mintea și trupul într-o stare de agitație de nedescris. Nu-i venea să creadă că așa ceva se poate întâmpla.

Era capul de șoim, înfășurat în corzile balizelor portocalii, pe jumătate dezumflate.

Părea intact.

82

Tess se apropie şi-l atinse, mai întâi cu degete şovăielnice, apoi cu palmele lipite de lemnul aspru, plimbându-le încoace şi-ncolo cu febrilitate, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Gândurile o purtară înapoi în timp, către ultimele zile ale cavalerilor templieri, către Aimard şi tovarăşii săi şi călătoria lor anevoioasă la bordul *Templului Şoimului*.

Încerca să-şi amintească cuvintele exacte ale lui Aimard, mintea fiindu-i asediată de tot felul de imagini confuze şi neclare. *Ce zicea el în scrisoare, mai precis?* Caseta fusese ascunsă într-o nişă scobită în gâtul şoimului. Orificiul fusese apoi acoperit cu smoală şi astupat apoi cu un lemn la culoare, fixat la rându-i cu un strat de smoală.

Se apropie de gâtul de lemn, studiindu-l cu atenţie. La prima vedere nu se vedea nimic deosebit. Plimbându-şi însă ochii perseverentă de-a lungul curburii, i se păru că observă la un moment dat nişte urme mai închise la culoare, ce puteau fi dârele de smoală de pe marginile scobiturii. Le pipăi cu vârful degetelor, simţind în sfârşit muchiile uşor mai ridicate ale capacului de lemn, precum şi ţăruşii cu care fusese îndesat în deschizătura strâmtă. Totul părea la locul lui, aşa încât bănui că nu mai încercase nimeni să scoată caseta dinăuntru, fiind convinsă de asemenea că nici apa nu pătrunsese dincolo de crăpăturile umplute cu smoală. Misterioasa casetă rămăsese aşadar intactă, chiar şi după atâta amar de vreme.

Găsi prin apropiere două pietre destul de mari, pe care le folosi pe post de ciocan şi daltă ca să străpungă scândura de deasupra nişei. Stratul de lemn de la suprafaţă cedă relativ uşor, însă restul umpluturii se dovedi extrem de tare. Renunţă extenuată, căutând în jur ceva mai solid de care să se folosească, şi-n curând dădu peste o bară de fier ruptă la unul din capete, a cărei ascuţime se dovedi extrem de folositoare ca să străpungă stratul de smoală întărită. Perfora lemnul la întâmplare, mai nerăbdătoare şi mai agitată cu fiecare nouă lovitură, fără să se gândească nici măcar o clipă la toate acele precauţii şi ritualuri minuţioase pe care orice arheolog care se respectă le-ar fi luat înainte de a se apuca de treabă. Poate că aşa ar fi făcut şi ea cu câteva săptămâni în urmă, dar nu acum. Nu mai

avea răbdare și miza era mult prea mare pentru astfel de formalități inutile. Reuși în cele din urmă să desprindă capacul într-o parte, vârând apoi bara pe dedesubt ca să-l ridice mai mult. Vedea deja marginea casetei, mică și cu incrustații complicate. Ștergându-și sudoarea de pe frunte, se opinti și trase încă o dată bara în sus, folosind-o apoi ca să îndepărteze stratul gros de smoală ce încastra caseta în nișa-i îngustă, reușind într-un final s-o elibereze. Aruncă bara și-și vârî mâinile în scobitură, apucând cutia cu degetele răsfirate și trăgând-o afară cu mare grijă.

O trecu brusc un val de căldură înăbușitoare, căci începea să retrăiască toate acele simptome atât de familiare înaintea unei descoperiri încă nedezvăluite. Încerca să-și controleze emoția, dar îi era aproape imposibil, și parcă era în transă. Nu-i venea nici acum să creadă că o găsise în sfârșit și că o ținea cu adevărat în mâini.

Se duse la adăpostul uneia dintre stâncile colțuroase din apropiere, unde putea s-o studieze în voie. Avea o închizătoare ciudată, prevăzută cu un cerc din fier forjat. Se folosi tot de una dintre pietrele de mai devreme ca să slăbească cârligul, pe care-l lovi până ce-l desprinse de marginea capacului, iar acesta se deschise fără să mai opună rezistență.

Cu grijă, Tess scoase obiectul din casetă. Era un pachet învelit într-un material moale ce părea a fi piele tăbăcită de animal și care semăna bine cu cel în care Aimard înfășurase astrolabul. Și acesta avea șireturi de piele la unul dintre capete, care-l făceau să semene mai degrabă cu un săculeț decât cu un pachet. Tess desfăcu înnăditura cu degete tremurânde, scoțând la iveală o carte, de fapt un codex cu copertele din piele.

Nu-i trebui mai mult de o fracțiune de secundă ca să-și dea seama ce era.

Avea o familiaritate inexplicabilă, simplitatea lui ascunzând conținutul de valoare inestimabilă. Deschise coperta de piele și privi înscrisurile de pe prima filă de pergament. Nu toate literele erau vizibile în întregime, unele fiind șterse pe jumătate, altele abia observabile, însă se puteau citi fără prea mare efort. La prima vedere, codexul părea într-o stare destul de bună. Era convinsă că era prima persoană care-l vedea după atât timp, că ea, o străină, o oarecare, descoperise în sfârșit legendara comoară a nu mai puțin legendarilor cavaleri templieri, comoara pe care William de Beaujeu și Aimard de Villiers o ascunseseră acum mai bine de șapte sute de ani.

Cu singura diferență că acum mitul devenise realitate.

Era adevărat. Era totul adevărat.

Cu grijă, știind că ar fi trebuit să se afle într-un laborator specializat, sau cel puțin nu în aer liber, însă fără a putea rezista tentației, deschise codexul mai mult și ridică o filă. Recunoscu imediat tipul de cerneală folosit de obicei în acea perioadă, obținut dintr-un amestec de funingine de cărbune, rășină, drojdie de vin și cerneală de sepie. Scrisul era destul de greu de descifrat, însă izbuti să înțeleagă

câteva cuvinte, destul ca să-şi dea seama că erau în aramaică. O mai întâlnise şi cu alte ocazii în trecut, în cercetările ei, astfel încât era relativ familiarizată cu limba încât s-o poată recunoaște.

Brusc, degetele îi înțepeniră pe manuscris.

Aramaică.

Limba vorbită de Iisus.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare, gata să-i spargă pieptul. Își plimbă iar privirea peste fila firavă ce-i tremura ușor în mână, recunoscând cuvinte răzlețe ici și colo.

Încetul cu încetul, aproape fără a-și da seama, începu să înțeleagă ce ținea în mâini. Și degetele cui atinseseră pergamentul înaintea ei; cine scrisese acele cuvinte.

Erau scrierile lui Iesua din Nazareth.

Scrierile omului pe care lumea întreagă îl cunoștea drept Iisus Hristos.

83

Tess vârî codexul înapoi în sacul de piele, după care o luă din loc de-a lungul plajei, ținându-l strâns la piept cu amândouă mâinile, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l scape. Soarele era de mult la apus și ultimele raze străluceau dincolo de pelicula groasă de nori cenușii care nu voiau nicicum să părăsească zările.

Hotărâse să nu mai ia și caseta, așa că o ascunsese bine după o stâncă masivă, ca să nu atragă atenția plimbăreților ocazionali prin zonă. Avea să vină s-o ia mai târziu, la momentul potrivit. În mintea ei era o învălmășeală de gânduri legate de implicațiile descoperirii pe care tocmai o făcuse, căci ceea ce ținea la piept nu era vreun fragment dintr-un vas vechi, nici vreo rămășiță din civilizația Troiei sau un obiect prețios din mormântul lui Tutankhamon. Cartea asta putea schimba destinul omenirii și tocmai de aceea apariția ei neașteptată trebuia tratată cu maximă atenție.

Zări în sfârșit pâlcul de case de la intrarea în Marathounda, îngrămădite una într-alta ca mărgelele pe un șirag. Își dădu jos hanoracul și-l înfășură în jurul săculețului de piele, ținându-l la fel de strâns. Ajungând la tavernă, constată că pescarii plecaseră deja, însă din fericire mai era acolo un bărbat care o recunoscu și care se arătă mai mult decât bucuros s-o ducă cu mașina la casa doctorului.

Mavromaras o salută călduros când Tess intră în sfârșit pe ușă.

— Pe unde ai fost? Te-am căutat peste tot și n-am reușit să dăm de tine, îi zise el zâmbindu-i amabil.

Înainte să inventeze ea o minciună cât de cât credibilă, doctorul o apucă de braț, trăgând-o nerăbdător către dormitoare.

— Hai, grăbește-te! Cineva vrea să te vadă, adăugă el bucuros.

Când intră în cameră, Reilly o privea. Masca respiratorie dispăruse și Tess întrezări urma unui zâmbet în colțul buzelor uscate și crăpate. Eleni îi pusese la spate trei perne mari, așa încât stătea oarecum ridicat, ceea ce-i îmbunătățea considerabil imaginea generală. Privindu-l, Tess simți că se rupe ceva în ea.

— Bună, îi spuse el cu o voce pierită.

— Bună și ție, îi răspunse ea ușurată, radiind de fericire. Se întoarse ca din întâmplare, încercând să nu atragă atenția doctorului și soției sale, și așeză hanoracul făcut sul pe un dulăpior de lângă pat. Apoi se apropie de Reilly și-i mângâie ușor fruntea asudată. Își plimbă ochii pe fața lui rănită și-și mușcă până la sânge buza când simți că o podidesc lacrimile.

— Ce bine că ți-ai revenit! reuși să spună în cele din urmă.

— De acum încolo promite-mi că mă lași pe mine să decid unde mergem în vacanță! glumi el luminându-se la față.

Tess zâmbi și o lacrimă i se scurse pe obraz.

— Promit, îi zise ea scurt, după care se întoarse către doctor și soția sa. Vă mulțumesc din suflet! Cei doi nu ziseră nimic, mulțumindu-se să-i zâmbească deschis și să dea din cap la unison. Eu... de fapt amândoi vă datorăm viața, continuă Tess. Cum am putea să vă răsplătim?

— Ei, prostii! o dojeni Mavromaras. Noi, grecii, avem un proverb. *Den hriazete euharisto, kathikon mou*. Asta înseamnă că, atunci când faci ceea ce trebuie să faci, nu mai e nevoie de mulțumiri. O privi apoi pe Eleni, cu care se înțelese din priviri, așa cum făceau întotdeauna. Acum noi o să vă lăsăm, zise el șoptit. Sunt sigur că aveți multe să vă spuneți.

Tess îi privi pregătindu-se să iasă, după care se repezi spre ușă cu un elan neașteptat și-l îmbrățișă pe doctor, sărutându-l pe obraji. Roșind în ciuda tenului închis, Mavromaras zâmbi încurcat, ieșind apoi și lăsându-i singuri.

Întorcându-se către Reilly, zări hanoracul împăturit pe dulapul din fața patului, stând acolo ca o bombă gata să explodeze. Se simțea îngrozitor că trebuie să se ascundă atât de gazdele lor primitoare și amabile, cât mai ales față de Reilly. Ar fi vrut să-i poată spune ce găsise, însă trebuia să aștepte momentul oportun.

Cu inima grea, se așeză zâmbitoare lângă el, pe marginea patului.

Reilly avea impresia că zăcuse inconștient câteva săptămâni, nu zile. Mușchii abia începeau să i se dezmorțească și-l chinuiau cu furnicăturile lor agasante, iar senzația de amețeală nu-l slăbea deloc de când își revenise, ca și cum și-ar fi făcut sălaș permanent undeva în capul lui. Nici de văzut nu vedea prea bine, căci una dintre pleoape era încă tumefiată.

Nu-și aducea aminte prea multe, cu excepția faptului că-l împușcase pe De Angelis și apoi se aruncase în barca pneumatică, în căutarea lui Tess. Îl întrebase și pe Mavromaras cum ajunseseră acolo, însă acesta nu-i putu spune prea multe, deoarece nici el nu știa nimic, în afară de scurta poveste pe care Tess le-o spusese în grabă. Cu toate astea, simplul fapt că-și revenise din comă și că ea era acolo, lângă el, vie și nevătămată, îl mulțumea pentru moment și se simțea ușurat.

Încercă să se ridice în capul oaselor, însă mișcarea îl făcu să geamă din pricina unei dureri acute ce-i străbătu fața tumefiată, așa că se lăsă înapoi pe

pernele moi.

— Cum am ajuns aici? o întrebă el.

Tess îi povesti tot ce-şi aducea aminte. Ca şi el, nu-şi putea aminti deloc anumite momente, de exemplu perioada dintre momentul în care valul uriaş îi lovise din plin şi până când se trezise pe plaja părăsită. Îi povesti şi despre lovitura care-i brăzdase fruntea şi cum legase apoi curelele vestelor de salvare între ele, ca să fie sigură că rămân împreună. Îi mai spuse şi despre aşa-zisa plută pe care se suise şi-l trăsese pe urmă şi pe el, legându-se apoi cu o frânghie de scândura salvatoare, aceeaşi care-i tăiase braţul până la carne. Aici se opri, ridicând mâneca bluzei şi arătându-i rana ce începea să se cicatrizeze. Veni apoi rândul ei să pună întrebări, şi primul lucru de care se interesă fu de ce vasul Pazei de Coastă trăsese în ei fără niciun avertisment. Reilly îi povesti tot ce se întâmplase după plecarea ei cu Vance în noaptea aceea, începând de la întâlnirea lui cu De Angelis în luminişul dintre munţi şi terminând cu păţaniile de la bordul vasului de patrulă.

— Îmi pare rău, zise ea, eliberată în acelaşi timp că el fusese primul care adusese vorba despre noaptea cu pricina şi fuga ei ruşinoasă. Nu ştiu ce m-a apucat atunci. Îmi ieşisem din minţi, nu ştiu... Şi turnura pe care au luat-o apoi lucrurile... E numai vina mea, e...

Se opri, căci i se părea că nu există cuvinte potrivite care să exprime pe de-a-ntregul remuşcarea.

— Tess, e în ordine, o linişti el zâmbindu-i blajin. Hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? Am scăpat amândoi cu viaţă şi asta-i tot ce contează, până la urmă.

Ea dădu din cap neconvinsă, privindu-l însă plină de recunoştinţă. Reilly îşi continuă apoi povestea, explicându-i că fusese mâna monseniorului încă de la început, că el îi omorâse pe cei trei călăreţi de la muzeu şi că tot el bombardase traulerul mânuind tunul de pe *Karadeniz* cu o mână de expert. Îi spuse apoi cum trăsese în el de la spate, în toiul furtunii, când De Angelis era pe puntea tunului şi se pregătea să lanseze o nouă ploaie de proiectile asupra *Savaronei*.

Şi apoi îi relată cele spuse de cardinalul Brugnone la Roma.

Tess se simţi profund îndurerată când Reilly îi povesti în amănunt cum decursese conversaţia cu Brugnone. Vorbele crude ale cardinalului îi confirmară autenticitatea manuscrisului pe care tocmai îl găsise şi valoarea sa extraordinară. Ceea ce o uimea totuşi era faptul că Reilly aflase adevărul de la un om al Bisericii, de la unul dintre cei mai importanţi prelaţi ai Cetăţii Sfinte, despre care ar fi crezut că n-ar accepta niciodată aşa ceva cu titlu de adevăr, n-ar fi recunoscut în ruptul capului faţă de un intrus. Revelaţia o puse şi mai mult pe jar şi simţea că toată acea exuberanţă amestecată cu uimire avea să dea pe-afară dintr-o clipă-ntr-alta. Încercă totuşi să se stăpânească, străduindu-se să pară şocată, punând întrebări fără să

aștepte răspuns și detestându-se din ce în ce mai mult cu fiece reacție falsă. Ar fi vrut să dea fuga și să scoată codexul din hanorac, să i-l arate și să împărtășească cu el bucuria descoperirii, însă își înfrână pornirea.

În ochii și pe fața lui se puteau citi tristețe și dezamăgire, iar Tess înțelese că această minciună crudă din inima Bisericii i se fixase în suflet ca o rană vie. Era încă prea devreme ca să-i pună în față dovada fizică și palpabilă a cuvintelor ce-l zguduiseră atât de tare. Avea nevoie de mai mult timp, și Tess își dădu seama că de fapt habar n-are cât trebuie să treacă până ce astfel de răni se vindecă – dacă se vindecă vreodată. Se gândi atunci pentru prima dată că s-ar putea să nu fie niciodată momentul oportun. De altfel, nu numai el avea nevoie de-un răgaz, ci și ea, ca să hotărască ce-i de făcut.

— Crezi c-o să poți trece peste asta? îl întrebă ea.

Reilly privi pierdut în tavan câteva momente, după care se încruntă, încercând să găsească cuvintele potrivite.

— E foarte ciudat... Toate lucrurile care s-au întâmplat în ultima vreme, călătoria în Turcia, apoi la Vatican, furtuna... Parcă m-am pierdut într-un vis urât. Nu știu, poate că deocamdată sunt eu prea amețit sau sub influența anestezicelor, însă sunt convins că la un moment dat o să ajung să accept adevărul, poate chiar să-l înfrunt. Acum însă mă simt atât de obosit și sleit de puteri, încât nu-mi dau seama dacă durerea e fizică sau mai degrabă de altă natură.

Tess îi studie trăsăturile preocupate. Nu, nu era nicidecum momentul să-i spună despre manuscris. Poate mai încolo, sau poate niciodată...

— Vance și De Angelis au primit ce au meritat, spuse ea surâzând, iar tu ai rămas în viață. Pentru asta merită să-ți păstrezi credința, nu-i așa?

— Poate că da, răspunse el deloc convingător, cu un zâmbet șters.

Reilly o privi și, cu toate că era pe jumătate adormit, gândurile îl purtară către viitor. Nu se gândise niciodată foarte serios la asta, așa că acum, surprinzându-se meditând la ce avea să fie, rămase întrucâtva derutat de propriile-i gânduri.

Pentru o clipă, se întrebă dacă mai voia să lucreze ca agent FBI. Îi plăcuse dintotdeauna ce face și prețuia munca din cadrul Biroului, dar ceea ce aflase anchetând jaful de la muzeu depășise orice închipuire, bulversându-l. Pentru prima dată, se simțea obosit și sătul de stilul de viață pe care și-l alesese, scârbit să tot scormonească la nesfârșit prin mințile bolnave și rătăcite ale atâtor nenorociți, să vadă numai mizeria, scursura și răul din toți și din toate. Începu să se gândească din ce în ce mai serios dacă nu cumva schimbarea carierei l-ar ajuta să-și recapete încrederea în viață și în oameni, în general.

Își simțea pleoapele tot mai grele, ca de plumb, și renunță la un moment dat să mai lupte să le țină deschise.

— Iartă-mă, Tess, îi șopti el. O lăsăm pe mai târziu, bine?

Tess îl privi cum se cufundă într-un somn adânc, simțindu-se și ea brusc obosită. Își rezemă capul de pernele moi și-n minte îi veni replica lui referitoare la alegerea locului de vacanță. Zâmbi amuzată, clătinând ușor din cap. Era incorigibil, chiar și așa, slăbit. Gândul la vacanță o făcu să viseze nostalgică, și știa deja unde s-ar fi dus, dac-ar fi avut ocazia: în Arizona. Hotărî că, îndată ce-și vor termina treaba pe insulă, se va duce direct acolo, la mătușa ei și la Kim. Nici prin gând nu-i trecea să se oprească pe la birou. Va face o escală scurtă la New York, după care se va duce să-și vadă fiica fără niciun alt popas, iar dacă Guiragossian sau altcineva de la institut îndrăznea să spună ceva, atunci la naiba cu toți.

Se consolă cu gândul că un arheolog își putea găsi cu ușurință de lucru și prin statele din sud-vestul Americii, amintindu-și că la Phoenix exista un muzeu de arheologie de prima mână. Îl privi apoi pe Reilly. Născut și crescut la Chicago, stabilit ulterior în New York, evident genul de om obișnuit să fie mereu în mijlocul evenimentelor. Se întreba dacă el ar fi în stare să renunțe la tot și să aleagă o viață simplă, departe de tumultul marilor orașe. Acest lucru devenise dintr-odată extrem de important pentru ea, poate mai important decât orice altceva. Voia să știe în ce măsură era și el dispus să renunțe, măcar pentru un timp, la toată nebunia citadină.

Se ridică și se duse pe balcon, privind cerul înstelat, care-i aminti de noaptea petrecută împreună sub cerul liber în inima pădurii, în drumul lor către lac. Insula era liniștită și-n timpul zilei, însă noaptea se cufunda într-o tăcere pe care aproape c-o simțeai fizic strângându-se în jurul tău. Mai poți găsi asemenea nopți în Arizona, însă cu siguranță nu în New York. Gândurile o purtară iar către Reilly și se întrebă ce ar face sau ce ar zice el dacă ar pleca definitiv de la Institutul Manoukian și s-ar muta în Arizona. Poate că-l va întreba la un moment dat.

Își coborî privirile înspre marea ce licărea în lumina stelelor, făcând diferite scenarii în legătură cu codexul. Reprezenta cu siguranță una dintre cele mai însemnate descoperiri arheologice și religioase din toate timpurile, dacă nu cumva cea mai importantă, având în vedere consecințele pe care le va avea asupra întregii omeniri. În condițiile în care ea ar fi făcut cunoscută descoperirea, existau șanse foarte mari ca numele de Chaykin să devină unul de renume mondial în breaslă, devansându-l chiar și pe cel al englezului care descoperise mormântului lui Tutankhamon în faimoasa Vale a Regilor, acum mai bine de optzeci de ani. Dar care va fi oare efectul asupra celorlalți?

Simțea nevoia să vorbească cu cineva despre asta.

Trebuia neapărat să vorbească cu Reilly despre asta.

Nu-i plăcea deloc, însă știa că nu are încotro și că la un moment dat tot va trebui s-o facă. Dar deocamdată o să-l lase în pace, cufundat în somnul lui adânc, și poate că mâine se va simți mai bine. Se gândi să-i urmeze exemplul și să se ducă și ea la culcare, dar se răzgândi și se cuibări lângă el, închizând ochii și alunecând pe tărâmul viselor mai repede decât ar fi crezut.

84

Următoarele zile trecură ca prin ceață. Tess își petrecea dimineţile cu Reilly, făcându-şi aproape o regulă din lungile plimbări dinainte de prânz, care-i stârneau pofta de mâncare. Ieşea apoi iar după-amiaza târziu, mergând de obicei până la ruinele castelului ioanit din oraşul vechi, de unde privea soarele topindu-se încetişor în licărirea aprinsă a Mării Egee. Pentru ea, era momentul favorit al zilei. Stătea singură, meditând netulburată în adierea vântului molcom ce aducea miresme de salvie şi muşeţel de pe colinele învecinate. Se simţea într-un fel eliberată şi în armonie cu ea însăşi ori de câte ori privea peisajul idilic, care o făcea să uite chiar şi numai pentru o oră sau două de săculeţul de piele din camera ei, din cauza căruia nu-şi mai găsea liniştea.

Întâlnise mulţi oameni în timpul acestor plimbări solitare şi cu toţii îi zâmbeau prietenos şi amabil, niciodată prea grăbiţi ca să nu se oprească şi să schimbe câteva vorbe cu ea în drumul lor. Aşa se face că, după doar trei zile, Tess explorase deja aproape toate străzile oraşului şi colinele către cetatea veche, ba se aventurase chiar şi mai departe, cercetând colţurile ascunse şi mai puţin umblate ale insulei, acompaniată doar de glasul câte unui măgar sau de sunetul cristalin al tălăngilor de la gâtul caprelor care păşteau pe pajiştile înverzite. Tot hoinărind fără scop ajunsese chiar şi pe mica insulă San Emilianos, unde rătăci o bună bucată de timp printre icoanele vechii biserici cu pereţi văruiţi, şi apoi pe plaja de pietriş, de unde privi iar aricii-de-mare de pe pietrele subacvatice.

Vizitase şi Mănăstirea Panormitis, unde, spre surprinderea ei, întâlnise trei oameni de afaceri veniţi din Atena, toţi cam pe la patruzeci şi ceva de ani, cazaţi chiar acolo, în modestele camere de oaspeţi ale lăcaşului, care-i povestiseră că au venit la Panormitis pentru câteva zile de odihnă şi meditaţie, dar şi pentru „reînnoire”, un termen care pe Tess o intrigă întrucâtva. De fapt, era practic imposibil să scapi de prezenţa Bisericii atât timp cât erai pe insulă, şi nu neapărat a unei anume biserici, ci a elementului religios în general. Chiar şi-n cel mai mic cătun, biserica reprezenta punctul focal al comunităţii şi, ca orice altă insulă grecească, Symi nu făcea excepţie de la regulă, având zeci de bisericuţe şi capele

răsfirate aproape pe fiecare vârf de deal. Oriunde te aflai, oriunde-ți întorceai privirea, dădeai inevitabil de ceva care să-ți amintească de credință și de cele sfinte, și cu toate astea Tess nu se simțea deloc urmărită în vreun fel de această spiritualitate difuză, dar omniprezentă. Dimpotrivă chiar, considera că se încadrează perfect în viața cotidiană a insulei și a locuitorilor săi, care tocmai datorită acestui magnet invizibil păreau mult mai apropiați și mai deschiși unii față de alții, ducându-și zilele în liniște și pace, convinși că găsiseră credința cea adevărată.

Reilly își revenea puțin câte puțin, fiece nouă zi aducând o îmbunătățire. Respira acum mult mai bine, ochii și buzele i se mai dezumflaseră, și căpătase culoare în obraji, ceea ce era cel mai important. Începuse să facă câțiva pași prin casă și chiar în dimineața aceea îi spusese ceva ce o nedumerise, și anume că nu se pot ascunde de lume la nesfârșit și că acum, că și-a mai revenit, e timpul să se pregătească de plecare. Tess ieșise afară imediat după micul dejun, cu inima grea și mintea împovărată de gânduri, știind în sinea ei că nu mai poate amâna prea mult momentul în care va fi nevoită să-i spună despre manuscris.

Se duse iar pe plaja de la Marathounda, acolo unde găsise caseta, și hoinărise ceva timp până să se hotărască să se întoarcă. Pe drumul spre casa doctorului se întâlni iar cu femeile care-i aduseseră de mâncare și haine. Tocmai ieșeau din curtea bisericii și se bucurară când o văzură venind. O îmbrățișară apoi cu căldură, încântate să afle de însănătoșirea lui Reilly, vorbind grăbite amândouă deodată și gesticulând întruna, așa cum le era obiceiul. Bărbații lor le ajunseră din urmă și o salutară pe Tess cu o simplă mișcare a capului, strângându-i apoi mâna cu putere și privind-o plini de compasiune și ușurare. Se despărțiră apoi la fel de zgomotos, grupul celor patru îndepărtându-se alene cu fețele încă întoarse către ea și făcându-i energic cu mâna, în timp ce Tess rămase locului în mijlocul drumului, privindu-i absentă, preocupată de propriile-i griji și frământări.

Și atunci își dădu seama. Senzația aceea nedefinită și sâcâitoare ce-i dădea târcoale de câteva zile, răpindu-i liniștea și somnul, biruise în sfârșit instinctul calculat și rece al unei vieți petrecute în cinism și neîncredere. Încercase din răsputeri s-o ignore, dar acum n-o mai făcu.

Nu pot să le fac așa ceva.

Nici lor, nici altora ca ei, milioane de oameni de pe Pământ. Îndoiala o măcinase încă de când găsise codexul. Se gândea la toți cei pe care-i întâlnise în ultimele zile, la bunătatea și generozitatea fără margini de care dăduseră dovadă. Despre ei era vorba, la urma urmei. Despre ei și despre nenumărați alții ca ei, oameni cu suflet mare și inima curată.

Le-aș distruge viața iremediabil.

Îi veni rău numai gândindu-se la asta. Dacă Biserica îi poate inspira pe oameni – măcar pe unii dintre ei – să ducă o astfel de viață, să dăruiască atât de

mult, mai cu seamă într-o lume în care nimic nu mai era sfânt cu adevărat, ce mai contează de la ce a pornit? Important e ca toate aceste lucruri să dăinuie și să rămână așa cum sunt. Și ce dacă se bazează pe o simplă poveste fantezistă? Există oare posibilitatea să creezi ceva care are o asemenea putere de inspirație fără să apelezi puțin și la fantezie?

Încremenită în mijlocul străzii, Tess privea cele două cupluri depărtându-se agale înapoi, către viața lor simplă și liniștită. Nu-și putea închipui cum de avusese îndoieli în această privință.

Știa acum că n-o poate face.

Mai știa însă că sosise vremea să discute cu Reilly. Lui nu putea să-i ascundă adevărul, și amânase deja mult prea mult.

În seara aceleiași zile, după ce evitase să dea ochii cu el toată după-amiaza, Tess îl duse în sfârșit la ruinele castelului ioanit din orașul vechi. Mergeau ținându-se de mână, în timp ce cu celălalt braț Tess ținea strâns la subsuoară hanoracul în care înfășurase codexul. Soarele aproape că dispăruse la orizont, lăsând pe cer o strălucire diafană în dâre rozalii spre portocaliu, ultimele rămășițe ale zilei ce tocmai se-ncheia.

Când ajunseră la ruine, Tess puse haina pe temelia groasă a unui zid pe jumătate dărâmat și se întoarse șovăind către Reilly, evitând să-l privească în ochi și simțind cum i se usucă gura, chiar înainte s-apuce să zică ceva.

— Eu... începu ea, dar se opri brusc, căci nu mai era sigură dacă face bine că-i spune.

Ce-ar fi dacă nu i-ar spune nimic, dacă pur și simplu ar ascunde manuscrisul, fără să mai aducă vreodată vorba despre el? Nu i-ar fi oare mai bine să nu știe, ținând cont de ce i se întâmplase tatălui său? I-ar face probabil o mare favoare dacă nu i-ar spune că l-a găsit și că l-a atins cu propriile-i mâini...

Nu, nu asta era soluția. Oricât de simplu și de comod i-ar fi fost să tacă, știa că nu rezolvă nimic așa. Mai mult, nu voia să-l mintă iarăși, așa cum făcuse în repetate rânduri până acum. Simțea nevoia să fie sinceră cu el și spera în sinea ei că, în ciuda tuturor celor întâmplate, vor putea avea un viitor împreună. Știa însă prea bine că așa ceva ar fi fost imposibil dacă lăsa minciuna și adevărul nerostit să creeze între ei o prăpastie de netrecut.

Deveni dintr-odată conștientă de liniștea apăsătoare din jur. Ciripitul vesel și vioi al vrăbiilor de mai devreme amuțise, de parc-ar fi vrut și ele să asculte ce avea de zis. Își luă așadar inima-n dinți și-ncepu din nou:

— De câteva zile mă tot chinui să-ți spun ceva, și am fost foarte nerăbdătoare să vorbesc cu tine, dar am hotărât să aștept până ce te mai întremezi...

— Despre ce e vorba? o întrebă el curios, nedumerit probabil de expresia chinuită de pe fața ei.

Tess simți un gol în stomac, după care spuse cu o voce gâtuită:

— Vreau să-ți arăt ceva.

Se întoarse apoi către zidul pe care lăsase haina, din căptușeala căreia scoase codexul gros cu coperte de piele.

Reilly privi manuscrisul intrigat, cu o expresie de ușoară mirare întipărită pe față, după care își ridică ochii către Tess, fixând-o cu o privire iscoditoare. După câteva minute de tăcere, în care niciunul dintre ei nu îndrăzni să spună ceva, și care lui Tess îi păru o eternitate, Reilly o întrebă în sfârșit:

— Unde l-ai găsit?

Nu știa cum să răspundă mai repede, ca să scape odată de povara mărturisirii.

— Am găsit capul de șoim puțin mai departe de locul unde am naufragiat noi. Avea încă balizele atașate, așa l-am reperat, zise ea dintr-o suflare, după care tăcu și-l observă cum studiază copertele de piele de la distanță, pentru ca apoi să ia codexul în mâini și să-l deschidă, examinând cu interes una dintre paginile subțiri dinăuntru.

— E uimitor, zise el după un timp. Arată atât de... simplu. Se întoarse apoi către Tess, explicându-i: Ce limbă e? O poți descifra?

— Nu, nu prea. Pot doar să spun că e aramaică.

— Ceea ce presupun că era și de așteptat, nu?

— Da, așa e, dădu ea din cap deloc entuziasmată.

Reilly rămase cu manuscrisul în mână, cu gândul parcă în altă parte, în timp ce ochii lui păreau totuși să studieze fiecare părticică a copertelor de piele.

— Și care-i părerea ta? E autentic sau nu?

— Nu știu ce să zic... Pare a fi autentic, însă nu putem ști cu siguranță decât dacă-l trimitem la un laborator, unde să fie analizat, să se facă datarea cu carbon, să se determine compoziția hârtiei și a cernelii, să se verifice consistența caligrafică și așa mai departe... Se opri și trase adânc aer în piept. Doar că... aici e problema, Sean. Părerea mea e să nu-l trimitem la niciun laborator, să nu-i facem niciun fel de analize.

— Ce vrei să spui?

— Că ar trebui să uităm că l-am găsit și să ne închipuim că nici măcar nu s-a întâmplat, zise ea pe un ton emfatic. Zic să-l ardem naibii și să dăm totul...

— Să dăm totul unde? o întrerupse el. Uitării? Să ne prefacem că nu există? Nu putem să facem așa ceva! Dacă nu-i adevărat, dacă se dovedește a fi o făcătură de-a templierilor, atunci foarte bine, n-avem de ce să ne facem griji. Dar dacă e într-adevăr autentic, atunci...

Se opri încruntat, cu glasul înecat de neputința de a da glas unui deznodământ pe care nici el nu și-l putea închipui.

— Atunci nimeni n-ar trebui să știe de existența lui, îl completă ea.

Doamne, dac-aș fi putut să nu-ți spun nimic!

Reilly o privi perplex.

— Stai puțin! Îmi scapă mie ceva? Ce s-a întâmplat cu: „Oamenii au dreptul să știe”?

— A fost greșeala mea. Mi-am schimbat părerea între timp. Nu cred că e așa de important să se afle totul. Vezi tu, de când mă știu n-am făcut altceva decât să văd doar fața mai puțin creștinească a Bisericii, istoria ei presărată cu crime sângeroase, lăcomia, dogmatismul arhaic, intoleranța, scandalurile și abuzurile din sânul ei... Adevărul e că mare parte dintre preceptele inițiale au căzut în derizoriu în ultimul timp, și încă sunt de părere că n-ar strica dacă ar lua-o de la început în multe privințe, dar la urma urmei nimic și nimeni nu-i perfect, așa-i? Pe de altă parte, dacă stai să analizezi minunățiile pe care le poate înfăptui atunci când într-adevăr credința funcționează așa cum trebuie, dacă te gândești numai la compasiunea și generozitatea pe care le inspiră în inima oamenilor... Acesta e adevăratul miracol, cred eu.

Nici n-apucă să termine bine că un zgomot ritmic, nedeslușit la început, dar care treptat devenea din ce în ce mai clar se făcu auzit de undeva din apropiere, niște aplauze sacadate ce răsunau în goliciunea ruinelor dimprejur.

Tess se întoarse nedumerită și-l văzu pe Vance ieșind de după un zid de piatră aproape dărâmat. Înainta înspre ei, bătând întruna din palme, cu ochii fixați pe fața ei, în timp ce pe a lui se descifra cu ușurință un rânjet straniu.

85

— Ooo, aşadar ai văzut şi tu lumina în sfârşit! râse Vance batjocoritor. Felicitări, Tess, sunt de-a dreptul impresionat! Se pare că stimabila noastră Biserică a mai câştigat un adept! Bravo ei, ce pot să zic... Aleluia şi Domnul fie lăudat!

Reilly îl privea cum se apropie şi-şi simţi muşchii încordându-i-se aproape involuntar. Arăta ca vai de capul lui, murdar din cap până-n picioare şi părea mult mai slab decât şi-l aducea aminte, ba chiar ceva mai adus de spate. Avea pe el nişte haine simple, cu siguranţă primite de la vreun alt localnic bine intenţionat. Reilly observă uşurat că nu avea nicio armă asupra lui, ceea ce era extrem de important, căci nu s-ar fi încumetat să încerce să-l dezarmeze în starea în care se afla, încă slăbit şi în convalescenţă. Totuşi, neînarmat şi probabil la fel de zguduit în urma furtunii şi a naufragiului pe cât fuseseră şi încă erau şi el şi Tess, profesorul nu reprezenta o ameninţare serioasă.

Înainta nestingherit, din ce în ce mai aproape de Tess, pe care însă n-o mai fixa cu privirea, sorbind acum din ochi codexul din mâinile lui Reilly.

— E extraordinar, parc-ar avea o voinţă proprie, zise el cu ochii pironiţi pe manuscris. E ca şi cum ar fi vrut cu orice preţ să fie găsit. Dac-aş fi un om religios, se amuză el, aş zice că ne-a fost scris să-l găsim, dar mă abţin...

Tess nu-şi putea dezlipi ochii de la el, vădit şocată de apariţia lui subită.

— Dar cum ai..., începu ea, fără să fie în stare să-şi termine întrebarea, căci Vance o anticipă şi-i răspunse grăbit:

— Cum am scăpat? Nu-i niciun mister, exact aşa cum aţi scăpat şi voi. M-am trezit cu faţa în nisip, înconjurat de câţiva raci curioşi, după care am reuşit cu chiu, cu vai să mă urnesc din loc şi m-am târât până la Mănăstirea Panormitis, unde părintele Spiros m-a găsit şi m-a dus la infirmeria lor, ca să-mi îngrijească rănile. Nu mi-a pus niciun fel de întrebări şi nici eu n-am fost prea vorbăreţ, aşa că lucrurile au decurs foarte bine... Te-am văzut nu demult acolo, la mănăstire, şi m-am bucurat nespus că ai scăpat cu viaţă, îi spuse el lui Tess. Era mai mult decât m-aş fi aşteptat, sincer îţi spun, dar asta... Privi din nou codexul, îndelung şi stăruitor, ca în transă. Asta da revelaţie. Un adevărat dar. Pot?... arătă el către manuscris.

Reilly îl opri însă cu un gest ferm al mâinii.

— Cred că te-ai apropiat mai mult decât suficient.

Vance se opri brusc, mirat.

— Zău așa, Reilly! Uită-te și tu puțin în jur, uită-te la noi! Am fi putut fi cu toții morți. Și totuși nu suntem. Asta nu-ți spune chiar nimic?

Reilly nu păru impresionat, păstrându-și poziția fermă.

— Ba-mi spune foarte multe, îi răspunse el. Îmi spune c-o să fii judecat așa cum meriți și-o să petreci câțiva ani în primitoarea noastră închisoare federală, asta-mi spune.

Vance păru că dă înapoi, cu o figură dezamăgită de om lovit în amorul propriu, dar cu o mișcare total neașteptată se năpusti asupra lui Tess, apucând-o cu o mână de după gât, în timp ce cu cealaltă scoase de undeva de sub cămașa largă un cuțit pe care-l poziționă la doar câțiva centimetri sub brațul cu care-i imobilizase bărbia.

— Îmi pare rău, Tess, dar asta-i între mine și agentul Reilly. Cât timp să mai ignorăm ceea ce soarta se tot chinuie să ne arate? Aveai dreptate când spuneai că lumea trebuie să știe. E dreptul ei. Îi privea cu ochi înflăcărați, din care te așteptai să iasă flăcări mistuitoare dintr-o clipă-ntr-alta, uitându-se când la unul, când la celălalt. Dă-mi-l, se răsti la Reilly pe un ton poruncitor. Hai, repede!

Reilly evaluă rapid situația, însă cuțitul era prea aproape de gâtul lui Tess ca să se încumete să încerce ceva, mai cu seamă în starea în care se afla. Hotărî așadar că e mai înțelept să-i dea codexul și să se ocupe de el odată scăpată Tess de pericol. Încercă să-l liniștească, făcând semne pașnice cu mâna liberă și-ntinzându-i manuscrisul cu cealaltă.

— Uite, ia-l!

— Nu! se împotrivi Tess. Nu i-l da! O să spună tuturor, și nu putem permite una ca asta! E responsabilitatea noastră, a mea!

— Tess, ascultă-mă, nu merită să-ți riști viața pentru asta!

— Sean, te rog!...

— Zău că nu merită! insistă el, privind-o sever.

Vance jubila, zâmbind în colțul gurii.

— Pune-l pe zid și îndepărtează-te încetișor, îi ordonă el scurt.

Reilly făcu întocmai, așezând codexul pe marginea zidului de piatră, după care se dădu înapoi câțiva pași. Vance se aplecă în față, către zid, silind-o și pe Tess să-l urmeze.

Rămase nemișcat câteva secunde în acea poziție incomodă, aplecat deasupra codexului, probabil temându-se să-l atingă, după care îl mângâie ușor și timid cu degete tremurânde, ridicând în cele din urmă coperta groasă și studiindu-i fascinat conținutul într-o tăcere mormântală, răsfoind foile subțiri de pergament una câte una și mormăind întruna ca pentru sine *Veritas vos liberabit*, trăsăturile

fiindu-i iluminate de o liniște interioară ce răzbătea prin fiecare por.

— Mi-ar fi plăcut să iei și tu parte la asta, Tess, îi spuse cu o voce copleșită de emoție. O să-ți pară rău, o să vezi. Va fi ceva cu adevărat grandios.

În acel moment, Tess se hotărî să-și pună planul în aplicare. Cu o mișcare bruscă îi împinse brațul cât colo, depărtându-se de el. Luat prin surprindere, Vance își pierdu echilibrul pentru moment și, în încercarea de a se agăța de ceva, scăpă din mână cuțitul, care căzu pe zidul de piatră și dispăru apoi în iarbă.

Recăpătându-și echilibrul, se îndreptă de la mijloc și închise grăbit codexul, apucându-l iute cu ambele mâini și dând să fugă, moment în care observă că Reilly se postase exact în dreptul potecii care ducea către unica ieșire dintre ruinele vechiului castel, blocându-i astfel drumul. Tess îi stătea alături.

— S-a terminat, Vance, îi spuse Reilly sec.

Vance făcu ochii mari, privind disperat când la dreapta, când la stânga, căutând o altă cale de scăpare. Apoi, după un scurt moment de ezitare, își luă avânt și se aruncă peste zid, plonjând deasupra labirintului de ruine.

Fără să piardă nicio secundă, Reilly escaladă zidul și o luă după el. Curând, amândoi dispărură printre zidurile vechi.

— Întoarce-te, strigă Tess. La naiba cu el, Sean! Nu te-ai refăcut încă! Vino înapoi!

Deși îi auzea strigătele, Reilly nu se opri. În fugă, urcă povârnișul răsuflând greu, pe urmele lui Vance.

86

Vance era iute de picior, alergând acum în susul unei pante abrupte ce brăzda muchia colinei. Copacii răzleți și crângurile de măslini dispărură în curând, făcând loc unui teren accidentat, presărat la tot pasul de bolovani și arbuști uscați. Aruncând o privire fugitivă înapoi, îl zări pe Reilly pe urmele lui și înjură în gând. Scană grăbit împrejurimile, dându-și seama că se depărtase de oraș, ale cărui lumini nu se vedeau nicăieri în apropiere. Mai mult, nu mai vedea acum nici măcar ruinele vechiului castel sau morile de vânt de pe dealurile dimprejur. La dreapta lui colina își continua urcușul abrupt către vârf, iar la stânga terenul pietros forma o ușoară ridicătură dincolo de care nu se vedea decât marea. Nu prea avea de ales. Ori îl înfrunta pe Reilly, ori își continua urcușul anevoios. Alese a doua variantă și-o apucă în sus pe povârniș, străduindu-se să mențină aceeași distanță între ei.

Reilly îl urma respirând cu dificultate din pricina efortului mult prea mare. Încercând să țină pasul cu Vance, își simțea picioarele din ce în ce mai moi, iar mușchii coapselor parcă îi luaseră foc, deși alergase mult mai puțin decât era obișnuit în mod normal. Se poticni la un moment dat în niște tufișuri, dar reuși să-și păstreze echilibrul, fiind însă la un pas să-și scrântească glezna. Îndreptându-se de spate, se simți deodată amețit și trase în piept câteva guri sănătoase de aer, închizând ochii pentru câteva secunde și încercând să-și recapete puținul de energie ce-i mai rămăsese. Deschise ochii și privi înainte către Vance, a cărui siluetă mișcătoare se profila undeva în față, destul de departe, încât aproape că nu-l mai vedea. Adunându-și puterile, se ridică de jos și cu un efort de voință extraordinar porunci picioarelor să-și reia fuga pe panta abruptă și alunecoasă.

Vance ajunse în cele din urmă în vârful colinei, dându-și seama cu disperare că e prins la mijloc, căci de cealaltă parte nu era decât o altă pantă bolovănoasă și mult mai abruptă decât cea pe care tocmai o escaladase, ce cobora aproape în linie verticală către un pâlc de stânci colțuroase de care marea se izbea înfoiată în valuri ritmice și spumoase.

Se întoarse încolțit, zărindu-l pe Reilly care-i bloca drumul nu departe în față. Acesta înainta hotărât și, odată ajuns aproape de creastă, se sui pe una din

coamele stâncoase, fiind acum la același nivel cu Vance, la mai puțin de câțiva metri distanță. Se priveau în tăcere, fiecare pe creasta lui, cântărindu-și posibilitățile.

Vance răsufla greu, trăgând adânc aer în piept, și privea îngrijorat când la stânga, când la dreapta, căutând o ieșire din impasul în care se afla. Povârnișul din dreapta i se păru ceva mai sigur, cu un teren mai puțin alunecos, așa încât se hotârî să scape pe acolo, ceea ce și făcu fără să stea prea mult pe gânduri, luând-o la fugă pe panta abruptă, urmat de Reilly imediat.

N-apucă să facă nici douăzeci de metri în jos pe râpa accidentată, că se împiedică de o crăpătură în peretele stâncos, trezindu-se cu piciorul imobilizat în mica crevasă și căzu la pământ. Se ridică cu greu în capul oaselor și-și trase piciorul din strânsoarea rece a pietrei, încercând să se urnească din loc.

Din ce în ce mai conștient că în curând o să-l lase picioarele de tot, Reilly profită de ocazie și, luându-și avânt, se aruncă peste Vance, reușind să-l prindă de gleznă suficient cât să-l dezechilibreze. Vance se clătină șovăielnic și căzu iar, în timp ce Reilly se târî anevoie în spatele lui, împingându-se pe brațe și genunchi, încercând să-l prindă de ambele picioare de data asta, fără să-și dea seama că mâinile îi erau la fel de slăbite. Vance se rostogoli dând în același timp energic din picioare, strângând codexul la piept. La un moment dat îl lovi cu bocancul peste față, trimițându-l câțiva metri mai încolo pe panta abruptă, după care se ridică repede în picioare.

Lui Reilly îi vâjâia capul și-l simțea extrem de greu, ca și cum ar fi cântărit o tonă. Reuși cu greu să se dezmeticească și să ignore amețeala, ridicându-se gata să se năpustească iar pe urmele lui Vance, când auzi glasul lui Tess de undeva din spate:

— Sean! îl striga ea. Lasă-l în pace! Nu merită să mori pentru el!

Se întoarse și o zări escaladând costișa, după care privi înainte către Vance, care nu se depărtase chiar atât de tare ca să nu poată fi ajuns. Făcu stânga-mprejur spre Tess, gesticulând agitat și strigând către ea:

— Nu veni după mine! Întoarce-te! Du-te și adu ajutoare!

Însă Tess îl ajunsese deja din urmă, cu răsuflarea tăiată de la alergătură, și se rezemă de el.

— Sean, te rog! Zona asta e periculoasă. Nu merită să ne riscăm viața, chiar tu ai spus asta!

Reilly o privi și-i zâmbi, și-n acel moment știu cu siguranță că-și va petrece tot restul vieții alături de femeia asta. Exact atunci auzi un strigăt sfâșietor din direcția lui Vance, și când se întoarse îl văzu cum alunecă de pe creasta pe care se chinuia s-o escaladeze, dând din mâini în gol în încercarea disperată de a se agăța de ceva, dar în zadar, căci pe stânca stearpă nu exista niciun fel de vegetație.

Reilly se repezi în direcția lui. În cădere, Vance dădu cu piciorul de o mică

neregularitate în structura stâncii. Rapid, Reilly ajunse pe muchie și, privind în jos, îl văzu ținându-se cu o singură mână de margine, în timp ce cu cealaltă strângea încă vechiul manuscris.

— Ia-mă de mână! îi strigă Reilly, lăsându-se pe vine și aplecându-se către el cu brațul întins.

Vance își ridică privirea și Reilly văzu teroarea reflectată în ei. Încercă să-și apropie brațul în care avea codexul de mâna lui Reilly, însă tot nu ajungea.

— Nu pot! Nu pot! zise el pradă celei mai cumplite disperări.

Exact în acel moment, marginea de piatră care-i oprise căderea se surpă sub greutatea corpului său, lăsându-i piciorul stâng în aer. Înspăimântat, își încleștă degetele ambelor mâini pe muchia alunecoasă, încercând să-și mențină poziția, iar codexul căzu în gol către abisul ce se căsca sub ei, lovindu-se de stâncile din jur. Foile subțiri se desprinseră din legătura de piele și-ncepură să zboare prin aerul sărat, plutind în spirală către apa învolburată de dedesubt.

— Nu, nu, lasă-le! țipă Reilly la el, dar înainte s-apuce să-și ducă la bun sfârșit îndemnul, auzi strigătul sfâșietor al lui Vance și-l văzu cum își întinde brațele să prindă foile din zbor.

În mai puțin de câteva secunde se alătură pergamentelor zburătoare, plonjând în gol către hăul înspumat, înainte de a se face una cu stâncile de pe țărm.

Tess veni lângă Reilly, apucându-l strâns de braț în timp ce privea spectacolul terifiant. După ce totul se liniști, se aplecară împreună peste muchia ascuțită a dealului, privind trupul frânt al lui Vance zăcând inert printre stâncile scăldate de ape, care-l ridicau și-l învârteau în mișcarea lor nestatornică, de parc-ar fi fost o păpușă de cârpe. Pe lângă trup se vedeau paginile îngălbenite ale codexului, acum înmuiate în apa sărată a mării, care le rotea și le învolbura odată cu corpul neînsuflețit, transformând cerneala cuvintelor în pete negre ce se prelingeau în apa agitată, amestecându-se cu sângele ce șiroia din rănile lui Vance.

Cu inima grea, Reilly o strânse la piept, privind cum dispare și ultima pagină a codexului, înghițită pe vecie în adâncurile neștiute.

Se pare că nu vom ști niciodată, își zise el, strângând din dinți cu amărăciune.

Dar tocmai atunci i se păru că zărește ceva și, desprinzându-se din îmbrățișare, se sui pe creastă și-și dădu drumul cu grijă pe costișa de dincolo.

— Ce faci? țipă Tess îngrozită, aplecându-se peste muchia bolovănoasă să vadă ce are de gând.

După doar câteva secunde, Reilly își făcu apariția de după margine, ținând ceva între dinți. Tess îi întinse mâna și-l ajută să urce înapoi, observând că trofeul era o foaie de pergament.

Tess o privea mută de uimire, nevenindu-și să-și creadă ochilor. Reilly i-o întinse și ea rămase cu ea în mână, mulțumindu-se s-o privească uluită.

— Așa putem dovedi măcar că nu s-a întâmplat totul doar în imaginația noastră, bâigui el cu răsuflarea tăiată.

Tess rămase cu ochii pironiți pe hârtia subțire. Deodată în minte i se redeșteptară amintiri dureroase, toată groaza și panica pe care le trăise în noaptea aceea de la muzeu, toate scenele cu oameni plini de sânge urlând de durere sau zăcând fără suflare la podea, împușcați fără milă. Și-n acel moment, știu ce are de făcut, fără umbră de ezitare. Zâmbindu-i calmă și împăcată, mototoli pergamentul până ce-l făcu cât un ghemotoc, pe care îl azvârli cu toată puterea către hău, urmărindu-l cum plutește ușor prin aer, pentru ca apoi să dispară în mare.

Îl privi apoi senină, împreunându-și brațele pe după gâtul lui.

— Eu am aici tot ce-mi doresc, îi zise ea mulțumită, după care îl luă de mână și-l conduse încetișor către poalele dealului.

EPILOG

PARIS – MARTIE 1314

Tribuna fusese înălțată la marginea unui câmp din Île de la Cité și era somptuos decorată, cu fanioane viu colorate ce tremurau în briza molcomă, în timp ce razele timide ale soarelui se reflectau în fireturile curtenilor adunați acolo grupuri-grupuri.

Martin de Carmaux stătea în picioare în spatele unei cete gălăgioase de oameni din popor, adus de spate și obosit din cale-afară. Purta o haină bisericească zdrențuită, un dar de la un călugăr pe care-l întâlnise cu câteva săptămâni în urmă.

Deși nu avea cu mult peste patruzeci de ani, îmbătrânise înainte de vreme. Timp de aproape două decenii muncise din greu la cariera de piatră, sub soarele nemilos al Toscanei și biciurile necontenite ale supraveghetorilor. Își pierduse orice speranță de salvare, până când avusese loc o altă surpare de teren – cea mai serioasă de până atunci – în urma căreia pieriseră doisprezece sclavi, dar și câțiva gardieni. Speculând momentul, Martin și tovarășul său de care era legat cu lanțuri profitară de învălmășeala creată și, la adăpostul norilor de praf iscați, reușiseră în sfârșit să scape.

Fără ca exilul îndelungat petrecut la muncă silnică să-l oprească, deși fusese complet rupt de lume în toți acești ani, Martin avusese un singur gând în minte: să recupereze scrisoarea lui Aimard. Se dusese așadar direct pe culmea muntelui, căutând cascada, căci știa că pe aproape avea să găsească și stânca lui cu spărtura în formă de cruce, unde dăduse într-adevăr de scrisoare, după care își reluase călătoria începută în urmă cu douăzeci de ani, traversând munții către Franța.

Mersese timp de câteva luni cu inima plină de speranță, însă odată ajuns în țara lui de obârșie mare îi fusese dezamăgirea să afle de nenorocirile ce se abătuseră asupra fraților templieri; apropiindu-se de Paris își dăduse seama în cele din urmă că e mult prea târziu să mai schimbe soarta deja pecetluită a ordinului.

Întrebase încoace și-ncolo, încercând să nu bată la ochi și să nu trezească

suspiciuni, însă nu putuse afla nimic concludent în privința sfârșitului templierilor. Nu știa decât că niciunul dintre frați nu mai era de găsit, presupunând fie că muriseră, fie că se ascundeau. În turnul Marelui Templu din Paris fluturau acum fanioanele regelui.

Rămăsese singur.

Tot plimbându-se prin mulțimea vorbăreață, Martin studia atent figurile, identificând-o la un moment dat pe cea a papei Clement, pe care îl urmări urcând scările tribunei și ocupându-și locul printre curteni.

Martin îi urmări privirea către mijlocul câmpului deschis, unde se puteau vedea două ruguri în jurul cărora fuseseră aranjate stive de lemne. În curând fură aduse două trupuri slăbite și torturate, pe care Martin le recunoscu imediat: primul era Jacques de Molay, Marele Maestru al ordinului, iar cel de-al doilea era Geoffroi de Charnay, preceptorul de Normandia. Doi soldați îi târau către locul execuției, unde fură legați de cele două ruguri anume pregătite pentru ei, căci nu mai erau capabili să opună niciun fel de rezistență. Odată imobilizați deasupra surcelelor uscate, un bărbat solid ieși din rândurile mulțimii cu o torță aprinsă în mână, înaintând până în dreptul condamnaților, unde se opri brusc uitându-se către rege, așteptând ordinul acestuia.

Mulțimea se cufundă atunci ca prin minune în tăcere, iar Martin îl văzu pe rege făcând un gest scârbit din mână, moment în care bărbatul apropie torța de vreascurile uscate, care se aprinseră imediat, trosnind sec când fură înghițite de flăcările flămânde.

Mai întâi se iscă un fum gros și înecăcios, dar treptat focul se transformă într-o vâlvătaie din ce în ce mai mare, ce înghițea totul în cale. Revoltat, dar în același timp neputincios, primul impuls fu să se întoarcă și să fugă cât mai departe de acele grozăvii, însă pe urmă se reculese și hotărî că trebuie să vadă, că e de datoria lui să fie martor la aceste atrocități de nedescris. Ca în transă, își croi drum către primele rânduri, de unde îl zări printre flăcări pe Marele Maestru ridicându-și capul semeț, ca să le arunce o ultimă privire disprețuitoare papei și regelui.

Deși se afla la o distanță considerabilă, priveliștea îl cutremură pe Martin până în măduva oaselor, căci zări în ochii maestrului un foc mult mai feroce decât cel ce avea să-l mistuie dintr-o clipă într-alta. În ciuda aspectului său deplorabil, cu trupul frânt din cauza torturii, vocea îi răsună peste câmpia înțesată de oameni, mai puternică și mai sigură ca niciodată:

— În numele Ordinului Cavalerilor Templieri, tună el nestingherit de flăcările mușcătoare, te blestem, Filip cel Frumos, pe tine și pe bufonul de papă ce-ți stă alături, și-l invoc pe Dumnezeu Atotputernicul să vă țină socoteala și să vă alăture mie în decurs de un an, când vă va veni și vouă rândul la judecată și la focul etern al iadului...

Atâta spuse de Molay, sau dacă mai adăugă ceva Martin oricum nu auzi,

căci vâlvătaia îl învălui cu totul, scrâșnind și trosnind pe măsură ce mistuia lemnul și trupurile legate de el, acoperind țipetele sfâșietoare ale muribunzilor. Vântul își schimbă direcția, împrăștiind fumul gros spre tribună și către mulțimea mută de uimire, ducând cu sine duhoarea de carne arsă. Regele se precipită în jos pe scări, tușind anevoie și scuipând, urmat îndeaproape de papă, cu ochii înlăcrimați din cauza fumului înțepător. Trecură nu departe de locul în care se oprise Martin, care îl privi iscoditor pe Clement depărtându-se cu gluga trasă pe ochi, ca un laș. Simți o furie de mult stinsă și i se puse un nod în gât, dar în acel moment realiză că nu era chiar totul pierdut. Poate că el nu mai avea ce să facă acum, în viața asta, însă cine știe, poate că la un moment dat, într-o bună zi, peste ani și ani, lucrurile se vor schimba.

Părăsi Parisul în aceeași noapte, îndreptându-se către sud, spre ținutul străbunilor săi, la Carmaux. Se gândea să se stabilească acolo, sau undeva în Languedoc, și să ducă un trai liniștit până la sfârșitul zilelor. Însă înainte să-și dea obștescul sfârșit, avea să se asigure că scrisoarea va ajunge în mâinile cui trebuie. Nu știa cum, dar își jură că va găsi o modalitate de a o ajuta să-și împlinească destinul.

Trebuia să supraviețuiască.

Le-o datora tuturor acelora care plătiseră pentru asta cu viața, lui Hugh, lui William de Beaujeu și mai cu seamă prietenului său Aimard de Villiers, pentru ca moartea lor să nu fi fost în zadar.

Totul era acum în mâinile sale. Se gândi pe drum la acea ultimă noapte petrecută cu Aimard la adăpostul vechii biserici dărâmate de lângă fântâna cu salcia plângătoare, și la dezvăluirea șocantă a acestuia. Gândul îl purtă apoi către predecesorii săi, care fuseseră de fapt adevărații artizani ai întregii înșelăciuni. Ei puseseră totul la cale, calculaseră și socotiseră totul până-n cel mai mic detaliu, în decursul celor nouă ani de trudă ce le puseseră răbdarea și meticulozitarea la grea încercare. Trebuia apoi să treacă mai bine de două sute de ani pentru ca planul lor să dea în sfârșit roade.

Am fost aproape, își zise Martin. *Atât de aproape. Iar țelul a fost mai mult decât nobil. A meritat toată strădania, toate sacrificiile, toate chinurile îndurate, cu vârf și îndesat.*

Știa ce are de făcut.

Trebuia să se asigure cu orice preț că iluzia va rămâne vie. Nu putea s-o lase să se stingă. Lumea trebuia să trăiască în aceeași credință că secretul încă există undeva acolo, nedescoperit, așteptând ca cineva să vină să-l dezgroape.

Iluzia că totul e adevărat.

Și la un moment dat, în viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat – cu siguranță nu atât timp cât el e încă în viață, ci mult după ce se va fi stins – cineva va găsi capodopera lor și o va folosi ca să ducă la îndeplinire ceea ce ei doar

începuseră.

Pelerin stingher în noapte, Martin zâmbi împăcat și mulțumit cu gândul la noua speranță ce tocmai îi încolțise în suflet. *Poate că într-o zi*, își zise el, *planul nostru va părea depășit și prostesc*. Poate că pân-atunci oamenii vor învăța să-și depășească limitele, să treacă peste toate aceste diferențe meschine care ne separă acum, să se ridice deasupra neînțelegerilor deșarte în privința religiei pentru care acum se omoară.

Dar îndată râse în sinea lui, dojenindu-se pentru naivitatea gândului, și-și văzu mai departe de drum.